LUCINDA RILEY

CELE MAI FRUMOASE ROMANE DE DRAGOSTE

SECRETUL ORHIDEEI

În copilărie, Julia Forrester a petrecut multe ore idilice în sera domeniului Wharton Park, unde bunicul ei cultiva flori exotice. Astfel că, atunci când în familia ei are loc o tragedie, Julia se întoarce la liniștea de la Wharton Park și lasă totul în urmă. Primește recent moștenire de charismaticul Kit Crawford, clădirea, precum și toate dependințele domeniului sunt în curs de renovare. Kit și Julia descoperă astfel un jurnal vechi și pleacă în căutarea bunicii Juliei, pentru a afla adevărul despre o iubire care aproape că a distrus Wharton Park. Astfel, Julia este purtată înapoi în timp, în lumea Olivei și a lui Harry Crawford, un tânăr cuplu despărțit de Primul Război Mondial, al cărui destin se va răsfrânge în chip tragic asupra generațiilor viitoare.

O carte sfâșietoare, *Secretul orhideei* își poartă cititorii din Europa devastată de război în Thailanda exotică, pe urmele unei povești de iubire de mult apuse.

eBook

CELE MAI FRUMOASE
ROMANE DE DRAGOSTE

LUCINDA RILEY

SECRETUL ORHIDEEI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
GABRIELA TĂNASE

LITERA

Hothouse Flower
Lucinda Riley
Copyright © 2010 Lucinda Riley
Ediție publicată pentru prima oară în limba engleză
de Penguin Books Ltd, Londra
Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată
ca autoare a acestei lucrări.
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Secretul orhideei
Lucinda Riley

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Ioana Patriche
Copertă: Claudia Pascu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RILEY, LUCINDA
Secretul orhideei / Lucinda Riley;
trad.: Gabriela Tănase. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2059-0
I. Tănase, Gabriela (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Tatălui meu, Donald,
sursa mea de inspirație pentru tot ce am făcut

Siam, cu multă vreme în urmă...

În Siam, se spune că, atunci când un bărbat se îndrăgostește de o femeie – profund, plin de pasiune, pentru totdeauna –, este în stare să facă absolut orice ca să o țină lângă el, să-i facă pe plac, să o determine să-l aprecieze pe el *cel mai mult.*

Odată ca niciodată, a existat un prinț al Siamului foarte îndrăgostit de o femeie de o rară frumusețe. A reușit în final să se facă iubit, dar, cu numai câteva zile înainte de nunta lor – o sărbătoare națională, cu banchete, dansuri și multă veselie în tot regatul –, prințul se simțea neliniștit.

Știa că trebuia să-i dovedească iubitei sale, printr-un gest suprem, toată dragostea lui.

De aceea trebuia să găsească ceva tot atât de rar și de frumos pe cât era ea de unică și de frumoasă.

După ce s-a gândit îndelung, i-a chemat la el pe trei dintre cei mai buni slujitori ai săi și le-a spus ce trebuiau să facă.

– Am auzit povești despre o orhidee neagră care crește undeva, în regatul meu, sus în munții din nordul țării. Vreau s-o găsiți și s-o aduceți la palat, astfel ca să i-o dăruiesc prințesei mele în ziua când mă însor cu ea. Cel care-mi aduce primul orhideea va fi răsplătit cu o avere, așa că va fi un om bogat pe viață. Ceilalți doi nu vor mai trăi să vadă nunta mea.

Inimile celor trei oameni, înclinați până la pământ în fața prințului, erau pline de groază. Pentru că erau conștienți că se confruntau cu moartea. Orhideea neagră era un mit. La fel ca dragonii de aur, cu pietre scumpe, de pe provele ambarcațiunilor regale, care urmau să-l ducă pe prinț și suita sa la templul unde

urma să-i jure credință viitoarei sale consoarte, era intrată deja în legendă.

În acea noapte, cei trei s-au dus acasă la familiile lor, ca să-și ia rămas-bun. Dar unul dintre ei, mai isteț decât ceilalți, în timp ce soția îl strângea la piept, plângând, se decise să găsească o soluție pentru că n-avea deloc de gând să moară.

De dimineață, avea deja un plan. Așa că s-a dus la piața volantă, de pe apă, unde se vindeau mirodenii, mătăsuri și... flori.

Acolo, în schimbul câtorva monede, a cumpărat o orhidee superbă, de un purpuriu-închis cu roz, cu petale catifelate, întunecate. Pe urmă, a mers pe lângă canalele înguste ale Bangkokului, până l-a găsit pe scrib, așezat printre sulurile sale de pergament într-o mică încăpere umedă și lipsită de lumină din spatele prăvăliei.

Scribul lucrase odinioară la palat și, de acolo, îl cunoștea acest slujitor, dar munca lui nu le fusese pe plac celor de acolo din cauza caligrafiei imperfecte.

– Sawadee krup, *scribule! îl salută el. Apoi, slujitorul așează orhideea pe pupitrul învățatului. Vreau să faci ceva pentru mine și, dacă mă ajuți, îți voi oferi bogății la care n-ai visat vreodată.*

Scribul care, după plecarea de la palat, de-abia își putea câștiga existența, ridică ochii, plin de interes.

– Și ce te aștepți să fac?

Slujitorul îi arătă floarea.

– Vreau să-ți folosești toată iscusința și să colorezi petalele acestei orhidee în negru.

Scribul își încreți preocupat fruntea, în timp ce-l privea pe servitor, apoi studie planta.

– Da, se poate, dar când vor apărea boboci noi, aceștia nu vor fi negri și se va descoperi tot adevărul.

– Când vor crește bobocii, tu și cu mine vom fi hăt departe, trăind pe picior mare, la fel ca prințul, răspunse slujitorul.

Scribul dădu încet aprobator din cap, gândindu-se profund.

– Vino pe înserat și îți voi da orhideea neagră.

*

Servitorul se întoarse acasă şi-i spuse soţiei sale să împacheteze bruma lor de lucruri, promiţându-i că va putea să-şi cumpere curând tot ce-i dorea inima şi că el îi va ridica un frumos palat, numai al ei, undeva departe, foarte departe.

În seara aceea, s-a întors la prăvălia scribului. Şi a rămas şocat, încântat de ce avea în faţa ochilor: orhideea neagră aşezată pe pupitrul acestuia.

A studiat atent petalele, constatând că scribul făcuse într-adevăr o treabă excelentă.

– S-a uscat, îi spuse scribul, astfel că tuşul nu va rămâne pe degetele curioşilor. Am încercat eu însumi. Poţi să vezi şi tu.

Slujitorul a frecat puţin o petală şi nici urmă de tuş pe degetele lui.

– Dar nu-ţi pot garanta cât de mult va ţine. E posibil ca apa trasă de plantă să facă tuşul să curgă. Şi, bineînţeles, nu trebuie să plouă pe ea.

– Arată suficient de bine, răspunse mulţumit slujitorul, ridicând ghiveciul. Dau fuga chiar acum la palat. Ne întâlnim jos, lângă râu, la miezul nopţii ca să-ţi dau partea ta de bani.

În seara căsătoriei prinţului cu prinţesa inimii lui şi, după ce împărtăşise toată această bucurie cu locuitorii regatului, cei doi s-au retras în odăile lor private.

Prinţesa se duse afară, pe terasă, ca să privească fluviul Chao Phraya, încă luminat de focurile de artificii, sărbătorind căsătoria ei cu prinţul. Acesta se apropie de ea.

– Prima şi singura mea iubire, am ceva pentru tine; un simbol al frumuseţii şi perfecţiunii tale.

Şi îi dădu orhideea neagră, aşezată într-un vas din aur, presărat cu pietre scumpe.

Prinţesa se uită la floare, la petalele negre ca noaptea, care păreau că se luptă să supravieţuiască pe sub culoarea aceea nu tocmai naturală. Toată planta arăta obosită, ofilită şi părea că emană unde nefaste.

Totuşi, îi era clar ce ţinea în mână... ce însemna această floare şi ce făcuse el pentru ea.

– Prințul meu, este absolut minunată! De unde o ai? îl întrebă ea.

– Am cercetat întreg regatul. Am primit asigurări că nu mai există o altă floare ca ea, așa cum nu mai există nici o altă femeie ca tine.

O privea plin de pasiune, cu ochi scânteietori.

Văzându-l cum arde de iubire pentru ea, prințesa îi mângâie fața blând, sperând ca el să-și dea seama că sentimentele lui erau împărtășite și că așa va fi mereu.

– Îți mulțumesc, este atât de frumoasă!

El îi prinse mâna și-i sărută degetele, copleșit de dorința de a o avea de îndată. Doar era noaptea nunții lor, pe care o așteptase atâta timp. Prințul îi luă orhideea din mâini, așeză vasul pe terasă și o cuprinse în brațe, sărutând-o cu foc.

– Hai să intrăm, prințesa mea! îi murmură la ureche.

Ea lăsă orhideea neagră pe terasă, urmându-l în dormitor.

Cu puțin înaintea zorilor, prințesa se ridică din pat și ieși afară ca să salute prima dimineață ca femeie măritată. Putea să vadă micuțele băltoace de apă după ce plouase toată noaptea. Toate plantele și vietățile începeau să prindă viață, în timp ce soarele era încă puțin ascuns în spatele copacilor de pe malul celălalt al fluviului.

Pe terasă găsi o orhidee viguroasă, purpuriu-închis cu roz, în același vas de aur primit în dar de la soțul ei.

Prințesa zâmbi, atingându-i petalele, acum curate și împrospătate după ploaie, cu mult mai frumoasă decât orhideea neagră dăruită ei în seara precedentă. Apa din jurul vasului avea o ușoară nuanță cenușie.

În cele din urmă, înțelegând totul, ea o ridică pentru a-i respira parfumul magnific, întrebându-se ce va face: era mai bine să-i spună adevărul, cu riscul de a-l supăra, sau să mintă ca să-l menajeze?

Reveni în dormitor peste câteva minute și se lipi de prinț pe la spate, încolăcindu-i gâtul cu brațele.

– Prințul meu, îi șopti la ureche, văzând că se trezise, orhideea mea neagră a fost furată azi-noapte.

El sări mâniat în sus, gata să cheme gărzile. Dar ea îl calmă cu un surâs.

– Nu, iubitul meu! Cred că ne-a fost hărăzită pentru o singură noapte, noaptea nunții noastre, când dragostea noastră a înflorit și noi ne-am înfrățit cu natura. N-ar trebui să păstrăm ceva atât de magic numai pentru noi... și, în afară de asta, ea s-ar fi ofilit și, pe urmă, ar fi murit... și eu n-aș fi putut să suport așa ceva. I-a luat mâna prințului și a sărutat-o. Hai să credem în puterea și în farmecul ei, știind că, în prima noastră noapte împreună, am avut parte de binecuvântarea ei.

Prințul se gândi puțin. Pe urmă, fiindcă o iubea din toată inima și era atât de fericit că prințesa era acum a lui pentru totdeauna, n-a mai chemat gărzile.

Pe măsură ce îmbătrânea – căsătoria lor fiind binecuvântată cu un copil conceput exact în acea noapte, plus alții care au urmat –, a fost convins tot restul vieții că orhideea neagră le conferise o parte din magia ei, dar că n-avea cum să rămână a lor pe veci.

A doua zi de dimineață, după căsătoria prințului, un pescar sărac era așezat pe malul fluviului Chao Phraya, în josul apei, la câteva sute de metri de palatul regal. Nu prinsese nimic de două ore. Se întreba dacă, nu cumva, focurile de artificii din seara trecută nu speriaseră peștii de pe fundul apei. Nu va prinde nimic ca să vândă, și familia lui numeroasă va rămâne flămândă.

În timp ce soarele se ivea pe deasupra copacilor de pe malul opus, trimițându-și lumina sfântă peste ape, zări ceva strălucind printre ierburile încâlcite care pluteau pe fluviu. Lăsându-și deoparte undița, curios, sări în apă. Reuși să prindă obiectul înainte de a fi dus mai departe de curenți și-l aduse la mal.

După ce curăță ierburile în care era învelit, rămase uluit.

Vasul era din aur solid, împodobit cu diamante, smaralde și rubine.

Uitând de undiță, așeză vasul în coș și o luă la goană spre piața de nestemate a orașului, știind – cu inima plină de bucurie – că familia lui nu va mai flămânzi niciodată.

PARTEA ÎNTÂI
IARNA

Capitolul 1

Norfolk, Anglia

Același coșmar revine în fiecare noapte. De parcă întreaga mea viață a fost aruncată în aer și părțile care o compun revin acum la loc, pe pământ... să o ia de la capăt, numai că de data asta cu susul în jos. O harababură de părți disparate din viața mea, oferind o imagine fragmentată.

Se spune că visele joacă un rol important, dorind să-ți comunice ceva, din subconștientul tău, un lucru de care tu, însă, nu vrei să știi.

Totuși, eu aș vrea să știu totul despre mine; îmi doresc numai să o pot face.

Mă cufund în somn ca să uit. Să-mi găsesc liniștea, după ce amintirile m-au chinuit întreaga zi.

N-am luat-o razna. Deși, în ultimul timp, m-am gândit mult ce înseamnă să fii nebun. Multe milioane de oameni, fiecare cu personalitatea sa, fiecare cu propriul ADN, cu propriile gânduri – cu propriile percepții despre lume. Și fiecare cu un punct de vedere diferit.

Am ajuns la concluzia că noi, oamenii, nu putem avea în comun decât trupul, materia din care suntem alcătuiți la naștere. De exemplu, mi s-a tot spus că fiecare persoană reacționează diferit în cazul unei pierderi dureroase și că nici o reacție de genul

ăsta nu poate fi considerată greşită. Unii oameni jelesc luni la rând, chiar ani. Poartă doliu şi suferă teribil. Alţii însă par neatinşi de pierderea suferită. Preferă să uite şi se comportă ca şi cum nimic nu li s-ar fi întâmplat.

Nu sunt sigură din ce categorie fac parte eu. N-am bocit luni în şir. De fapt, de-abia dacă am vărsat o lacrimă.

Dar nici n-am uitat. Şi nu voi uita niciodată. Aud zgomote la parter. Trebuie să mă ridic din pat şi să mă prefac că sunt gata să-nfrunt o nouă zi.

Alicia Howard intră cu Land Roverul pe aleea din faţă. Opri motorul şi urcă panta lină spre intrarea în casă. Ştiind că uşa aceea nu era niciodată încuiată, apăsă pe clanţă.

Se afla acum în salonul încă întunecat şi o trecu un fior. Înaintă spre ferestre şi trase draperiile. Bătu pernele de pe canapea şi le înfoie, apoi adună cele trei ceşti goale de cafea şi le duse în bucătărie.

Se apropie apoi de frigider şi deschise uşa. O sticlă de lapte, pe jumate goală, băgată într-unul din compartimentele uşii. Un iaurt cu data de expirare depăşită, o bucăţică de unt şi o roşie, stafidită, uitate pe unul dintre rafturi. Trânti uşa frigiderului şi inspectă cutia de pâine. După cum bănuia, era goală. Oftând, Alicia se aşeză pe un scaun de lângă masă. Îi veniră în minte propria ei bucătărie caldă şi bine aprovizionată, mirosul plăcut de mâncare pregătită pentru cină, copiii jucându-se zgomotoşi şi râsetele lor zglobii, ascuţite... *inima* casei şi a vieţii ei.

Contrastul cu această încăpere mică, posomorâtă era mult prea evident. De fapt, o metaforă ce reflecta existenţa din prezent a surorii ei mai mici; viaţa şi inima Juliei erau zdrobite.

Auzi zgomotul paşilor ei pe scara veche din lemn. Îşi zări sora în cadrul uşii şi, ca de obicei, o izbi frumuseţea ei; pe când ea avea părul blond şi pielea albă, Julia era brunetă, cu un aspect exotic. Părul ei des, de culoarea mahonului, îi încadra faţa dăruită cu cele mai fine trăsături, iar greutatea recent pierdută

îi scotea şi mai mult în evidenţă ochii mari, migdalaţi şi luminoşi ca ambra, precum şi pometii înalţi.

Julia era îmbrăcată nepotrivit pentru frigul din ianuarie, purtând singurele haine aflate acum în posesia ei: o bluză roşie, în stil caftan, cu broderii în culori vesele, cusute în mătase, şi o pereche de pantaloni de bumbac, negri, largi, care-i ascundeau picioarele subţiri. Alicia putea să vadă pielea de găină de pe braţele goale ale Juliei, din cauza frigului. Se ridică de la masă şi îşi îmbrăţişă cu drag sora, care era foarte rezervată.

– Scumpo, îi zise ea, ai îngheţat de tot! Ar trebui să ieşi să-ţi cumperi nişte haine mai groase sau, dacă vrei, îţi pot aduce eu câteva dintre puloverele mele.

– Mi-e bine, răspunse Julia, trăgându-se din îmbrăţişarea surorii sale. Vrei o cafea?

– M-am uitat prin frigider, nu prea mai e lapte.

– E-n regulă, o bem neagră!

Julia se opri în dreptul chiuvetei, umplu ceainicul cu apă şi apăsă pe buton.

– Cum te mai simţi? se interesă Alicia.

– Bine, răspunse Julia, luând două căni goale de cafea de pe raft.

Alicia făcu o grimasă. „Bine" era răspunsul standard al Juliei. Îl dădea ca să evite alte întrebări.

– Te-ai văzut cu cineva săptămâna asta?

– Cu nimeni, zise Julia.

– Scumpa mea, chiar nu vrei să vii să stai la noi un timp? Urăsc ideea că eşti singură aici.

– Mersi pentru ofertă, dar ţi-am spus că e-n regulă, îi răspunse Julia pe un ton distant.

Alicia oftă din nou, deznădăjduită.

– Julia, nu arăţi deloc bine. Ai slăbit foarte mult. Spune-mi, mănânci ceva?

– Sigur că da. Vrei sau nu cafea?

– Nu, mersi.

– *Bine.* Julia trânti sticla de lapte înapoi în frigider. Când se întoarse, ochii ei verzui străluceau mânioşi. Uite ce-i, ştiu că faci asta pentru că-ţi pasă. Dar, serios, Alicia, nu sunt unul

dintre copiii tăi şi n-am nevoie de o dădacă. Îmi *place* să fiu singură.

– În orice caz – Alicia adoptă un ton mai vesel, încercând să-şi reprime supărarea –, du-te şi ia-ţi haina! Te scot la o plimbare.

– Dar am alte planuri pentru ziua asta, protestă Julia.

– Atunci ar fi mai bine să le schimbi. Am nevoie de ajutorul tău.

– Adică?

– Săptămâna viitoare este ziua de naştere a tatei, asta în caz că ai uitat, şi vreau să-i cumpăr un cadou.

– Şi pentru asta ai nevoie de mine?

– Este cea de-a şaizeci şi cincea aniversare, ziua când iese la pensie.

– Ştiu. Doar e şi tatăl meu.

Alicia se străduia din răsputeri să se stăpânească.

– Domeniul Wharton Park îşi închide porţile şi totul e scos la vânzare, începând de azi de la prânz. M-am gândit să mergem, să vedem dacă găsim ceva potrivit pentru tati.

Zări o umbră de interes în ochii Juliei.

– Wharton Park e de vânzare?

– Da, n-ai ştiut?

Umerii Juliei se lăsară brusc în jos.

– Nu, n-am ştiut. De ce?

– Presupun că e povestea obişnuită: impozite pe moştenire. Am auzit că proprietarul îl vinde unui tip din City, care are mai mulţi bani decât bun-simţ. Nici o familie modernă nu şi-ar permite să achiziţioneze o astfel de proprietate. Ultimul lord Wharton a lăsat conacul într-o stare groaznică de degradare. Se pare că e nevoie de o avere ca să fie renovat.

– Cât de trist! murmură Julia.

– Ştiu! o aprobă Alicia, bucuroasă să vadă că Julia era, în sfârşit, interesată de ceva. A jucat un rol important în copilăria noastră, mai ales a ta. De aceea, m-am gândit că ar trebui să ne ducem acolo, să vedem dacă găsim ceva pentru tati, un suvenir, o amintire. Probabil că au rămas tot felul de flecuşteţe după ce

obiectele mai valoroase au fost vândute la licitaţie prin Casa Sotheby's, dar nu se ştie niciodată.

Surprinzător, fără să mai fie nevoie de alte insistenţe, Julia dădu aprobator din cap.

– Bine, mă duc să-mi iau pardesiul!

Peste cinci minute, Alicia conducea automobilul de-a lungul străzii mari, înguste, din Blakeney, un frumos sat de pe coastă. Coti spre stânga şi o luă spre est, urmând să ajungă, în cincisprezece minute, la Wharton Park.

– Wharton Park... murmură Julia.

Aceasta era cea mai vie amintire din copilăria ei, vizita pe care o făcea bunicului Bill în sera lui; mireasma puternică de flori exotice pe care le cultiva el şi răbdarea cu care îi explica familiile din care făceau parte, precum şi proveniența lor de prin ţări îndepărtate. Propriul lui tată şi tatăl tatălui, înaintea sa, cu toţii lucraseră ca grădinari ai familiei Crawford, proprietara domeniului Wharton Park, o imensitate ce se întindea pe mii de acri de pământ fertil.

Bunicii ei locuiseră într-o căsuţă cochetă, într-un colţişor plăcut şi animat al proprietăţii, înconjuraţi de ceilalţi lucrători care munceau pământul, se îngrijeau de casă şi de familia Crawford. Mama Juliei şi a Aliciei, Jasmine, se născuse şi crescuse în acea casă.

Elsie, bunica ei, fusese nici mai mult, nici mai puţin decât bunica ideală, deşi cam excentrică. Mereu primitoare şi cu o mâncare delicioasă pe plită, numai bună de servit la cină.

Ori de câte ori Julia îşi amintea timpul petrecut pe domeniul Wharton Park, i se iveau în faţa ochilor cerul de un albastru pur şi culorile vii ale florilor, dezmierdate de razele calde ale soarelui de vară. Wharton Park mai fusese cândva faimos pentru colecţia sa de orhidee rare. Era ciudat să vezi acele flori micuţe, fragile, provenite din ţări cu climă tropicală, înflorind în emisfera rece, nordică, pe unde se întindeau câmpiile din Norfolk.

*

În copilărie, Julia aştepta câte un an întreg să vină vara ca să se ducă la Wharton Park. Liniştea şi căldura din sere, în timp ce şedea comod într-un colţ al grădinii cu plante aromatice, la adăpost de suflarea îngheţată a vântului care bătea în timpul iernii dinspre Marea Nordului, îi încălzeau sufletul tot restul anului. Senzaţia aceasta, combinată cu siguranţa oferită de căsuţa bunicilor, o făcea să perceapă acel loc ca pe unul plin de armonie. Nimic nu se schimba la Wharton Park. Natura dicta ritmul vieţii, nu ceasul deşteptător sau cine ştie ce calendar.

Îşi mai amintea cum, într-un colţ al serei, vechiul aparat de radio al bunicului, un Bakelite, transmitea muzică clasică din zori până-n noapte.

Florile iubesc muzica, obişnuia să-i spună bunicul Bill, în timp ce-şi îngrijea preţioasele plante. Julia şedea pe un taburet lângă aparatul de radio, ascultând muzica, şi îl urmărea cu privirea. Învăţa să cânte la pian, descoperind că avea talent. În micul salon se afla o veche pianină. Deseori, după cină, o rugau să cânte. Bunicii o priveau cu admiraţie, pe când degetele delicate ale Juliei lunecau pe clapele lustruite ale instrumentului.

– Julia, ai un dar de la Dumnezeu! îi spusese bunicul Bill într-o seară, privind-o cu ochii înlăcrimaţi şi zâmbindu-i. Ai grijă să nu-l iroseşti niciodată.

Şi, în ziua în care împlini unsprezece ani, bunicul Bill îi dărui propria ei orhidee.

– E ceva special pentru tine, Julia. Se numeşte *Aerides odoratum* şi înseamnă „Copiii aerului".

Julia studie petalele delicate, de un roz-sidefiu ale florii din ghiveci. Le simţea catifelate la atingere.

– Bunicule Bill, de unde provine orhideea asta? se interesase ea.

– Din Orient, din junglele Chiang Mai, aflate în nordul Thailandei.

– Oho! Şi ce fel de muzică crezi că-i place?

– Mi se pare că-i place un pic Mozart, surâse bunicul ei. Sau, dacă dă semne de ofilire, ai putea încerca cu ceva Chopin!

*

Julia își cultivă atât orhideea, cât și talentul în camera de zi din casa rece, în stil victorian, situată într-o suburbie a Norwich-ului – îi cânta la pian, și orhideea înflorea tot timpul.

În timp ce cânta, își închipuia cum arătau locurile exotice de unde fusese adusă orhideea. Nu se mai afla într-o casă din suburbii, ci în vastele jungle din Orientul Îndepărtat... pline de sunetele scoase de șopârle, păsări și de parfumul îmbătător al orhideelor cățărate pretutindeni prin copaci și împânzindu-și tufele dedesubt.

Într-o zi, avu certitudinea că avea să ajungă acolo cândva, să vadă totul cu ochii ei. Deocamdată însă, descrierea plină de culoare a bunicului îi era suficientă ca să-i alimenteze imaginația și cântatul la pian.

În anul în care împlini paisprezece ani, bunicul Bill decedă. Julia își amintea cât de rău fusese afectată de pierderea lui. El și serele lui constituiau elementul de siguranță în frageda și deja dificila ei viață – o influență plină de înțelepciune și de bunătate, bunicul fiind mereu gata s-o asculte – poate mai mult decât propriul ei tată. La optsprezece ani obținu o bursă la Colegiul Regal de Muzică din Londra. Bunica Elsie se mută la sora ei, în Southwold, ca să-i țină de urât, și Julia nu mai puse piciorul la Wharton Park.

Acum, iat-o acolo, revenind în acel loc, la treizeci și unu de ani. În timp ce Alicia sporovăia despre cei patru copii ai ei și diferitele lor activități, Julia retrăia nerăbdarea resimțită de fiecare dată când parcurgea acest drum în automobilul părinților ei; cum se uita prin luneta din spate, așteptând să apară căsuța portarului care marca intrarea pe domeniul Wharton Park, în timp ce mașina cotea pe aleea familiară spre conac.

– Uite răscrucea! exclamă Julia, când observă că Alicia aproape că trecuse de ea.

– Doamne, da, ai dreptate! Atât de mult timp de când n-am mai fost pe-aici, că am și uitat.

Alicia îi aruncă o privire surorii ei în timp ce intrau în parc. Putea zări o umbră de entuziasm în ochii Juliei.

– Întotdeauna ai iubit acest loc, nu-i aşa? o întrebă pe un ton blând.

– Da, tu nu?

– Ca să fiu sinceră, mă plictiseam când veneam aici. De-abia aşteptam să mă întorc în oraş, să-mi revăd prietenii.

– De când te ştiu ai fost mai mult o orăşeancă, afirmă Julia.

– Da, şi uite-mă acum: treizeci şi patru de ani, cu o casă la fermă la naiba-n praznic, o armată de copii, trei pisici, doi câini şi o maşină de gătit. Ce dracului s-a întâmplat cu viitorul meu strălucit?

– Simplu, te-ai îndrăgostit şi ţi-ai întemeiat o familie.

– T*u*, în schimb, ai fost cea cu un viitor strălucit, adăugă Alicia, fără urmă de ranchiună.

– Da, odată... vocea Juliei păru a se stinge în timp ce coteau spre casă. Uite conacul! Arată exact la fel.

Alicia se uita şi ea la clădirea impunătoare din faţa ei.

– De fapt, cred că arată mai bine. Probabil că uitasem cât de frumoasă este.

– Eu n-am uitat-o niciodată, murmură Julia.

Mergeau încet în urma şirului de automobile care rulau în faţa lor, ambele pierdute în propriile gânduri. Conacul Wharton Park fusese construit în stil clasic georgian pentru nepotul celui care servise ca întâiul prim-ministru al Marii Britanii, deşi murise înainte ca această construcţie să fi fost finalizată. Ridicată aproape în întregime din piatră naturală, scoasă din cariera de la Aislaby, clădirea căpătase un aspect patinat, de culoarea untului, după trei sute de ani de existenţă.

Cu cele şapte tronsoane distincte şi scara dublă de la intrare, ce se ridica pornind de la subsol până la *piano nobile*, un nobil mezanin, conacul, înconjurat de o imensă terasă ce veghea parcul, degaja un farmec specific franţuzesc. Fiecare colţ era străjuit de un turn acoperit de o cupolă, şi marele portic se sprijinea pe patru uriaşe coloane ionice, cu o statuie cam ciobită a

Britanniei cocoţată semeaţă în vârf. Clădirea avea un aer maiestuos, deşi puţin excentric.

Wharton Park nu era suficient de mare ca să fie inclusă pe lista clădirilor baroniale. Nici nu beneficiase de un design arhitectural care să o scoată în evidenţă, generaţii succesive ale familiei Crawford venind cu diverse adăugiri, afectând puritatea concepţiei originale. Deşi, tocmai din acelaşi motiv, nu avea acea rigiditate respingătoare asociată cu alte mari conace construite în aceeaşi perioadă.

– Aici coteam, de obicei, la stânga, zise Julia, amintindu-şi drumul care înconjura lacul şi care ducea la căsuţa bunicilor de la marginea domeniului.

– După ce ne uităm la obiectele scoase la vânzare, ai vrea să mergem până acolo? o întrebă Alicia.

Julia ridică din umeri.

– Da, hai s-o vedem!

Lachei în uniforme galbene le indicau şoferilor locurile de parcare.

– Sigur au prins cu toţii de veste, comentă Alicia pe când îşi parca maşina în spaţiul desemnat, răsucind apoi cheia în contact. Se întoarse spre sora ei şi-i puse o mână pe genunchi. Mergem? o întrebă ea.

Julia se simţea puţin ameţită, năpădită de atâtea amintiri. În timp ce cobora şi se îndrepta spre casă, chiar şi mirosurile îi erau atât de familiare; de iarbă jilavă, abia cosită, şi un parfum mai slab, de iasomie, emanat de tufele care străjuiau pajiştea din faţă. Urcară treptele încet în urma puhoiului de oameni din faţă, pătrunzând în imensul hol de la intrare.

Capitolul 2

Am din nou unsprezece ani. Stau în mijlocul unei încăperi enorme, care, știu, e holul de intrare, dar mie mi se pare că arată ca o catedrală. Tavanul se bolțește în sus, cu mult deasupra mea, și observ că e pictat cu nori și îngerași grăsuni, fără haine pe ei. Sunt fascinată de ei și nu observ că s-a apropiat cineva pe scară, urmărindu-mi mișcările.

– Pot să vă ajut, domnișoară?

Sunt atât de uimită, încât aproape scap din mână prețiosul ghiveci, tocmai acesta fiind motivul pentru care mă aflu aici. Bunicul m-a trimis să-i duc floarea lui lady Crawford. Nu sunt deloc bucuroasă, fiindcă îmi e teamă de ea. De la distanță, mi se pare bătrână și uscată, și parcă e mereu foarte mâhnită. Dar bunicul Bill a insistat foarte mult.

– E foarte tristă, Julia. Poate că orhideea o mai înveselește un pic. Hai, dă fuga, fii fată bună!

Categoric, persoana de pe scară nu este lady Crawford, ci un tânăr, poate cu patru sau cinci ani mai mare decât mine, cu păr des, buclat, castaniu, lăsat, după părerea mea, mult prea lung pentru un băiat. Este foarte înalt și groaznic de slab; brațele lui seamănă cu niște vreascuri ițite din mânecile suflecate ale cămășii.

– Da... o caut pe lady Crawford. I-am adus... asta... de la seră, reușesc să îngaim cu multe ezitări.

Coboară în salturi restul treptelor şi se opreşte în faţa mea cu mâinile întinse.

– Dacă vrei, i-o duc eu.

– Bunicul mi-a spus că trebuie să i-o dau eu, îi răspund agasată.

– Din păcate, acum se odihneşte. Ştii, nu se simte prea bine.

– N-am ştiut, îi spun eu.

Aş vrea să-l întreb cine e, dar nu îndrăznesc. Posibil că ghiceşte ce-mi trece prin minte, fiindcă îmi spune:

– Lady Crawford este rudă cu mine, aşa că poţi avea încredere în mine, nu crezi?

– Da, ia-o! Îi întind orhideea, simţindu-mă uşurată că nu mai trebuie să dau ochii cu lady Crawford. Poţi să-i comunici că bunicul a zis că este un nou... fac sforţări să-mi amintesc termenul... hibrid şi că de-abia a înflorit?

– Da, aşa voi face.

Stau acolo, neştiind ce să fac în continuare. La fel şi el.

– Şi cum zici că te cheamă? mă întreabă el în cele din urmă.

– Julia Forrester. Sunt nepoata domnului Stafford.

El ridică o sprânceană.

– Sigur că da. Ei bine, eu sunt Christopher Crawford. Kit, pentru amicii mei. Îmi întinde mâna liberă şi o strânge pe a mea. Îmi pare bine să te cunosc, Julia! Am auzit că ştii să cânţi destul de bine la pian.

Mă înroşesc.

– N-aş crede.

– Nu e nevoie să faci pe modesta, mă tachinează el. Am auzit-o pe bunica ta cum vorbea despre tine cu bucătăreasa chiar în dimineaţa asta. Vino cu mine!

Încă îmi ţine mâna strânsă şi, dintr-odată, începe să mă tragă după el, traversăm holul, apoi trecem printr-un şir de încăperi imense, pline cu tot felul de mobilă în stil clasic, arătând ca o casă de păpuşi. Nu pot să nu mă-ntreb unde stau ei seara la televizor. În final, intrăm într-o cameră scăldată de o lumină aurie, revărsată prin cele trei ferestre mari, din podea până-n tavan, de unde se văd terasa şi grădinile. În faţa uriaşului şemineu se află

niște canapele largi și, în colțul îndepărtat, chiar în fața uneia dintre ferestre, un mare pian cu coadă. Kit Crawford mă duce spre el, trage taburetul și mă așază pe el.

– Haide, atunci! Să te aud cum cânți ceva!

Ridică capacul, și un nor de particule fine de praf zboară prin aer, sclipind ca niște licurici în soarele după-amiezii.

– Ești... sigur că ne dă voie? îl întreb.

– Mătușa Crawford doarme în celălalt capăt al casei. Puțin probabil să ne audă. Haide!

Mă îndeamnă din nou cu mult entuziasm.

Tentată, îmi las mâna pe clape. Sunt complet diferite față de cele pe care le-am atins până acum. Atunci nu știam, dar erau finisate din cel mai fin fildeș și aveam în față un pian Bechstein vechi de o sută cincizeci de ani. Lovesc ușor o clapă, și ecoul ei rezonează prin tot instrumentul, amplificând sunetul.

El stă alături de mine cu brațele încrucișate. Îmi dau seama că nu am de ales. Încep să cânt Clar de lună, *o piesă pe care o învățasem recent. Este preferata mea și am petrecut ore în șir exersând-o. În timp ce notele curg sub degetele mele, uit cu totul de Kit. Mă las purtată de valul minunat de sunete ce se revarsă din acest superb instrument. Călătoresc, așa cum fac întotdeauna, într-un alt loc, departe, foarte departe de aici. Razele strălucitoare ale soarelui se joacă pe degetele mele și-mi încălzesc fața. Cânt, poate, mai bine decât am făcut-o vreodată și sunt surprinsă când ating ultimele clape și ajung la sfârșit.*

Aud aplauze undeva pe fundal și revin în camera enormă și la Kit, care avea zugrăvită pe față o expresie uluită.

– Uau! exclamă el. O interpretare strălucită!

– Mulțumesc.

– Și ești atât de tânără. Degetele tale sunt atât de mici. Cum de le faci să se miște cu atâta agilitate pe clape?

– Nu știu, se mișcă singure.

– Știai că soțul mătușii Crawford, Harry, lordul Crawford, a fost un pianist talentat?

– Oh, nu, n-am... știut.

– Ei bine, da. Ăsta a fost pianul lui. A murit pe când eu eram doar un bebeluş, aşa că nu l-am auzit niciodată cântând. Mai poţi cânta ceva?

Arată foarte însufleţit.

– Eu... eu cred că ar trebui să plec.

– Doar una, te rog!

– Bine, accept.

Şi încep să interpretez Rapsodia pe o temă de Paganini. *Din nou mă cufund în muzică şi, cam pe la jumătatea piesei, aud subit o voce ţipând.*

– STOP! Stop, acum!

Fac ce mi se cere şi arunc o privire spre intrarea în salon. O doamnă înaltă, subţire, cu păr cărunt stă acolo, în prag. Are faţa schimonosită de furie. Inima îmi bate cu putere.

Kit se duce spre ea.

– Îmi cer scuze, mătuşă Crawford, eu am rugat-o pe Julia să cânte. Dormeai, aşa că n-am avut cum să-ţi cer voie. Te-am trezit?

Doamna îşi îndreaptă o căutătură cruntă spre el.

– Nu. Nu m-aţi trezit. Dar, Kit, nu despre asta e vorba. Cu siguranţă, ştii că le-am interzis tuturor să se atingă de acest pian.

– Mătuşă, sincer, îmi pare extrem de rău! Nu mi-am dat seama. Dar Julia este atât de talentată. Are numai unsprezece ani, dar interpretează deja ca o mare pianistă.

– Destul! i-o taie mătuşa lui.

Kit îşi lasă capul în jos, făcându-mi semn să-l urmez.

– Încă o dată, îmi cer scuze! repetă el, şi eu mă strecor speriată după el.

Când dau să trec, lady Crawford mă opreşte.

– Eşti nepoata lui Stafford? mă întreabă, sfredelindu-mă cu ochii ei reci, albaştri.

– Da, lady Crawford.

Observ că privirea i se îmblânzeşte întru câtva şi arată de parcă ar fi gata să izbucnească în plâns. Încuviinţează din cap şi pare că-şi caută cuvintele.

– Mi-a părut rău... să aud ce s-a întâmplat cu mama ta.

Kit intervine, dându-şi seama cât de tensionată este situaţia.

– Julia ți-a adus o orhidee. Este o specie nouă din sera bunicului ei, nu-i așa, Julia? mă încurajează el.

– Da, răspund, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Sper să vă placă.

Ea dă aprobator din cap.

– Sigur că da. Spune-i bunicului tău că-i mulțumesc.

Alicia aștepta răbdătoare la coadă ca să cumpere un catalog cu obiectele scoase la vânzare.

– Ai intrat vreodată în casa asta când erai copil? o întrebă ea.

– Da, răspunse Julia, o singură dată.

Alicia îi făcu semn spre tavan.

– Nu găsești că acești heruvimi sunt destul de vulgari?

– Mie mi-au plăcut mereu, zise Julia.

– Casa asta e veche și ciudată, continuă Alicia, răsfoind catalogul și urmând mulțimea prin hol, de-a lungul unui coridor și apoi într-o încăpere mare, cu lambriuri din lemn, unde erau expuse toate obiectele puse la vânzare. Îi dădu catalogul Juliei. Totuși, păcat că a fost vândută. De mai bine de trei sute de ani a servit ca reședință familiei Crawford, medită ea. Sfârșitul unei epoci cu toate avatarurile ei. Hai să le vedem! Alicia o apucă pe Julia de cot, ducând-o spre o urnă grecească elegantă, dar crăpată, cu urme clare de mușchi crescut pe partea interioară, folosită evident pe post de ghiveci pentru florile de vară. Ce părere ai, i-o luăm tatei?

Julia ridică din umeri.

– Posibil. Tu decizi!

Băgând de seamă că Juliei îi dispăruse interesul, ca de altfel și propria ei enervare, Alicia îi zise:

– Ce-ar fi să ne despărțim ca să vedem mai repede tot ce-ar putea fi interesant? Tu ia-o pe aici, eu pe dincolo, și ne reîntâlnim peste zece minute în dreptul ușii.

Julia aprobă din cap și se uită după Alicia cum se îndepărtează de ea. Neobișnuită în ultimii ani să fie înconjurată de mulți oameni, o încercă un sentiment neplăcut de claustrofobie. Își croi drum spre colțul mai liber din capătul salonului. Acolo

se aflau o măsuță din trestie și o femeie așezată în dreptul ei. Julia se apropie, fiindcă nu avea unde altundeva să se ducă.

– Aceste obiecte nu sunt incluse în catalog, o informă femeia. Sunt mai multe mărunțișuri, bibelouri. Le puteți cumpăra pe loc, fiecare are prețul pe el.

Julia ridică un exemplar cu colțurile îndoite din *The Children's Own Wonder Book*. Îl deschise și văzu că era datat 1926. *Pentru Hugo, de la bunica, cu toată dragostea.*

Mai erau expuse un exemplar din *Wilfred's Annual* și unul din *Marigold Garden* de Kate Greenaway.

Simți un gust amar uitându-se la acele cărți; de mai bine de optzeci de ani, copiii din familia Crawford citesc acele povești în cămărușele lor, undeva, la etaj. Julia hotărî să le cumpere și să le păstreze în amintirea acelor copii.

În stânga măsuței dădu peste o cutie de carton plină cu stampe. Julia le frunzări apatică. Majoritatea erau litografii în peniță și tuș, înfățișând Marele Incendiu din Londra, vapoare vechi și case urâte. Printre ele, descoperi un plic maro, decolorat. Îl scoase din cutie.

În interior, dădu peste un set de picturi în acuarelă, fiecare prezentând un soi diferit de orhidee.

Hârtia groasă, crem, pe care fuseseră pictate este presărată de puncte maronii, așa că presupuse că erau opera vreunui amator entuziast mai degrabă decât a unui profesionist. Oricum, gândi ea, înrămate, ar putea arăta deosebit. Fiecare purta denumirea latinească, trecută sub tulpina orhideei respective.

– Cât costă astea? o întrebă pe femeie.

– Nu știu, răspunse aceasta. Se pare că nu au prețul trecut pe ele.

– Ei bine, ce-ați zice dacă vă dau douăzeci de lire, cinci lire pentru fiecare dintre ele? îi propuse Julia.

Femeia studie acuarelele cam ponosite. Ridică din umeri.

– Cred că zece lire pentru toate e-n regulă. Ce ziceți?

– Mulțumesc!

Julia scoase banii din portmoneu, plăti, apoi se îndreptă spre locul unde urma să se întâlnească cu Alicia, care se afla deja acolo.

Ochii Aliciei se luminară brusc, zărind plicul şi cărţile din braţele Juliei.

– Ai găsit ceva? o întrebă ea.

– Da.

– Pot să le văd?

– Ţi le arăt când ajungem acasă.

– În regulă, acceptă Alicia. Am de gând să licitez pentru urna pe care am văzut-o amândouă. Face parte din lotul şase, aşa că n-ar trebui să ne ia prea mult timp. Licitaţia începe în câteva minute.

Julia îi făcu semn că era de acord.

– Mă duc să mă plimb puţin până atunci. Simt nevoia să iau o gură de aer curat.

– Bine. Alicia scoase cheile din poşetă şi i le dădu Juliei. Asta, în caz că eu întârzii. Dacă nu, ne vedem în dreptul uşii de la intrare într-o jumătate de oră. Cred că voi avea nevoie de ajutorul tău ca să cărăm urna în jos, pe scări.

– Mulţumesc! Julia luă cheile. Ne vedem mai târziu.

Ieşi agale din salon, merse de-a lungul coridorului şi intră în holul de la intrare, acum gol. Se opri să admire îngeraşii de pe tavan. Aruncă o privire spre uşa ce dădea în salonul cu pianul de concert folosit cândva de ea. Era deschisă, pe partea cealaltă a holului.

Dintr-un impuls, traversă holul şi, după o scurtă ezitare, intră. Încăperea imensă este învăluită în lumina difuză de ianuarie. Mobila nefolosită arăta exact aşa cum îşi amintea. Trecu prin mai multe încăperi până când, în cele din urmă, ajunse în dreptul uşii salonului.

În acea zi, nici o rază de soare nu răzbătea prin ferestrele lungi şi înguste. Era teribil de frig acolo. Trecu de şemineu şi de canapele, simţind un miros neplăcut de mucegai venind dinspre ele, apoi se îndreptă spre pianul cu coadă.

De-abia atunci zări o siluetă înaltă, întoarsă cu spatele spre ea; bărbatul privea afară, pe fereastra de dincolo de pian. Jumătate din silueta lui era mascată de draperia din damasc – materialul subțiat de vreme, acum atât de delicat încât amintea de niște măruntaie învelite în hârtie fină.

Încremeni, dându-și seama că îl cunoștea. El rămase nemișcat ca o statuie. Este clar că nu o auzise apropiindu-se.

Dându-și seama că nu avea ce căuta acolo, perturbând un moment intim din viața lui, Julia încercă să se facă nevăzută.

Când să deschidă ușa, îl auzi strigând.

– Pot să te ajut cu ceva?

Se întoarse spre el.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să intru aici!

– Nu, n-ar fi trebuit! Îi aruncă o căutătură severă, apoi se încruntă. Cred că te cunosc!

Îi despărțeau cam zece metri, dar Julia își aminti părul des și cârlionțat, de culoarea castanelor și silueta lui subțire, mai împlinită între timp și cu cel puțin treizeci de centimetri mai înaltă de când îl văzuse ultima oară, și gura arcuită în același fel.

– Da. Eu... adică ne-am întâlnit cu mulți ani în urmă, se bâlbâi Julia. Îmi cer scuze! Plec acum.

– Bine, bine, bine! Expresia de pe fața lui se îmblânzi și îi aruncă un zâmbet în semn de recunoaștere. Dar este micuța Julia, nepoata grădinarului, acum o pianistă faimoasă. Am dreptate, nu?

– Da, eu sunt, Julia, deși nu sunt sigură în privința faimei mele...

Kit își arcui sprâncenele.

– Julia, lasă modestia! Am câteva dintre înregistrările tale. Ești faimoasă! O „celebritate"! Mă-ntreb ce cauți aici, când ar trebui să-ți duci viața în cele mai elegante hoteluri de cinci stele din întreaga lume.

Julia își dădu seama că el nu era la curent.

– Îl... vizitez pe tata, îl minți Julia.

– Ei bine, am onoarea! Kit se înclină uşor în faţa ei. M-ai făcut şi pe mine faimos. Le spun tuturor că eu sunt primul care te-am auzit cântând *Clar de lună*. Ce coincidenţă să ne întâlnim, din nou, în acest salon, exact când vând casa.

– Da. Îmi pare rău! răspunse ea pe un ton încordat.

– Să nu-ţi pară! Va fi mai bine. Mătuşa Crawford a lăsat-o să se ruineze cât a trăit aici, şi tatăl meu n-a avut nici banii, nici interesul necesar ca să rezolve lucrurile. Ca să fiu cinstit, sunt norocos că am găsit pe cineva gata să preia toată povara asta. Reparaţiile vor costa o avere.

– Deci, moşia Wharton Park îţi aparţine ţie acum? îl întrebă ea.

– Da, păcatele mele, mă tem că da! Câtă vreme mătuşa Crawford şi tatăl meu au decedat de curând, eu sunt următorul succesor direct. Necazul e că tot ce-am moştenit nu-i altceva decât o căruţă de datorii şi-un munte de complicaţii. Oricum, ridică el din umeri, regret că sunt atât de negativist.

– Sunt sigură că o parte din tine e tristă.

Se aflau încă la mare distanţă unul faţă de celălalt. Kit îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se apropie de ea.

– Sincer, pe plan personal, nu. Îmi petreceam aici numai vacanţele, în copilărie, aşa că nu m-am legat emoţional prea mult de acest loc. Şi rolul de stăpân al moşiei nu mi se potriveşte deloc. Deşi, fiind pus în situaţia, ca unic moştenitor, să decid dacă să vând trei sute de ani de istorie a familiei, am ajuns să am câteva nopţi nedormite. Dar ce altă opţiune aş avea? Moşia e plină de datorii şi trebuie s-o vând ca să achit creanţele creditorilor.

– Vinzi tot terenul? se interesă ea.

Kit îşi trecu mâna prin părul rebel şi suspină.

– Am reuşit să negociez terenul pe care se aflau vechile grajduri şi unde locuiau unii dintre lucrători, plus câteva amărâte de pogoane. E acolo o potecă separată, pe care se poate ajunge la drum, şi o pot lărgi ca să nu folosesc intrarea principală. Noua mea locuinţă este o căsuţă cam dărăpănată, fără încălzire centrală şi plină de igrasie, adăugă el zâmbind. Dar e mai bine

decât nimic şi vreau s-o renovez. Cred că va fi în regulă, când va fi gata.

– Acolo au trăit bunicii mei şi s-a născut mama mea, îi spuse Julia. Niciodată nu mi s-a părut că acele căsuţe de pe acel teren ar fi dărăpănate sau pline de igrasie, dar nu te contrazic.

– Sigur! exclamă Kit, înroşindu-se la faţă. Iisuse, ţi-am părut atât de arogant! Îmi pare rău că ţi-am creat impresia asta! De fapt, motivul pentru care m-am zbătut să păstrez terenul ăla a fost frumuseţea lui. Realmente, accentuă el, de-abia aştept să locuiesc acolo. Şi mai sper că, după ce voi termina de renovat restul hambarelor şi al căsuţelor din jur, le voi putea închiria ca să obţin ceva venituri.

– Nu mai ai un alt loc unde să locuieşti?

– La fel ca tine, am călătorit mult în străinătate. Şi, cumva, n-am reuşit să-mi întemeiez un cămin... Kit părea obosit şi îşi feri privirea de a ei, uitându-se pe fereastră. Iar această fâşie de pădure nu-mi stârneşte cele mai plăcute amintiri. Aici am petrecut unele dintre cele mai mizerabile veri din copilăria mea.

– Mie îmi plăcea mult aici, la Wharton Park.

– Ei bine, e o veche casă frumoasă, iar priveliştea, magnifică, admise Kit cu jumătate de gură.

Julia se uită atent la el. Era foarte bronzat, dar arăta epuizat. Neştiind ce altceva să facă, îi spuse:

– Sper să fii fericit în noua ta locuinţă. Acum, ar trebui să plec.

– Iar eu presupun că ar trebui să asist la licitaţie.

Trecură, mergând unul lângă celălalt, prin încăperile întunecoase şi ajunseră în hol.

– Aşadar, o întrebă Kit curtenitor, unde locuieşti acum? Fără îndoială, într-un apartament imens, cu vedere spre Central Park.

– Nici pomeneală. Locuiesc în Blakeney, într-o căsuţă rece, pe care am cumpărat-o cu ani în urmă, când toată lumea mă sfătuia să investesc în imobiliare. În ultimii opt ani, am închiriat-o pe timpul vacanţelor.

– Cu siguranţă mai ai vreo casă pe undeva, se încruntă Kit. Celebrităţile din revistele *glossy* nu au obiceiul să locuiască în căsuţe reci din nordul Norfolkului.

– Eu nu apar în reviste *glossy*, îl contrazise Julia, simţind nevoia să se apere, şi e... o poveste lungă, adăugă ea, văzând că se apropiau de holul de la intrare. Mai avea o întrebare pe care ţinea cu tot dinadinsul să i-o adreseze. Mai sunt serele acolo?

– Nu ştiu, ridică Kit din umeri. Ca să fiu cinstit, încă n-am ajuns la grădina cu legume. Am avut prea multe de făcut prin alte părţi.

Pe când intrau în hol, Julia o zări pe sora ei stând lângă urnă şi arătând nerăbdătoare.

– Aa, Kit, aici erai! O femeie solidă, cu păr castaniu şi ochi căprui, la fel ca ai lui, îi acostă. Pe unde ai fost? Reprezentantul casei de licitaţii vrea să discute ceva urgent cu tine în legătură cu un vas. Crede că s-ar putea să fie chinezesc, dinastia Ming, sau ceva de genul ăsta; ar trebui să-l retragi şi să-l trimiţi la Sotheby's pentru a fi reevaluat.

Julia zări o undă de iritare pe faţa lui Kit.

– Julia ţi-o prezint pe Bella Harper, sora mea.

Bella o măsură pe Julia din cap până-n picioare, fără prea mult interes însă.

– Bună! îi aruncă ea, în timp ce-l înhăţa pe Kit de braţ. Trebuie să vorbeşti chiar acum cu acel individ, îi spuse ferm şi-l trase după ea de-a lungul holului.

El întoarse capul şi-i zâmbi uşor Juliei.

– Mi-a părut bine să te văd.

Apoi îşi urmă sora.

Julia traversă şi ea holul, ducându-se spre Alicia, care se uita după siluetele care se îndepărtau.

– Cum de o cunoşti? se miră Alicia.

– Pe cine? întrebă Julia, apucând de cealaltă toartă a vasului şi cărându-l în jos pe scări spre automobil.

– Pe teribila Bella Harper. Te-am văzut vorbind cu ea acum câteva minute.

– N-o cunosc pe ea, ci pe fratele ei, Kit.

Când ajunseră la automobil, Alicia deschise portiera din spate ca să bage urna.

– Vrei să spui lordul Christopher Wharton, moştenitorul acestei moşii?

– Da, cred că el e, admise Julia. Dar l-am întâlnit aici cu mulţi ani în urmă şi, pur şi simplu, am dat nas în nas cu el acum.

– Eşti plină de surprize; nu mi-ai spus niciodată că te-ai întâlnit cu el, se încruntă Alicia, luând o veche haină de ploaie în care înfăşură urna, proptind-o în siguranţă într-o margine a portbagajului. Să sperăm că nu păţeşte nimic până acasă, zise ea, trântind portiera maşinii.

Se urcară amândouă, şi Alicia răsuci cheia în contact.

– Ce zici de un sendviş şi ceva de băut la pub? o întrebă Alicia. Şi-mi poţi povesti pe îndelete cum te-ai întâlnit cu minunatul lord Kit. Sper să fie mai agreabil decât sora lui. Am dat peste ea de câteva ori la diverse petreceri locale şi încă mă tratează de parcă aş fi, în continuare, nepoata grădinarului. Slavă Domnului că moştenitorul titlului nobiliar trebuie să fie băiat. Dacă Bella era bărbat, nimic nu i-ar fi stat în cale.

– Nu... nu cred că Kit îi seamănă, zise Julia încet. Se întoarse spre sora ei. Mersi pentru invitaţie, dar, dacă nu te superi, aş vrea să merg acasă.

Alicia văzu cât de epuizată arăta sora ei.

– Bine, replică ea, dar pe drum ne oprim la magazin ca să-ţi fac aprovizionarea.

Julia acceptă, prea slăbită să protesteze.

Alicia insistă ca Julia să stea lungită pe canapea, în timp ce ea aprindea focul şi depozita alimentele cumpărate de la supermarketul local. De data asta, pe Julia nu o deranja că cineva se agita atât în jurul ei. Excursia – prima în decursul mai multor săptămâni – o storsese de toată vlaga. Iar revederea domeniului Wharton Park, ca şi a lui Kit, o tulburase.

Alicia apăru din bucătărie cu o tavă pe care o plasă în faţa Juliei.

– Ţi-am pregătit un pic de supă. Te rog s-o bei! Ridică apoi plicul mare, maroniu, pe care Julia îl pusese pe măsuţa de cafea. Pot să mă uit în el? o întrebă.

– Desigur.

Alicia scoase picturile pe rând, le aşeză pe masă şi le studie.

– Sunt foarte drăguţe, un cadou perfect pentru tata. Vrei să le înrămezi?

– Da, dar nu acum.

– Sper că vii duminică, la masă, ca să-l sărbătorim? o întrebă Alicia.

Julia aprobă şovăielnic cu un semn din cap şi ridică lingura de supă.

– Iubito, ştiu că-ţi va fi greu; o întrunire mare de familie nu-i tocmai ce-ţi trebuie în momentul ăsta, dar ştiu că sunt cu toţii nerăbdători să te vadă. Şi tata ar fi devastat dacă nu ai veni.

– Voi fi acolo. Sigur că vin.

– Bine. Alicia aruncă o privire spre ceas. Cred că ar trebui să mă întorc la casa de nebuni. Îşi dădu exasperată ochii peste cap, se duse spre Julia şi o prinse de umeri. Pot să te mai ajut cu altceva?

– Nu, mulţumesc!

– În regulă! Alicia o sărută pe Julia pe creştet. Şi, ascultă, te rog foarte mult să ţii legătura cu mine şi, mai ales, să nu uiţi să-ţi laşi mobilul deschis. Ştii cât de îngrijorată sunt când nu răspunzi.

– Aproape că nici nu am semnal aici, reacţionă Julia, dar aşa voi face. O urmări cu privirea pe Alicia cum se îndreaptă spre uşă. Şi îţi mulţumesc! Mulţumesc că m-ai dus să revăd Wharton Park!

– A fost plăcerea mea, serios. Dai un bip, şi sunt aici. Julia, ai grijă de tine!

Uşa se trânti în urma Aliciei.

Julia se simţea somnoroasă şi apatică. Lăsând pe masă bolul cu supă pe jumătate golit, urcă obosită scările şi se aşeză pe pat cu mâinile încleştate în poală.

*

Nu vreau să-mi fie bine. Vreau să sufăr așa cum au suferit ei. Indiferent unde sunt acum, cel puțin sunt împreună, pe când eu sunt singură aici. Aș vrea să știu de ce nu m-am dus cu ei, fiindcă acum nu sunt nici aici, nici acolo. Nu pot să trăiesc, dar nici să mor. Toată lumea mă îndeamnă să trăiesc, dar dacă o fac atunci înseamnă că am renunțat la ei. Și nu pot. Nu încă...

Capitolul 3

Exact la unu fără două minute, duminica următoare, Alicia își conducea cu ceremonie întreaga familie în salon.

– Lissy, dragă, bea puțin vin!

Soțul ei, Max, îi puse un pahar în mână și o sărută pe obraz.

– Rose, închide iPod-ul în momentul ăsta! îi ordonă Alicia, supărată, fiicei sale de treisprezece ani, care ședea pe canapea adusă de spate și bosumflată deasupra aparatului. Și voi toți, faceți bine și purtați-vă frumos!

Apoi, Alicia se așeză pe marginea șemineului și luă o sorbitură zdravănă din vin.

Kate, drăguța ei fiică blondă de opt ani, i se alătură.

– Mami, îți place cum m-am îmbrăcat?

De-abia atunci, Alicia văzu combinația, bluza de un roz-aprins, o fustă galbenă cu buline și colanți turcoaz. Kate arăta dezastruos, dar oricum era prea târziu. Zări deja automobilul tatălui ei apropiindu-se de casă.

– A sosit bunicul! țipă entuziasmat James, fiul ei în vârstă de șase ani.

– Hai să mergem la el! strigă și Fred, băiețelul ei de patru ani, alergând spre ușa de la intrare.

Alicia îi urmări cu privirea pe toți copiii ei îmbulzindu-se după el, cu un zâmbet de plăcere pe față. Într-un suflet, copiii ajunseră la mașina trasă în fața ușii pe care o înconjurară.

În doar câteva secunde, George Forrester își făcu apariția în salon, împins de droaia de nepoți. La cei șaizeci și cinci de ani ai săi, arăta încă chipeș – zvelt, cu părul des încărunțit la tâmple. Avea un aer autoritar și siguranță de sine, căpătate în anii în care obișnuia să se adreseze unui întreg auditoriu.

George, un botanist renumit – profesor de botanică la Universitatea East Anglia –, ținea des conferințe la Societatea Regală de Horticultură și la Kew Gardens. Când nu-și împărtășea cunoștințele, vizita diverse părți ale globului în căutarea unor noi specii de plante. Caz în care, admitea fără rezerve, se simțea cel mai fericit.

Bătrânul le povestise fiicelor sale cum păşise el în serele din Wharton Park, aşteptându-se să fie copleşit de faimoasa colecție de orhidee cultivate acolo, îndrăgostindu-se în schimb, pe loc, de o tânără superbă – viitoarea lui soție și mama celor două fiice ale sale – chiar în acele sere, înconjurați de plante. Se căsătoriseră rapid, în câteva luni.

George se îndreptă spre Alicia.

– Bună, iubito! Eşti frumoasă ca întotdeauna. Ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc. La mulți ani, tati! îi ură ea, în timp ce se îmbrățișau. Bei ceva? Avem şampanie în frigider.

– De ce nu? zâmbi George cu ochii îngustați de plăcere. Ciudat lucru, sărbătorim faptul că mai fac încă un pas spre mormânt.

– Of, tati! exclamă Alicia. Nu fi bleg! Toate prietenele mele sunt încă topite după tine.

– Ei bine, e plăcut pentru un bărbat să știe asta, dar nu schimbă cu nimic realitatea. Începând de azi, se întoarse el spre nepoți, bunicul vostru e pensionar.

– Ce e un pensionar? îl întrebă Fred.

James, mai mare cu doi ani și mai isteț, îi dădu un ghiont micuțului său frate.

– E un om bătrân, prostule!

– Mă duc să aduc şampania, zise Max, făcându-i cu ochiul Aliciei.

– Aşadar, începu George, în timp ce se aşeza pe cealaltă margine a şemineului, în faţa fiicei sale, întinzându-şi picioarele lungi în faţă, spune-mi ce s-a mai întâmplat.

– Agitaţie mare, ca de obicei, oftă Alicia. Dar tu ce-ai mai făcut?

– La fel şi în cazul meu, zise George. De fapt, sunt încântat. Am primit un telefon, săptămâna trecută, de la un coleg american, lector la Yale. Plănuieşte o expediţie în Insulele Galapagos în luna mai şi vrea să merg şi eu. Este un loc pe care nu l-am văzut încă, dar îl aveam pe listă... ştii tu, *Originea speciilor* a lui Darwin şi toate cele. Voi fi plecat trei luni şi, atenţie, voi ţine şi nişte prelegeri în State.

– Deci, nu intenţionezi s-o laşi mai moale nici acum, când eşti la pensie, zâmbi Alicia.

Fred sări călare pe piciorul lui George.

– Ţi-am cumpărat cel mai tare cadou, bunicule. E...

– Fred, ţine-ţi gura! E surpriză, îl admonestă Rose de pe canapea, adolescenta afişând un aer dispreţuitor.

Max intră cu sticla de şampanie deschisă şi umplu trei pahare.

– Ei bine, vă urez tuturor noroc! George ridică paharul de şampanie. Pentru următorii şaizeci şi cinci de ani! După ce luă o înghiţitură de şampanie, întrebă:

– Vine şi Julia?

– Da, aşa a zis. Probabil că întârzie puţin.

– Ce mai face?

– Nu prea bine. Alicia clătină din cap. De fapt, am scos-o din casă weekendul trecut şi ne-am dus la Wharton Park, de unde ţi-am cumpărat cadoul. Vindeau obiectele din casă. Părea... puţin mai bine atunci, dar nu sunt sigură.

– Groaznică situaţie! oftă George. Mă simt atât de... neputincios.

– Cu toţii ne simţim la fel, tati, suspină Alicia deznădăjduită.

– Mai întâi, a pierdut-o pe maică-sa la doar unsprezece ani, şi acum... George săltă neputincios din umeri. Mi se pare atât de nedrept.

– E groaznic, replică ea, şi foarte greu să-ţi dai seama ce să faci sau ce să spui. După cum ştii, tati, Julia a suferit mult după moartea mamei. Le-a pierdut pe cele trei persoane care însemnau cel mai mult pentru ea pe lumea asta.

– Ţi-a spus ceva, că ar vrea să se întoarcă în sudul Franţei? o întrebă George. Mi se pare că s-ar simţi mai bine în propria ei casă decât să stea toată ziua închisă în căsuţa aia deprimantă.

– Nu. Poate că nu se simte în stare să facă faţă amintirilor de-acolo. Ştiu asta, pentru că şi mie mi-ar fi teribil de greu dacă această casă ar deveni dintr-odată – Alicia îşi muşcă buza de jos – goală.

– Bunicule, ai o iubită?

Atmosfera se schimbă brusc, când Kate se ridică de pe canapea şi i se aşeză pe genunchi.

– Nu, scumpa mea, râse George pe înfundate, n-am avut ochi decât pentru bunica voastră.

– Ei, dacă vrei, aş putea fi eu iubita ta, veni Kate cu o ofertă generoasă. Trebuie că te simţi singur în căsoaia aia din Norwich, fără nici un alt suflet în ea.

Alicia făcu o grimasă. Kate avea un obicei infailibil de a rosti cu voce tare lucruri pe care alţii doar le gândeau.

– Dar nu sunt singur, scumpo! George îi ciufuli părul cu un gest plin de afecţiune. Îl am pe Seed, căţelul meu, şi toate plantele, ca să-mi ţină companie. Apoi, o strânse în braţe. Dar, dacă voi simţi vreodată această nevoie, fii sigură că pe tine te voi suna.

Alicia zări automobilul Juliei, înaintând încet pe alee.

– Tati, a venit! Mă duc s-o întâmpin, să văd cum se simte.

– Perfect, scumpo! îi zise George, simţind îngrijorarea din glasul Aliciei.

Alicia dădu fuga la uşa de la intrare şi o deschise larg. În timp ce o aştepta pe Julia să coboare din maşină, se gândea că, deşi trecuseră douăzeci de ani de la dispariţia mamei lor, George nu procedase la fel ca majoritatea bărbaţilor, căutându-i o înlocuitoare. Alicia nu putea uita toate femeile divorţate care, cu nişte ochi de uliu, îi dădeau târcoale încă tânărului şi atrăgătorului lor tată, însă el nu arătase nici cel mai mic interes.

Poate că, privind retrospectiv, mai apăruse vreo femeie din când în când, dar care să servească numai nevoilor lui fizice. Era convinsă că el nici măcar nu încercase să găsească pe cineva, acceptând ideea că nimeni nu-i putea înlocui sufletul-pereche, partenera lui în toate, inclusiv pasiunea pentru botanică, mama ei, Jasmine.

Poate că pasiunea pentru plante a tatălui ei îl ajutase să umple golul. Dar, în acest caz, cu siguranță, asta ar trebui să fie valabil și în cazul Juliei.

Julia coborî din mașină, înfășurată într-un pulover cu câteva măsuri mai mare și urcă poteca spre ea.

– Salut, iubito! Tati e deja aici.

– Știu. Îmi pare rău că am întârziat. Nu mi-am dat seama cât de repede trece timpul, răspunse ea defensiv.

– N-are importanță, intră! Alicia făcu semn spre pachetul rectangular de sub brațul drept al Juliei. Ei, până la urmă, le-ai înrămat?

– Da.

– Julia! Max se îndreptă cu brațele întinse spre ea. Ce bine-mi pare că te văd! îi zâmbi el, înconjurând cu brațul umerii teribil de micuți ai cumnatei sale. Pot să iau pachetul? se oferi el.

– Mersi.

– Salut, tati! La mulți ani! îi ură Julia în timp ce se aplecă să-l sărute.

– Scumpo, îți mulțumesc mult că ai venit!

George îi prinse mâna Juliei, strângând-o călduros în a lui.

– În regulă, fiindcă suntem cu toții aici, hai să deschidem cadourile! le propuse Alicia.

– Pot să le deschid eu pentru bunicul? se auzi o voce de sub măsuța de cafea.

– Cred că bunicul se descurcă, îl dojeni Max pe fiul său cel mai mic, în timp ce ridica urna și i-o oferea lui George.

– Este din partea întregii familii Howard. Mie mi se pare că arată ca o strășnică halbă de bere, glumi el, arătând spre protuberanțele curbate de fiecare parte a vasului.

George începu să desfacă pachetul, ajutat de o micuță pereche de mâini ivite ca prin magie de sub măsuța de alături.

– Bunicule, e un mare ghiveci, constată Fred, în timp ce vasul era despachetat. Îți place?

George zâmbi.

– Este minunat. Alicia, îți mulțumesc, și vouă, copii! Se uită la fiica sa. Zici că ai luat-o de la Wharton Park?

– Da. Îi aruncă o privire Juliei. Vrei să-i dai și tu cadoul?

– Sigur. Julia făcu semn spre pachetul de pe măsuța joasă. De ce nu-l deschizi?

Julia îl privea nerăbdătoare pe tatăl ei, când acesta desfăcea cadoul. Cei care înrămaseră tablourile făcuseră o treabă excelentă, fixându-le pe un fundal de culoarea nisipului și punând rame simple, negre, din lemn.

– Ei bine, bine, bine...Vocea lui George părea sugrumată, în timp ce le admira pe rând. Apoi, întrebă: Și astea sunt tot de la Wharton Park?

– Da.

Rămase tăcut, încercând parcă să dezlege un mister. Întreaga familie era cu ochii țintă pe el. În final, Alicia se încumetă să spargă tăcerea.

– Nu-ți plac?

George ridică ochii spre Julia, nu spre Alicia.

– Julia, îmi... plac atât de mult, fiindcă, vezi..., zâmbi el, ștergându-și pe furiș o lacrimă de pe obraz, sunt sigur că sunt opera mamei voastre.

Conversația din jurul mesei de prânz se concentră asupra modului în care ajunseseră tablourile lui Jasmine să fie vândute la licitația organizată la Wharton Park.

– Ești absolut sigur că sunt tablourile făcute de mami? îl întrebă Alicia.

– Draga mea, îi răspunse George, în timp ce gusta din excelenta friptură de vită pregătită de Alicia, sunt absolut convins. Prima dată când am dat cu ochii de mama voastră, stătea într-un colț al serei cu un caiet de desen și un set de acuarele în mână.

Şi, ulterior, când plecam în călătoriile noastre şi descopeream vreo specie care ne acapara interesul, eu luam notiţe, şi ea picta florile. I-aş recunoaşte stilul dintr-o mie. Când ajung acasă, le voi studia cu atenţie, prin comparaţie cu celelalte lucrări ale ei. Dar, Julia, îi zâmbi el cu multă căldură fiicei sale, aşezată vizavi la masă, categoric nu-mi puteai oferi un cadou mai deosebit.

După ce serviră cafeaua în salon, Julia se ridică.

– Tati, eu plec.

George ridică ochii spre ea.

– Atât de repede?

Julia încuviinţă din cap.

– Da.

George îi prinse mâinile într-ale lui.

– Vino în vizită pe la mine oricând vrei tu! Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă.

– În regulă, acceptă Julia, deşi amândoi ştiau că nu avea s-o facă.

– Scumpa mea, îţi mulţumesc din suflet pentru tablouri! Înseamnă totul pentru mine, adăugă el.

– Cred că ar fi mai bine să-i mulţumim proniei cereşti, fiindcă n-am avut nici cea mai vagă idee, spuse Julia. Pa, copii, pe curând!

Apoi le facu semn de rămas-bun cu mâna.

– Pa, tanti Julia! îi răspunseră ei în cor.

Alicia o prinse de mână, pe când se pregătea să tragă uşa după ea.

– Bem o cafea împreună săptămâna viitoare? încercă ea s-o ispitească pe Julia.

– Te sun. Şi îţi mulţumesc foarte mult pentru prânz. Julia îşi sărută sora pe obraz. La revedere!

Alicia închise uşa după ea şi suspină adânc. O pereche de braţe îi înlănţuiră talia din spate şi o ţinură strâns.

– Ştiu, Lissy! Încă nu şi-a revenit, oftă Max.

– Aşa-i, recunoscu Alicia. Dar nici nu face nimic, stând toată ziua în căsuţa aia mizerabilă. Au trecut deja şapte luni.

– Ei, nu putem s-o forţăm să facă ce nu vrea, oftă Max din nou. Măcar astăzi a schimbat câteva vorbe. Oricum, bunicul rămâne la ceai, şi eu mă ocup de spălatul vaselor. Du-te să te odihneşti puţin, iubito, şi ţine-i de urât tatălui tău!

Alicia se întoarse în salon şi se aşeză, mulţumită să constate cât de bine se înţelegea tatăl ei cu cei doi nepoţi, completând împreună un puzzle. Rose o ştersese pe scări în sus, în dormitorul ei, şi o putea auzi pe Kate în bucătărie, ajutându-l pe Max. Urmărind flăcările jucăuşe în şemineu, Alicia se gândea la tablourile cu orhidee şi la Julia.

Când mama lor murise, în mod tragic, atât de tânără, răpusă de un cancer ovarian, Alicia, mai mare fiind, deşi abia împlinise paisprezece ani, îşi asumase responsabilitatea pentru bunăstarea familiei, făcând tot ce putea ca să-i fie ca o „mamă" surorii ei mai mici. George era adesea plecat pe la conferinţe sau în căutare de diferite specii de plante; Aliciei i se părea că petrecea cât mai puţin timp posibil acasă. Înţelegea că era o modalitate în care tatăl ei încerca să facă faţă pierderii premature a soţiei, şi niciodată nu se plânsese că el era atât de mult timp plecat.

După decesul lui Jasmine, Julia se retrăsese în sine. Alicia vedea toată durerea acelei pierderi întipărită pe chipul ei. Deşi făcea mari eforturi ca să o ajute şi s-o consoleze, încă de la bun început, Julia părea că-i respinge atitudinea protectoare, deşi bine intenţionată. În anii dificili ai adolescenţei nu se arătase dornică să discute cu Alicia despre şcoală, prietene sau despre băieţii care îi plăceau, ridicând parcă un zid în jurul ei şi petrecându-şi tot timpul liber perfecţionându-şi tehnica interpretativă la pian.

Alicia chiar ajunsese să vadă în „setul de dinţi" – cum poreclise ea pianul cu coadă din camera de studiu – un rival pentru afecţiunea Juliei. Şi grija faţă de Julia, rugăminte lăsată cu limbă de moarte de mama sa, fusese mai presus de propriile-i dorinţe şi necesităţi. La optsprezece ani, Alicia intrase la Universitatea Durham, ca să studieze psihologia, dar Julia era încă acasă. Chiar dacă aveau o menajeră care să se îngrijească de cele necesare şi să rămână peste noapte când George era plecat, nu se simţise în

stare s-o lase singură pe Julia. Aşa că se înscrise la Universitatea din Norwich şi, după aceea, în anul în care Julia fu admisă la Colegiul Regal de Muzică şi se mută la Londra, îl întâlni pe Max.

Copilăria ei neobişnuită, de multe ori însingurată, o făcuse pe Alicia să viseze la un soţ, la o familie mare şi la o locuinţă confortabilă pentru toţi. Spre deosebire de sora ei, îndrăgostită de călătorii ca şi tatăl lor, Alicia râvnea după siguranţă şi iubire. Max o ceru în căsătorie şi, după şase luni, făcură nunta. În decurs de un an, rămase însărcinată cu Rose şi, de atunci, se axase pe creşterea copiilor, să le ofere toate lucrurile de care ea nu avusese parte în anii ei de formare.

Deşi orizontul său de opţiuni nu fusese prea generos din cauza trecutului, Alicia acceptase fără să crâcnească. Dar îi era deosebit de greu să accepte constanta antipatie manifestată de sora ei mai mică. În timp ce cariera Juliei se lansa promiţător, devenind o celebritate în lumea muzicii clasice, Alicia rareori reuşea să vorbească cu ea. Dar, în urmă cu şapte luni, Julia se aflase din nou la strâmtoare, şi Alicia sărise imediat, aducând-o acasă în Norfolk şi încercând s-o îmbărbăteze. Totuşi, simţea aceeaşi distanţă şi tensiune care mocnea între ele.

La fel ca în urmă cu douăzeci de ani, Alicia nu ştia pur şi simplu cum să ajungă la inima surorii ei.

– Mami, am pus la copt brioşe pentru ceai. Unde-i tava ca să le aduc?

Alicia ridică ochii şi o văzu pe Kate în uşa salonului. Se smulse din gândurile ei şi se ridică.

– Vin imediat, scumpo!

Capitolul 4

Când Julia se trezi, a doua zi dimineaţă, rămase nemişcată aşteptând să fie asaltată de gânduri negre, aşa cum i se întâmpla mereu, sentimentul de neputinţă răpindu-i insidios primele secunde pozitive, când, pe jumătate adormită, amintirile nu o ajungeau din urmă.

De data asta nu sosiră.

Astfel, în loc să se rostogolească prin pat cu palmele peste urechi, încercând fără rost să-şi potolească gândurile, decise să coboare.

Se duse spre fereastra dormitorului ca să tragă draperiile.

Căsuţa – genul clasic, două camere sus şi două jos – era deosebit de populară în rândul vilegiaturiştilor datorită priveliştii ei magnifice. Cocoţată pe o colină învelită-n iarbă, la numai câţiva paşi de Blakeney High Street, avea avantajul că se afla în sat, dar, în acelaşi timp, avea parte de linişte graţie poziţionării sale.

În acea zi, soarele îşi trimitea generos razele spre colina acoperită de chiciură, emanând o lumină înviorătoare de ianuarie. Mai jos se afla portul Blakeney şi, dincolo de el, marea. Deschise oblonul ferestrei mici, îl dădu de perete şi respiră adânc. Azi, se gândi Julia, poţi crede că primăvara va veni din nou.

Închise apoi fereastra fiindcă o apucă deodată tremuratul în tricoul ei subţire, îşi trase puloverul peste el şi coborî să facă ceaiul.

Până la prânz, Juliei îi devenise clar că ceva se *schimbase*. Încerca să-şi amintească ce făcuse acolo, în acea casă, în fiecare zi din ultimele câteva luni, dar îi era imposibil. Acum, timpul de-abia se târa; se simţea fără astâmpăr, plictisită chiar. În zadar îşi scormonea prin minte, ca să descopere o cale de a reveni la toropeala reconfortantă, dar aceasta refuza cu obstinaţie să-şi facă apariţia.

Cuprinsă de claustrofobie, Julia îşi dădu seama că simţea nevoia să iasă din casă. Îşi aruncă pe ea o jachetă, o eşarfă şi cizmele de cauciuc, deschise uşa de la intrare şi coborî prin iarbă spre mare.

În port, nu era nici ţipenie de om. Bărcile trase pe uscat în timpul iernii păreau şi ele nerăbdătoare, lanţurile cu care erau legate zornăind uşor, de parcă ar fi vrut să le amintească proprietarilor că avea să vină curând şi vremea lor. Julia lăsă portul în urmă şi continuă să înainteze pe limba lungă de pământ până la capăt, unde focile se tolăneau pe nisip, spre încântarea turiştilor veniţi să le vadă.

Vântul îngheţat o ciupea de faţă şi îşi trase în sus gulerul jachetei, ca să se apere. Nu se opri din mers, mulţumită că era atât de singură, acum înconjurată de apă pe ambele părţi ale limbii de pământ tot mai înguste, ca şi cum se îndepărta astfel de toată lumea.

Se opri, apoi se întoarse, coborând pe una dintre pante spre apa care lovea uşor malul la picioarele ei. Era adâncă în acel loc, şi suficient de rece ca să te îneci în ea, mai ales din cauza curenţilor puternici care ar purta-o rapid departe de mal. Se uită în jur, asigurându-se că nu mai era nimeni altcineva.

Dacă se arunca, nu era nimeni s-o oprească...

... şi durerea avea să înceteze o dată pentru totdeauna. În cel mai rău caz, avea să se cufunde într-un somn nesfârşit şi, în cel mai bun caz, avea să îi revadă pe cei dragi.

Julia întinse un picior, de probă, deasupra apei.

Putea s-o facă acum...

Acum...

Ce putea s-o oprească?

Se uita în jos la apa cenuşie, dorindu-şi să facă saltul final şi să se elibereze, dar...

Nu putea s-o facă.

Ridică ochii, lipsită de speranţă, spre soarele alburiu de iarnă, apoi îşi dădu capul pe spate şi slobozi un ţipăt sfâşietor.

– *DDDDDEEEEECEEEE?*

Căzu în genunchi pe chiciura ce se topea. Şi începu să urle şi să bată cu pumnii în pământ plină de furie, şi durere, şi mânie.

– *De ce ei? De ce tocmai ei?* repetă întruna până când, ostenită, trebui să se oprească, zguduită de hohote de plâns.

Zăcea pe spate; lacrimile îi picurau în iarba udă, iar în acel hohot de plâns adună toată forţa celor şapte luni în care îl reprimase.

În final, lacrimile îi secară şi rămase întinsă acolo; nemişcată, tăcută, pustiită. După un timp, se ridică în genunchi, ca într-o rugăciune, şi li se adresă.

– Trebuie să... *trăiesc*! Trebuie să trăiesc fără voi, cumva... scânci ea. Cu mâinile în lături şi palmele în sus spre cer. Ajută-mă, te rog, ajută-mă, ajută-mă...!

Se lăsă înapoi pe pământ şi, cu coatele pe genunchi, îşi sprijini capul în mâini.

Tot ce putea auzi Julia era pleoscăitul ritmic al apei din jurul ei. Se concentră asupra lui şi descoperi că o calma. Simţea căldura slabă a soarelui pe spate şi, dintr-odată, o cuprinse un sentiment neaşteptat de pace.

N-avea idee cât de mult timp trecuse până se ridică. Udă toată de la chiciura topită de pe iarbă, cu picioare tremurânde şi cu ambele mâini înţepenite de frig, se clătină de-a lungul limbii de pământ, îndreptându-se spre casă.

Ajunsă acolo, tremura din toate încheieturile din pricina efortului depus în lunga plimbare şi a descătuşării emoţiilor. Tocmai apăsa clanţa uşii de la intrare, când auzi pe cineva strigând-o pe nume.

– Julia!

Privi în jos şi-l văzu pe Kit Crawford, urcând cu paşi mari poteca îngustă de pe colină, venind dinspre strada principală.

– Bună! o salută, când ajunse în dreptul ei. Am venit să te văd, dar nu erai acasă. Ţi-am lăsat un bilet în cutia poştală.

– Oh, exclamă ea, simţindu-se dezorientată şi prea puţin pregătită să poată vorbi cu un semen al ei.

Kit o privea fix.

– Dar eşti murată. Ce naiba ai făcut? Ridică ochii spre cer, în căutarea unui răspuns. Că doar n-a plouat!

– Nu.

Julia împinse uşa de la intrare şi cizmele ei călcară pe bucata de hârtie împinsă de Kit prin fanta cutiei poştale. Se aplecă s-o ridice.

– Ţi-am lăsat numărul meu de mobil. Îi făcu semn spre bilet. Dar, fiindcă te-am prins, crezi că am putea sta puţin de vorbă?

Julia ştia că nu arăta entuziasmată de idee, şi dinţii începură să-i clănţăne.

– Cred că trebuie să fac imediat o baie caldă, zise ea, sperând că asta îl determina să plece.

Nicidecum descurajat, Kit o urmă în casă.

– Da. Degetele alea preţioase ale tale sunt vineţii. Nu ne permitem ca cea mai faimoasă pianistă britanică să sufere degerături, nu-i aşa? Trânti uşa în spatele lui, apoi îl luă un tremurat involuntar. La naiba, aici îngheţi! Ascultă, de ce nu te duci tu sus, să faci o baie caldă, în timp ce eu fac focul şi nişte cafea?

Julia se întoarse, privindu-l drept în ochi.

– S-ar putea să dureze. Trebuie să mă dezmorţesc.

– Nu mă grăbesc, o informă Kit prietenos. Hai, du-te acum!

Julia zăcea scufundată în baie, aşteptând ca picioarele, şi creierul, să i se dezgheţe şi întrebându-se cât de oportună era apariţia lui Kit. Nu era obişnuită să aibă musafiri nepoftiţi şi nu era sigură dacă îi plăcea sau nu.

Deşi... îi devenise clar că singură acolo nu mai putea rămâne şi *trebuia* să facă ceea ce o sfătuiau toţi, anume să încerce să meargă mai departe.

Ar fi putut alege să moară.

Dar alesese să *trăiască*.

Trăgându-şi pe ea nişte blugi şi un pulover vechi, de lână, coborî scările. Kit şedea pe canapea ţinând pe genunchi un pachețel. Focul ardea vesel într-un fel care ei nu-i reuşise niciodată, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

– Şi cum de-ai dat de mine? îl întrebă pe Kit, în timp ce se apleca spre foc.

– Soră-mea Bella, desigur, îi explică Kit. Ea îi cunoaşte pe toţi. Sau ar trebui să spun că îşi face o preocupare din a-i cunoaşte pe toţi şi, în caz că nu, atunci cunoaşte pe cineva care poate s-o ajute. În situaţia de faţă, acel cineva a fost sora ta, Alicia. Am încercat să te sun, dar mobilul tău pare să fie permanent închis.

Julia se gândi, cu un sentiment de vinovăţie, la cele şaptesprezece mesaje primite, pe care nu le ascultase ultima oară când deschisese telefonul.

– Nu prea am semnal aici.

– Nici o problemă. Mai întâi, vreau să-mi cer scuze pentru ziua aia.

– De ce?

Kit îşi studie mâinile.

– Nu ştiam ce ţi s-a întâmplat. După cum ţi-am spus, am fost plecat în străinătate în ultimii ani. M-am întors în Anglia de-abia acum câteva luni.

– Cine ţi-a spus?

– Bella, bineînţeles. De fapt, scria prin toate ziarele locale. Aşa că a aflat informaţia din ele. Sunt sigur că în mare parte incorectă, aşa cum relatează ele de obicei.

– Eu... nu ştiu, suspină Julia. Îţi imaginezi că nu le-am citit.

– Nu, evident că n-ai făcut-o. Kit arăta stânjenit. Julia, îmi pare rău! Trebuie că a fost... trebuie că e groaznic pentru tine.

– Da. De dragul amândurora, Julia schimbă rapid subiectul. Aşadar, de ce-ai dorit să mă vezi?

Kit se lumină la faţă.

– Am găsit ceva care cred că v-ar interesa pe tine şi pe familia ta.

– Nu mai spune.

– Da. Îţi aminteşti că am pomenit de renovatul căsuţelor din patrulater?

Julia încuviinţă din cap.

– Ei bine, se pare că noua mea locuinţă *este* vechea casă a bunicilor tăi. Instalatorii scoteau duşumeaua şi au descoperit asta. Kit îi făcu semn spre pachetul de pe genunchii lui.

– Ce e?

Julia îl urmări cu privirea pe Kit cum despachetează obiectul, dând la iveală un mic blocnotes cu coperte din piele. Îl flutură prin aer.

– Este un jurnal, începând cu 1941. L-am răsfoit în grabă. Este povestea unui prizonier de război, închis la Changi.

Julia ridică sprâncenele a mirare.

– Dar asta e în Singapore, nu?

– Da, răspunse Kit. Mulţi soldaţi britanici care au luptat în Malaysia pe vremea aia au sfârşit în acel lagăr, închişi de japonezi. Ai idee, bunicul tău a fost prizonier de război?

– Bunicul Bill vorbea mult despre Orient, dar de obicei despre frumuseţea florilor de prin părţile alea, zâmbi Julia. Nu a pomenit niciodată de Changi.

– Nu cred că ar fi povestit astfel de lucruri unei copilişe, dar sunt aproape sigur că acest jurnal îi aparţine, având în vedere ce mi-ai spus acum, zise Kit. Şi nu-mi imaginez că ar putea aparţine altcuiva, pentru că bunicul tău a trăit în casa aia toată viaţa lui.

– Îmi permiţi? Julia întinse mâna şi luă jurnalul întins de Kit. Îl deschise, observând că, datorită copertei din piele, hârtia fină fusese protejată de intemperii, iar scrisul era lizibil. O caligrafie splendidă, o literă elegantă, totul în cerneală neagră.

– Recunoşti scrisul bunicului tău? o întrebă Kit.

– Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc să fi văzut ceva scris de el. De obicei, mama lua notiţe despre diferitele soiuri de orhidee pe care le cultivau în sere, zise Julia. Poate că tatăl meu îl va recunoaşte. Şi, bineînţeles, bunica mea, care are optzeci de ani, dar e sănătoasă tun, din câte ştiu. Problema e, dacă îi aparţine, cugetă Julia, de ce naibii să-l fi ţinut ascuns?

– După ce-am citit câte ceva despre experienţele soldaţilor britanici încarceraţi de japonezi, mi-am dat seama că s-au confruntat cu atrocităţi teribile. Poate că l-a ascuns ca să nu o

tulbure pe bunica ta. După ce îl citiți, aș putea să-l împrumut? O relatare „la cald" a unor astfel de evenimente istorice este întotdeauna fascinantă.

– Da, presupun că da, zise Julia, simțindu-se oarecum vinovată că știa atât de puține lucruri despre trecutul bunicului Bill.

Kit se ridică.

– Și... aș vrea să-ți cer o favoare. Se duse spre raftul îngust, burdușit cu cărți, de lângă șemineu, și trase una dintre ele. Asta cred că-mi aparține.

Ținea în mână cartea pentru copii, pe care Julia o cumpărase cu o liră la licitația de la Wharton Park.

– N-aș crede că e a ta. E datată 1926.

– Mda, ca să vezi la ce performanțe a ajuns chirurgia plastică în prezent! izbucni în râs Kit. Dar acum, serios, chiar este cartea bunicului *meu*. Așa că o iau în schimbul jurnalului. Ți se pare corect?

– Desigur.

– Mersi! Uite ce e, Julia – Kit deveni brusc stângaci –, mor de foame și mă-ntrebam dacă am putea merge... Îl întrerupse soneria mobilului. Scuză-mă, ar fi bine să răspund. Ridică telefonul la ureche. Nu te aud, semnalul este îngrozitor aici. Ce? Nu, nu te aud. Ne vedem acolo. Mulțumesc, pa!

– Julia, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Kit se ridică și se duse spre ușă, apoi se întoarse către ea. Aș vrea să știu ce e cu acest jurnal.

– Sigur că-ți voi spune. Și, Kit, îți mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp să mi-l aduci.

– Nici o problemă. Apropo, am trecut pe la sere; sunt bine mersi, deși Dumnezeu știe în ce hal sunt în interior, judecând după prăpădul din grădina de legume. Dacă vrei, vino înainte ca noul proprietar să se instaleze. Pa, Julia!

Își luă rămas-bun de la ea cu un surâs ostenit, apoi trase ușa după el.

Capitolul 5

După-amiază târziu, în aceeaşi zi, Julia se afla în cel mai neobişnuit loc pentru ea – supermarketul din apropiere de oraşul Holt. După ce Kit plecase, rătăcise fără ţintă prin casă, încercând să se odihnească, dar în final hotărî că-i era foame. Şi, pentru prima dată de mai multe săptămâni, nu ar fi vrut doar să ciugulească ceva, ci simţea nevoia unei mese copioase. Stând în maşina parcată în apropierea magazinului, înfulecă rapid câteva sendvişuri, două pateuri şi un baton de ciocolată, gândind că apetitul îi fusese probabil stârnit de aerul curat şi de lunga plimbare de dimineaţă. Înainte, avusese mereu o atitudine foarte sănătoasă faţă de mâncare; un metabolism bun şi un program încărcat presupuneau o hrană adecvată. Îşi făcuse întotdeauna toate poftele fără să pună pe ea nici măcar un gram de grăsime în plus. N-avea un cântar, dar felul în care plutea acum în blugi îi sugera că avea nevoie de o mulţime de sendvişuri ca să pună la loc kilogramele pierdute.

Aruncând pe locul de alături punga în care fuseseră sendvişurile, Julia porni spre casă. Totuşi, când ajunse în dreptul intersecţiei de la marginea oraşului Holt, se opri puţin. Acum, când nu mai ştia exact ce făcuse în ultimele şapte luni, gândul întoarcerii în căsuţa rece şi întunecoasă îi repugna. Aşa că, în schimb, trase de volan spre dreapta şi o apucă spre confortabila casă de fermier a Aliciei.

*

– Julia, ce surpriză plăcută! Alicia se lumină la față, văzând-o pe Julia în pragul bucătăriei. Hei, copii, ia te uite cine a venit la noi! Tanti Julia!

– M-am gândit... să intru puțin.

Julia se simți dintr-odată nelalocul ei.

Alicia stătea lângă soba de gătit, umplând bolurile copiilor care se hârjoneau în jurul mesei de bucătărie.

– Îmi pare atât de bine că ai făcut-o. Vrei să mănânci ceva? Am făcut mâncare de fasole. Alicia băgă un deget într-un bol și gustă. Află că e mai gustoasă decât pare la prima vedere.

– Nu, mersi. Tocmai am mâncat câte ceva.

Alicia ridică mirată din sprâncene, pe când ducea bolurile la masă.

– Sigur?

– Da! Julia se străduia să reprime sentimentul familiar de enervare. *Da*, chiar am mâncat. Dar aș bea o cană de ceai.

– Pun acum ceainicul pentru două căni.

Alicia se așeză lângă Fred care făcea mofturi, refuzând mâncarea, și îi îndesă lingură după lingură pe gât.

– Dar, mami, fasolea e *scârboasă*!

– Fred, cu cât o mănânci mai repede, cu atât mai curând vei scăpa de ea. În final, Alicia îl lăsă în plata lui și veni alături de Julia lângă sobă. Ai căpătat ceva culoare în obraji. De fapt, azi arăți mai bine decât te-am văzut de mult timp încoace.

– Mersi! Julia se concentră să toarne apa fiartă în ceainic, simțind ochii Aliciei cum o studiază. Am făcut o plimbare lungă de dimineață. Mi-a făcut bine, admise ea.

– Așa se pare. James! Te rog, nu mai arunca cu fasole în Fred. Te pun să aduni boabele și să le înghiți pe toate.

Julia îi dădu Aliciei cana ei de ceai.

– Și... am avut un musafir astăzi.

– Oh, vrei să spui Kit Crawford?

– Da.

– Am vrut să te sun să-ți spun că Bella Harper mi-a cerut numărul tău. De fapt, a fost destul de vorbăreață. Alicia se duse

spre masă ca să adune bolurile goale şi îi dădu câte un iaurt fiecărui copil. Cred că şi-a dat seama cine eşti tu. Aşa că şi stima ei faţă de mine a crescut datorită faptului că am o soră celebră. Alicia ridică sprâncenele. Dar ajunge cât am vorbit despre gâsculiţa aia. Ce voia Kit?

– A găsit ceva în vechea casă a bunicilor Bill şi Elsie şi a considerat că trebuie să vină la mine.

Julia sorbi din ceai.

– Adevărat? Ce?

– Un jurnal care se pare că a fost scris de bunicul Bill. Este o relatare a vieţii lui de prizonier de război în închisoarea din Changi, Singapore. Îţi voi spune mai multe după ce-l citesc.

– Fascinant! şopti uimită Alicia. Ce vârstă avea bunicul Bill când l-a scris?

– Ei bine, era în 1941, aşa că avea douăzeci şi ceva de ani. Ştiai că a fost ţinut prizonier acolo? întrebă Julia.

Alicia scutură din cap.

– Nu, dar asta nu înseamnă că n-a fost. Trebuie s-o întrebăm pe bunica Elsie. Ea trebuie să ştie.

– Ai văzut-o de curând?

Alicia păru încurcată.

– Nu, n-am văzut-o. Se pare că nu găsesc niciodată timp să mă duc s-o vizitez, cu copiii ăştia... ar fi trebuit să fac un efort.

– Mai locuieşte în Southwold? o întrebă Julia.

– Sora ei a murit cam cu un an în urmă, aşa că acum locuieşte singură acolo. Îţi aduci aminte cât de obsedată era să ne aranjeze părul? Ba în moţul capului, ba la ceafă, în codiţe, coadă de cal, zulufi... Alicia chicoti. Şi colecţia aia ciudată de peruci pe care o ţinea în camera din spate. Petrecea ore-n şir, aranjându-le, la fel ca un copil care se joacă cu păpuşile. Ştiai că şi-ar fi dorit să se facă coafeză?

– Da. Şi nu-i plăcea părul meu pentru că era prea des ca să-l onduleze, chiar şi când mi-l punea pe moaţe peste noapte. Julia zâmbi înduioşată. Mă voi duce s-o văd. Mi-ar face mare plăcere.

Alicia trase unul dintre sertarele comodei. Scoase o agendă cu numere de telefon şi începu să o frunzărească.

– Categoric, Julia, trebuie să te duci! o îndemnă ea. Cât ai fost în Franţa, iar eu ocupată până peste cap cu copiii, nu ne-am purtat tocmai ca nişte nepoate model, ce zici?

– Deloc! o aprobă Julia. Şi, când o voi vedea, voi decide dacă să-i dau jurnalul. Kit avea dreptate, s-ar putea ca bunicul Bill să-l fi ascuns din cauză că a descris acolo tot felul de orori.

– Da, are dreptate! Alicia începu să strângă masa. Hei, voi, spălaţi-vă pe faţă şi pe mâini! Pe urmă, aveţi voie să vă uitaţi o jumătate de oră la televizor înainte să ajungă Rose acasă şi se face ora pentru baia de seară. Hai, ştergeţi-o acum!

Nu fu nevoie să le spună de două ori. Fugiră din bucătărie, şi Julia o ajută pe Alicia să pună vasele în maşina de spălat.

– Deci, ai discutat mult cu Kit?

– Da, i-am dat cartea pentru copii în schimbul jurnalului, zâmbi Julia. A fost plecat ani de zile, prin străinătate. N-a ştiut... ce am păţit eu. Adică, până n-a aflat de la soră-sa.

– Poate că-i mai bine aşa, zise Alicia. Este foarte... atrăgător. Ce părere ai?

– Nu, n-aş crede. Oricum, trebuie să plec.

Alicia îşi dădu seama, după expresia schimbată de pe faţa Juliei, că întinsese coarda şi se mustră singură în gând.

– Hai să-ţi notez numărul de telefon al lui Elsie! Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie. Uite! zise ea, şi i-o întinse Juliei. Te rog să-mi spui ce-ai făcut!

– Da. Mersi pentru ceai! Julia se îndreptă spre uşă. Pa!

Se urcă la volan, trântind portiera mai tare decât ar fi fost necesar şi plecă în viteză spre casă.

Scrâşnea din dinţi, scoasă din sărite de obiceiul enervant al surorii ei mai mari de a o indispune. Era conştientă că Alicia nu dorea decât s-o ajute, să aibă grijă de ea, la fel cum făcuse o viaţă întreagă. Dar faptul că tot încerca s-o protejeze o făcea pe Julia să se simtă tratată de sus, neajutorată.

Alicia era, ca de altfel întotdeauna, foarte destoinică, admirabil de descurcăreaţă – „Fata de aur", cum obişnuia să-i spună

tatăl lor. Putea să jongleze cu mai multe farfurii prin aer şi să le facă să se învârtă în acelaşi timp fără să scape vreuna pe jos. Şi totul cu un aer senin şi fără să i se clintească vreun fir din părul ei blond, strălucitor, frumos coafat.

Julia crescuse în umbra ei, străduindu-se să-şi organizeze *singură* viaţa. Fusese o singuratică, fără nici o preocupare pentru aspectul exterior, concentrată exclusiv să promoveze examenele la şcoală, o reală problemă din cauza orelor nenumărate petrecute în faţa pianului. Ştiuse mereu că nu putea să intre în competiţie cu perfecţiunea Aliciei. În afară de asta, Alicia fusese mai apropiată de tatăl lor, în timp ce Julia era ataşată de maică-sa. Toţi comentau cât de mult semăna Julia cu mama ei, nu numai fizic, ci şi ca fire, visătoare şi cu înclinaţii artistice.

Copilăria ei se sfârşise în ziua în care o pierduse pe mama ei.

Când Julia sosi acasă, încă enervată, puse mai mulţi buşteni pe foc, încercând să readucă şemineul la zilele sale de glorie. Totuşi, Alicia era o persoană cu adevărat inimoasă – şi în această privinţă Julia nu putea să o învinovăţească de ceva. Ceea ce o făcea să se simtă încă şi mai vinovată şi mai inadaptată. Ştia cât de mult se străduise Alicia să-i ţină locul mamei sale în timpul copilăriei şi cât îndurase din partea surorii mai mici. Însă *nimeni* nu putea să-i înlocuiască mama... niciodată. Şi-ar fi dorit ca Alicia să nu mai încerce, să înţeleagă că ea avea nevoie de o soră căreia să-i împărtăşească durerea, şi nu de o mamă-surogat, chiar dacă plină de bunăvoinţă, pentru că nu se putea niciodată substitui celei pe care o pierduse.

Şi, acum, soarta conspirase să o readucă în postura în care avea din nou nevoie de ajutorul Aliciei. Ca întotdeauna, Alicia fusese disponibilă imediat, fără să-i reproşeze nici măcar o dată Juliei faptul că, în mod lamentabil, nu mai ţinuse legătura cu ea din momentul în care, la optsprezece ani, fugise din cuibul părintesc, mutându-se în Franţa.

Întoarcerea în Anglia – Julia oftă plină de tristeţe – făcea ca istoria să se repete din nou. Viaţa ei era ruinată, juxtapusă peste existenţa desăvârşită a Aliciei, iar la asta se adăuga nevoia sufocantă a

surorii sale ca să o apere de rele. *Şi*, încă şi mai iritant, Alicia dădea glas, adesea, unor gânduri pe care Julia le ţinea ascunse.

Se aşeză pe canapea cu jurnalul în mâini, hotărâtă să se concentreze pe altceva. Îl deschise la prima pagină, dar parcă nu vedea cuvintele aşternute acolo. În schimb, rămase cu ochii aţintiţi la foc.

E foarte atrăgător, nu crezi...?

Julia oftă, comentariul Aliciei şi propria ei reacţie exagerată forţând-o să se întrebe de ce.

Da... în dimineaţa aceea, dintr-odată, acceptase că trebuia să meargă înainte, că nu avea de ales. Dar chiar şi cea mai vagă aluzie, care implica prezenţa unui *bărbat într-un anume* moment, era, fără doar şi poate mai mult decât putea să suporte. Lumea umbrelor, în care locuise în ultimele câteva luni, nu lăsase loc unor gânduri de viitor.

Cum ar fi putut, când viitorul ei fusese spulberat dintr-odată?

Julia se ridică şi coti spre bucătărie. Deschise frigiderul, acum plin ochi cu tot felul de alimente, şi scoase o caserolă cu paste. O străfulgeră un gând răutăcios: Ce-ar fi să-i facă o poză şi să i-o trimită Aliciei ca să n-o mai cicălească.

În timp ce-şi ducea cina pe tavă înapoi, în camera de zi, realiză care era sursa supărării ei pe sora sa. Se simţea... *vinovată*. Vinovată pentru că, împotriva dorinţei sale, când Kit fusese acolo, se bucurase de compania lui. Şi, *da*, găsea că e un bărbat atrăgător.

După cină, Julia ridică din nou jurnalul, dar gândurile ei rătăceau aiurea. Fusese o zi lungă şi plină de emoţii. Urcă scările spre dormitor şi, pentru prima dată de când lumea ei fusese spulberată, în urmă cu şapte luni, Julia dormi fără coşmaruri.

A doua zi, la ora opt, era deja trează, jos, în salon. O cană de ceai, de data asta cu lapte, şi un bol cu cereale îi întăriră din nou hotărârea să se confrunte cu viaţa. Îşi scoase mobilul din sertar, îl deschise şi urcă în baie, singurul loc din acea casă unde avea semnal bun.

Căsuța vocală era plină cu nouăsprezece mesaje, unele dintre ele vechi de două luni. Cele mai recente erau de la Alicia, de la tatăl ei, de la Kit și o mulțime de la Olav, agentul ei.

O mai contactase și menajera ei din Franța, cerându-i să o sune numaidecât. Erau ceva probleme cu locuința de acolo, dar Agnes vorbea atât de repede în franceză, că Julia nu reușea să înțeleagă unde se produsese inundația. Se așeză pe marginea căzii și scoase o listă cu toți cei ce o sunaseră; temătoare, mâna îi tremura la gândul de a fi nevoită să vorbească cu toți acei oameni legați de trecutul ei.

Astăzi, avea să îi sune pe menajeră și pe agent. Ceilalți mai puteau să aștepte.

Coborî scările, se aruncă pe canapea și închise ochii. Făcu eforturi să-și amintească terasa, acoperită cu iederă, a frumoasei sale locuințe, cocoțată pe deal, în străvechiul sat Ramatuelle, cu apele Mediteranei de un albastru profund lucind în depărtare.

Oftă, conștientă că amintirile pe care le alungase cu atâta hotărâre nu mai puteau fi ignorate, dacă dorea să revină la viață. Și, în afară de asta, poate că avea nevoie să-și reamintească acele momente prețioase și să le păstreze ca pe o comoară, în loc să le alunge...

Urmăresc cu privirea soarele care apune, razele sale strălucitoare de un roșu-auriu făcând apa albastră a mării să arate ca o vâlvătaie. Sunetul Concertului pentru pian nr. 3 *de Rahmaninov ajunge pe terasă, atingând zenitul, pe când soarele se scufundă plin de grație în apă.*

Acesta e momentul meu preferat din zi, când natura însăși pare încremenită, asistând la spectacolul dat de Regele Zilei, cu a cărui îngăduință totul crește și înflorește, în călătoria sa spre odihnă.

Avem posibilitatea să fim aici, împreună, pentru mai puțin timp decât îmi doresc, așa că momentul este cu atât mai prețios. Soarele a asfințit acum; așa că pot închide ochii să-l ascult pe Xavier cum cântă. Deși am interpretat acest concert de o sută de ori, sunt încă frapată de diferențele subtile, de nuanțele cu care el

își pune amprenta asupra partiturii muzicale. Sună mai puternic, mai masculin și, desigur, așa și trebuie să fie.

Am liber, fără nici un alt angajament până la jumătatea săptămânii viitoare, dar Xavier trebuie să plece; mâine are un concert la Paris, așa că asta e ultima noastră noapte aici. Când va termina de cântat, știu că va apărea pe terasă, cu un pahar de vin rozé luat de la podgoria locală, și vom sta alături, discutând despre nimic și despre toate, răsfățați de liniștea și solitudinea de care avem rareori parte.

Esența vieții noastre, energia care ne unește se află în această casă. După ce l-am îmbăiat pe fiul nostru, Gabriel, și l-am așezat în pătuț să doarmă, am îngenuncheat alături, văzând cum trăsăturile i se relaxează și el alunecă în lumea viselor.

Noapte bună, îngerașul meu!, i-am șoptit, strecurându-mă afară în vârful picioarelor și trăgând ușa încet după mine.

Sunt fericită că pot să mai stau o săptămână aici, alături de el. Unele mame au plăcerea să-și supravegheze copiii douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, prinzând orice zâmbet, orice lucru nou învățat. Le invidiez pentru asta, pentru că eu nu mă pot bucura de acest lux.

Privind cerul întunecat, îmi pun din nou aceeași întrebare, care nu mi-a dat pace nici o clipă din ziua în care el s-a născut, și anume dacă n-ar fi trebuit să renunț o perioadă la cariera mea ca să-l văd crescând. N-am mers pe firul acestui gând, fiindcă iată-l pe Xavier, cum se apropie cu un pahar de vin și un bol cu măsline proaspete.

– Bravo! exclam eu, în timp ce mă sărută pe creștet, și eu ridic mâna să-l mângâi pe față.

– Mersi, micuța mea! răspunde el.

Conversăm în franceză, având în vedere că stăpânește verbele din engleză mai puțin decât stăpânesc eu accentul francez, cumplit.

În afară de asta, este și limba îndrăgostiților.

Se așază alături de mine și își saltă picioarele lungi pe măsuță. Părul lui, ca de fiecare dată după ce cântă la pian, stă

zbârlit, ceea ce îi conferă un aspect de puști cu trup de uriaș. Întind mâna și i-l netezesc. Mi-o prinde și o sărută drăgăstos.

– Ce păcat că mâine trebuie să plec! Poate că, la anul, vom aranja să avem toată vara liberă și să o petrecem împreună aici.

– Mi-ar plăcea atât de mult, răspund eu, urmărind cu coada ochiului cum luna își face apariția, luând locul soarelui și devenind Regina nopții.

Tenul deschis la culoare al lui Xavier arată și mai alb în lumina lunii. Niciodată nu mă satur să-l privesc. Este extraordinar. Dacă eu sunt o ființă diurnă, solară, cu tenul meu măsliniu și ochii negri, atunci el este al nopții, al lunii.

Trăsăturile lui pline de dramatism, cu nasul acvilin, moștenite de la mama lui rusoaică, n-ar putea fi considerate frumoase în sensul clasic. Din start, nasul lui este prea lung, ochii, de un albastru glaciar, prea apropiați. Are fruntea înaltă și brăzdată și părul des, negru, ca o claie de fân. Gura lui se potrivește însă perfect cu această față, este plină ca de fată, cu buze groase, trandafirii, care, atunci când se deschid într-un zâmbet larg, dau la iveală niște dinți puternici, albi și lați.

Trupul lui nu e foarte bine proporționat; niște picioare atât de lungi, încât ai putea spune că sunt picioroange, și un trunchi scurt, care face ca lungimea neobișnuită a brațelor și a degetelor sale elegante, atât de talentate, să pară atașate unui corp greșit. Când se ridică, mă depășește cu mult; e cu circa treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Nu are nici un gram de grăsime în plus și sunt sigură că așa va rămâne toată viața. Energia lui plină de nerv, care nici măcar în somn nu-l cruță, în timp ce se foiește toată noaptea lângă mine, tresare și tremură – țipând uneori, înfruntând cine știe ce dușman imaginar –, este menită să-i ardă orice gram de grăsime produs de hormonii vârstei mijlocii.

Iubesc cu disperare fiecare milimetru al lui, trup și suflet, din ziua în care l-am auzit interpretând Sonata pentru pian în si bemol major *a lui Schubert la concursul Ceaikovski de la Leningrad.*

Câștigat de mine.

El a obținut locul doi.

Îi cercetez fața atât de dragă, atât de familiară mie și totuși veșnic fascinantă, pentru că mai sunt încă atâtea profunzimi pe care nu le-am explorat încă. Eu sunt cu mult mai puțin complexă decât el. Pot cânta la pian oarecum strălucit, după cum mi se spune. Doar pentru că pot. Dar, în egală măsură, pot să cobor de pe scenă și să redevin o persoană normală. Xavier, în schimb, își poartă talentul muzical oriunde se duce, mereu gândindu-se cum poate să atingă perfecțiunea cu următoarea piesă muzicală.

Sunt încredințată că, dacă toate pianele din lume ar fi puse pe foc, el s-ar arunca în vârful rugului.

Ne-am amuzat la ideea că eu am ajuns faimoasă, și nu el. Dar ambii știm că eu arăt cu mult mai drăguță într-o rochie elegantă și că am o interpretare mult mai fotogenică... sunt „fată", deci cu o cotă mai bună de piață.

În același timp, știu că el este un geniu, că poate ataca, de exemplu, o piesă de Chopin, cum ar fi Studiile, *căreia îi poate adăuga o atingere de magie, o scânteie, care să-i poarte în mod definitiv amprenta. Și mai sunt sigură că, într-o bună zi, lumea va recunoaște acest lucru. Și eu voi fi fericită să mă retrag pe locul secund.*

De asemenea, faptul că interpretarea mea este din ce în ce mai bună i se datorează lui.

Îl ador.

El este pianul meu. Este focul meu de artificii. Iar, dacă el n-ar mai fi aici, atunci m-aș arunca eu în vârful rugului.

Capitolul 6

Faţa Juliei era scăldată în lacrimi. Ştia că aveau să urmeze încă şi mai multe, în timp ce se forţa să-şi aducă aminte.

– Xavier! Îi rosti pentru prima dată numele cu glas tare. Xavier, Xavier... repeta mereu, ştiind că, atunci când avea să discute cu menajera şi cu agentul ei, cu siguranţă vor pomeni de el, şi dorea să fie în stare să-şi controleze emoţiile la auzul numelui său.

Se duse la etaj ca să facă un duş, se îmbrăcă şi, pe urmă, aşezată din nou pe marginea căzii, se forţă să tasteze cifrele care urmau s-o readucă înapoi la viaţă.

Agnes, menajera ei, nu răspunse la apel, şi Julia era recunoscătoare pentru amânarea execuţiei. Îi lăsă un mesaj, rugând-o s-o sune înapoi.

Următorul pe listă: agentul ei, Olav. Controlă ora pe mobil: era zece şi jumătate. Olav putea să fie în orice parte a lumii: avea birouri la New York, Londra şi Paris. În timp ce-i forma numărul, spera să ajungă tot la cutia vocală, deşi, în foarte rare cazuri, el nu-i răspundea la telefon, chiar şi în miez de noapte.

Auzi tonul de apel şi aşteptă, ţinându-şi răsuflarea. După trei apeluri, îi auzi vocea.

– Julia, scumpo! Ce minunat că te aud! În sfârşit! adăugă el, accentuând acele cuvinte.

– Unde eşti? îl întrebă ea.

– La New York, răspunse el. Am un client care a cântat cu New York Symphony Orchestra la Carnegie, în seara asta. Doamne, cât de lipsit de inspiraţie! Dar, scumpo, mai bine să vorbim despre tine. Am o sută de e-mailuri pe biroul meu, la care n-am dat răspunsuri; solicitări pentru prezenţa ta de la suspecţii de serviciu de la Milano, Paris, Londra etc. Le-am spus că ţi-ai luat un an sabatic, dar, Julia, puiule, reţine că nu vor continua să te caute la nesfârşit.

– Ştiu, Olav! replică ea cu regret.

– Tipii ăştia lucrează cu optsprezece luni până la doi ani în avans. Dacă nu acceptăm programarea cât mai rapid, s-ar putea să mai revii pe scenă de-abia peste trei ani. Ai idee când ai putea să-mi trimiţi un răspuns afirmativ?

Chiar dacă Julia era recunoscătoare că Olav nu recursese la obişnuitele cuvinte de compasiune şi abordase direct subiectul care-l interesa cel mai mult – afacerile –, asta nu-i oferea o soluţie pentru un răspuns.

– Nu. Ca să fiu cinstită, nu prea m-am gândit la asta.

– Scumpo, ai acces la e-mail acolo? Pot să-ţi trimit propunerile, le citeşti şi vezi dacă te atrage ceva în mod deosebit.

– Nu, nu am. Laptopul meu a rămas în casa din Franţa.

Tăcere la capătul celălalt al firului.

– Eşti tot în Norfolk?

– Da.

– Ei bine, atunci, scumpo, am o idee şi mai bună. Săptămâna viitoare vin la Londra. Ne putem întâlni să luăm prânzul împreună la Claridge's şi îţi voi da atunci dosarul.

Julia îl putea auzi cum întoarce paginile. În cele din urmă, o întrebă:

– Ce zici de marţea viitoare? Îţi mai pot aduce şi maldărul de cecuri sosite în ultimele şapte luni. După cum ţi-am spus şi în mesaj, e vorba de o sumă frumuşică. Nu ştiu ce-ai făcut cu vechiul tău cont comun.

– Lasă asta! i-o tăie Julia, înghiţind în sec. Marţea viitoare e-n regulă.

– Super! Mă bucur să te văd, draga mea. Şi, acum, că aici e patru şi jumătate dimineaţa şi mâine zbor la Tokyo, cred că trebuie să închid măcar un ochi. Ne vedem la prânz, în barul restaurantului. Aşa rămâne, scumpete! De-abia aştept!

Şi închise.

Julia răsuflă uşurată că primul contact fusese făcut. Ştia că putea să anuleze întâlnirea de marţi oricând, dar noua ei rază de optimism, încă plăpândă, de-abia răsărită, nu o lăsase să-l respingă pe loc. Mai mult, trebuia să dea dovadă şi de spirit practic. În ultimii opt ani, trăise din banii depuşi în contul ei din Anglia, din chiria încasată pe casă şi depusă acolo. Dar, ultima dată când analizase soldul, cu peste o lună în urmă, mai erau doar câteva sute de lire. Nu fusese în stare să sune la banca din Franţa, unde ea şi Xavier aveau un cont comun şi unde intrau majoritatea onorariilor sale. Trebuia să completeze nişte formulare ca să treacă contul numai pe numele ei. Până acum, nu fusese în stare să accepte că Xavier plecase pentru totdeauna.

Ştia că trebuia să se întoarcă în Franţa ca să-şi rezolve problemele. Dar un telefon era una, cu totul altceva era însă să dea piept cu realitatea.

Nedorind să înfrâneze progresele făcute până atunci, pas cu pas, în acea dimineaţă, Julia decise să iasă la o mică plimbare. Tocmai când îşi punea jacheta pe ea, auzi un ciocănit la uşă.

– Salut, scumpa mea, sunt eu, tati! auzi o voce de dincolo de ea.

Surprinsă, Julia deschise.

– Îmi pare rău că dau buzna, îi zise George trecând pragul. Alicia mi-a spus că eşti de obicei acasă. Pot să revin, dacă am nimerit într-un moment nepotrivit.

Julia gândi cât de nepotrivit arăta tatăl ei în încăperea micuţă; ca Gulliver în Lilliput.

– Nu, e-n regulă! zise ea şi îşi scoase jacheta, în timp ce se aşeza. Vrei o cafea?

– Nu, mulţumesc, tocmai ce am băut una. Am fost prin mlaştinile de la Salthouse, ca să iau un altoi dintr-o plantă neobişnuită, descoperită de unul dintre doctoranzii mei. Aşa că

m-am gândit să mă opresc aici, în drum spre casă. George o privi îndeaproape. Nu te întreb cum te simţi, ştiu, din experienţă, că e enervant. Dar trebuie să-ţi spun că arăţi mai bine decât în ultimul timp. Nu mai eşti aşa trasă la faţă. Alicia îmi tot spune că se teme că nu mănânci mai nimic. E adevărat?

Julia zâmbi.

– Tati, dacă vrei, poţi să controlezi frigiderul. Am făcut cumpărături chiar ieri.

– Excelent! Ştii, eu... te înţeleg. Am trecut printr-o situaţie similară, deşi fără să sufăr şi durerea pierderii unui copil odată cu mama ta. Gabriel era un copilaş atât de dulce. A fost insuportabil pentru tine, scumpa mea.

– Da, încă este!

Vocea Juliei suna gâtuit.

– Tot ce-ţi pot spune, fără să te simţi dădăcită, este faptul că lucrurile evoluează în bine, dar este nevoie de timp – nu ca să „treci peste", pentru că asta nu vei reuşi niciodată cu adevărat, ci ca să... George ezită puţin, căutând cuvântul potrivit... te „împaci" cu situaţia.

Julia îl privea tăcută, ştiind că el dorea să-i spună mai multe.

– La un moment dat, depăşeşti punctul cel mai critic, continuă el, când te trezeşti într-o bună dimineaţă, şi întunericul nu ţi se mai pare atât de nepătruns, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

– Da, zise Julia. Cred că... ei bine, asta s-a întâmplat ieri şi azi – oricum, de dimineaţă... Se strădui să-i spună ce simţea. Ai dreptate. Întunericul nu mai e la fel de nepătruns.

Apoi se aşternu tăcerea, amândoi simţindu-se consolaţi de faptul că gândurile lor rezonau. În final, Julia îi spuse:

– Voiai să discuţi ceva anume cu mine?

– Da, de fapt, da. E aproape ora prânzului. Ce-ai zice să ieşim din căsuţa asta de la capătul lumii şi să mergem la White Horse, să bem un pahar de vin şi să mâncăm nişte peşte proaspăt?

Julia reuşi să-şi stăpânească primul impuls, îndeobşte un răspuns negativ.

– Tati, e o idee bună!

*

Peste zece minute şedeau deja la o masă plăcută, lângă şemineu. George comandase două porţii de peşte cu cartofi prăjiţi şi adusese paharele cu vin de la bar.

– Este un pub foarte bun, comentă el, cu un aer local, mai ales iarna, când nu sunt turişti care să se-mbulzească pe-aici. Sub un impuls de moment, întinse mâna peste masă şi i-o prinse pe a ei. Julia, sunt atât de mândru de tine! Acum sunt sigur că vei reuşi să te descurci. Ţine-te tare, scumpa mea! Înţelege că sunt zile bune şi zile rele, dar trebuie să mergi înainte.

– Voi încerca, tati, voi face toate eforturile! îi răspunse ea, simţind un nod stânjenitor în gât.

– Oricum, George îşi drese vocea, doream să vorbesc cu tine despre tablourile alea cu orhidee pe care mi le-ai dăruit. Le-am comparat cu unele dintre acuarelele făcute de mama ta, şi nu există dubii că sunt opera ei. Cel mai probabil, făcute în tinereţe.

– Sunt atât de bucuroasă că le-am găsit! Se pare că aşa a fost să fie.

– Da, dar mai e ceva interesant legat de acele tablouri sau, cel puţin, de unul dintre ele. George sorbi din vin. Ştiu că, în copilăria ei, mama ta şi-a petrecut ore întregi în sere alături de bunicul tău, aşa cum obişnuiai şi tu. Ca să-i treacă timpul, a pictat acele flori. Acum, am identificat trei soiuri de orhidee, care sunt cultivate de obicei în Anglia, inclusiv de bunicul tău, toate trei din specia *Cattleya*. William Cattley, cel pe care-l putem denumi „tatăl" orhideelor britanice, a fost primul horticultor care a reuşit să cultive orhidee epifite pe insulă, la începutul secolului al XIX-lea, şi majoritatea celor de aici se trag din ele. Dar cea de-a patra orhidee pictată de mama ta, asta-i o cu totul altă poveste.

– Chiar aşa? îl întrebă Julia curioasă, în timp ce le era servit prânzul.

– Da. Dacă desenul redă cu acurateţe şi, după ce-am lucrat cu ea cincisprezece ani, sunt sigur că orhideea pictată de ea este din specia *Dendrobium nigum*. George înfipse furculiţa şi cuţitul în crusta groasă de aluat, făcută cu bere, în care era învelit peştele lui. Acum, fie că mama ta a copiat-o dintr-o carte, desigur e

posibil şi, ca să fiu sincer, înclin să cred asta, fie, continuă el între înghiţituri, orhideea creştea în sera tatălui ei pe atunci.

Julia se apucă şi ea de mâncat.

– Aşadar, dacă creştea în seră...?

– Ei bine, dacă abordăm problema din acest unghi, ultimul exemplar de *Dendrobium nigum* s-a vândut la licitaţie cam la suma de cincizeci de mii de lire. Este o floare incredibilă. Numai câteva au fost găsite pe dealurile din Chiang Mai, Thailanda. Se apropie foarte mult de o orhidee neagră, fiind unică în întreaga lume, chiar dacă adevărata ei culoare este de un purpuriu-închis. Botaniştii nu au fost capabili să o reproducă în afara habitatului ei natural, ceea ce o face foarte valoroasă. Sincer, aş fi uimit să ştiu că această orhidee creştea în serele Wharton Park în anii cincizeci.

– Ştiu că bunicul Bill îi dădea mamei toate însemnările lui ca să le bată la maşină. Presupun că ţi-au parvenit după decesul lui, zise Julia. Sigur ar trebui să găseşti acolo ceva în legătură cu asta.

– Aşa am crezut şi eu, îi răspunse George. De sâmbătă încoace n-am făcut decât să scormonesc prin hârtii, dar n-am dat de nimic de genul ăsta. Îşi aşează cuţitul şi furculiţa lângă farfuria goală. Bunicul tău cultiva peste două sute de specii diferite de orhidee în serele lui. N-am găsit nici o referire la aceasta, dar voi continua să caut.

– Acum aş vrea să discutăm despre altceva, îi propuse Julia. Te-a informat Alicia cu privire la jurnalul găsit de Kit Crawford, ascuns sub duşumeaua din vechea casă?

– Da, mi-a spus ceva. Se pare că povesteşte despre prizonieratul lui în închisoarea Changi. Dacă e să mă întrebi pe mine dacă Bill a fost acolo în timpul războiului, voi fi nevoit să-ţi spun că habar n-am, zise George. Singura persoană care ar putea să ştie este Elsie, bunica ta. Am primit o felicitare de Crăciun de la ea, şi este destul de bine la cei optzeci şi şapte de ani ai ei. De ce nu te duci s-o vezi?

– Mă voi duce tati! Alicia mi-a dat numărul ei de telefon şi vreau să o sun.

– Bine. Ce alte noutăți mai ai? Dar să nu-mi spui că ai de gând să mai stai prea mult în căsuța aia deprimantă.

– Știu. Dar de-abia în ultimele două zile am conștientizat cât de groaznică e.

– Plus că nu are o cameră de studiu, cu un pian... adăugă George șoptit.

– Nu vreau un pian, respinse Julia ideea vehement, dar, dacă voi mai sta puțin pe-aici, am de gând să-i cer lui Agnes să-mi trimită câteva dintre lucrurile mele din Franța.

– Foarte bine! Asta voiam să aud de la tine. George izbi mulțumit cu palma în masă. Acum trebuie să plec. Am o grămadă de e-mailuri care necesită un răspuns, plus că trebuie să pregătesc o conferință până mâine-dimineață.

Julia îl aștepta la intrarea în pub, în timp ce el achita nota de plată. Apoi, traversară strada mulțumiți să fie împreună și urcară colina spre căsuță.

– Scumpa mea, timpul petrecut cu tine a fost o plăcere neașteptată. George o strânse pe Julia la piept. Ai grijă de tine și, te rog, să ținem legătura.

– Da, îți promit!

Tatăl ei încuviință satisfăcut din cap și plecă grăbit spre mașina lui.

Capitolul 7

A doua zi de dimineață, Julia îi telefonă lui Elsie. Bătrâna doamnă se declară încântată s-o audă, și Julia se simți cu atât mai vinovată pentru că nu făcuse nici un efort să ia legătura cu ea. Îi spuse că putea să vină sâmbăta următoare la Southwold, ca să ia ceaiul împreună. După aceea, își aruncă jacheta pe ea și porni spre serele de la Wharton Park, bucuroasă că avea acum o destinație precisă în loc să se confrunte cu o zi lungă, înconjurată de singurătate, în acea căsuță.

Considera un semn bun faptul că liniștea de acasă i se părea mai greu de îndurat acum. Dacă nu dorea s-o ia razna din cauza unor zile scurse fără nici un rost însemna că sosise timpul să-și facă unele planuri de viitor.

Vină la dreapta pe alee, spre intrarea în Wharton Park, admirând sălciile arămii care o mărgineau. Și bătrânul stejar sub care, potrivit legendei, Henry al VIII-lea o sărutase cândva pe Anne Boleyn.

Cu cinci sute de ani mai târziu, ea trăgea din nou de volan spre dreapta, luând-o pe drumul presărat cu hârtoape, ce ducea spre patrulater. Zări grădina de legume și, dincolo de ea, se cuibăreau serele. Se simțea cuprinsă de entuziasmul din copilărie, apropiindu-se de acel loc, și realiză importanța covârșitoare a faptului că se aflau încă la locul lor.

Parcă mașina în patrulater și coborî, trăgând cu nesaț în piept aerul rece, înmiresmat. Își amintea de acest loc ca de unul

mustind de tot felul de activităţi; tot astfel, plin de familiile care locuiau în jur şi de grajdurile unde bocăneau caii conduşi înăuntru şi afară din ele, de baloţii de fân, încontinuu căraţi de tractoare şi stivuiţi în hambare, evitând anevoie copiii lucrătorilor care băteau mingea în centrul perimetrului.

Fusese o lume într-o altă lume...

Acum, cufundată în tăcere şi deşertăciune.

Julia încuie maşina şi o luă pe poteca năpădită de buruieni spre grădina de legume. Poarta albastră era încă la locul ei, deşi acoperită de iederă. Se opinti ca s-o deschidă şi intră.

Nici urmă de răzoarele cu legume cultivate cu grijă pe vremuri: morcovi, mazăre, varză şi păstârnac. În locul lor, o încâlceală de buruieni şi urzici, ici-colo iţindu-se câte o căpăţână ciudată şi posomorâtă de varză, răsărită întâmplător. Julia se îndreptă spre micuţa livadă din fundul grădinii de legume, care ecrana serele. O mulţime de meri, peri şi pruni, unii extrem de bătrâni, se mai aflau acolo, cu ramuri răsucite şi uscate căzute pe jos, fructe lăsate să putrezească de toamna trecută, neadunate de nimeni.

Julia trecu printre copaci şi văzu acoperişurile serelor, iţindu-se deasupra tufelor crescute nestăvilit în jurul lor. Îşi continuă drumul, pe poteca de-abia vizibilă, spre prima uşă.

Dar nu mai era la locul ei. Zăcea căzută la pământ, un morman de lemn putrezit şi sticlă spartă. O ocoli şi intră în seră. Era goală, cu excepţia vechilor mese din trestie de jur-împrejur şi de şirul de cârlige de fier pentru ghivece, atârnând deasupra capului ei. Pe cimentul de pe jos crescuse muşchi, şi buruienile se strecurau pe oriunde găseau un locşor.

Julia merse încet spre capătul serei. Şi, acolo, în colţ, găsi taburetul pe care obişnuia să stea. Şi, sub el, cu toate componentele metalice ruginite, era vechiul aparat de radio Bakelite al bunicului Bill.

Se lăsă în genunchi ca să-l ridice. Nu mai putea fi reparat, dar, oricum, avea să-l ia cu ea. Îl strânse la piept ca pe un copilaş, tot răsucind butoanele în încercarea de a-l readuce la viaţă...

*

– Julia, orhideelor le place muzica. Poate că înlocuiește zgomotele din mediul lor natural, îmi spune bunicul Bill, arătându-mi cum trebuie stropite petalele delicate cu apă. Și căldura și umiditatea cu care erau ele obișnuite.

Toți ceilalți găsesc că atmosfera este insuportabil de închisă în seră, din pricina razelor fierbinți ale soarelui care se strecoară prin geamurile de sticlă și, în absența curenților de aer, ridică temperatura cu mult mai mult decât gradele înregistrate afară vara.

Dar mie îmi place, pentru că urăsc să mă înfășor în haine ca să-mi fie cald. Parcă e un mediu natural și pentru mine, și nici bunicului Bill nu-i displace să stea în interior.

Mai mult, netulburat, minunata mireasmă a florilor inundă aerul tot timpul.

– Asta e o Dendrobium victoria regina, *trecută uneori în cataloage sub denumirea* Blue dendrobium *dar, după cum vezi, nu e albastră, ci liliachie, sporovăiește bunicul zâmbind. O orhidee cu adevărat albastră n-a fost încă descoperită. Aceasta crește pe copaci în Asia de Sud-Est. Îți poți închipui? Grădini întregi suspendate prin aer...*

În aceste momente, bunicul Bill are aerul că ascunde un secret, și, deși îl tot îndemn să continue, nu o face niciodată.

– Dendrobiei îi place să se odihnească iarna – eu chiar cred că hibernează –, nu mai trebuie hrănită, numai stropită cu puțină apă, ca să nu se ofilească.

– Dar, bunicule, cum de-ai aflat ce le place? îl întreba odată. Ai făcut cursuri de creșterea orhideelor?

El își scutură capul zâmbind.

– Nu, Julia! Am învățat o mulțime de lucruri de la un amic al meu care trăia în Orientul Îndepărtat și crescuse printre ele. Iar pe celelalte din încercări și greșeli, studiindu-le cu atenție, ca să văd cum reacționează la mediul înconjurător. În prezent, știu ce soiuri primesc pentru că scrie pe cutie, dar, când eram flăcău, veneau din locuri foarte îndepărtate și nu știai niciodată ce soiuri erau până când nu înfloreau. Cu un oftat continuă: Era foarte interesant pe atunci, într-adevăr, chiar dacă pierdeam mai multe plante decât îmi rămâneau.

Știu că bunicul Bill e cunoscut în lumea cultivatorilor de orhidee pentru că a reușit să producă hibrizi. Ai lui sunt neobișnuiți și, adesea, horticultori vestiți vin să vadă ultimele inflorescențe. Însă mai e și foarte modest pe deasupra; nu-i place să discute despre asta; zice că slujba lui e să cultive flori, nu să se laude cu cele pe care le cultivă. Dar bunica Elsie nu e de acord cu el – o aud uneori spunând cât de mulți bani a băgat Bill în sera de la Wharton Park și că vizitatorii vin buluc să cumpere plantele, așa că ar fi putut să se aleagă și el cu un profit.

Eu nu-i dau atenție. Nu doresc să perturb pacea așternută în paradisul meu special. Când sunt departe de acest loc și mă cuprinde tristețea, e suficient să-mi aduc aminte de el ca să mă simt mai bine.

Julia reveni la realitatea necruțătoare a ceea ce fusese și acum nu mai era. Simți că tremură de frig și că trebuie să plece de îndată. Se întoarse, străbătu repede sera și apoi grădina de legume, îndreptându-se spre mașina ei. Pe când se urca în ea, îl zări pe Kit ieșind din unul dintre grajduri. El îi făcu semn cu mâna și veni spre ea.

– Julia, salut! Presupun că ai fost să vezi dispariția tristă a uneia dintre fostele glorii ale domeniului Wharton Park.

– Nu mă întreba! suspină Julia. Mă simt atât de deprimată. Serele sunt complet goale – nu mai e nimic în ele. Scutură capul disperată. Nu cred că ai idee unde au fost duse toate acele orhidee.

– Nu! Aș vrea să știu. Tatăl meu a fost un moșier absent mult prea mult timp. Și mătușa Crawford, nu se știe din ce motiv, părea că se cutremură numai gândindu-se la ele. Știi ziua când i-ai adus acea orhidee? Ei bine, după ce-ai plecat, mi-a dat-o mie, spunându-mi că nu vrea s-o mai vadă niciodată. Kit ridică mirat sprâncenele. Nu mă întreba de ce. N-am nici cea mai vagă idee. Cred că-ți va face plăcere să știi că am păstrat-o în dormitorul meu și, când am plecat, am luat-o cu mine. A înflorit mulți ani la rând.

– Cât de ciudat! exclamă Julia. Și trist în același timp.

– Absolut! o aprobă Kit. Şi numai Dumnezeu ştie ce-a mai dispărut de pe moşie pe lângă acele orhidee. Cu cât mai repede predau locul ăsta, cu atât mai bine. Oricum, Kit se lumină la faţă, vrei să vii să vezi vechea casă a bunicilor? Acum mă duc acolo.

– De ce nu? acceptă Julia.

Îşi croiră drum spre căsuţă, ascunsă în propria ei grădiniţă de un sfert de pogon, dincolo de patrulater. Julia putea auzi bubuiturile venind de dincolo de zidurile ei.

– Sper să nu te întristezi că a fost demolată, dar realmente nu mai putea fi locuită. Şi, câtă vreme mai am încă lucrători pe moşie, m-am gândit că ar putea să facă ceva folositor.

– Ce se va întâmpla cu ei când vine noul proprietar? îl întrebă Julia.

– Majoritatea vor fi reangajaţi şi, probabil, mai mulţumiţi să aibă de-a face cu cineva care se îngrijeşte de acest loc, dacă e să mă gândesc la ce s-a întâmplat în ultimii douăzeci de ani. Intrăm? Te avertizez că arată foarte diferit.

Julia se aştepta să vadă un hol îngust şi întunecat la intrare şi o scară abruptă drept în faţa ei. În schimb, descoperi un vast spaţiu gol.

– Am oroare de tavane joase, se scuză el, atrăgându-i atenţia, printr-un semn, asupra înălţimii lui. La urma urmei, am aproape un metru nouăzeci. Aşa că le-am desfiinţat.

Plafoanele nu erau singurele lucruri pe care le desfiinţase Kit. Toţi pereţii despărţitori, dintre bucătărie, dormitoare şi baie, dispăruseră şi ei. Se uită în sus la ceea ce fusese odinioară tavanul dormitorului şi văzu instalate patru noi lucarne. Singura piesă care supravieţuise în interior era colţul unde se afla marele şemineu, în faţa căruia se încălzea ea pe când era copil.

– Eu... cu siguranţă... arată schimbat, reuşi ea să îngaime.

– Urmează etajul. Am folosit spaţiul ca să înalţ tavanele şi să măresc camerele de jos. Iar în vechiul şopron de alături voi face bucătăria şi baia. Ştiu că o schimbare radicală, dar cred că mă voi simţi bine când va fi gata.

– Cu siguranţă ai adus casa în noul mileniu, murmură Julia. Îmi vine greu să cred că am în faţa ochilor vechea căsuţă.

El se uită în jos la ea.

– Sper că nu te-ai supărat.

– Sigur că nu.

Dar amândoi erau conştienţi că era afectată.

– Julia, ce-ar fi să vii cu mine la conac, să mâncăm un sendviş? După ce ţi-am distrus moştenirea, măcar atâta să fac pentru tine.

– Nici vorbă că ar fi moştenirea *mea*, zise ea. Dar da, eu...

-Bună, scumpule! Îmi pare rău că am întârziat.

O femeie atrăgătoare, cu părul roşcat, se ivi în spatele lor. Îl sărută pe Kit cu multă căldură pe obraz şi îi zâmbi Juliei.

– Julia, ea este Annie. Mă ajută cu proiectul casei şi face planuri de renovare şi pentru restul patrulaterului, ca să pot închiria casele; asta, în timp ce aşteaptă ca propriul proiect să dea roade. Kit făcu un semn spre pântecele rotund al lui Annie şi îi înconjură umerii cu un braţ protector. Nu mai ai mult, nu? o întrebă afectuos.

– Nu, slavă Domnului, numai patru săptămâni. Ochii de un verde clar scânteiară în direcţia Juliei. Vorbea cu un uşor accent american. Sunt fericită acum că e pe drum. Tu ai copii? O întrebă ea.

Ochii Juliei se umplură fără să vrea de lacrimi, în timp ce rămase tăcută. Ce-ar fi putut să-i răspundă?

– Julia este o pianistă foarte cunoscută, îi sări Kit în ajutor, sesizând imediat situaţia. Ne-am întâlnit cu ani în urmă, la Wharton Park, şi eu am fost unul dintre primii ei spectatori. Nu-i aşa, Julia?

Ochii lui erau plini de înţelegere.

Intervenţia lui îi oferi Juliei răgazul să-şi revină. Dădu aprobator din cap şi îşi drese glasul.

– Da. Acum trebuie să plec acasă. Annie, îmi pare bine de cunoştinţă şi... mult noroc.

– La fel şi ţie, Julia.

– Da. La revedere, Kit! Ne mai vedem.

Le întoarse spatele şi aproape o luă la fugă spre maşină, înainte ca el să o poată opri.

Capitolul 8

Meteorologii anunţaseră ninsori abundente pentru sâmbăta următoare. Dar Julia decise să ignore avertismentele – dorea să petreacă o zi în aer liber –, aşa că, imediat după prânz, porni spre Southwold, unde se afla casa bunicii sale.

Deschise radioul ca să mai alunge tăcerea apăsătoare şi recunoscu instantaneu notele obsedante din secţiunea de mijloc a *Concertului pentru pian nr. 2* de Rahmaninov. Julia răsuci imediat butonul. Erau încă lucruri care, în pofida epifaniei din ultimele câteva zile, erau de nesuportat pentru ea. Amabilităţile inocente ale lui Annie îi sfâşiaseră inima. Jelise două ore după ce se întorsese acasă. Tocmai acea reacţie o făcuse să stea ascunsă atât de mult timp; singurătatea era o alternativă mai bună decât confruntarea cu o lume plină de privelişti, mirosuri şi oameni care, chiar dacă binevoitori, spuneau sau făceau ceva la un moment dat, reamintindu-i de tragedia ei.

Până acum fusese conştientă că nu putea să facă faţă, dat fiind că unele comentarii, ca cel al lui Annie de cu o zi în urmă, pur şi simplu o distrugeau. Dar confruntarea cu durerea era următorul pas pe drumul spre recuperare. Era nevoie de timp ca emoţiile ei să se mai domolească şi să înveţe să facă faţă lumii reale din jur. Şi amintirilor stârnite de aceasta. La fel ca toate celelalte, era un proces. Şi nu se putea aştepta să se vindece peste noapte.

Pe când Julia se apropia de periferia oraşului Southwold, îşi spunea că faptul că se afla acolo, la o sută de kilometri depărtare de sanctuarul oferit de casa ei, era dovada schimbării radicale prin care trecuse în ultimele zile. Julia ştia, de asemenea, că întâlnirea cu bunica ei nu era de natură să-i provoace vreo suferinţă. Mai mult, avea să se întoarcă mult în timp, într-o perioadă care nu-i stârnea decât amintiri plăcute. Îi dădea un sentiment de siguranţă şi de-abia aştepta s-o revadă pe Elsie.

Julia verifică din nou traseul pe care şi-l notase. Îl urmă întocmai şi ajunse într-o fundătură mărginită de copaci înalţi, apoi dădu de intrarea într-o vilişoară imaculată.

Îşi luă geanta, în care avea jurnalul de la Changi, şi merse spre intrare. Sună la uşă, auzind tonul plăcut al unui clopoţel şi, în câteva secunde, bunica ei deschidea uşa cu braţele întinse. O îmbrăţişă, urându-i bun-venit.

– Julia!

O strânse la pieptu-i mirosind a parfum Bluegrass şi a talc.

– Lasă-mă să te privesc! îi ceru Elsie, făcând un pas înapoi, unindu-şi încântată palmele. Doamne! Cât de frumoasă eşti! exclamă ea. Eşti leită maică-ta, la aceeaşi vârstă. Acum intră, scumpa mea, intră te rog!

Julia o urmă pe Elsie în interior. Casa era micuţă, dar luminoasă, şi totul sclipea de curăţenie şi de prospeţime. Elsie o conduse într-un salonaş, unde se afla o garnitură formată din canapea şi două fotolii acoperite cu o tapiţerie rozalie şi amplasate în faţa unui şemineu cu gaze, aprins.

– Şi, acum, scoate-ţi haina şi aşază-te lângă foc, să te încălzeşti; între timp, eu mă duc să aduc ceva cald de băut pentru amândouă. Cafea sau ceai?

– O cană cu ceai ar fi bine-venită, mulţumesc buni! îi răspunse Julia.

– Prea bine atunci, şi vreau să-ţi spun că am făcut nişte cornuri din cele care-ţi plac. Elsie o măsură din ochi. Arăţi ca şi cum ai avea nevoie să te hrănească buni cu niscaiva bunătăţi.

Julia zâmbi.

– Ai dreptate. Probabil mi-ar prinde bine.

Elsie se duse în bucătăria de alături şi răsuci butonul ceainicului. Julia se lăsă fericită pe spate în fotoliul ei, lăsându-se pradă sentimentului familiar de siguranţă care o încerca întotdeauna în preajma bunicii ei.

– Aşadar, zise Elsie, revenind cu o tavă încărcată şi punând-o pe măsuţa din faţă, ce mai face celebra mea nepoată?

– Sunt bine, bunico! Îmi pare atât de bine că te văd! Dar şi rău că nu te-am vizitat mai de mult. N-am prea ieşit din casă în ultima vreme.

– Scumpa mea, ai trecut prin multe, şi am fost convinsă că va veni ziua când te vei simţi mai bine. Elsie o bătu uşor pe mână pe Julia în semn de compasiune şi înţelegere. Şi, acum, vreau să-ţi spun că am pus mult zahăr în ceaiul tău. La fel ca pentru bunicul tău, când s-a întors din război; arăta ca un schelet. Poftim! Îi dădu o cană Juliei, apoi începu să ungă cornurile cu un strat gros de unt, adăugând deasupra puţin gem. Este făcut de mine din prune. Îţi aminteşti cât de mult îţi plăceau? Am reuşit să cresc un prun în minuscula mea grădină – Elsie îi făcu semn spre geam, spre micul spaţiu îngrădit – şi chiar îi merge foarte bine.

Julia era fascinată de ochii lui Elsie, care sclipeau de veselie. Nimic din ce-i trecuse prin cap în legătură cu vârsta înaintată a bunicii ei nu se adeverise. Poate că, atunci când cineva e dintotdeauna socotit „bătrân" de o persoană tânără, procesul de îmbătrânire pare mai puţin evident. Julia muşcă cu poftă din corn, savurându-i aroma cunoscută.

Elsie o privea, dând aprobator din cap.

– Ce zici, nu mi-am pierdut talentul? Pariez că sunt cele mai bune cornuri pe care le-ai mâncat vreodată, cu toată mâncarea ta rafinată, franţuzită.

Julia zâmbi.

– Da, buni, eşti cea mai grozavă!

O văzu pe Elsie cum se încruntă în timp ce îi scruta cu privirea creştetul.

– Domnişoară, ştiu că nu te-ai hrănit cum trebuie. Părul tău şi-a pierdut tot luciul. Elsie întinse mâna şi prinse între degete

o buclă a Juliei, frecând-o puţin. Păr uscat ca un os. Ai nevoie de o tunsoare frumoasă şi de un tub de balsam. Şi, mai ales, de ceva mâncare sănătoasă, îi zise Elsie grijulie ca o cloşcă cu puii ei. Le spun asta tuturor doamnelor mele; părul este oglinda a ceea ce mănânci.

Afirmaţia ei o luă pe Julia prin surprindere.

– „Doamnelor" tale? Te-ai apucat de coafat?

– Da, confirmă Elsie încântată. Dar numai la casa de bătrâni, joia dimineaţă; şi nu mai au cine ştie ce păr, chicoti Elsie, dar îmi place să fac asta, serios. În sfârşit, fac meseria pe care mi-am dorit-o întotdeauna.

– Mai ai încă toate perucile alea? se interesă Julia.

– Nu, nu mai am nevoie de ele, acum am la dispoziţie păr natural. Elsie îi aruncă o privire piezişă. Nu mă îndoiesc că îţi păream o ciudată după felul cum le ferchezuiam ore-n şir, dar decât nimic erau bune şi alea. Asta am vrut să fac dintotdeauna, suspină ea, şi eram foarte pricepută. Nobila stăpână de la Wharton Park mă chema s-o coafez când avea oaspeţi, şi chiar şi pe unele dintre invitatele ei. Of, cât de ciudate sunt meandrele vieţii!

– Da, ai dreptate, buni! Deci, te simţi foarte bine în pielea ta?

– După cum bine vezi – Elsie aruncă un ochi critic spre talia ei vădit îngroşată –, încă mă bucur de mâncarea pregătită de mâna mea. Mătuşa ta a murit la începutul anului trecut, aşa că numai eu mă mai agit pe-aici.

– Buni, îmi pare rău să aud asta! Julia îşi terminase cornul, aşa că întinse mâna să ia altul.

– Ce să zic, cel puţin n-a suferit deloc. S-a dus seara la culcare şi nu s-a mai trezit. Dacă ar fi să aleg, şi eu aş prefera să am o moarte ca asta. Elsie manifesta un optimism exagerat, la fel ca toţi oamenii bătrâni, discutând despre moarte. Mi-a lăsat casa, având în vedere că n-a avut copii. E mult mai plăcut să trăieşti în clădirile astea moderne decât în căsuţele alea coşcovite şi pline de igrasie în care mi-am petrecut toată viaţa. E mereu cald, am apă fierbinte pentru baie la discreţie şi poţi trage apa fără grijă la toaletă.

– Sigur că e un loc plăcut, zise Julia cu multă simpatie, dar nu te simți prea singură?

– Doamne sfinte, nu! Am o grămadă de făcut. În afară de coafat, nu trece zi fără o vizită la unul dintre cluburile din care fac parte sau la prietenele mele. Julia, eram atât de izolați la Wharton, nu puteam lega relații de prietenie decât cu ceilalți lucrători. Aici, în orașul ăsta, e plin de pensionari.

– Sunt foarte bucuroasă că ești fericită, bunico! zise Julia. E clar că nu duci dorul vieții la Wharton Park.

Elsie se întunecă la față.

– Ca să fiu sinceră, nu e întru totul adevărat, scumpo, fiindcă bunicul tău îmi lipsește enorm. Dar altfel nu, nu duc dorul vieții de acolo. Adu-ți aminte, am intrat în serviciu la numai paisprezece ani la conac; trezirea la cinci, culcarea la miezul nopții, dacă aveam noroc și nu aveau vreo masă festivă sau oaspeți peste noapte. Și am muncit așa cam cincizeci de ani din viață. Scutură din cap. Nu, Julia, să nu înțelegi greșit, am fost bucuroasă să ies la pensie. Dar acum ajunge cât am vorbit despre mine; după câte vezi, sunt bine mersi. Ce mai fac tatăl și sora ta?

– Ca întotdeauna, răspunse Julia. Tati muncește în continuare mult prea mult și este pe punctul să plece într-o expediție în cealaltă parte a globului. Alicia are familia ei mare, de care trebuie să aibă grijă, așa că și ea e foarte ocupată.

– Nu mă îndoiesc; îmi mai trimite uneori fotografii. Îmi tot spune să mă duc la ei în vizită, dar nu vreau să cad pe capul nimănui. În plus, nu șofez și nu-mi place să merg cu trenul. Poate că, într-o zi, când or avea timp, vor veni să mă vadă aici, cum ai făcut tu azi.

– De-acum înainte îți promit că voi veni mai des. Mai ales acum, că am revenit acasă, adăugă Julia.

– Vrei să spui că vei rămâne aici? Permanent?

– Nu știu, oftă Julia. Trebuie să iau niște decizii, dar n-am fost în stare până acum.

– Nu, scumpa mea. Elsie o privi cu multă dragoste. Sunt sigură că n-ai putut. Spuneai că vrei să mă întrebi ceva.

– Da, zise Julia. Nu ştiu dacă ai auzit că moşia Wharton Park a fost vândută.

Faţa lui Elsie rămase impasibilă.

– Da, am auzit, răspunse ea scurt.

– Kit Crawford, moştenitorul, păstrează patrulaterul şi se mută în vechea voastră casă.

Elsie îşi lăsă capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs profund, puternic, ce rezona prin tot trupul ei, zguduindu-l. În final, îşi şterse ochii.

– Stăpânul Kit, sau poate că ar trebui să-i spun noul lord, se mută în vechea căsuţă a grădinarului? Scutură din nou din cap. Of, Julia, mă faci să râd!

– E adevărat, insistă Julia. A trebuit să vândă moşia pentru că era înglodată în datorii, şi e nevoie de mulţi bani ca să fie repusă pe picioare. Plus de asta, căsuţa este frumuşică, adăugă ea pe un ton defensiv.

– Poate că aşa e, dar gândul că, pe vremea mea, lordul Crawford ar fi putut să se mute într-o cocioabă sărăcăcioasă ca aia mă face să râd, serios. Elsie scoase o batistă din mânecă şi îşi suflă nasul. Îmi pare rău, scumpete, zise ea, povesteşte mai departe.

– Ei bine, atunci când meseriaşii au scos podeaua, ca să instaleze conducte noi – Julia băgă mâna în poşetă şi scoase jurnalul –, au găsit asta.

Elsie îl studie un moment, şi Julia îşi dădu seama pe dată că îl recunoscuse.

– Este jurnalul, declară ea în faţa evidenţei. Da, chiar jurnalul!

Elsie nu mai reuşi să spună altceva.

– Jurnalul scris în lagărul de la Changi din Singapore, în timpul războiului.

– Ştiu, Julia.

Ochii lui Elsie se umplură de lacrimi.

– Of, buni, îmi pare atât de rău! N-am vrut să te tulbur. Nu trebuie să-l citeşti, sau altceva. Am vrut doar confirmarea ta că a fost scris de bunicul Bill. A fost acolo, nu-i aşa? În Orientul

Îndepărtat, în timpul războiului? Mă gândesc acum că unele lucruri pe care mi le spunea în seră, când eram mică, probabil că la asta se refereau. Deşi nu mi-a spus niciodată unde şi când, adăugă ea în grabă, văzând că Elsie se albeşte la faţă.

În cele din urmă, Elsie clătină din cap.

– Da, a fost acolo, murmură ea.

– Închis la Changi?

Elsie încuviinţă din nou din cap.

– Deci, ăsta *e* jurnalul lui?

– Julia, l-ai citit? o întrebă Elsie după o pauză.

Ea negă din cap.

– Nu, m-am gândit, dar cumva... spuse oftând, adevărul e că m-am gândit că mă va îndurera şi, din egoism, am considerat că am avut parte şi eu de destulă suferinţă.

– Înţeleg, o aprobă Elsie. Se ridică greoi şi se duse încet spre fereastră prin care se vedeau fulgi mari de nea cum se aştern peste iarba din grădiniţa de afară. Cerul se întunecase deja, chiar dacă era abia ora patru şi ceva. Cu spatele la Julia, îi spuse: Vremea s-a schimbat brusc. Rămâi peste noapte?

– Eu... Până atunci, Julia nu se gândise să rămână. Dar, acum, privind zăpada şi gândindu-se la drumul spre casa aceea întunecoasă, şi văzând şi îngrijorarea evidentă a bunicii, îi spuse: Da, rămân.

Elsie se întoarse spre ea.

– Bine! Acum, Julia, mă duc să pregătesc ceva pentru cină. Cel mai bine gândesc când muncesc. Plus că am nevoie să mă gândesc, adăugă ea, mai mult pentru sine. Ce-ar fi să te uiţi puţin la televizor, cât sunt eu la bucătărie?

Îi făcu semn spre telecomandă şi ieşi din cameră.

Peste patruzeci şi cinci de minute, după ce Julia urmărise o emisiune neinteresantă de sâmbătă seară, un concurs de căutare de noi talente, descoperind că îi plăcuse mai mult decât dorea să recunoască, Elsie reveni cu o tavă în salon.

– E aproape şase, şi mereu mă răsfaţ cu un Noilly Prat sâmbătă seară. Îi făcu semn spre sticlă. Mereu am vin roşu pe care

mi-l aduce o prietenă. Nu ştiu dacă ajută la ceva, dar vrei un pahar?

– De ce nu? răspunse Julia, mulţumită că Elsie căpătase un pic de culoare în obraji.

– Plăcinta cu carne este în cuptor şi o vom mânca când se mai răceşte, zise ea, dându-i un pahar plin Juliei şi sorbind puţin din al ei. În timp ce tocam ceapa, m-am gândit la ce mi-ai spus şi acum m-am mai liniştit.

– Îmi pare teribil de rău, bunico, categoric n-am vrut să te tulbur! Ar fi trebuit să-mi dau seama că e dureros pentru tine. Julia sorbi şi ea din vin. În ultima vreme, mi-am petrecut mult prea mult timp gândindu-mă numai la mine, dar acum, trebuie să încep să fiu atentă şi la sentimentele celorlalţi.

Elsie întinse mâna şi o bătu afectuos pe Julia pe braţ.

– Sigur că te-ai gândit la situaţia ta. Ai avut parte de tot ce e mai rău, scumpa mea, totuşi trebuie să treci peste asta. Nu m-ai tulburat. Dar văzându-*l* – arătă spre jurnal –, am avut un şoc, asta-i tot. Credeam că Bill l-a pus pe foc. I-am spus s-o facă, pentru că, într-o bună zi, cineva o să dea peste el şi nu o să iasă nimic bun din asta...

Rămase cu ochii aţintiţi undeva în depărtare.

Julia aştepta răbdătoare ca bunica ei să continue.

– Ei bine, acum... Elsie reuşi să se adune. Presupun că te întrebi despre ce e vorba şi ce cred eu. Julia, adevărul e că jurnalul a fost găsit şi a ajuns în mâinile tale. Aş putea să te mint şi, crede-mă, m-am gândit la asta, dar nu cred că-i corect. Sau, cel puţin, nu mai cred.

– Bunico, spune-mi, te rog! Dacă-i un secret, ştii că-l pot păstra. Aşa făceam şi când eram mică.

Elsie îi zâmbi, apoi întinse mâna şi o mângâie pe Julia pe obraz.

– Ştiu că aşa făceai, scumpa mea, şi mai ştiu că nu vei spune nimănui. Problema este că lucrurile nu sunt nici pe departe atât de simple. Este unul dintre acele secrete, secrete de familie care, dacă ar fi spuse, ar deranja destui oameni.

Vorbele ei stârniră interesul Juliei.

– Dar greu am mai găsi pe cineva care să fie deranjat, zise ea. Mai suntem doar noi, tati, eu şi Alicia.

– Ei bine, gândi Elsie cu voce tare, uneori, aceste secrete îi afectează şi pe alţii, nu numai pe membrii unei singure familii. Şi, oricum, adăugă ea, cred că cel mai bine este să luăm povestea de la capăt şi să vedem unde ne duce, ce zici?

Julia aprobă din cap.

– Buni, te rog să faci ce crezi că este bine. Eu sunt bucuroasă să te ascult.

Elsie încuviinţă din cap.

– Te avertizez c-o să-mi ia ceva timp să-mi aduc aminte, dar... ei bine, acum, presupun că povestea începe cu mine, când mă pregăteam să devin cameristă, în 1939, acolo, la conac. Oh... Elsie bătu din palme... n-ai fi recunoscut Wharton Park pe atunci. Tot locul mustea de viaţă, zumzăind ca un stup, înţesat de lume, membrii familiei Crawford şi amicii lor. În timpul sezonului de vânătoare, organizau petreceri de pomină aproape la fiecare sfârşit de săptămână. Şi, odată, nişte prieteni de-ai lor au venit de la Londra, şi eu a trebuit să mă îngrijesc de fiica lor, în vârstă de optsprezece ani, o anume Olivia Drew-Norris. De fapt, ea a fost prima mea „lady". Ochii lui Elsie erau însufleţiţi de atâtea amintiri. Oh, Julia, n-am să uit pân-oi muri clipa în care am intrat în dormitorul Magnolia şi am văzut-o pentru prima dată...

Capitolul 9

Wharton Park
Ianuarie 1939

Olivia Drew-Norris traversă dormitorul mare, în care tocmai fusese condusă, îndreptându-se spre fereastră. Oftă plină de obidă la vederea peisajului cenuşiu de afară.

De parcă, după ce debarcase în Anglia, în urmă cu două luni, cineva se hotărâse să elimine toate culorile calde, strălucitoare de pe paleta ei vizuală şi să le înlocuiască cu o versiune înceţoşată, pictată exclusiv în nuanţe de maro şi gri. Rigiditatea peisajului, cu ceaţa ce se târa pe deasupra câmpiilor, deşi era abia trecut de trei după-amiază, îi dădea o senzaţie de frig şi de epuizare mintală.

O străbătu un fior şi plecă din dreptul ferestrei.

Totuşi, Olivia ştia că părinţii ei erau fericiţi să se întoarcă în Anglia. Sigur că ei puteau să accepte viaţa pe această insulă oribilă şi umedă, fiindcă în mintea lor acolo însemna „acasă". Dar, în privinţa Oliviei, lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu pusese niciodată piciorul afară din India, locul ei natal. Şi, ajunşi în sfârşit acolo, nu putea înţelege cum de toate conversaţiile auzite – la club sau în timpul cinelor organizate de părinţii ei la Poona – se axau cu atâta nostalgie pe Anglia. În opinia ei, această ţară nu avea absolut nimic atrăgător. Toată lumea se plângea de arşiţa din India, dar, cel puţin, nu erau nevoiţi să

se culce seara înfăşuraţi în şase straturi de lenjerie, pentru ca apoi să zacă înghețaţi între cearceafurile cu miros de mucegai, sperând ca a doua zi să îşi poată simţi din nou degetele de la picioare. Olivia suferise tot timpul de frig după ce coborâse de pe vapor.

Tânjea după miresmele şi sunetele din locul ei natal... de rodii coapte, tămâie, după uleiul pe care dădaca ei îl folosea ca să-i ungă părul blond, lung; după notele suave ale cântecelor servitorilor din casă, copiii veseli de pe străzile prăfuite ale oraşului, comercianţii din piaţă oferindu-şi zgomotos marfa... un tablou pestriţ, plin de viaţă în contrast cu acest tărâm tăcut şi trist.

După toată agitaţia şi tot entuziasmul legate de venirea „acasă", Olivia nu se simţise niciodată în toată viaţa ei mai abătută şi deznădăjduită. Şi, cel mai grav, ar fi putut să rămână în India, deşi părinţii ei deciseseră să se întoarcă acasă. Dacă ar fi dat mai multă atenţie avansurilor făcute de acel colonel, cam rumen la faţă ce-i drept, şi i-ar fi îngăduit s-o curteze, acum s-ar fi aflat încă la Poona. Deşi el era cam bătrân – cam în vârstă de patruzeci şi cinci de ani –, şi ea avea doar optsprezece.

În afară de asta, supravieţuise nopţilor înăbuşitoare de acolo, când îi era imposibil să doarmă şi citea romanele scrise de Jane Austen şi de surorile Brontë, devorându-le cu nesaţ. Aşa că acum era convinsă că există „iubirea adevărată" pe care urma s-o descopere într-o zi.

În următoarele câteva luni, avea să ia parte la tot soiul de petreceri, organizate la Londra, unde aveau să-i fie prezentaţi mai mulţi tineri eligibili. Şi, spera ea din toată inima, printre ei avea să-l poată descoperi pe al ei domn Darcy.

Era singura scânteie într-o negură de nepătruns. Deşi, gândea Olivia tranşant, era puţin probabil. Tinerii britanici pe care-i întâlnise până atunci nu aveau darul să-i ofere încredere în viitor. Tenul lor cu o paloare bolnăvicioasă, lipsa de maturitate şi de interes faţă de orice altceva decât vânătoarea de fazani nu îi făceau agreabili. Poate pentru că îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă printre adulţi, din păcate, în cercurile sociale din Poona, fiind foarte puţini tineri. Crescuse în

mijlocul amicilor părinților ei, participând la mese și petreceri, făcând echitație și jucând tenis. Unde mai pui că și educația ei fusese oarecum neobișnuită, deși Olivia considera asta un avantaj. Părinții ei îl angajaseră ca tutore pe domnul Christian, absolvent de Cambridge, rănit în Primul Război Mondial și trecut în rezervă din armată. Preferase să se stabilească la Poona. Domnul Christian studiase filosofia la Trinity și, găsind o minte tânără și avidă de cunoștințe, profitase de ocazie să o umple cu cele mai diverse informații pe care, în nici un caz, Olivia nu le-ar fi putut căpăta într-o școală-internat britanică. O învățase, de asemenea, să joace șah la standarde aproape profesioniste *și* să trișeze la bridge.

Însă, în ultimele câteva săptămâni, Olivia ajunsese la concluzia că toată această cultură sofisticată pe care o căpătase nu avea să-i fie de vreun ajutor în Anglia. Hainele ei, moderne în India, arătau groaznic de demodate acolo. Insistase ca modista mamei sale să-i scurteze rochiile până sub genunchi, nu până la glezne, după cum purtau toate tinerele doamne pe care le văzuse recent la Londra. Și, când se dusese la cumpărături cu mama ei, la Derry and Toms, achiziționase în secret un ruj de un roșu aprins.

Scurtarea rochiilor și rujul nu se datorau vreunei vanități exacerbate a Oliviei, ci mai degrabă faptului că nu dorea să iasă în evidență mai mult decât o făcea deja.

Iar acum, iat-o din nou acolo, la sfârșit de săptămână, într-o casă înghețată și umedă ca un mausoleu. Știa că papa fusese coleg de școală cu lordul Christopher Crawford, actuala lor gazdă. Ca de obicei, papa avea să-și petreacă zilele la vânătoare, iar mama, sau mami, cum o alinta ea, avea să stea în salon, bând ceai și făcând conversație politicoasă cu stăpâna casei. Olivia avea să-i stea alături, simțindu-se a cincea roată la căruță.

Auzi un ciocănit ușor în ușă.

– Intră! strigă ea.

O față drăgălașă, cu pistrui și niște ochi căprui, strălucitori, se ivi de după ușă. Fata purta o uniformă demodată de cameristă, mult prea mare pentru ea.

– Scuze, milady, numele meu e Elsie şi vă voi servi cât timp staţi aici. Pot să vă desfac bagajul?

– Sigur.

Elsie trecu pragul şi se foi nervoasă.

– Scuze, milady, este cam întuneric! Pot să aprind lumina? Aproape că nu pot să vă văd, adăugă ea, chicotind timid.

– Da, te rog! răspunse Olivia.

Fata fugi spre lampa de la capul patului şi o aprinse.

– Ia te uită! exclamă ea. Nu-i aşa că-i mai bine-acum?

– Da. Olivia se ridică de pe pat şi se întoarse spre fată. Cât de repede se întunecă aici! Simţea ochii servitoarei cum o împung plini de curiozitate. În cele din urmă, o întrebă: E ceva în neregulă?

Camerista tresări.

– Scuze, milady, doar mă gândeam cât de frumoasă sunteţi. N-am mai văzut o fată atât de frumoasă. Arătaţi ca una dintre actriţele de film.

Olivia fu surprinsă.

– Îţi mulţumesc! Este foarte drăguţ să spui asta, dar sunt sigură că n-ai dreptate.

– O, ba da, sunteţi! întări Elsie pe un ton convingător. Şi, milady, să mă iertaţi dacă mai greşesc, e prima oară când sunt camerista unei doamne. Elsie sălta valiza Oliviei pe pat şi o deschise. Acum, dacă puteţi să-mi spuneţi ce vreţi să purtaţi după-amiază la ceai. Şi, pe urmă, voi duce rochia pentru cină la călcat.

Elsie o privi interogator pe Olivia.

Stăpâna îi făcu semn spre noua ei rochie roz, cu guler în stil Peter Pan şi nasturi albi, mari, aliniaţi în faţă.

– Asta pentru acum şi, pe urmă, cea din brocart albastru.

– Prea bine, milady, o aprobă Elsie, dând din cap. Despachetă rochiile cu grijă şi le întinse pe pat. Sunt sigură că tenul dumneavoastră se asortează cu albastrul. Să pun restul hainelor pe umeraşe în şifonier?

– Eşti foarte drăguţă, îţi mulţumesc Elsie!

Olivia şedea incomod pe taburetul de la picioarele patului, în timp ce Elsie se tot agita prin cameră. În India, nu prea dăduse atenţie personalului de serviciu; îl acceptase pur şi simplu ca atare. Dar fata asta o enerva; probabil că era de-o seamă cu ea, şi englezoaică.

După ce sosiseră la vechea lor locuinţă din Surrey, tatăl ei se plânsese cât de greu era să găseşti personal calificat. Erau mult mai puţine fete care doreau să se angajeze în asemenea slujbe, spunea el, preferând, în schimb, să lucreze ca secretare la birouri şi vânzătoare în noile magazine mari, deschise peste tot prin ţară.

– Fetele nu mai vor să fie *servitoare*, mormăia el.

Deşi, după vizitele făcute pe moşiile amicilor părinţilor ei, Olivia observase că femeile erau mai emancipate doar în oraşele mari.

– În regulă, milady! Dau fuga jos să vă calc rochia de seară şi mă întorc după ce luaţi ceaiul, ca să umplu cada cu apă caldă şi să aprind focul. Mai doriţi altceva?

– Nu, Elsie, mulţumesc! îi zâmbi ea. Şi, apropo, te rog să-mi spui Olivia.

– Mulţumesc, milady... vreau să spun domnişoară Olivia, zise Elsie şi se strecură afară trăgând uşa după ea.

În seara aceea, înainte de cină, Elsie se dovedi a fi o coafeză desăvârşită.

– Vreţi să vă fac o coafură înaltă, domnişoară? o întrebă în timp ce peria buclele dese ale Oliviei. Cred că vi se potriveşte; veţi arăta grozav, ca Greta Garbo. I-am făcut coafura asta şi surorii mele, aşa că mă pricep.

Olivia se aşeză pe un taburet în faţa oglinzii şi dădu aprobator din cap.

– În regulă, Elsie, am încredere în tine.

La urma urmei, gândi ea, putea oricând să-şi desfacă părul.

– Îmi place să coafez, aş fi vrut să fac ucenicie, dar cel mai apropiat salon e la douăzeci şi cinci de kilometri, şi n-am cum să ajung acolo. E un singur autobuz pe zi, care pleacă la unşpe

dimineaţa din dreptul gheretei portarului. Şi, acum, oricum nu mai pot.

Elsie îi făcea confidenţe, în timp ce mâinile ei experte pieptănau, ondulau şi prindeau părul Oliviei într-un coc elegant.

– De ce nu te muţi la oraş? o întrebă Olivia.

Elsie se arătă oripilată.

– Cum aşa? Şi s-o las pe maică-mea singură, cu toţi fraţii şi surorile mele? Are nevoie de ajutorul şi de banii câştigaţi de mine. Ia uitaţi-vă! Elsie făcu un pas în spate ca să-şi admire opera. Ce părere aveţi?

– Îţi mulţumesc, Elsie! zâmbi Olivia. A ieşit, într-adevăr, ceva foarte frumos.

– Nu-mi mulţumiţi, domnişoară Olivia, a fost plăcerea mea. Şi acum să vă ajut să vă strângeţi corsetul.

– Eşti o scumpă, Elsie! exclamă Olivia intimidată. Ca să fiu sinceră, nici n-am idee cum se pune. N-am purtat niciodată în viaţa mea aşa ceva şi e clar că sunt în mare încurcătură cu el.

Elsie îl ridică de pe pat şi-l studie puţin.

– E noul corset „talie de viespe", zise ea admirativ. L-am văzut în *Woman's Weekly*. Te face să arăţi ca o clepsidră, aşa se zice. În regulă, cred că ştiu cum se pune. Dar trebuie s-o facem împreună, domnişoară Olivia; nu e cazul să vă temeţi, o asigură ea.

Odată strâns corsetul, Olivia fu sigură că nu mai putea să înghită nici măcar o măslină, darămite să consume cinci feluri de mâncare la dineu; Elsie îi trase peste cap noua rochie de brocart, de un albastru-închis, şi i-o încheie la spate.

Olivia îşi netezi fusta înfoiată sub talia ei, acum ca de viespe, şi se privi în oglindă.

Părul, corsetul şi rochia desăvârşiseră o transformare radicală. Cea care o privea din oglindă nu mai era o tânără, ci o femeie în toată regula.

– Ooh, domnişoară Olivia, cât de frumoasă sunteţi! Culoarea asta se potriveşte perfect cu ochii dumneavoastră. Cu siguranţă veţi suci nişte capete în seara asta. Sper că veţi sta alături de Master Harry, fiul Domniei Sale lordul; noi, toate fetele, ne-am îndrăgostit de el, mărturisi Elsie. E atât de chipeş!

– După cât noroc am, nu cred că se va întâmpla asta. Aproape sigur voi sta alături de bătrânul maior Burtos, pe care l-am întâlnit la ceai.

Olivia zâmbi şi ridică din sprâncene, cele două fete împărtăşind un moment de înţelegere ce depăşea barierele sociale.

– Ei bine, sper că nu, de dragul dumneavoastră, domnişoară Olivia! Petrecere frumoasă!

În dreptul uşii, Olivia se întoarse.

– Îţi mulţumesc, Elsie, ai fost grozav de drăguţă! Îţi voi povesti totul mai târziu.

Îi făcu cu ochiul şi ieşi din cameră.

Olivia nu era singura persoană îngrozită la gândul cinei din acea seară. Onorabilul Harry Crawford se hotărâse ca, atunci când avea să preia Wharton Park de la tatăl său, să nu mai organizeze partide de vânătoare. Ideea uciderii unor fiinţe fără apărare îi făcea pur şi simplu rău.

Străduindu-se să-şi prindă butonii – servitorul său fusese trimis să-l ajute pe maiorul în vârstă –, Harry îşi îndreptă papionul, privindu-se în oglindă. Se întreba, totodată, cât de mulţi oameni îi împărtăşeau convingerea că nu se născuseră în locul potrivit. În ceea ce-l privea, îndeplinirea „datoriei" era totul. Şi, deşi mulţi subalterni ai săi de pe moşie şi din viitorul regiment îl puteau privi cu invidie, Harry se gândea că oricând ar fi schimbat bucuros locul cu ei.

Ştia, de asemenea, că nimeni nu era cu adevărat interesat să afle ce gândeşte el; viaţa îi fusese trasată cu mult înainte de a fi fost conceput. Era un simplu element de continuitate, şi situaţia nu putea fi schimbată.

Măcar cei doi ani de iad la Sandhurst se sfârşiseră. Avea o permisie de două săptămâni înainte să se alăture celui de-al cincilea Batalion Royal Norfolks, vechiul regiment al tatălui său, pentru prima sa misiune ca ofiţer. După ce primise cel mai înalt rang, lordul Christopher Crawford lucra acum la Whitehall în calitate de consilier al guvernului.

Circulau zvonuri că ar izbucni un război... gândul acesta îi dădea fiori lui Harry. Chamberlain făcea tot ce putea, şi cu toţii sperau să fie pace, dar, pentru că tatăl său avea acces la date reale, nu la bârfele de pe străzi, Harry ştia că nu acela urma să fie deznodământul. Tatăl său îi spusese că, în decurs de un an, aveau să fie în război, şi Harry îl credea.

Dar nu era un laş. Nu se temea să-şi dea viaţa pentru ţara lui. Totuşi, atitudinea nepăsătoare a colegilor săi ofiţeri, încântaţi să le poată servi nemţilor o lecţie de neuitat – un eufemism plin de sevă pentru moarte şi distrugere la scară largă – nu era împărtăşită şi de el. Îşi ţinea vederile pacifiste pentru sine; nu aveau deloc trecere în cantina ofiţerilor. Dar, adesea, stătea treaz în patul său îngust, întrebându-se dacă, faţă-n faţă cu un neamţ, la capătul unei puşti cu patul lung, ar fi fost capabil să apese pe trăgaci ca să-şi salveze viaţa.

Ştia că mulţi alţii gândeau la fel ca el. Problema era că ei nu aveau în familie un demnitar, un general de rang înalt, ca tatăl său, şi nici istoria de două sute cincizeci de ani de eroism a familiei.

Harry constatase, cu mult timp în urmă, că genele tatălui său nu se transmiseseră mai departe. El semăna la fire mai degrabă cu mama lui, Adrienne: era blând şi cu înclinaţii artistice, dar şi predispus la crize bruşte de depresie, când lumea lui se întuneca şi trebuia să se străduiască să vadă un rost în viaţă. Adrienne numea aceste momente *petit mal*, în sensul că se simţea puţin rău şi se retrăgea în pat până când trecea criza. Dar, ca ofiţer în armată, Harry nu avea o asemenea opţiune. Nici nu discuta cu tatăl său despre antipatia pe care o nutrea faţă de tot ce însemna militărie. De fapt, conversaţia lor era limitată la un voios „Bună dimineaţa" sau „Se pare că vom avea o zi frumoasă" ori un ocazional „Bătrâne, cheamă-l pe Sable să-mi toarne un scotch!".

Tatăl său ar fi putut fi oricare dintre comandanţii cu care avusese de-a face la Sandhurst. Mama lui ştia, desigur, ce simţea Harry despre viaţa şi viitorul său, dar nu avea cu ce să-l ajute. Aşa că evitau astfel de discuţii.

Ea măcar reuşise să-i ofere singurul lucru care-l consola, şi pentru asta îi era extrem de recunoscător: la şase ani, şi împotriva voinţei şefului familiei, Adrienne îi angajase lui Harry un profesor de pian, ca să-i predea noţiunile de bază ale acestui instrument. Şi, acolo, cu degetele pe clapele de fildeş, Harry începuse să simtă că viaţa lui avea un rost. De atunci, devenise un pianist foarte bun. În parte pentru că, atât la şcoală, cât şi acasă, putea să se ascundă fie în spatele caietului cu note muzicale, fie în salon, ţinându-se departe de necazuri.

Văzând cât era de talentat, profesorul lui de muzică de la Eton îi sugerase să dea examen la Colegiul Regal de Muzică. Dar tatăl său se împotrivise vehement. Băiatul avea să meargă la Sandhurst. Cântatul la pian era pentru diletanţi, nicidecum o carieră pentru viitorul lord Crawford.

Şi aşa rămăsese.

Harry continuase să cânte cât de mult putea, deşi la Sandhurst asta se limita la interpretarea unor piese muzicale moderne, de Coward sau Cole Porter, în cantina ofiţerilor. Chopin nu figura printre preferinţele lor.

Când îl cuprindea disperarea, Harry spera uneori în reîncarnare, să ajungă într-o lume unde să-şi poată folosi talentul şi pasiunea pentru muzică. Poate că, oftă el, izbucnirea războiului însemna şi pentru el un pas în direcţia dorită.

Capitolul 10

În timp ce Olivia intra în salon, o încerca un sentiment nou, deloc neplăcut, şi anume că sosirea ei nu trecea neobservată şi că era privită aprobator de toată lumea. Lordul Crawford se apropie primul de ea.

– Olivia, nu-i aşa? Doamne sfinte, ia te uită cum soarele indian face bobocul să înflorească. Snifter? o întrebă el.

– Mulţumesc mult! răspunse ea, luând un pahar cu gin de pe tava etalată ceremonios de majordom.

– Draga mea, mă bucur că vei fi alături de mine, la dineu, în seara asta, continuă lordul Crawford, făcând un semn discret cu capul în direcţia majordomului.

Acesta încuviinţă din cap la fel de discret. Chiar dacă Olivia nu fusese plasată alături de el, acum era.

– Şi spune-mi cum găseşti Anglia? o întrebă el.

– Este pasionant să pot vedea ţara despre care am auzit atât de multe, minţi Olivia fără să clipească.

– Draga mea, sunt încântat că ţi-ai făcut timp să ne vizitezi acasă, în Norfolk, în fundătura asta de ţară. E adevărat că rămâi aici de sărbători, după cum mi-a spus tatăl tău?

– Da, încuviinţă Olivia din cap.

– Vor fi multe petreceri animate, râse Christopher pe înfundate. A fost una dintre cele mai grozave perioade din viaţa mea. Acum, hai să-ţi fac cunoştinţă cu soţia mea! Nu s-a simţit prea bine după-amiază, dar acum pare că-i în regulă.

O conduse spre o doamnă zveltă, elegantă.

– Adrienne, ţi-o prezint pe Olivia Drew-Norris care, sunt sigur, va frânge multe inimi în acest sezon, la fel cum ai făcut şi tu acum mulţi ani.

Adrienne, lady Crawford, se întoarse spre Olivia. Îi întinse mâna ei albă, delicată şi, în chip de parodie a strângerii de mână între bărbaţi, îşi atinseră uşor degetele.

– *Enchantée*, rosti Adrienne, zâmbindu-i aprobator. Negreşit vei frânge multe inimi.

– Este teribil de drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, lady Crawford.

Olivia începea să se simtă ca o juncană plimbată de jur-împrejur, ca să fie evaluată. Spera ca scena să nu se repete tot sezonul ce avea să urmeze.

– Te rog, spune-mi Adrienne. Sunt sigură că vom fi cele mai bune prietene, *n'est-ce pas*?

Lordul Crawford privi în jos, tandru, spre soţia lui.

– Bravo, excelent! Şi acum, scumpa mea, o las pe Olivia pe mâna ta. Poate îi vei da câteva sfaturi folositoare.

Se îndepărtă apoi ca să le ureze bun-venit celorlalţi oaspeţi.

Olivia profită de ocazie ca să admire frumuseţea deosebită a gazdei. Deşi aflată la o vârstă matură, în jur de cel puţin patruzeci de ani, Adrienne avea un trup subţire ca al unei tinere fete. Şi o faţă frumos sculptată, cu pometi înalţi, bine definiţi, acoperiţi de o piele sidefie, fără cusur. Feminitatea ei extraordinară îi amintea Oliviei mai mult de o Maharani indiană delicată decât de obişnuita aristocrată britanică, a cărei constituţie era anume creată ca să facă faţă climei aspre de pe insulă, şi cu şolduri late, ca să poată da naştere unei armate de copii, necesari pentru a duce numele mai departe.

Adrienne era atât de elegantă şi de fragilă, încât Olivia gândea că s-ar fi potrivit mai bine într-un salon din Paris decât într-un conac englezesc de la ţară. Într-adevăr, mama ei îi spusese că Adrienne era franţuzoaică. Felul în care purta acea rochie simplă, neagră, de cocktail, cu un singur şir de perle

sidefii la gât, vădea acea eleganţă obţinută fără prea mare efort, caracteristică ţării sale natale.

– Aşadar, Olivia, te-ai întors în ţara asta îngrozitoare, cu o climă dezgustătoare, unde rareori vezi lumina naturală a soarelui, *n'est-ce pas*?

Adrienne declară acest fapt ca pe o realitate, şi Olivia fu surprinsă de francheţea ei.

– Cu siguranţă, îmi va lua ceva timp să mă adaptez schimbării, răspunse ea cât mai diplomatic cu putinţă.

Mâna lui Adrienne o acoperea în continuare pe a ei.

– *Ma chérie*, şi eu am crescut într-un loc plin de căldură şi lumină. Când mi-am părăsit castelul din sudul Franţei, ca să vin aici, în Anglia, mi s-a părut că nu voi putea îndura. Şi tu eşti la fel. Pot citi în ochii tăi cât de mult îţi lipseşte India.

– Aşa e! şopti Olivia.

– Ei bine, îţi pot promite un singur lucru: cu timpul, îţi va fi mai uşor. Adrienne ridică uşor din umeri. Şi acum trebuie să-l cunoşti pe fiul meu, Harry. Este de vârsta ta şi îţi va ţine companie, în timp ce eu îmi joc rolul de gazdă *parfaite. Pardon, chérie*, mă duc să-l caut ca să îl aduc aici.

Uitându-se după gazda sa, strecurându-se graţios printre oaspeţi, Olivia se simţea dezarmată de afirmaţia plină de empatie a lui Adrienne. Era obişnuită ca, în astfel de ocazii, să poarte conversaţii lipsite de importanţă, fără a intra în profunzimile subiectelor. Exprimarea unor gânduri mai profunde – sau, şi mai rău, a emoţiilor – nu era deloc agreată de societatea britanică. Atât învăţase şi ea la Clubul din Poona. Dar discuţia ei cu Adrienne, deşi foarte scurtă, o consolase întru câtva. Şi îşi îngădui un surâs în sinea ei.

Harry primise ordin de la mama lui să meargă să-i ţină companie tinerei fete „indiene". Îndatoritor, îşi croi drum spre ea, traversând salonul. La numai câţiva paşi distanţă, o văzu cum zâmbeşte radios.

Frumuseţea ei blondă, rece, privită de la distanţă, păru că se însufleţeşte deodată. Harry, care nu era de obicei conştient de

atracţia fizică a femeilor, îşi dădu seama că frumuseţea ei era „paralizantă", cum obişnuiau să spună camarazii lui ofiţeri. Se apropie de ea.

– Dumneata trebuie să fii Harry, îi spuse ea când îl văzu; te-a trimis mama ta să faci conversaţie politicoasă cu mine.

Ochii ei turcoaz erau plini de amuzament, în timp ce i se adresa.

– Da. Dar, vă asigur, plăcerea este de partea mea. Aruncă o privire spre paharul ei gol. Pot să vă mai aduc ceva de băut, domnişoară Drew-Norris?

– Un început bun, mulţumesc!

Harry îi făcu semn majordomului şi, pe când Olivia punea paharul gol pe tavă şi lua altul plin, îi spuse:

– Îmi cer scuze dacă vi s-a părut că sunt prea îndrăzneaţă. Nu am intenţionat asta. Mai degrabă regret că sunteţi nevoit să abordaţi şi să discutaţi cu o groază de necunoscuţi.

Olivia era surprinsă în sinea ei de cutezanţa de care dădea dovadă, punând-o pe seama ginului tare. Îl privi pe Harry, „chipeşul" Harry, după cum îl descrisese Elsie, şi decise că fata avea dreptate. Harry fusese înzestrat cu cele mai frumoase trăsături fizice ale ambilor părinţi; era înalt ca tatăl său şi avea structura osoasă fină, precum şi ochii căprui, luminoşi ai mamei.

– Pot să te asigur, domnişoară Drew-Norris, că discuţia noastră nu e nici pe departe o povară. Măcar ai sub şaptezeci de ani, ceea ce îmi este clar de ajutor. Şi, ca să fiu sincer, un lucru destul de neobişnuit prin aceste părţi.

Olivia râse, răspunsul lui Harry potrivindu-se perfect cu tonul ei jucăuş.

– *Touché*, deşi, în acest smoking, cineva ar putea să te ia drept tatăl tău.

Harry ridică binevoitor din umeri.

– Păi, domnişoară Drew-Norris, cred că mă iei peste picior. Nu îţi dai seama că războiul se va abate curând asupra acestei insule frumoase, şi noi toţi va trebui să facem sacrificii? Iar,

pentru mine, asta va însemna uniforma tatei, deşi cu trei numere mai mare.

Olivia se întunecă la faţă.

– Chiar crezi că va fi război?

– Fără îndoială, zise Harry.

– Eu înţeleg, dar tati respinge ideea, adăugă ea.

– Sunt sigur că, după o zi la vânătoare cu tatăl *meu*, îşi va schimba punctul de vedere.

Harry îşi arcui sprâncenele.

– Mă îndoiesc foarte tare că Herr Hitler poate fi înduplecat să facă pace, oftă Olivia. Vrea să domine lumea, şi mişcarea tineretului de acolo pare să fie la fel de vehementă.

Harry o privi surprins.

– Dacă pot să spun asta, domnişoară Drew-Norris, se pare că eşti extrem de bine informată. Ceva destul de neobişnuit pentru o tânără.

– Crezi că este deplasat ca femeile să discute chestiuni politice?

– Deloc. De fapt, mi se pare ceva extrem de înviorător. Majoritatea fetelor, pur şi simplu, nu sunt interesate.

– Eu am avut norocul să am profesor în India un om care crede că femeile au aceleaşi drepturi la educaţie ca şi bărbaţii. Ochii Oliviei priviră în depărtare dintr-odată plini de tristeţe. M-a făcut să înţeleg lumea din jur şi să devin conştientă de importanţa mea în sânul ei.

– Doamne, omul acela pare că-şi iroseşte timpul la Poona! Aş fi vrut să beneficiez şi eu la Eton de acelaşi gen de educaţie inspiraţională. În schimb, de-abia aşteptam să termin şi să plec naibii departe de acel loc. Harry aprinse o ţigară, fascinat. Şi ai de gând să îţi continui studiile?

Olivia scutură capul cu amărăciune.

– Nu-mi imaginez ce-ar putea să spună mami şi tati, dacă le-aş propune asta. Mai mult ca sigur, ar fi oripilaţi: „Cum aşa! O *intelectuală* în familia noastră?" Nu, mă vor mărita cu cineva, asta dacă se va ivi vreun pretendent.

Harry o privi cu o admiraţie nedisimulată.

– Domnişoară Drew-Norris, te asigur că nu vei avea vreo problemă în privinţa asta.

Ea se uită în sus, la el.

– Chiar dacă este un lucru pe care nu-l doresc?

Harry oftă, în timp ce îşi stingea ţigara în cea mai apropiată scrumieră.

– Cred că mulţi dintre noi nu au parte de ceea ce-şi doresc. Dar încearcă să nu fii prea dezamăgită. Sunt de părere că vor avea loc nişte schimbări, mai ales pentru femei. Şi poate că singurul avantaj al viitorului război este faptul că va duce şi mai mult la schimbarea statu-quoului.

– Sper să fie aşa, îl aprobă Olivia. Şi dumneata ce vei face? îl întrebă ea amintindu-şi subit de regula de aur, învăţată încă din fragedă pruncie, şi anume că nu trebuia să domine conversaţia, mai ales una purtată cu un gentleman.

– Eu? ridică Harry din umeri. Sunt un simplu soldat, acum în permisie, dar mă tem că nu pentru mult timp. Tocmai am primit ordin să dublăm numărul recruţilor în noul meu batalion cu ajutorul armatei teritoriale.

– Îmi este imposibil să înţeleg cum de viaţa poate continua aici, ca de obicei.

Olivia îi făcu semn spre ceilalţi petrecăreţi, care râdeau în hohote la auzul vreunei glume.

– Ei bine, spiritul britanic, nu-i aşa? comentă Harry. Lumea întreagă se poate prăbuşi, dar în case precum aceasta totul decurge ca întotdeauna. Într-un fel, îi mulţumesc Domnului pentru asta.

– Doamnelor şi domnilor, masa este servită!

– Domnişoară Drew-Norris, i se adresă Harry, a fost o plăcere să discut cu dumneata. Apropo, ai grijă să nu dai de vreo alice în fazan. Bucătarul nu este foarte atent. Îi făcu cu ochiul. Poate ne mai vedem înainte să pleci!

În timpul dineului, Olivia se strădui să reacţioneze la glumele teribile ale lordului Crawford, comportându-se ca o adevărată tânără doamnă, potrivit educaţiei primite. Riscă o scurtă

ocheadă spre Harry, care, după câte vedea, își făcea și el datoria, întreținând-o pe soția maiorului. Mai târziu, după ce bărbații se retraseră în bibliotecă, și femeile în salon, pentru a servi cafeaua, Olivia se prefăcu obosită și se retrase, cerându-și scuze.

Adrienne apăru lângă ea tocmai când se pregătea să urce scara.

– *Ma chérie*, nu te simți bine? o întrebă îngrijorată.

Olivia scutură din cap.

– Nu am nimic, în afară de o durere de cap.

Adrienne o prinse pe după umeri și-i zâmbi.

– Din cauza vremii ăsteia reci, tipic englezești, care ți-a pătruns în oase, dat fiind că ești obișnuită cu căldura de la tropice. Îi voi spune lui Elsie să-ți reaprindă focul și să-ți aducă niște ciocolată caldă. Ne vedem mâine. Poate vei veni să ne plimbăm amândouă prin grădină, ca să-ți arăt ceva ce-ți va reaminti de casa ta din India.

Olivia încuviință din cap, apreciind îngrijorarea manifestată de Adrienne.

– Vă mulțumesc.

– *Je vous en prie.* Ți-a făcut plăcere să discuți cu fiul meu Harry? o întrebă ea.

– Da, foarte mult, vă mulțumesc.

Olivia simțea cum obrajii încep să-i ardă și spera ca Adrienne să nu observe.

Adrienne dădu aprobator din cap.

– Am știut eu că vă veți înțelege. *Bonne nuit, ma chérie*!

Olivia urcă obosită scara. Chiar o încerca o durere de cap, probabil din cauză că nu era obișnuită să bea alcool, dar, mai mult decât atât, dorea să fie singură ca să analizeze și să savureze discuția pe care o purtase cu Harry.

Se schimbă în cămașa de noapte într-un timp record, o artă perfecționată în răstimpul de când sosise în neprietenoasa climă englezească. În timp ce sărea în pat, cuibărindu-se sub cuvertură, auzi un ciocănit la ușă.

– Intră!

Faţa luminoasă a lui Elsie se iţi dincolo de uşă. Avea în mână o tavă cu o cană de ciocolată pe ea.

– Sunt doar eu, domnişoară Olivia. Traversă dormitorul şi aşeză tava pe măsuţa de noapte de lângă Olivia. Am făcut-o după reţeta specială a mamei mele, îi zâmbi ea, cu un strop de brandy, ca să ţină răceala la distanţă.

– Elsie, îţi mulţumesc!

Olivia luă cana fierbinte, încălzindu-şi mâinile pe ea, în timp ce se uita la Elsie cum reaprinde focul în şemineu.

– Ei, a fost o seară plăcută, domnişoară Olivia?

– O da, Elsie, a fost, îi zâmbi ea.

Elsie întoarse capul spre ea, surprinzându-i zâmbetul. Ochii îi străluceau.

– Şi l-aţi cunoscut pe tânărul stăpân Harry?

– Da.

– Ei, şi ce părere aveţi despre el? o descusu ea curioasă.

Olivia mai ştia încă o regulă de aur: să nu flecăreşti cu servitorii, mai ales atunci când nici nu sunt ai tăi, dar tentaţia de a vorbi despre Harry era prea mare.

– Cred că este... un bărbat foarte deosebit.

– Şi pe atât de frumos pe cât v-am spus că este? întrebă Elsie.

Neprimind un răspuns de la Olivia, Elsie îşi plecă ochii.

– Scuze, domnişoară, câteodată mă ia valul. Nu trebuie să pun întrebări personale.

– Elsie, o asigură Olivia, tot ce faci este minunat. Şi, după ziua de mâine, probabil că nu ne vom mai vedea vreodată. Şi... respiră ea adânc, dacă vrei să ştii adevărul, cred că Harry este... un drăguţ!

Elsie îşi împreună încântată palmele.

– Oh, domnişoară Olivia! Ştiam eu că aşa va fi! Ştiam că o să vă plăceţi unul pe altul.

Olivia sorbi din băutura caldă.

– Elsie, este cea mai bună ciocolată pe care am gustat-o vreodată.

– Mulţumesc, domnişoară, replică Elsie, ducându-se spre uşă. Mă întorc de dimineaţă ca să deschid draperiile. Somn uşor!

După ce Elsie ieşi din cameră, Olivia se sprijini mai bine pe pernele moi, sorbind încet din ciocolată. Apoi, închise ochii şi retrăi conversaţia cu Harry de la cap la coadă.

Capitolul 11

A doua zi de dimineață, Olivia servi micul dejun de una singură, în sufragerie, pentru că vânătorii plecaseră deja foarte devreme, și atât mama ei, cât și Adrienne luau micul dejun în dormitoarele proprii. După aceea, dorind să-și găsească ceva mai bun de făcut, se duse în bibliotecă să aleagă o carte. Din cauză că, la Poona, cărțile erau rare și prețioase, Olivia se simți copleșită de rafturile pline ochi din podea până-n tavan.

Trase romanul Virginiei Woolf, *Spre far*, și se cuibări confortabil într-un fotoliu din piele de lângă foc.

Însă niște acorduri muzicale de undeva de departe, dar clare, îi distraseră atenția. Cineva cânta la pian și, cu puțin efort, Olivia recunoscu o piesă de Chopin, *Grande Polonaise*. Se ridică și ieși din bibliotecă, îndreptându-se spre locul de unde se auzea pianul și astfel ajunse în dreptul ușii salonului.

Rămase pe loc, ascultând interpretarea fermecătoare a uneia dintre piesele ei favorite, ținând ochii închiși în timp ce, din capătul opus al încăperii, se revărsau acordurile pianului. Pe când ultimele note ajunseră la ea, deschise ochii și dădu cu privirea de un vas înalt chinezesc, plin cu flori, care o împiedica să-l vadă pe pianist.

După ce mai făcu un pas, Olivia trase cu putere aer în piept, uimită din cale-afară să-l vadă pe Harry. Simțindu-se ca o intrusă, îl urmări cum ședea, cu brațele împreunate, privind spre

parcul de dincolo de fereastră. În cele din urmă, se ridică cu un oftat şi dădu cu ochii de ea.

– Să fiu al naibii, domnişoară Drew-Norris! N-am ştiut că am şi public.

Se îndreptă stânjenit spre ea, cu mâinile în buzunare.

– Eram în bibliotecă şi am auzit muzica şi... ridică ea din umeri, m-am luat după ea.

– Îţi place muzica clasică?

– O, da, enorm. Mai ales când este interpretată astfel. Eşti cu adevărat extraordinar de bun, zise Olivia, simţind cum obrajii i se înfierbântă. Cum de-ai învăţat?

– Când eram mic, m-a îndrumat mama mea, şi, pe urmă, am continuat la şcoală. Dar... la fel ca în cazul tău cu universitatea, bătrânele clape de fildeş nu figurează în planurile mele de viitor. Din păcate, adăugă el cu amărăciune.

– Dar ar trebui, afirmă Olivia cu dârzenie. Nu sunt expertă, dar sună la fel de bine ca înregistrările pe care le-am ascultat în India.

– E foarte drăguţ din partea dumitale să spui asta. Se întoarse şi privi din nou afară pe fereastră, apoi o întrebă: Ce zici, vrei să facem o plimbare? Soarele pare că sparge norii astăzi.

– Urma să mă întâlnesc cu mama dumitale, dar n-am văzut-o încă.

– Nu, şi mă îndoiesc că o vei face. Aproape sigur e în pat, cu vreo migrenă. Suferă groaznic din cauza lor, mai ales după ce se culcă târziu, ca aseară. Ce să zic, caută-ţi o haină mai groasă şi ne revedem pe terasă în cinci minute.

Olivia fugi în sus, pe scări, să-şi ia singura haină pe care o adusese cu ea, mult mai potrivită pentru oraş decât la ţară.

Harry o aştepta, fumând o ţigară, sprijinit de balustrada scării ce dădea în grădină. Rămase timidă alături de el. Harry îi făcu semn spre unul dintre copaci.

– Vezi ce e sub el? Semne de viaţă: ghiocei. Ce zici, mergem?

Coborâră scara lată şi o luară la pas prin grădină.

– Îţi place Versailles-ul nostru în miniatură? Harry făcu un gest spre grădina imaculată, admirabil alcătuită, care se

întindea de jur-împrejur înconjurată de garduri vii, ornamentale, având în centrul ei o fântână elegantă, decorată cu statuia unui băieţandru. Mama a vrut să creeze ceva ce ar putea să-i aducă aminte de patria ei, Franţa. A reuşit într-un mod magnific. Ar trebui s-o vezi în toiul verii, când toate plantele sunt în floare. Cu o sumedenie de culori.

– Îmi imaginez, şopti Olivia, pe când se îndreptau spre fântână.

– Ai ratat mimoza cu doar câteva zile, îi spuse Harry, arătându-i tufele crescute la adăpost, sub terasă. Înfloreşte oricând în perioada ianuarie–martie şi emană cu adevărat un miros superb. Grădinarul nostru avea dubii că se va putea prinde în acel loc – este o plantă căreia îi place clima temperată din sudul Franţei, dar, uite, mama a câştigat pariul, şi acum înfloreşte şi aici.

– Este dăruită cu acest talent. Iar designul grădinii este, pur şi simplu, desăvârşit. Olivia se tot întorcea ca să cuprindă absolut totul cu privirea, apoi îl urmă pe Harry pe una dintre numeroasele poteci care porneau din dreptul fântânii.

– Mama ta mi-a spus că are în grădină ceva ce-mi va reaminti de India, îi spuse Olivia, rupând o tăcere cam lungă.

– Oh, mai mult ca sigur s-a referit la seră. Grădinarul nostru, Jack, obişnuit să cultive mai degrabă napi decât flori exotice, şi-a petrecut ultimii câţiva ani încercând să îngrijească bulbii primiţi de mama de la Kew Gardens. Dacă vrei, putem să-i vedem.

– Categoric, zise Olivia nerăbdătoare.

– E cale cam lungă, dar putem merge în pas vioi. Aerul rece ne va face bine. Ei bine, diseară, te întorci acasă cu mama şi cu tatăl tău? se interesă el.

– Nu, nu direct acasă. Mai întâi, mergem la Londra, ca să discutăm cu bunica mea cum voi petrece acest sezon. Este dornică să se implice şi, pentru că mami a fost plecată atât de mult timp din ţară, ne va da sfaturi preţioase cu privire la protocol.

– S-ar putea să nu fie pe atât de rău pe cât ţi se pare, domnişoară Drew-Norris...

– Te rog, spune-mi Olivia, insistă ea.

– Olivia, se corectă Harry. În urmă cu câțiva ani am participat la niște baluri și a fost chiar distractiv.

– Asta sper și eu, deși n-aș putea spune că sunt prea încântată să merg la Londra. Este o atmosferă groaznic de tensionată acolo – de parcă toți se așteaptă să se întâmple ceva teribil. Ridică ochii spre el și constată că o aprobă cu un gest din cap. Și cred că ai citit și tu despre rata șomajului și despre mișcările de stradă?

– Desigur, confirmă Harry. Trecem printr-o perioadă tumultuoasă. Ca să fiu sincer, voi fi ușurat când vom ști cu toții ce ne rezervă viitorul.

– Ei bine, nu se știe niciodată care ți-e norocul! În felul ăsta, aș putea scăpa și eu de petrecerile de la Londra, surâse Olivia. Dacă începe războiul, vor fi nevoiți să renunțe la ele, nu crezi?

– Vai, ce grozăvie! replică Harry ironic, aprinzând o țigară și oferindu-i și ei una, pe care însă o refuză. Mai mult ca sigur, nici măcar un război nu i-ar putea opri.

Zâmbiră amândoi, mulțumiți de înțelegerea reciprocă instalată între ei.

– Păi, dacă izbucnește războiul, eu, una, nu voi sta liniștită să-mi savurez ceaiul, replică ea cu înverșunare. Am de gând să mă înrolez, drept să spun nu știu încă în ce forțe, dar mami și tati nu mă pot opri să ajut la salvarea patriei.

– Ăsta-i spiritul, Olivia! Și, acum, să intrăm!

Harry împinse poarta de lemn, vopsită în albastru, a grădinii de legume. Trecură printre vadurile ordonate pline cu varză, morcovi, cartofi și napi, îndreptându-se spre o seră cuibărită în capăt și adăpostită de un zid înalt din cărămidă roșie. Harry deschise ușa serei și amândoi intrară.

Mireasma pătrunzătoare a florilor, combinată cu căldura din interior, o purtară instantaneu pe Olivia în locul în care se născuse. Inhală cu plăcere mirosurile care-i evocau tot felul de amintiri și privi, minunându-se, explozia de culori din fața ei.

– Oh, Harry! exclamă ea extaziată, pe când se plimba printre șirurile lungi de plante. Se întoarse spre el și-i spuse: Este un paradis!

Harry zări lacrimi în ochii Oliviei. Ea se aplecă, prinzând între degete o plantă galbenă, delicată, pe care o mirosi cu nesaţ.

– Este frangipani. Aveam una în dreptul ferestrei dormitorului meu din Poona. Îi simţeam parfumul în fiecare seară. Îşi îngropă din nou nasul între petalele florii. Nu ştiam că pot creşte şi aici.

Harry era impresionat de reacţia ei încărcată de emoţie, realizând şocul pe care fusese ea nevoită să-l îndure sosind în Anglia după atâţia ani petrecuţi printre plante ca acelea, crescând abundent în habitatul lor natural.

– În cazul ăsta, categoric trebuie s-o iei cu tine, nu-i aşa Jack?

Harry se întoarse spre grădinarul între două vârste, cu faţa înnegrită şi brăzdată de soare şi vânt.

– Sigur că da, master Harry! replică el, zâmbind. Mai am o grămadă în locul de unde am adus-o pe asta, şi acum m-am prins ce le place; da, aşa am făcut. Grozavă treabă! mormăi el. Domnişoară, puteţi să vă plimbaţi pe-aici cât vreţi. E o plăcere să văd pe cineva care le apreciază cu adevărat.

Olivia se plimbă încoace şi-ncolo printre rândurile de plante înflorite, băgându-şi din când în când nasul în ele şi atingând cu blândeţe petalele catifelate.

– Jack, ai făcut o treabă excepţională! îi zise ea. Acestor flori n-avea cum să le priască clima din Anglia; seamănă cu mine.

– Păi le cresc de vreo cinşpe ani şi, chiar dacă n-am studii de specialitate, ştiu ce le place şi ce nu. Iar fiului meu, Bill, continuă Jack, făcându-le semn spre un tânăr chipeş, ocupat să ude nişte plante la capătul serei, i-au picat şi lui cu tronc, nu-i aşa Bill?

Tânărul întoarse capul şi-i salută.

– Le prefer verzelor, surâse el. Cel mai interesant e când primim un bulb nou şi n-avem idee ce-o să răsară din el.

– Master Harry, îţi zic, e foarte pregătit să-mi ia locul, are asta în sânge, continuă Jack. Doar de nu l-or lua în armată. Se spune că recrutează de pe-aici, din împrejurimi. Jack îl privi îngrijorat şi întrebător. E-adevărat, master Harry?

– N-aş putea să spun, îi răspunse Harry cu diplomaţie. Cred că nimeni nu ştie în prezent.

Jack se întoarse spre Olivia.

– Măcar sera va fi în siguranţă cu mine aici, dacă vine războiul. Hunii mi-au făcut praf piciorul ultima dată, aşa că n-o să mă ia nimeni din nou la armată.

– Ei bine, Jack, Bill... Harry dădu aprobator din cap. Faceţi cu adevărat o treabă minunată aici. Foarte bine.

– Să-i transmiteţi stăpânei din partea mea că e cazul să ne facă o vizită, când are timp. Unul dintre bulbii primiţi de curând a dat în floare, şi sunt sigur că ar vrea s-o vadă. Jack îşi ridică şapca. Vă urez o zi bună, master Harry! Şi dumneavoastră, domnişoară! Bucuraţi-vă de frangipani!

– Îţi mulţumesc din suflet, aşa voi face, îi spuse Olivia. A fost foarte drăguţ din partea dumitale că mi-ai dăruit-o.

– E grozavă! exclamă Jack, uitându-se după ei, în timp ce Harry o conducea afară din seră.

– Harry, ai fost un scump să mă aduci aici, îi spuse Olivia emoţionată. Mi-am refăcut moralul!

– Mi-a făcut o reală plăcere, îi răspunse Harry pe un ton amical. E un loc deosebit, nu-i aşa?

Apoi traversară grădina de legume în tăcere. Harry îşi aprinse o altă ţigară, trase câteva fumuri, apoi strivi mucul sub călcâi, cu un oftat.

– Mă gândesc că, dacă vine războiul, toate familiile de pe moşie vor fi afectate. Bill, de exemplu. Acum o curtează pe Elsie, una dintre cameristele de la conac.

Olivia zâmbi.

– O ştiu pe Elsie. Este o tânără foarte isteaţă. Uite ce partener chipeş şi-a găsit!

– Nu va mai arăta la fel de bine, dacă nemţii îi pocesc jumate din faţă, mormăi Harry în timp ce urcau din nou treptele terasei. Se întoarse spre Olivia. Îmi cer scuze, dar sunt destul de îngrijorat pentru soarta moşiei, dacă toţi tinerii care muncesc aici vor fi recrutaţi.

– Femeile vor fi nevoite să preia toate sarcinile, îi zâmbi Olivia.

Harry surâse şi el şi se plecă uşor în faţa ei.

– Atunci ne-am înțeles, doamnă Pankhurst[1]. Mi-a făcut mare plăcere să vă arăt umilele mele grădini. Și, acum, cred că ar trebui să-mi caut puștile, înainte ca cineva să-mi remarce absența.

– De ce nu te-ai trezit în zori ca să fii împreună cu ei toți? îl întrebă ea.

– Le-am spus că am ceva de făcut, dar sincer să fiu, orice scuză e bine-venită. N-aș zice că-mi place. Îi întinse mâna. S-ar putea să nu te mai văd înainte să pleci. Ai grijă de tine, Olivia, și îți urez călătorie plăcută spre Smoke. Mi-a făcut o deosebită plăcere să te întâlnesc.

Ea îi strânse mâna și-i zâmbi din nou.

– Și mie, Harry!

Harry încuviință din cap și își băgă mâinile în buzunare, dispărând în interiorul casei.

[1] Emmeline Pankhurst (1858–1928), activistă politică britanică, liderul mișcării care le-a ajutat pe femei să câștige dreptul de vot (n.red.)

Capitolul 12

Exista o înţelegere între lady Vare, bunica Oliviei, şi părinţii ei, în sensul de a o găzdui în timpul şederii sale la Londra pe durata sezonului. Casa lor din Surrey nu era un loc potrivit ca o debutantă să se lanseze în societate, deoarece era mult prea departe de luminile strălucitoare ale scenei londoneze. Aşa că, la două săptămâni de la vizita la Wharton Park, Olivia se înfăţişă, cu tot cu valize, în casa impunătoare a bunicii ei din Cheyne Walk.

Casa părea scoasă dintr-o altă epocă: plină ochi cu mobilă în stil victorian, draperii grele din brocart, pereţi acoperiţi cu tapet William Morris, cu modele complicate. Oliviei i se părea o atmosferă apăsătoare, aşa că acceptă bucuroasă să fie instalată la etajul patru, în micul ei apartament, unde cel puţin avea parte de mai multă lumină. Dimineaţa, putea să tragă draperiile, să deschidă larg ferestrele şi să admire fluviul Tamisa, alungându-şi senzaţia de claustrofobie.

Primul lucru care trebuia făcut, în cazul unei debutante, era o cerere adresată Palatului St. James's. Fetele puteau fi prezentate la Curtea regală numai dacă erau sponsorizate de o lady care fusese şi ea, prezentată la rândul ei la Curte. Mama Oliviei ar fi putut să fie sponsorul ei. Dar lady Vare nici nu voia să audă de aşa ceva. În cele din urmă, mama Oliviei cedase în faţa încăpăţânatei sale mame şi se retrăsese acasă, în Surrey, lăsând toate aranjamentele protocolare în seama bunicii Oliviei.

Între nesfârşitele ore petrecute probând rochii de seară, Olivia putea să facă tot ce dorea. Ceea ce însemna că avea mult prea mult timp să se gândească la Harry Crawford şi la momentele de la Wharton Park. Cele două zile petrecute acolo exercitau asupra ei o adevărată vrajă. Retrăia conversaţiile purtate cu el, încântată că Harry o tratase ca pe o egală din punct de vedere intelectual. Asta, într-un contrast evident cu viaţa ei din prezent, de la Londra, unde se simţea ca o păpuşă care trebuia gătită. Ştia că, măcar, odată început sezonul, agenda ei avea să fie plină de invitaţii la baluri, petreceri dansante, prânzuri şi cine târzii, toate făcând parte din complicatele planuri pentru introducerea ei în societate şi pentru găsirea unui pretendent potrivit.

Oliviei nu-i scăpa nedreptatea acestei opulenţe – tot acel carusel de distracţii – ce contrasta cu peisajul şomajului, sărăciei şi tulburărilor sociale. În timp ce străbătea străzile Londrei în vechiul Bentley al bunicii sale, Olivia putea vedea oameni amărâţi, trăind pe străzi, încălzindu-şi mâinile în jurul unor focuri cu mangal; alţii protestau în faţa parlamentului, cu lozinci în mâini, cerând guvernului ajutoare ca să-şi poată hrăni copiii, care, altfel, mureau de foame.

Se simţea izolată în spatele privilegiilor ei, neluând parte la timpurile tulburi de schimbare; prinsă în capcana lumii vechi, în pofida dorinţei sale de a aparţine celei noi. Uneori, se plimba pe Embankment, aruncându-le monede oamenilor fără adăpost şi femeilor care tremurau pe sub poduri, simţindu-se stânjenită în hainele ei călduroase, opulente.

Într-o după-amiază, tocmai se întorsese de la Lenare, fotograful faimos care trebuise să o pozeze în rochia albă, tradiţională, de prezentare, şi auzi un ciocănit la uşă. Era camerista bunicii ei.

– Milady vă roagă să coborâţi ca să luaţi ceaiul împreună.

Când Olivia intră în salon, lady Vare şedea băţoasă pe scaunul ei din piele, cu spătar înalt, de lângă şemineu.

– Olivia, te rog să iei loc! Dat fiind că prezentarea ta la Curte se apropie, aş vrea să vorbesc cu tine despre unele persoane pe

care s-ar putea să le cunoşti în timpul sezonului. Pe vremea mea, nu era nevoie să eviţi pe nimeni. Dar – lady Vare îşi încreţi nemulţumită nasul –, din păcate, standardele nu mai sunt cele de atunci, şi există un anume... *element,* o companie deloc plăcută pentru o tânără lady ca tine. Pentru început, desigur, sunt străinii, dar... după cum am vorbit o doamnă, a cărei fiică este şi ea debutantă... mai există un grup de persoane cam *incomode.* Olivia, continuă ea, ameninţând-o cu degetul, vei sta departe de ele!

– Dar, bunico, cum să le recunosc?

Ochii Oliviei erau rotunzi de uimire, şi în privire i se citea inocenţa.

– Simplu: se rujează şi fumează ţigări.

Olivia îşi stăpâni cu greu un chicotit. Judecând după expresia feţei, ai fi putut crede că lady Vare echivala acest lucru cu purtarea unor cuţite în poşetele de seară.

– Voi fi foarte atentă, bunico, îţi promit, şi sper să te fac mândră de mine!

Lady Vare o aprobă cu multă graţie.

– Sunt sigură că aşa vei face, Olivia! Şi acum, te rog să mă scuzi, am nişte treburi de făcut.

Olivia se duse la culcare, dorindu-şi din tot sufletul ca următoarele trei luni să treacă ca vântul, astfel încât să-şi poată trăi în sfârşit viaţa aşa cum dorea.

Seara prezentării la Curte decurse destul de lin şi, la drept vorbind, fu cu mult mai plăcută decât şi-ar fi imaginat Olivia. În timp ce trecea cu automobilul pe Mall, îndreptându-se spre Palatul Buckingham, mulţimea se îmbulzea la porţile palatului, aşteptând sosirea invitaţilor. Oamenii îi trimiteau sărutări fluturând mâinile, îi cereau şoferului să aprindă lumina în interior, ca să-i vadă rochia, şi o aclamau. Era uimită că nu îşi arătau dezaprobarea sau invidia pentru situaţia ei privilegiată.

Automobilul ei făcea parte dintr-un lung şir direcţionat spre curtea interioară a Palatului Buckingham. Pe când urca scara impunătoare, mărginită de lachei cu peruci spilcuite, avea o

singură grijă, aceea de a nu se alege cu vreo pată pe rochia şi mănuşile ei din piele fină, albă. Deşi nu i se păruse că prezentarea la curtea regală avea o prea mare importanţă, acum, aşteptând în anticameră ca să fie condusă în faţa regelui şi a reginei, simţea nişte aripi de fluturi zbătându-i-se în stomac.

– Ce mai hărmălaie, nu pot să cred! zise o tânără din spatele ei, cu o înfăţişare frapantă şi părul negru ca smoala. Subţire ca o trestie şi cu buzele rujate, întocmai cum o prevenise oripilată bunica ei. Tu ce număr ai?

– Şaisprezece.

– Urmez imediat după tine. Ce plictiseală, nu zici? Bombăni numărul şaptesprezece, arătându-se agasată. O situaţie atât de desuetă!

Olivia ar fi vrut s-o aprobe, dar, pentru că urma să intre în Sala Tronului în următoarele două minute, o ignoră pe fată şi încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut.

După aceea, toată lumea arăta mult mai relaxată. Prezentarea Oliviei se făcu fără incidente. Nu se împiedică, nu se prăbuşi la picioarele regelui şi ale reginei şi nici nu se clătină pe picioare, pe când se îndepărta de Maiestăţile Lor. Fetele sporovăiau vesele acum, înfruptându-se din preparatele culinare furnizate de faimoasa firmă Lyons. Păreau că se cunosc între ele, şi Olivia, retrasă pe margine, se simţea ciudat şi nelalocul ei.

– Hai, curaj, aproape s-a terminat! îi şopti o voce din apropiere. Ne-am cunoscut mai devreme, eu sunt Venetia Burroughs. Tu?

Era numărul şaptesprezece.

– Olivia Drew-Norris, îi spuse ea.

– Fain! Îmi crapă buza să trag un fum, continuă Venetia. Când crezi că ne dau drumul de-aici? Venetia îşi aruncă pe spate părul lung şi negru, care nu era strâns într-un coc înfoiat, spre deosebire de coafura Oliviei şi a majorităţii celorlalte fete.

– Habar n-am! M-aş uita să văd cât e ora, doar că e mare bătaie de cap să-mi scot mănuşile astea strâmte, replică Olivia.

Venetia îşi arcui sprâncenele.

– Of, Doamne, ai dreptate! Aruncă o privire în jur. Ce zici, parc-am fi miresele lui Dracula?

Olivia chicoti. Ştia că Venetia era una dintre fetele „incomode", de care-i pomenise bunica sa. Dar era curioasă.

– Of, la naiba! Voi fuma oricum. Venetia scoase o ţigară din poşetă şi o aprinse. Sfinte Sisoe, ce bine e! exclamă ea scoţând fumul ostentativ.

Olivia stătea neliniştită lângă ea, remarcând cum fetele din jur întorceau capul în direcţia fumului.

Venetia ridică dramatic din umeri.

– Şi ce vor face, mă rog? Mă vor aresta şi mă vor închide în turn? Şi regele fumează ca un turc. Vrei una? îi întinse pachetul Oliviei.

– Nu, mulţumesc. Nu fumez.

– Nu eşti de acord sau nu fumezi? o întrebă răspicat Venetia. Cum se face că nu te-am văzut pe la nici unul dintre ceaiurile dansante sau dineurile dinaintea sezonului? De unde-ai răsărit?

– Din India, răspunse Olivia.

– Ca să vezi, cât de... exotic! O măsură pe Olivia din cap până-n picioare. Ştii, eşti groaznic de drăguţă. Ar trebui să prinzi un peşte mare în sezonul ăsta, dacă asta îţi doreşti. Te-aş include în top cinci.

– Nu sunt sigură că asta *e* ceea ce vreau, replică Olivia cu multă cutezanţă.

Venetia o privi acum plină de respect.

– Chiar aşa? Atunci, ce cauţi aici?

– La fel ca tine, cred, i-o întoarse Olivia. Ce-au făcut şi mamele noastre înainte, păstrând tradiţia.

– Chiar aşa, chiar aşa! încuviinţă Venetia din cap, dar eu am de gând să mă distrez cu mult mai mult decât a putut să se distreze maică-mea. Aşa că mottoul meu este: Dacă tot trebuie să trec prin toate astea, măcar să o fac distrându-mă cât de mult pot. De acord?

În acel moment, o fată frumoasă, cu păr negru şi ochi strălucitori, purtând o rochie creată fără îndoială la Paris, nu de

vreo croitoreasă din Anglia, la fel ca majoritatea celorlalte fete, veni spre ele.

– Scumpo! Fata o strânse pe Venetia în braţe. Te rog, mor, fii bună şi dă-mi şi mie să trag un fum!

– E toată a ta Kick, termin-o tu!

Olivia o văzu pe frumoasa americancă cum zâmbeşte larg.

– Mersi! Ascultă, mergi şi tu la Ritz? Gaşca noastră pleacă în douăzeci de minute. Tati zice că vine şi el mai târziu.

– Poate, Kick! îi răspunse Venetia dezinvolt. Vreau să văd ce mai e pe-aici.

– Bine, dulceaţă, ne vedem cu proxima ocazie! Kick ridică o sprânceană, se întoarse şi o măsură pe Olivia. Ea cine-i? întrebă ea, tratând-o cu un aer de superioritate.

– Olivia Drew-Norris. Şi cred, şopti Venetia conspirativ, că *ea* este una de-a noastră.

– Foarte fain! Expresia suna straniu, rostită de o americancă. Ne mai vedem, Olivia!

Şi dispăru ca o furtună.

Ochii Venetiei o urmăriră pe Kick cum traversează salonul. La fel ca toţi ceilalţi.

– Sper că ştii cine e? se întoarse Venetia spre Olivia.

– Da, am recunoscut-o din ziare, zise Olivia. Este Kathleen Kennedy.

– Şi regina neîncoronată a sezonului, drăguţo! Toată lumea o adoră.

– Pot înţelege de ce, suspină Olivia. E teribil de frumoasă.

– Şi modernă. E ca o gură de aer curat şi, dacă te place, Venetia o strânse pe Olivia de braţ, se va asigura că te distrezi pe cinste în acest sezon. Trebuie să vii cu mine să o cunoşti pe mapi. Apropo, aşa îi zic maică-mii, prea plicticos să-ţi spun de ce, dar cred că-ţi va plăcea de ea. Vii mâine la balul lui Tip Chandler de la Savoy?

– Da, vin! confirmă Olivia.

– Măcar acolo ne vom distra. Cântă orchestra minunată a lui Geraldo. Punem ţara la cale acolo. Venetia îi făcu cu ochiul, în timp ce o altă fată o salută fluturând mâna din capătul celălalt

al salonului. Scumpo, trebuie să-mi iau zborul, să-mi fac rondul. Pe mâine!

Olivia sosi acasă în seara aceea şi, pentru prima dată, simţi o umbră de entuziasm gândindu-se la petrecerile ce aveau să urmeze.

Capitolul 13

Elsie se trezi, bucurându-se de razele soarelui de mai, care răzbăteau prin perdelele subţiri din bumbac. Fusese o iarnă mizerabilă, marea foarte agitată din zori până-n noapte şi un frig muşcător. În ultimul timp, Elsie se simţise destul de abătută după ce revenise la treburile ei anterioare, de simplă servitoare. La Wharton Park nu se mai organizaseră petreceri şi, prin urmare, nu mai veneau doamne care să aibă nevoie de cameristă. În plus, îi tăiaseră leafa, de la 1 şi 1/6 lire la numai o liră, însemnând o jumate de kilogram de unt în minus, pe săptămână, pentru familia ei.

Casa era liniştită, fiindcă Domnia Sa lordul îşi petrecea majoritatea timpului la Londra, ocupat cu tot felul de întruniri legate de război. Iar doamna trecuse cu greu prin acea iarnă aspră, suferind de mai multe boli, inclusiv de gripă, când toată lumea se temuse că îşi pierde viaţa. Doamna fusese întotdeauna asemenea unei flori delicate şi, când nu se simţea bine, toată casa era întoarsă pe dos.

Elsie sări din pat, mişcarea ei bruscă smulgând un mârâit nemulţumit din partea surorii ei mai mici, care dormea alături de ea, şi trase perdelele. Ceea ce provocă un alt mârâit din fundul patului, unde sora ei se rostogolea pe partea cealaltă cu o pernă îndesată peste cap.

Elsie se uită la soare şi socoti că abia trecuse de cinci dimineaţa. Mai avea la dispoziţie o oră înainte să înceapă treaba şi

dorea să-şi pregătească cea mai frumoasă ţinută pentru mai târziu. Era jumatea ei de zi liberă şi, după-amiază, Bill o invitase la film, la Cinema Regal din Cromer. Urmau să vadă *Adio, domnule Chips!*, cu Robert Donat. Aveau stabilită întâlnire la unu şi jumate în patrulater şi, în plus, Bill o anunţase că avea o surpriză pentru ea.

Elsie tot încerca să ghicească ce putea fi, dacă nu cumva un inel. Tocmai împlinise optsprezece ani, şi el o curta de peste un an. Era timpul, se gândi ea. Mai ales că Bill se înscrisese recent în armata teritorială şi se ducea două seri pe săptămână să se antreneze la Dereham, cu mături şi hârleţe pe post de arme. Ce s-ar întâmpla dacă ar fi mobilizat şi trimis să lupte pe continent? Elsie pierduse doi unchi în bătălia de pe Somme şi ştia ce înseamnă un război.

Dacă ar fi depins de ea, s-ar fi măritat cu el cât de repede putea, punând astfel capăt certurilor, când Bill încerca să obţină mai mult de la ea după ce se sărutau cu foc în pădure. Dar ea nu era ca acele fete. Şi Bill ştia că trebuia să aştepte până la căsătorie.

Îi făcea cu ochiul şi căsuţa confortabilă a grădinarului, pe care Bill urma s-o moştenească de la părinţii lui în câţiva ani. Se afla într-un colţ îndepărtat al patrulaterului, avea propria grădină şi era de două ori mai mare decât cea în care locuia în prezent cu familia ei, opt suflete claie peste grămadă.

Mai ştia că maică-sa avea să fie mulţumită s-o vadă plecată, atât timp cât continua să contribuie cu bani la întreţinerea familiei, şi Bill câştiga de două ori cât ea. Iar doamna părea să aibă o reală slăbiciune pentru el, fiindcă Bill îi îngrijea atât de bine toate florile ei frumoase. De câte ori vizita sera şi Bill îi prezenta o nouă specie crescută, doamna îi strecura unul sau chiar doi şilingi. De-a lungul anilor, acele monede se înmulţiseră, şi mai ştia că Bill avea o mică avere dosită sub podeaua de lemn a dormitorului.

Când aveau să se căsătorească, era aproape sigură că aveau să-şi permită o petrecere cu invitaţi aşezaţi la mese în salonul

primăriei. Își dorea să fie cea mai frumoasă nuntă organizată vreodată în patrulater.

Dându-și seama că irosea timp prețios visând cu ochii deschiși, Elsie trase sertarul și își așeză pălăria, fusta și bluza pe scaun. Își croise singură fusta dintr-o față de masă bleumarin, aruncată de doamna Combe, menajera casei. Era în stilul nou, mai scurtă – de-abia dacă-i acoperea genunchii –, strânsă pe talie și înfoiată în jurul șoldurilor. Era foarte mulțumită cum îi ieșise și spera că Bill avea să fie încurajat să facă pasul în direcția dorită.

Își trase pe ea uniforma, coborî scara și îi dădu bună dimineața mamei sale, care amesteca în terci, aplecată deasupra sobei.

– Vrei să-ți dau să mănânci? o întrebă ea.

Elsie scutură din cap.

– Vin la prânz, dar nu uita, voi fi plecată tot restul zilei. Înainte ca maică-sa să deschidă gura să-i ceară s-o ajute cu cei mici sau să-i cumpere ceva din Cromer, Elsie deschisese deja ușa. Ne vedem, Ma!

Îi făcu un semn vesel cu mâna și trase ușa după ea.

În livadă, Elsie aruncă o privire spre seră, să vadă dacă Bill sosise – îi plăcea să-l urmărească cu privirea, când el nu știa că ea se afla acolo –, și-l zări prin geam, aplecat asupra unei plante pe care o studia foarte concentrat. Nu-i venea să creadă cât de norocoasă fusese să-și găsească un partener atât de chipeș și de inteligent ca el.

Uneori, familia ei o dojenea că are năzuințe prea mari, dar nu era deloc cazul. Și ea, și Bill erau tineri, sănătoși și muncitori, iar ea dorea ca amândoi să profite de orice ocazie li se va ivi la orizont. Era, de asemenea, conștientă că se numărau printre privilegiați, având un acoperiș bun deasupra capului și slujbe sigure, după ce văzuse, la cinema, un jurnal de actualități despre mulți orășeni care mureau de foame pe străzi. Și, când aveau să fie căsătoriți și micuții aveau să apară unul după altul, Elsie știa că avea să fie încă și mai recunoscătoare pentru siguranța vieții oferite de Wharton Park.

În afară de asta, o adora pe stăpână, la fel ca întregul personal de serviciu. Elsie ştia că stăpâna ei era diferită de celelalte doamne în poziţii similare cu a ei. Lady Crawford nu inspira teamă, aşa cum le auzise pe cameristele venite în vizită cu stăpânele lor, care se confesau... nu, dirija totul cu bunătate şi înţelegere. Şi, rareori, vreun membru al personalului îi înşelase aşteptările. Le dădea instrucţiuni cu vocea ei joasă, blândă, şi toţi se simţeau de parcă li se cerea să-i facă o favoare. Şi, dacă, rareori, se întâmpla ca ceva să nu fie conform cererii ei, o sprânceană uşor ridicată sau o grimasă erau suficiente ca cel vinovat să se simtă panicat câteva zile la rând. Doamna avea cu adevărat grijă de personalul ei. Elsie îşi amintea o ocazie când era mică, aşezată la masă în bucătăria mare, în timp ce mama ei dădea o mână de ajutor la pregătirea preparatelor pentru petrecerea anuală organizată în grădina domeniului. Se străduia din greu să înveţe literele şi, după ce doamna intrase în bucătărie, trecând printre rafturile pline cu cornuri şi checuri, dăduse cu ochii de Elsie şi se dusese direct la ea.

– Tu eşti Elsie, *n'est ce pas*?

Elsie nu înţelesese cuvintele caraghioase, pe care doamna le folosea uneori, dar dăduse aprobator din cap.

– Da, milady.

– Ce faci? o întrebase, uitându-se în caietul plin cu literele strâmbe buchisite de Elsie.

– Le copiez, milady, dar nu înţeleg nişte cuvinte, îi mărturisise Elsie cu sinceritate.

– Ah, limba engleză! E atât de complicată. Ia să văd...

Şi se aşezase alături de Elsie, petrecând următoarele douăzeci de minute îndrumând-o.

Se zvonea printre servitori că doamna şi-ar fi dorit mai mulţi copii, dar n-a fost să fie. Naşterea lui Harry îi pusese sănătatea în pericol, şi nu mai apăruseră alţi copii. Elsie ştia că ar prefera să moară dacă ea şi Bill n-ar putea avea mai mulţi copii sănătoşi. Familiile mari sunt sarea şi piperul vieţii, nu-i aşa?

Wharton Park se înălţa drept în faţa ei, cu numeroasele sale ferestre lucind în soarele dimineţii. Elsie iubea conacul; faptul

că era solid, sentimentul de siguranţă dat de zidurile lui groase. Alte lucruri aveau să se schimbe negreşit, dar ea ştia că marea casă avea să mai dăinuie încă trei secole după cele trei pe care le trecuse deja.

După ce ocoli clădirea, spre intrarea servitorilor, Elsie îşi scoase ghetele, punându-şi papucii, şi intră în bucătărie.

– Ia te uită, ai ajuns şi tu devreme, domnişoară! o întâmpină doamna Combe aşezată la masă, studiind listele cu meniuri. Am pus ceainicul la fiert. Stai jos să bei o cană de ceai şi, pe urmă, fuguţa în sufragerie ca să lustruieşti argintăria. Milady vrea să te vadă la ora zece. Cred că e vorba de balul de luna viitoare, organizat pentru domnişoara Penelope, nepoata doamnei.

Elsie se simţi cuprinsă de entuziasm.

– Un bal? o întrebă ea. N-am auzit pân-acum nimic despre vreun bal.

– Şi de ce-ar fi trebuit, mă rog? replică doamna Combe. Trebuia să-ţi ceară ţie voie doamna înainte de a plănui ceva?

Elsie ştia că menajera dorea numai s-o tachineze. Fiind foarte muncitoare, doamna Combe nu prea avea de ce se plânge de ea. Mai mult, făcea aproape parte din familia ei, fiind verişoară de-a doua cu mama lui Elsie.

– Va fi o petrecere mare, doamnă Combe? Câţi invitaţi? o întrebă Elsie nerăbdătoare.

– E balul de prezentare al domnişoarei Penelope, aşa că sunt sigură că milady va face tot ce e posibil, având în vedere că n-are o fiică a ei pe care s-o scoată în lume. Voi afla detaliile spre sfârşitul săptămânii, dar, ţine minte ce-ţi spun, domnişoară, iunie va fi o lună foarte plină la Wharton Park. Şi, în ce mă priveşte, eu voi fi bucuroasă de asta. Doamna Combe suspină mulţumită. Locul ăsta are nevoie de o petrecere şi de ceva veselie.

– Vrei să spui că şi alte debutante vor veni de la Londra ca să danseze aici? o întrebă Elsie.

Doamna Combe încuviinţă din cap.

– Vor sta şi la moşiile din jur, pentru că aici va fi totul arhiplin.

Ochii lui Elsie străluceau în timp ce bătea din palme încântată.

– Oh, doamnă Combe, vă închipuiţi? Toate acele frumoase domnişoare, chiar aici, în această casă! Le-am văzut cum au fost prezentate la palat, când am fost luna trecută cu Bill la cinematograful din Cromer.

– Şi, acum, domnişoară, nu te lăsa purtată de val! Ai treabă de făcut şi, fiindcă nu ţi-ai turnat încă ceaiul, îmi închipui că nu-l vrei. Aşa că treci în sufragerie şi freacă lingurile de argint până strălucesc, înainte să te duci s-o vezi pe stăpână, în bibliotecă, la zece fix.

– Da, doamnă Combe, răspunse Elsie ascultătoare.

La ora zece, Elsie era în dreptul uşii bibliotecii. Ciocăni şi auzi o voce.

– *Entrez!*

Fata intră.

– Elsie, te rog, îi făcu Adrienne semn spre un scaun aşezat în faţa ei, stai jos. Aşa, îi zâmbi ea. Am auzit de la doamna Combe că te pricepi să coafezi.

Elsie roşi.

– Oh, nu, milady, de fapt, nu. Doar că îmi place stilul modern şi încerc şi eu să reproduc unele coafuri.

– *C'est parfait!* Adrienne îşi împreună mâinile. Ai auzit, fără îndoială, de balul pe care-l organizez pentru nepoata mea luna viitoare?

– Da, milady! dădu Elsie aprobator din cap.

– Vor fi aici multe tinere doamne, fete sofisticate, obişnuite cu tot ce e mai bun la Londra, unde au totul la picioare, inclusiv coafezele. Unele vor veni cu propriile cameriste, altele, nu. Vei putea să le oferi serviciile tale de coafeză în acea seară?

– Oh, milady! Elsie era copleşită. După cum aţi spus, ele sunt obişnuite cu tot ce-i mai bun, iar eu sunt doar o amatoare. Dar îmi voi da silinţa.

– *Voilà!* Atunci, aşa rămâne! Le voi comunica că avem o domnişoară aici, care le poate coafa înainte de bal.

– Oh, da, milady, vă mulţumesc! Voi face tot ce pot ca să nu vă dezamăgesc.

– Ştiu că aşa va fi, Elsie, îi zâmbi Adrienne. Se ridică încet şi se duse spre fereastră. Apoi suspină adânc. Vreau ca această petrecere să fie ceva foarte special. Se întoarse spre Elsie. Dacă vine războiul, s-ar putea să fie ultima în această casă pentru foarte mult timp. Îi făcu semn cu capul. Poţi pleca.

– Vă mulţumesc, milady!

Adrienne o urmări cu privirea în timp ce traversa biblioteca. Elsie era o fată bună şi o îndrăgea mult. Şi aproba relaţia ei cu Bill, fiul grădinarului. Se întreba, totodată, dacă cei doi tineri aflaţi la început de drum aveau vreo idee despre teribilii nori de furtună care se adunau deasupra tuturor. Christopher îi spusese că nu mai dura mult. Puterea şi sprijinul de care se bucura Hitler creşteau pe zi ce trecea. Era doar o chestiune de timp, şi pe urmă...

Adrienne îşi pierduse fratele în Marele Război. Avusese noroc că-şi păstrase soţul. Acum se confrunta cu posibilitatea de a-şi pierde fiul. Era un gând pe care nu-l putea îndura. Ştia pe pielea ei că rangul şi privilegiul nu însemnau nimic pe câmpul de bătălie, o loterie în care nu se ştia cine urma să moară şi cine să trăiască. Atât fiul ei, cât şi băiatul grădinarului, Bill, aveau să fie aruncaţi în luptă mai devreme sau mai târziu. Pe urmă, numai Dumnezeu avea să facă alegerea.

Şi ea nu putea să facă absolut nimic.

Britanicii nu erau obişnuiţi să-şi manifeste emoţiile. Adrienne se străduia din răsputeri, dar, din păcate, nu reuşea să-şi perfecţioneze această tehnică. Era franţuzoaică, învăţată că era cu mult mai bine să-ţi arăţi emoţiile decât să le ascunzi. Dar, poate că, în perioade ca aceasta, era mai uşor să-ţi ţii sentimentele în frâu. Se simţea copleşită de dorinţa de a-şi apăra fiul. Ştia că Harry nu era din fire războinic, fiind silit să ducă o existenţă în total dezacord cu personalitatea şi talentele lui. Iar acum, îşi putea pierde viaţa din cauza asta.

Adrienne se strădui să-şi revină, ştiind că trebuia să alunge gândurile negre înainte ca acestea să o răpună. Plus că nici

Harry nu trebuia să-i ghicească temerile. Trebuia să se concentreze asupra organizării balului pentru nepoata ei în aşa fel încât să fie evenimentul sezonului. Hotărî să se plimbe puţin prin parc şi să se ducă până la seră ca să discute cu Jack şi cu Bill despre numeroasele aranjamente florale de care era nevoie cu acel prilej.

Capitolul 14

Revenită la Londra, Olivia studia invitația la balul pentru prezentarea lui Penelope Crawford cu mai puțin entuziasm decât ar fi simțit cu câteva săptămâni în urmă. La început, se tot gândise la Harry Crawford, însă, în ultimul timp, când sezonul era în toi, Olivia fusese atrasă într-un anturaj social agitat, sau, așa cum Venetia și amicele ei îl denumeau foarte adecvat, un „circ".

Se îndrepta acum cu ochii tulburi spre sufrageria unde lua micul dejun împreună cu bunica ei, ținând încă în mână invitația primită de la Wharton Park. Lady Vare își respecta obiceiul de a bea o ceașcă de cafea după masă, purtând turbanul ei *cache-misère* și răsfoind publicația *The Telegraph*. Îi aruncă o căutătură supărată Oliviei.

– Olivia, știu că ești foarte ocupată, dar consider că e inacceptabil să întârzii la masă. Când eram de vârsta ta, orice minut de întârziere peste ora stabilită însemna că rămâneam nemâncată până la prânz.

– Bunico, îmi pare rău! se scuză Olivia, în timp ce fata în casă așeza în fața ei o farfurie cu ouă și șuncă deja sleite. Seara trecută am fost la serata dansantă a lui Henderson. Pe urmă, am participat la o cină târzie la Quaglino's.

Cu ochii în farfurie, Olivia își dorea să nu mai fi băut și acel ultim pahar de gin. Mici ciocane îi băteau cuie în tâmple și simțea nevoia să-și abată imediat privirea de la șunca sleită.

– Era ora trei dimineaţa când te-am auzit intrând, o admonestă lady Vare pe un ton aspru. Olivia, sper că ţii seama de ceea ce ţi-am spus la începutul sezonului şi să nu te laşi atrasă de cercul dezmăţatelor.

– Oh, nu, bunico! o minţi Olivia. Sunt sigură că îi aprobi pe tinerii cu care am fost seara trecută. John Cavendish, marchizul de Hartington era şi el acolo împreună cu fratele lui mai mic, Andrew.

Olivia ştia că asta avea să o impresioneze pe bunica ei, fiindcă John Cavendish era moştenitorul unui mare domeniu din Devonshire, ce includea şi Chatsworth House. Omise însă să adauge că directorul restaurantului îi dăduse afară din cauza gălăgiei pe care o făceau sau că, după ce plecaseră, chicotind ca nişte şcolari indisciplinaţi, continuaseră să petreacă într-o casă din Mayfair.

– Şi până acum a apărut vreun tânăr admirator interesat de persoana ta? o chestionă lady Vare.

Adevărul era că apăruse o pleiadă de cavaleri „eligibili", cum îi numea bunica ei, toţi dornici să danseze cu Olivia, s-o invite la dineuri cu amicii lor şi să-i propună să-i însoţească în cluburile de noapte, unde îşi făceau veacul după baluri. Dar, exact cum sugerase bunica ei, lucrurile stăteau acum altfel. În noul cerc frecventat de ea, erau mulţi tineri, dar toţi îi erau amici, nu viitori soţi. Cu spectrul războiului ameninţând la orizont, mulţi dintre ei ştiau că, atunci când avea să sosească acea zi, dacă avea să sosească vreodată, viaţa lor de acum avea să se sfârşească. Şi, înainte de a fi trimişi la moarte, doreau să trăiască fiecare zi ca şi cum ar fi fost ultima din viaţa lor.

Dar nu era răspunsul pe care-l aştepta bunica ei.

– Da, sunt vreo doi tineri care par... interesaţi, zise Olivia ezitant, în timp ce făcea semn să-i fie luată din faţă farfuria neatinsă. După ce masa fu curăţată, primi o binecuvântată ceaşcă de cafea.

– Aş putea să ştiu numele lor?

– Oh, replică Olivia cu un aer distrat, Angus MacGeorge – deţine în proprietate jumătate din Scoţia şi este extrem de

amuzant – şi Richard Ingatestone, al cărui tată este ceva în vârful Marinei, şi...

– Ei bine, o întrerupse lady Vare, poate că ar fi bine să-i inviţi pe aceşti tineri la ceai aici, ca să-i cunosc şi eu.

– Voi vorbi cu ei, bunico, dar toţi sunt foarte ocupaţi acum. Oamenii au agendele pline pe mai multe săptămâni. Ridică invitaţia pe care o ţinea în mână şi zise: Luna viitoare va fi un bal la Wharton Park pentru Penelope Crawford. S-au oferit să mă cazeze peste noapte la conac.

– Mie, una, aceste petreceri la ţară mi se păreau foarte plictisitoare. Scumpa mea Olivia, eşti sigură că merită toată bătaia de cap? La urma urmei, Penelope Crawford ia cu împrumut conacul unchiului ei pentru această ocazie, comentă lady Vare. Propria ei familie n-are o para chioară. Taică-său, Charles, a fost ucis în tranşee în Marele Război. Mă îndoiesc că vor da prea mulţi curs acestor invitaţii.

Olivia sorbi din cafea.

– Sinceră să fiu, bunico, am fost cu mami şi cu tati la Wharton Park înainte de Crăciun. Mie mi-a plăcut acolo, aşa că aş putea să le spun că mă duc?

– Atât timp cât nu-ţi strică nici un aranjament, aici, în oraş, şi îmi dai lista invitaţilor să-mi arunc un ochi pe ea, da, poţi să te duci. Lady Vare se ridică de la masă, îşi extrase bastonul din legătura care-l ţinea proptit pe o margine a ei şi apoi o întrebă: Vei fi aici la prânz?

– Nu, am o invitaţie la Berkeley şi după aceea trebuie să merg să-mi iau rochia pe care-am sfâşiat-o săptămâna trecută. Croitoreasa speră să fie gata în după-amiaza asta şi aş vrea s-o port diseară.

Bunica ei încuviinţă îmbunată din cap.

– Atunci te văd mâine-dimineaţă, la micul dejun, încheie ea în timp ce ieşea din sufragerie. Şi te rog să fii punctuală!

– Da, bunico, cum zici tu! strigă Olivia după ea.

Uşurată, îşi lăsă capul pe braţe şi îşi masă tâmplele, încercând să alunge durerea chinuitoare de cap.

Inițial, crezuse că absența mamei sale, care s-o îndrume de-a lungul sezonului, avea să fie un dezavantaj. Dar faptul că bunica ei era prea bătrână și prea obosită ca s-o însoțească peste tot se dovedise a fi o adevărată binecuvântare. Însemna o libertate neîngrădită, să facă tot ce dorea și cu cine dorea. Deși anturajul pe care îl frecventa acum nu era pe placul bunicii, Olivia se distra de minune.

Venetia o luase pe Olivia sub aripa ei protectoare. Deveniseră prietene bune, și Venetia îi făcuse cunoștință cu cele mai interesante persoane invitate la petrecerile din acel an. În pofida reputației lor, fetele și tinerii pe care-i cunoștea acum erau culți, inteligenți și atenți la scena politică. Cei mai mulți, la fel ca ea, luau parte la protocoale pentru că erau nevoiți s-o facă. Dar, în loc să-și petreacă prânzurile și cinele discutând despre culoarea rochiilor pentru următorul bal, fetele meditau la ceea ce doreau să facă în viață. Și asta nu însemna neapărat o căsătorie rapidă și copii, ci poate înscrierea la universitate sau, dacă izbucnea războiul, un rol activ în forțele de apărare.

Locul preferat de Olivia la Londra era casa Venetiei din Chester Square. Mereu plină de oameni deosebiți, intelectuali boemi ca și părinții amicei sale.

Ferdinand Burroughs, tatăl Venetiei, era un binecunoscut pictor avangardist, de care mama Venetiei, Christina, născută „lady" și membră a uneia dintre cele mai mari familii din țară, se îndrăgostise. Cei doi se căsătoriseră apoi în secret. Christina Burroughs era tot ce și-ar fi dorit Olivia să fie mama ei: părul lung până la talie, negru ca tăciunele – deși Olivia era aproape convinsă că și-l vopsea –, ochii fardați strident și fuma țigări prinse într-un portțigaret din jad.

Venetia îi povestise Oliviei că, atunci când mama ei își anunțase familia că avea să se mărite cu un artist tânăr, fără o lețcaie, aceștia respinseseră total ideea. Așa că ea trebuise să fugă la Londra ca să fie împreună cu Ferdinand al ei, trăind din te miri ce mai mulți ani, până când tablourile lui începuseră să aibă căutare. Casa din Chester Square îi fusese lăsată moștenire Christinei de o mătușă, singura membră a familiei care părea

să manifeste oarecare simpatie pentru situaţia ei dificilă. Astfel că tânărul cuplu avea măcar un acoperiş deasupra capului. Dar n-aveau nici un ban pentru amenajarea interiorului, aşa că draperiile erau cele vechi, mobila, achiziţionată din prăvălii la mâna a doua şi, din cauza absenţei servitorilor, întregul loc avea mare nevoie să fie curăţat şi dezinfectat.

– Ştii, papi e teribil de bogat acum. Tablourile lui se vând pe sute de lire, şi ei şi-ar permite să cumpere tot ce vor, îi spusese Venetia. Dar le place casa aşa cum e. Şi mie la fel, adăugă ea pe un ton defensiv.

Venetia se înscrisese printre debutante înadins ca să le facă în ciudă celor din familia mamei sale, uimiţi că fiica unui pictor era prezentată la Curte.

– Dar, pentru că *eu* am fost prezentată, ei nu mai pot face nimic ca să mă oprească, scumpele mele! le mărturisise Christina într-o zi, la un pahar de Martini, înainte ca fetele să plece la una dintre petreceri. Soră-mea Letty e oripilată – sigur că şi fiică-sa, fantoma de Deborah, participă şi ea la acest sezon. N-am să uit cât oi trăi ce figură a făcut Letty când m-a văzut la balul reginei Charlotte. Am crezut că va leşina de furie, chicoti Christina, răvăşindu-i afectuos părul Venetiei. Şi, ca lucrurile să stea încă şi mai prost pentru ele, fiică-mea e frumoasă, în timp ce a ei e o grăsană cu pete pe faţă şi proastă rău.

Olivia avea impresia că Venetia se purta mai mult ca o mamă faţă de Christina, şi nu invers. Poate că, având origini atât de excentrice, Venetia fusese forţată să judece mai bine şi în termeni mai practici. Olivia descoperise în ea un amestec de spirit boem şi bun-simţ, aşa că, pur şi simplu, o adora.

Venetia menţiona cu un aer foarte natural nume de personalităţi, precum Virginia Woolf, relatând cum, însoţită de Vita Sackville-West, iubitul ei, veneau adesea să ia ceaiul cu ei, pe când ea era un copil. De asemenea, vraja pe care o exercita elita intelectuală din grupul Bloomsbury şi ataşamentul celor doi Burroughs faţă de acest grup o fascinau pe Olivia. Chiar dacă multe dintre ele îşi pierduseră atracţia între timp, gânduri radicale erau încă des exprimate în acea casă, şi Venetia era

implicată în mişcarea pentru drepturile femeilor şi în lupta pentru egalitate. Era deja hotărâtă să nu adopte numele soţului, când şi dacă avea să se mărite.

Pentru Olivia, sezonul de până atunci îi oferea tot ce era mai bun din ambele lumi; se amuza teribil împreună cu grupul noilor prieteni care gândeau ca ea. Mintea curioasă a Oliviei fusese stimulată şi, ca o ironie, acum începea să se teamă că sezonul avea să se sfârşească, fiind nevoită să ia nişte decizii privind viitorul ei.

Să se întoarcă în casa părinţilor din Surrey, unde să aştepte apariţia unui viitor soţ, nu era o opţiune. Odată cu împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani, urma să primească un mic venit, dar, timp de doi ani şi jumătate, continua să rămână dependentă financiar de părinţii ei.

Doar dacă şi-ar găsi o slujbă...

Olivia se ridică de la masă şi urcă în apartamentul ei. Trebuia să se îmbrace, fiind invitată la prânz, acasă, la Venetia.

Ferdinand Burroughs, tatăl Venetiei, de-abia se întorsese acasă din Germania, unde făcuse o serie de schiţe pe tema puterii crescânde a celui de-al Treilea Reich pentru nişte tablouri pe care dorea să le finalizeze. După ce auzise o sumedenie de lucruri despre Ferdinand de la fiica lui, care-l adora, Olivia era nerăbdătoare să-l întâlnească în carne şi oase. Şi, de ce nu, să-i afle opinia despre pericolul prezentat de nazişti. Prinzându-şi pălăria cu acul şi trăgându-şi mănuşile, îşi luă poşeta şi o porni spre Chester Square.

Când Venetia îi deschise uşa, văzu cât de palidă era, cu ochii plini de nelinişte.

– Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Olivia, în timp ce o urma prin hol spre bucătărie, unde familia obişnuia să se adune în timpul verii, dat fiind că dădea spre o grădină încântătoare, înconjurată de un zid, în spatele casei.

– Gin? o întrebă Venetia.

Olivia aruncă o privire la ceas; era de-abia unsprezece şi jumătate. Scutură din cap.

– Nu pentru mine, îţi mulţumesc, dragă; oricum nu, după ce-am consumat aseară.

– Nici eu nu beau de obicei, dar papi a venit acasă aseară şi e teribil de mâhnit. Venetia îşi turnă o cantitate bună de gin şi sorbi din el. A discutat mai mult cu mapi, dar, din ce spune, rezultă că lucrurile oribile care se petrec în Germania nu sunt relatate cum trebuie de ziariştii de-aici. Şi sunt groaznice, absolut groaznice! Ochii Venetiei se umplură de lacrimi. Papi a văzut cum o sinagogă de lângă München a fost incendiată de un grup de tineri nazişti. Oh, Olivia, se pare că Herr Hitler doreşte să-i elimine pe evrei de pe faţa pământului!

– Sigur că aşa ceva nu poate fi adevărat!

Olivia îi înconjură umerii Venetiei cu braţele.

– Ba da, ba da! suspină Venetia cu capul pe umărul ei. Mapi este sus cu el acum. Papi arată... terminat. Şi s-a aflat într-un pericol îngrozitor. Şi noi habar n-am avut!

– Ei bine, scumpo, cel puţin acum e acasă, în siguranţă.

– Slavă Domnului! exclamă Venetia, ştergându-şi ochii. Lucrurile pe care le-a văzut... zice că n-ar putea niciodată să le picteze. Atâta violenţă, atâta ură. Ştiai că e interzis ca o persoană cu sânge arian să iubească pe cineva de origine evreiască, darămite să se mai şi căsătorească?! Şi că mii de sinagogi au fost arse din temelii în ultimele optsprezece luni? Nu pot avea nici măcar un radio, şi copiilor le este interzis să meargă la şcolile unde studiază copiii arieni.

Olivia o asculta tăcută şi şocată. În cele din urmă, o întrebă:

– Dar cum se face că lumea nu ştie toate astea?

Venetia scutură din cap.

– N-am idee, şi nici papi. El zice că va face tot posibilul ca să-i pună la curent pe amicii lui influenţi din politică. O prinse pe Olivia de braţ. Oh, scumpa mea, ştiu că noi încercăm să uităm, dar asta e ceva real şi se va întâmpla. Şi cel mai groaznic e faptul că nimeni nu ştie cum se vor sfârşi toate astea.

Capitolul 15

Harry Crawford se trezi fericit din cale-afară că se afla acasă. Şi, cel puţin, spre deosebire de majoritatea camarazilor săi, care habar n-aveau ce soartă îi aştepta în următoarele câteva luni, a lui era pecetluită. Avea să se ocupe de instruirea militară a unui grup de noi recruţi de prin partea locului pentru Regimentul 5 Royal Norfolk. Ceea ce însemna că, măcar pentru câteva săptămâni, se putea bucura de acea vară în propria sa casă şi în propriul său pat.

Camarazii săi ofiţeri considerau că avusese un noroc porcesc, unii dintre ei fiind deja expediaţi în locaţii deloc de invidiat; mulţi chiar se întrebaseră dacă nu cumva taică-său picurase vorbele potrivite în urechea cuiva, dar Harry ştia că nu se întâmplase aşa ceva. Odată cu intensificarea pericolului ca Germania să invadeze Cehoslovacia dintr-o clipă-ntr-alta, era puţin probabil ca tatăl său să se gândească să-i asigure vreun confort material fiului său.

Harry sări fereastra, se aplecă în afară şi inhală cu nesaţ aroma dulce şi proaspătă a iasomiei, plantată de mama sa pe porţiuni generoase de-a lungul terasei, încântat că are parte de un rar moment de pace absolută. I-ar fi plăcut ca balul verişoarei sale Penelope să nu fi fost organizat în prima zi a lui de şedere acasă – avea să fie nevoit să-şi facă datoria şi să galopeze pe podeaua lustruită alături de fete cu feţe ca de cal, deşi, pe de

altă parte, era plăcut să vezi cum conacul se trezește la viață. Și mai știa cât de mult conta evenimentul pentru mama sa.

Când Harry coborî la parter, casa era cuprinsă de o activitate febrilă. Fusese adus personal suplimentar din sat ca să ajute la pregătiri. Mobila era scoasă din salon ca să se facă loc numeroaselor mese și scaune necesare pentru cei o sută cincizeci de invitați la dineu. După masă, oaspeții aveau să treacă în camera de zi sau pe terasă, dacă noaptea era caldă, și mesele și scaunele scoase din sala de bal ce tocmai fusese improvizată, urmând să se instaleze orchestra și să înceapă dansul.

Harry își croi drum prin acel haos, mulțumit că, parcă răspunzând rugăciunilor mamei sale, vremea capricioasă din Anglia dădea semne să rămână frumoasă pentru tot restul zilei. Îi zări pe Jack și pe fiul său Bill făcându-și apariția pe terasă și împingând fiecare câte o roabă plină ochi cu flori de toate soiurile și culorile.

– Aveți nevoie de ceva ajutor, băieți? se oferi el.

– Mulțam, master Harry, da' nu e cazul! Știm că de-abia ați sosit ieri acasă, așa că nu trebuie să vă osteniți, tinere domn, continuă Jack, scoțându-și respectuos șapca.

Dar Harry se făcu că nu-l aude și începu să dea jos ghivecele cu flori.

– Bill, am auzit că te-ai înrolat în Regimentul 5 Norfolk, zise el.

– Da, master Harry, chiar așa, domnule!

– Atunci, ne vom cunoaște mult mai bine. Am primit ordin să scot din voi niște soldați destoinici. Ne vedem luni, la cazarma din Dereham. Îmi pare bine că voi avea o față familiară pe lângă mine, și tu poți să mă prezinți celorlalți camarazi ai tăi.

Bill îi oferi un zâmbet larg.

– Vom fi cu toții bucuroși că ați fost numit acolo, domnule!

Jack își întoarse roaba.

– Bill, du-te și anunț-o pe doamna că florile sunt aici și că mă duc să aduc și restul. Să hotărască Domnia Sa locul unde să iasă cel mai mult în evidență. Știi bine că milady arată un mare

interes față de florile dumneaei. Jack îi făcu cu ochiul lui Harry. Și mulțam pentru ajutor, domnule! Sigur ne mai vedem pe-aici.

Olivia și Venetia plecaseră din Londra la ora zece dimineața. Venetia împrumutase Fordul părinților ei, asigurând-o pe Olivia că avea abilități de șoferiță. Dar se dovedise că era așa. Olivia își petrecuse următoarele cinci ore temându-se pentru viața ei, în timp ce Venetia cotea dintr-o margine a drumului în cealaltă, frâna brusc, apoi schimba într-o viteză greșită, de nenumărate ori reușind să evite la mustață niște coliziuni fatale.

Nici talentul Oliviei de a desluși rutele pe hartă nu era cu mult mai bun decât cel de șoferiță al Venetiei. De multe ori apucaseră pe un drum greșit, înrăutățind situația. Și, deși își imaginaseră că aveau de făcut o călătorie de patru ore și jumătate, acum încă se aflau la distanță de o oră de Wharton Park, fiind clar că nu aveau să ajungă la timp ca să servească ceaiul de după-amiază.

Totuși, peisajul rural era din ce în ce mai pitoresc, și Olivia se gândea că se aflau pe drumul cel bun.

– Ești sigură că nu vom plonja în Marea Nordului, odată ce ajungem la marginea acestei insule? o întrebă puțin neliniștită Venetia. N-am știut că o să ne ia atâta timp, și mor de foame. Papi zice că el e alergic la aerul curat. Nu cred să fi ieșit din oraș din ziua în care m-am născut. Cred că ar trebui să-i urmez exemplul, adăugă ea îmbufnată.

Olivia ridică din sprâncene, făcându-se că nu o aude. Venetia regreta acea călătorie, dar ea era sigură că, atunci când avea să vadă Wharton Park, amica ei avea să simtă că acel drum meritase efortul.

Peste încă o oră și jumătate intrau pe aleea ce ducea spre Wharton Park. Soarele apunea, învăluind tot parcul într-o lumină blândă.

Venetia continua să se plângă că-i e foame, că o doare spatele și nu-și mai simte picioarele de la pedala de ambreiaj. Dar Olivia n-o mai auzea, lăsase geamul în jos și respira cu nesaț aromele blânde și plăcute emanate de pământ la crepuscul.

– Uite casa! exclamă ea. Nu găseşti că-i absolut magnifică? adăugă visător.

Venetia, care uitase de amabilităţi, dădu dovadă de îngustime a minţii şi o întrebă:

– Dar pe aici n-a ajuns încă electricitatea?

– Venetia, nu te mai prosti, sigur că există electricitate! Plus de asta, suntem în douăzeci şi unu iunie, cea mai lungă zi a anului. Aşa că n-am avea oricum nevoie de lumină electrică, replică Olivia. Şi, continuă ea, în timp ce Venetia punea o frână bruscă în faţa conacului, dacă tu vrei să-ţi petreci weekendul bosumflată, n-ai decât! În ceea ce mă priveşte, mă simt aici ca-n rai. Şi mă voi bucura de fiecare clipă, chiar de ai sau nu tu chef.

În acel moment, se deschise uşa de la intrare, şi un tânăr de care îşi amintea alergă pe scări în jos spre ele.

– Bună ziua, domnişoară Drew-Norris! o salută tânărul, pe când ea cobora din automobil, netezindu-şi fusta. Îmi pare bine să vă văd din nou aici.

Olivia îl recunoscu pe Bill, fiul grădinarului, pe care-l întâlnise în seră, în ianuarie.

– Ce mai fac florile? îl întrebă ea, zâmbindu-i. Frangipani dăruită de tatăl tău arată teribil de drăguţ la fereastra mea de la Londra.

– Fac bine, domnişoară Drew-Norris. Mulţumesc de întrebare!

– De-abia aştept să văd grădinile, îi zise Olivia, respirând aerul curat. Harry spune că sunt magnifice în toiul verii.

– Întocmai, şi aţi ales cel mai potrivit moment ca să le vedeţi; totul e înverzit şi în plină floare. Dar, spre sfârşitul lui iulie, încep să arate obosite şi ofilite. Domnişoară Drew-Norris, vă ajut cu bagajele şi, dacă îmi daţi cheia, vă parchez eu automobilul.

– De fapt, este automobilul meu, sări Venetia, fluturând cheile pe sub nasul lui Bill. Îi zâmbi apoi seducător. Sper că vei avea grijă de el!

– Sigur, domnişoară! îi răspunse Bill, deschizând portbagajul de unde scoase două valijoare.

În timp ce le căra în sus, pe scări şi în interiorul casei, Venetia spuse:

– Ei, asta da privelişte. Arată divin! Cine e?

– Ai grijă cum te porţi! o admonestă Olivia, deşi zâmbind. E băiatul grădinarului. Ai citit *Lady Chatterley* de mult prea multe ori. Şi, hai odată, de-abia aştept să beau o ceaşcă de ceai.

La şapte seara, Adrienne stătea pe terasă cu un pahar plin cu şampanie în mână. Noaptea arăta perfectă, exact aşa cum îşi dorise. Şi doar în seri precum aceasta i se părea că Wharton Park rivalizează cu succes cu superbul castel în care crescuse ea, în Provence. Tihna unei seri de vară la ţară, în Anglia, când pământul şi cerul par să se contopească şi aroma ierbii proaspăt cosite se împleteşte cu parfumul trandafirilor, exercita propria sa magie.

În conac, totul era pregătit. Sala de bal din spatele ei arăta minunat, cele cincisprezece mese acoperite cu feţe de masă albe, scrobite, pe care erau aliniate paharele vechi, de cristal, şi în centrul fiecăreia câte o vază cu flori proaspete aduse din seră.

Adrienne adora momente ca acesta. Totul pus la punct şi, totuşi, nimic nu începuse încă. Era plină de optimism că evenimentul avea să se ridice la nivelul aşteptărilor.

– Mamă, arăţi formidabil!

Harry se afla în spatele ei, şi el extrem de chipeş în frac.

– *Merci mon chér!* Profit ca să mă bucur puţin de această seară perfectă.

Harry îşi aprinse o ţigară şi admiră grădinile magnifice.

– Totul e atât de liniştit, de calm... ca înaintea unei furtuni, îi zâmbi el.

Adrienne se întoarse spre el şi îi puse mâna pe umăr.

– Aproape că nici nu te-am văzut de când te-ai întors acasă. Ce mai faci, scumpul meu?

Harry dădu din cap.

– Sunt bine, mamă.

– Şi fericit? îl întrebă ea, deşi ştia răspunsul.

– Eu... accept că sunt o rotiță într-un mecanism și nu pot controla tot universul. Ce va fi, va fi! oftă el. Pur și simplu trebuie să merg mai departe.

– Harry, copilul meu! suspină Adrienne. Dacă lumea ar putea fi un loc diferit, dar nu e posibil. *Mon dieu!* Adrienne își astupă gura cu mâna. Devin sentimentală și trebuie să mă opresc numaidecât. Sunt atât de norocoasă că ești aici și ne vom bucura amândoi de timpul petrecut împreună.

– Nu-ți fie teamă! îi zâmbi el, uitându-se în jos la ea, conștient cât de mult putea să-l iubească.

– Acum, să lăsăm asta. Vărul tău Hugo nu poate veni diseară. Și el face instrucție cu batalionul lui în Wales. Așa că, în loc ca tatăl ei să o conducă pe biata Penelope, va trebui s-o faci tu, Harry! M-am dus s-o văd acum câteva minute. Adrienne ridică ușor din umeri. Chiar dacă e greu să faci din coadă de câine sită de mătase, rochia aleasă de mine și coafura făcută de Elsie au reușit să o facă prezentabilă.

– În acest caz, chiar ai reușit un miracol, mamă! replică el, gândindu-se la modesta și bondoaca lui verișoară.

– Cine știe, poate mai târziu va deveni o frumusețe. Adrienne întinse mâna și i-o strânse pe a lui. Trebuie să plec, *chéri*, să-l caut pe tatăl tău. Ultima oară când l-am văzut era sus, alegându-și o cămașă. Nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el cu toate aceste tinere debutante care-i umplu casa. Este foarte încântat. Adrienne ridică malițioasă o sprânceană. Îl vom lăsa să-și facă jocul, *n'est ce pas*?

Harry o urmări cu privirea cum traversa terasa. Arăta radioasă în acea seară, într-o rochie de mătase de culoarea șofranului care-i punea în valoare silueta micuță, perfectă. Avea părul negru, strâns într-un coc la spate, iar cerceii lungi cu diamante îi scoteau în evidență gâtul ca de lebădă. Harry se gândea la conversația lor, întrebându-se dacă nu cumva era un impediment pentru el să aibă o mamă atât de frumoasă. Îi era greu să-și imagineze o fată care să se ridice la nivelul ei. Se întreba, uneori, dacă nu cumva de aici i se trăgea lipsa lui de interes pentru sexul frumos. Nu fusese încă cuprins de sentimentul

magic, definit de ceilalţi bărbaţi drept iubire, sau de atracţia fizică descrisă de unii dintre camarazii săi.

Olivia Drew-Norris, fata din India, pe care o cunoscuse cu câteva luni în urmă, se apropia cel mai mult de ideea lui de femeie atrăgătoare. Ştia că se afla acolo, în seara aceea şi avea să facă, probabil, un efort ca să danseze cu ea.

Auzi un scrâşnet îndepărtat de roţi pe pietrişul din faţa casei, semn că primii oaspeţi sosiseră. Momentul său de contemplare luă sfârşit, iar Harry intră din nou în casă ca să-şi facă datoria de gazdă.

Capitolul 16

– Doamne sfinte, Olivia! Arăți fantastic în seara asta! Venetia intrase în dormitorul Oliviei să vadă dacă era gata ca să coboare. Radiezi, nu așa! E o rochie nouă? Rozul se potrivește perfect cu tenul tău. Și-mi plac la nebunie bobocii de trandafir pe care ți i-ai prins în păr. Sau te-a ajutat cineva?

– Elsie, camerista. E o scumpă. Și extraordinar de pricepută. Vrei să ți-l aranjeze și pe-al tău?

Venetia își aruncă părul negru, des și lung, peste umeri și scutură din cap.

– Nu te teme, scumpo, imaginea de „prințesă frumoasă" nu mă prinde. Dar ce zici de rochia *mea*?

Cu intenția clară de a sfida convenționalul, Venetia purta o rochie aurie, lipită de corp, cu un decolteu adânc. Arăta impresionant, dar oarecum deplasat în decorul unui conac englezesc de țară.

– Îți taie răsuflarea! se grăbi Olivia să-i spună. *Te...* prinde.

– Am găsit-o în garderoba mamei. Și o voi purta pentru tot restul sezonului, chicoti Venetia. Doar mă știi, scumpo, veșnic împiedicată în metri lungi de voal în timp ce dansez și sfârșesc călcându-i amarnic pe picioare pe bieții băieți. Arătă spre ușă. Mergem?

– Desigur! zâmbi Olivia.

Cele două fete se luară de braţ, traversară galeria lungă şi apoi coborâră grandioasa scară ce ducea spre holul de la intrare, care zumzăia de rumoarea vocilor.

Venetia luă seama la mulţimea adunată la parter.

– Pe legea mea! Trebuie că este o noapte teribil de plicticoasă la Londra. Văd că toată lumea e-aici.

Adrienne le zări şi veni, parcă plutind, spre ele.

– Olivia, *ma chérie*, arăţi minunat! Cu siguranţă eşti *la belle de la soirée*!

– Îţi mulţumesc, Adrienne! Roşi stânjenită. Pentru că Venetia aştepta alături, Olivia le făcu rapid cunoştinţă. Prietena mea, Venetia Burroughs!

Adrienne măsură cu privirea rochia aurie şi părul rebel al Venetiei. Îi zâmbi larg.

– Şi tu eşti o frumuseţe de fată. Admir oamenii care doresc să epateze, şi asta intenţionezi, *n'est ce pas*? O sărută pe Venetia pe ambii obraji. *Bienvenu, chérie,* şi petrecere frumoasă!

– Măi să fie! murmură Venetia, în timp ce-şi croiau drum pe terasă, unde toţi invitaţii erau adunaţi, bucurându-se de seara caldă de vară. Ce zici, m-a citit din prima! Ca şi cum mi-ar fi zis: *Elle est formidable!*

– Are un stil care nu dă greş de a şti imediat cu cine are de-a face, zise Olivia, luând două pahare cu şampanie de pe una dintre tăvi. În opinia mea, e extrem de dulce şi foarte frumoasă.

– Sigur că da, ai dreptate! aprobă Venetia, în timp ce un tânăr într-o jachetă roşie o prindea pe după umeri. Teddy, cum de te-ai smuls din barul de la Ritz ca să vii aici? Sunt uimită!

– Draga mea Venetia, replică tânărul, pe când îşi lăsa mâinile să rătăcească nestingherite pe trupul ei, pot să-ţi spun că arăţi absolut răpitoare în rochia asta? Bună, Olivia! Şi tu m-ai dat gata!

– Mersi! îi zise Olivia, în timp ce Teddy se întorcea din nou spre Venetia, aruncând ocheade furişe spre decolteul ei adânc.

Olivia traversă terasa şi se opri lângă balustradă, admirând parcul. Aşa cum îi spusese Harry, grădinile erau magnifice în miezul verii.

– Domnişoară Drew-Norris! Olivia! Tu eşti, nu? O voce familiară o făcu să se întoarcă. Pot să-ţi spun că arăţi absolut de vis?

– Bună, Harry!

Olivia putea simţi cum obrajii i se împurpurează. Deşi era convinsă că imaginea pe care o purtase cu ea în inimă, în ultimele luni, era cea corectă, el arăta mult mai frumos în carne şi oase.

– Cum a fost sezonul până acum?

– În realitate, a fost mult mai distractiv decât credeam că va fi. Şi mi-am făcut nişte prieteni extraordinari.

– Oh, foarte bine! Deci, te-ai obişnuit în Anglia? o întrebă el. Categoric, arăţi mai fericită decât ultima dată când te-am văzut.

– Da, replică ea, cred că am reuşit. Şi, unor seri ca asta – îi făcu semn spre parcul care se întindea în faţa lor – ar fi imposibil să nu le recunoşti farmecul.

– De acord! încuviinţă Harry din cap. Ai idee ce vei face după încheierea sezonului?

– Nu. Încă nu. Oricum, hai să uităm de acest subiect în seara asta. Vreau să mă bucur din plin că mă aflu din nou la Wharton Park şi de această seară divină. Dar, Harry, tu ce mai faci?

– Voi sta acasă toată vara şi plănuiesc să profit din plin de situaţie. Îi zâmbi. E grozav să te revăd, Olivia, vorbesc serios!

– Olivia, iubito, ce mai faci?

Un bărbat, pe care Harry nu-l cunoştea, apăru lângă ei. Se gândi că ar trebui să plece.

– Olivia, scuză-mă, trebuie să-mi fac datoria de gazdă! Observ nişte tinere doamne, inclusiv pe vară-mea, care se arată profund impresionate de tapetul din salon. Harry făcu semn spre o fată durdulie, singură, din capătul îndepărtat al terasei. Sigur ne vedem mai târziu.

Se îndepărtă în grabă, ca să n-o lase pe Penelope pradă disperării, dar, în drum spre ea, un cunoscut îl prinse de umăr.

– Harry, dragule, ce mai faci?

– Sebastian! Harry scutură plin de entuziasm mâna vechiului său amic. Nu te-am mai văzut de mult. Ultima dată, pe patru iunie, la Eton, cu câţiva ani în urmă, nu-i aşa?

– Cred că da! Sebastian își scoase ochelarii cu lentile rotunde și groase, ca să-i șteargă. Mă gândeam că vei fi aici astă-seară. Cum mai e viața ta? Sandhurst a fost atât de groznic pe cât credeai?

– Mai rău! glumi Harry, bucuros că Sebastian era unul dintre foarte puținii săi amici cu care putea să discute astfel. Se cunoscuseră la Eton, și tocilarul, astmaticul și miopul Sebastian se împrietenise cu tânărul teribil de timid, înzestrat cu un mare talent muzical. Amândoi suferiseră din cauza brutalității colegilor și, deși aveau prea puține lucruri în comun, descoperiseră că se aflau în aceeași tabără din pricina statutului lor de intruși. Slavă Domnului că s-a terminat! Acum, că ne confruntăm cu un simplu război, aștept cu nerăbdare să fiu împușcat într-un picior, adăugă Harry, posomorât.

– Ei bine, măcar de asta am reușit să scap, zise Sebastian, punându-și ochelarii la loc pe nas. Nici un om întreg la minte nu mi-ar pune arma-n mână. Din capul locului, nici n-aș fi capabil să văd spre ce afurisit de inamic să țintesc!

– Sincer să fiu, nu mi-aș dori să te am în batalionul meu, bătrâne, și, de fapt, n-aș dori să mă aflu nici eu în el, îi zâmbi Harry, luând două cupe de șampanie de pe o tavă și oferindu-i una lui Sebastian. Și cu ce te ocupi acum?

– Lucrez pentru tatăl meu în firma lui de comerț. Am învățat lucrurile de bază în sediul de la Londra și sunt pe cale să fiu expediat la sediul din Bangkok. După ce a fost un expat timp de douăzeci de ani, papa de-abia așteaptă să se întoarcă acasă. Chiar dacă va trebui să facă față nesiguranței tot mai mari de pe aceste maluri.

– Mie-mi zici! mormăi Harry.

– Cel mai strâns contact al meu cu războiul, *dacă* izbucnește, va fi să organizez transportul trupelor și echipamentelor, cu vapoarele, spre Orientul Îndepărtat. De fapt, de-abia aștept să plec... se spune că fetele din Siam sunt perfecte.

– Se pare că pleci exact la țanc, remarcă Harry cuprins deodată de invidie. Scapi de un dezastru sângeros, care se profilează în Europa. Nu văd cum s-ar putea extinde până în locurile în care te duci tu.

– Nu, deşi nu se ştie niciodată?! replică Sebastian. Mă simt cumva vinovat pentru că nu pot să contribui la apărarea ţării, dar poate e o compensaţie pentru faptul că am fost dăruit cu o pereche de ochi buni de nimic şi cu un piept bolnăvicios.

Harry îl scutură puţin de umeri ca să-l îmbărbăteze, observând în acelaşi timp că Penelope era în continuare singură.

– Bătrâne, trebuie s-o şterg. Să-mi laşi neapărat adresa!

– Aşa voi face. Îmi pare grozav de bine că te-am văzut, Harry! îi spuse Sebastian cu multă căldură în glas. Dacă se-ntâmplă ce-i mai rău, te rog să faci tot posibilul să rămâi în viaţă, îmi promiţi? Şi-ţi voi păstra câteva dintre acele superbe fete din Siam.

În timpul dineului, Olivia se bucură de atenţia mai multor amici veseli, pe care-i cunoscuse la Londra. În stânga ei şedea Angus, moşierul scoţian, care părea să se fi îndrăgostit de ea, şi, la dreapta ei, era Archie, vicontele Manners. Circulau zvonuri la Londra că Archie ar fi avut alte preferinţe. Olivia nu era atât de experimentată ca să-şi dea seama de asta.

După cină, fură invitaţi afară pentru ca salonul să fie eliberat de mese. Olivia stătea pe terasă alături de Archie, care trăgea satisfăcut dintr-o ţigară deosebită, marca Abdullah. Admira parcul scăldat în lumina blândă a serii şi oftă.

– Cu greu îndur atâta frumuseţe. Aşa cum atât de bine spunea Blake, te apucă dorul de plecare exact atunci când soseşti.

În salon se auzea orchestra acordându-şi instrumentele, şi oamenii dădeau zor să intre.

– Sper să nu te deranjeze prea mult dacă nu te invit la dans. Olivia, mă simt de parcă aş avea două picioare stângi, serios, şi n-aş vrea să te vatăm, i se confesă Archie. Te rog, eşti liberă să-ţi alegi un alt partener de dans.

– Serios, mă simt întru totul fericită să stau aici.

– Ei bine, nu cred că va mai fi cazul. Văd deja un cavaler care se apropie de noi.

Şi avea dreptate. Harry traversa terasa venind spre ei. Se opri la un pas distanţă, deodată neliniştit.

– Sper că nu deranjez?!

– Deloc, replică Olivia poate prea încântată. Te rog, vino să-l cunoşti pe Archie. Archie, el e Harry Crawford, fiul gazdelor.

Cei doi bărbaţi se măsurară o secundă din cap până-n picioare, apoi Harry îi întinse mâna.

– Archie, îmi face plăcere să te cunosc!

– Şi mie, Harry! zâmbi Archie instantaneu pentru prima dată în acea seară.

În cele din urmă, Olivia rupse tăcerea aşternută între ei.

– Eu şi Archie ne-am distrat de minune în timpul dineului, discutând despre marii poeţi romantici. Şi, desigur, Archie este şi el poet.

– Scrii poezii? îl întrebă Harry.

– Da. Dar numai pentru propria plăcere. N-aş îndrăzni să pun cu ele la încercare nici un alt biet suflet. Mă tem că sunt mai degrabă elegiace.

– Bine-ai venit pe strada mea! glumi Harry. Eu chiar sunt un admirator înfocat al lui Rupert Brooke.

Faţa lui Archie se lumină.

– Ce coincidenţă! Şi eu. Cred că am plictisit-o de moarte pe Olivia, vorbindu-i despre el în timpul mesei. Archie închise ochii şi începu să recite:

Zi pe care am iubit-o, îţi închid tandru ochii
Îţi netezesc sprânceana liniştită şi-ţi împreunez
mâinile moarte, fine.
Vălurile cenuşii ale penumbrei devin tot mai adânci;
culorile pier.
Te port, uşoară povară, spre nisipurile peste care s-a
lăsat un giulgiu...

Harry îl completă:

Unde zace barca ta, aşteptând printre jerbe funerare
Ţesute chiar de mare şi învăluite-n ceaţă, încununate
de toate ierbile cenuşii cărate de ape.

Își zâmbiră unul altuia, conștienți de pasiunea pe care o împărtășeau amândoi.

– Într-o bună zi, vreau să merg la Skyros ca să-i văd mormântul cu ochii mei, le spuse Archie.

– Eu am avut norocul să vizitez Casa Parohială Veche din Grantchester. A fost minunat să pot vedea casa în care Brooke și-a petrecut copilăria, adăugă Harry.

Olivia îi asculta în timp ce ei discutau plini de însuflețire, simțindu-se în plus. Din fericire, Venetia își făcu apariția lângă ei. Olivia își dădu seama că era oarecum băută.

– Bună, scumpo! zise ea, măsurându-l pe Harry din cap până-n picioare cu niște ochi scânteietori. Cine-i tipul?

Harry era încă absorbit de conversația cu Archie, așa că Olivia îi șopti:

– Harry, tipul despre care ți-am vorbit.

Venetia dădu aprobator din cap.

– Păi... e de vis! Dacă nu-l vrei, chicoti ea, pun eu gheara pe el. Harry, interveni ea în conversație, eu sunt Venetia Burroughs, cea mai bună amică a Oliviei, și știu totul despre tine. Se săltă și-l sărută pe ambii obraji. Parcă te cunosc de când lumea.

Olivia simțea că-i vine să intre în pământ de rușine.

Harry se arătă oarecum surprins de o asemenea exuberanță, dar, revenindu-și în fire, i se adresă politicos.

– Venetia, îmi face plăcere să te cunosc!

– Și mie la fel! Aștept să mă inviți la dans mai târziu. Că tot veni vorba de dans, sunt de părere să dăm năvală în interior. Aici se face cam răcoare.

– Bună idee! Harry îi zâmbi tandru Oliviei. Am venit aici ca să te invit la dans. Îmi acorzi această plăcere?

Îi întinse brațul Oliviei, care, încântată, acceptă roșindu-se la față.

El îi aruncă o privire lui Archie.

– Trebuie să mai vorbim.

– Poate, înainte să plec.

– Sper din tot sufletul, replică Harry.

Apoi, intră în sala de bal cu Olivia la braț.

În timp ce Olivia îl acompania pe Harry, dans după dans, se gândea la nenumăratele ocazii în care visase la Londra să fie în braţele lui. Şi, iat-o acum, la Wharton Park, locul care-i plăcea acum cel mai mult din toată Anglia, în această minunată seară de vară.

Mai târziu, Harry o conduse pe terasă, ca să ia o gură de aer curat.

– Ei bine, zise el, aprinzându-şi o ţigară, cred că seara asta a fost un succes răsunător, ce zici?

Olivia admira stelele de pe cerul limpede al nopţii.

– Perfectă! murmură ea, încântată.

– Şi mama arată mai fericită decât am văzut-o de mult timp, adăugă Harry. Ascultă, orchestra cântă melodia mea preferată, de Cole Porter, *Begin the Beguine.* Harry începu să fredoneze uşor. Un ultim dans, domnişoară Drew-Norris? o întrebă el, prinzând-o pe după talie.

– Dacă insişti, căpitane Crawford!

Se mişcau în ritmul muzicii; Olivia îşi ţinea capul pe pieptul lui Harry, pierdută complet în desfătarea acelui moment.

– Olivia, mi-a plăcut atât de mult să dansez cu tine în seara asta. Vreau să-ţi mulţumesc, îi spuse Harry, când ieşiră pe terasă. Apoi se aplecă şi o sărută pe buze.

Adrienne, care se strecurase şi ea afară, ca să admire cerul înstelat, îi văzu şi îşi îngădui un surâs de mulţumire.

Capitolul 17

Olivia plecă spre Londra a doua zi, parcă plutind într-o sferă diafană de fericire. În sfârşit, înţelegea despre ce „magie" era vorba. Pe drum, îi mărturisi acest lucru Venetiei, care pufni dispreţuitor, când Olivia o informă că Harry era „alesul" ei.

– Scumpo, serios! Cum de poţi fi sigură de asta? E primul băiat cu care te-ai sărutat. Eşti complet ţicnită!

Olivia scutură vehement capul.

– Nu. Nu sunt. Ştiu ce simt, uneori se întâmplă şi aşa. Uită-te la tatăl şi la mama ta, aveau doar optsprezece şi nouăsprezece ani când s-au cunoscut şi s-au îndrăgostit unul de altul.

– *Touché*, dar asta era atunci; acum situaţia e alta. Şi, în afară de asta, Olivia, adu-ţi aminte că mi-ai promis că nu te vei mărita decât peste câţiva ani. Ca să nu mai spun că nici măcar n-ai „făcut" nimic, adăugă Venetia. Cum crezi că ştii cum e, dacă n-ai făcut chestia aia?

Olivia ştia că Venetia „făcuse" chestia aia. Şi nu cu un singur tip. Nu părea să fi avut vreo ezitare. În acest punct, ideile lor erau foarte divergente, ireconciliabile. Olivia nu era de acord cu afirmaţiile Venetiei că în joc era doar trupul „ei", pe care putea să-l folosească oricum dorea, fără vreun sentiment de vinovăţie. Indiferent dacă asta se datora modului în care fusese crescută sau firii ei, era ferm convinsă că trebuia să-şi păstreze virginitatea intactă până când avea să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea.

– Pentru mine nu contează asta, replică Olivia încet. E o chestiune secundară.

– Doamne, Olivia! Credeam că am reuşit în ultimele luni să-ţi bag în cap câte ceva despre feminism. Şi, ia te uită la ea, deja se gândeşte la măritiş. Şi nu-mi spune că n-am dreptate, o ameninţă Venetia cu degetul, în timp ce automobilul făcea un slalom periculos prin mijlocul drumului, fiindcă ştiu prea bine ce vorbesc.

După două săptămâni în care parcă plutea, deloc interesată de ultimele petreceri şi de alte evenimente care marcau sfârşitul sezonului, înainte ca toţi să-şi ia zborul ca un roi de muşte, plecând din Londra spre destinaţii mai calde, precum Riviera, Olivia nu primise încă nici o veste de la Harry.

Starea de euforie fu urmată de cea de nesiguranţă, apoi, de durere. Olivia se afundă într-o tristeţe iremediabilă, gândindu-se că era posibil ca Venetia să fi avut dreptate şi că, pentru Harry, sărutul acela nu însemnase nimic mai mult decât sfârşitul plăcut al unei seri dansante.

Fusese invitată, împreună cu Venetia, să petreacă o lună în vila din St.Raphael, proprietate a părinţilor lui Angus, moşierul scoţian. Ştia că Angus era îndrăgostit de ea şi că avea intenţii clare. Dacă accepta invitaţia însemna, întru câtva, că-i accepta afecţiunea.

– Ei bine, eu mă duc, chiar dacă tu nu vii! declarase, supărată, Venetia. Aici, atmosfera e înfiorătoare, aş zice. Papi stă încuiat în atelierul lui şi mapi e enervată pe el că nu vrea să mai invite pe nimeni acasă. Şi asta, înainte să mă împiedic de un adăpost antiaerian, când o ştergeam pe uşa din spate, care ne-a stricat frumuseţe de grădină.

Amândouă mergeau spre Ritz după ce luaseră parte la o serată dansantă organizată de Kick Kennedy la Dudley House în Park Lane.

– Dar, Venetia, n-ar fi deloc corect, insistă Olivia. Angus este încântător, însă n-aş vrea ca, în felul ăsta, să creadă că-l plac.

– Dragă, în dragoste şi în război totul e corect, o dăscăli Venetia, şi, momentan, chiar aşa şi este. În afară de asta, toate fetele frumoase au darul să rupă nişte inimi în calea lor. Cred că vila lui Angus este fabuloasă. Ce vei face, dacă nu vii? se interesă ea. Îţi vei petrece toată vara măcinată de gânduri, visând la un iubit care nu-ţi acordă atenţie şi aşteptând să-ţi cadă bombe-n cap? Mergeau pe alee spre una dintre intrările laterale în Ritz. Doamne sfinte, adună-te un pic şi distrează-te cât mai ai ocazia!

Pe când Venetia urca scările spre intrarea în Ritz, Olivia aruncă o privire spre stânga şi zări o figură familiară în cadrul unei uşi, care apoi coborî în grabă treptele spre stradă. O prinse pe Venetia de umăr, cu inima să-i spargă pieptul.

– Cred că l-am văzut!

– Pe cine?

– Pe Harry, desigur.

Venetia se opri în capul scării şi oftă adânc.

– Olivia, scumpo, ai luat-o razna! Ce naiba să caute Harry la Londra?

– Sunt sigură că el a fost, repetă ea cu obstinaţie.

Venetia o prinse de braţ.

– Hotărât lucru, ai băut prea mult Martini la petrecerea lui Kick! Şi acum, scumpete, încearcă să-ţi revii! Chiar ai început să mă plictiseşti.

Trei zile mai târziu, după clipe întregi de suferinţă sfâşietoare şi după o noapte nedormită, Olivia îşi dădu seama că Venetia avea dreptate în privinţa lui Harry. Avea să accepte invitaţia lui Angus chiar în acea zi, avea să se ducă în Franţa şi să încerce să-şi vindece inima rănită. Măcar vremea era caldă acolo, şi-i făcea bine să plece din Londra. Avea de ales fie să se întoarcă acasă, în Surrey, fie să rămână în Londra, aşa că găsi aceasta cea mai bună opţiune. Avea să îl sune chiar în acea zi pe Angus ca să-l anunţe că doreşte să se alăture celorlalţi petrecăreţi la St. Raphael.

Exact în momentul în care se pregătea să se ducă la Venetia, ca să facă aranjamentele pentru călătoria în Franţa, sună telefonul.

– Aici operatorul, sunteţi sunată de la numărul Cromer 6521. Vă fac legătura?

– Da, vă rog! Alo, Olivia Drew-Norris la telefon!

– Olivia! Cu tine doream să vorbesc. Adrienne Crawford la telefon, te sun de la Wharton Park.

– Adrienne, sunt încântată să te aud. E totul în regulă?

– Sigur, totul este perfect. Cu excepţia faptului că sunt cam singură şi mă întrebam dacă eşti liberă în august. Dacă da, mă gândeam că ai putea veni aici, să stai o vreme cu mine. Am putea să ne plimbăm prin grădini, să ne bucurăm de vara excelentă de care avem parte anul acesta. Ştiu că şi Harry va fi fericit să te vadă. Bietul băiat munceşte din greu, pregătindu-şi batalionul pentru seara inaugurală.

Olivia se lăsă pe scaunul de lângă telefon.

– Eu... Ştia că trebuia să ia rapid o decizie. Adevărul era că, de fapt, nu mai era vorba de o decizie. Mi-ar plăcea mult să vin, Adrienne! Eşti grozav de drăguţă că te-ai gândit la mine.

– *C'est parfait!* Atunci aşa rămâne. Cât de repede poţi să vii?

– Trebuie să mă duc să-mi văd părinţii în Surrey, dar aş putea să ajung la începutul săptămânii viitoare. Este în regulă?

– Perfect, răspunse Adrienne. Voi trimite maşina să te aducă din Surrey, dacă preferi. Trenul este atât de obositor.

– Mulţumesc.

– Olivia, de-abia aştept să te văd săptămâna viitoare. Este foarte frumos din partea ta că ai acceptat să-mi ţii companie.

– Plăcerea este de partea mea. Wharton Park e locul meu preferat pe pământ, îi răspunse Olivia sincer. La revedere!

– *A bientôt, chéri!*

Olivia puse receptorul în furcă şi îşi lipi palmele reci de obraji ca să le răcorească fierbinţeala. Simţea cum adrenalina îi străbate tot trupul, accelerându-i bătăile inimii.

O lună întreagă la Wharton Park... cu Harry.

Trase uşa de la intrare după ea şi mai că pluti tot drumul până la locuinţa Venetiei.

Venetia nu părea la fel de entuziasmată la auzul veştii, aşa cum sperase Olivia. Se gândi că, poate, din cauza egoismului Venetiei; şi a faptului că, în situaţia dată, trebuia să se ducă singură în Franţa.

– Zici că te-a sunat mama lui? pufni Venetia. O fi „odorul mamei"? Mie mi se pare destul de ciudat.

Dar Olivia era de neclintit.

– Sigur că stăpâna casei trebuia să mă invite, conform protocolului. Şi, plus de asta, Adrienne mi-e dragă şi Wharton Park îmi place la nebunie, adăugă ea, simţind că pluteşte de fericire.

– Eşti nebună să dai Riviera pentru un mausoleu friguros la dracu-n praznic, oftă Venetia. Dar mă voi gândi la tine în timp ce voi plonja în Mediterana şi voi sorbi din cocktailuri în razele soarelui.

Iar eu nu voi fi deloc invidioasă pentru toate astea, îşi spunea Olivia în sinea ei, mulţumită.

A doua zi, Olivia îşi împachetă toate lucrurile, îi mulţumi bunicii ei şi plecă spre casa părinţilor din Surrey.

Cele două nopţi petrecute acolo fură dificile şi lipsite de confort. Părinţii ei erau la fel ca întotdeauna, doar că Olivia se schimbase. Se simţea de parcă ar fi crescut mult, îndepărtându-se de ei în ultimele câteva luni. La masă, se aşterneau tăceri lungi, Olivia dându-şi totuşi silinţa să găsească nişte subiecte de conversaţie comune. Chiar când izbutea, ei păreau că îi dezaprobă absolut toate opiniile.

Cu o seară înainte de a pleca la Wharton Park, şedea împreună cu mama ei în salon, ambele bându-şi cafeaua după cină.

– Deci aşa – mama ei era concentrată asupra lucrului de mână în timp ce i se adresa –, dacă presupun corect, există o afecţiune între tine şi Harry Crawford.

– Da, e un tip extrem de drăguț. Dar acum e foarte ocupat cu instruirea batalionului, așa că mă îndoiesc că-l voi vedea prea mult când voi fi acolo.

– Olivia, nu mi-ai răspuns la întrebare.

Mama ei își ridică ochii de la lucru.

Olivia îi răspunse rezervată.

– Ne înțelegem foarte bine, mamă.

Mama ei zâmbi.

– Când l-am cunoscut, în ianuarie, mi s-a părut un băiat de treabă. Doream doar să-ți spun că eu și tatăl tău suntem de acord.

– Mamă! Olivia roși la gândul că lucrurile erau tranșate. În parte, pentru că era stânjenită, în parte, pentru că altcineva dădea glas dorinței sale intime.

– Suntem de-abia la început.

– Totuși, văd că ești mai mult decât afectuoasă cu el. Ori de câte ori îi rostești numele, fața ți se luminează.

Olivia cedă.

– Da, cred că așa este.

– Dumnezeule, cât de mulți bani am fi economisit cu sezonul tău, dacă în ianuarie am fi știut că pretendentul potrivit se află chiar sub nasul nostru! Lady Crawford ne-a invitat pe mine și pe tatăl tău la Wharton Park pentru un weekend. I-am sugerat sfârșitul lui august. Până atunci, s-ar putea să primim vestea cea bună. Olivia, lumea este atât de nesigură în prezent. Mama ei oftă. Fii fericită cât mai poți, draga mea!

Olivia urcă mai târziu în dormitorul ei, răvășită de onestitatea și emoția din glasul mamei sale. Poate că războiul, care era inevitabil, îi făcea pe toți să spună ceea ce simțeau cu adevărat.

A doua zi de dimineață, Olivia se trezi la ora șase; se îmbrăcă și își făcu bagajele, astfel că la opt era gata. Fredericks, șoferul doamnei Crawford, sosi la nouă fix.

Mama ei o conduse până la ușa de la intrare.

– Scumpa mea, să-mi scrii, să-mi spui cum te descurci. Își sărută fiica pe amândoi obrajii. Și îți urez petrecere minunată.

– Așa va fi, mamă! Olivia o îmbrățișă strâns. Tu și tati să aveți grijă de voi!

Adrienne o întâmpină pe Olivia în dreptul scării de la intrarea în conacul Wharton Park.

– *Ma chérie*, cred că ești extenuată! Vino cu mine! Sable îți va cără bagajele și te va conduce în camera ta. Este aceeași în care ai stat și data trecută. Odihnește-te înainte de cină! Nu ne grăbim. Christopher e la Londra, și Harry nu sosește decât la zece, ba chiar mai târziu uneori.

După ce Sable o conduse în dormitorul ei, Olivia își aminti, uimită, cum de i se păruse cândva rece și urât. Acum era inundat de lumina revărsată de soarele aflat la asfințit, poleind tapetul floral. Olivia se căță pe pat, gândindu-se cât de mult îi plăcea. Și, epuizată din cauza încordării din ultima vreme, adormi pe dată.

O trezi o bătaie ușoară la ușă. Elsie, camerista, o întredeschise.

– Bună ziua din nou, domnișoară Olivia! Cât mă bucur să vă revăd! Eu voi avea grijă de dumneavoastră pe timpul ședерii aici. Doamna m-a trimis să vă trezesc, pentru că e trecut de șapte. Dacă nu vă treziți acum, la noapte nu veți mai putea dormi. Pot să intru?

– Sigur că da! Doamne sfinte! Olivia zâmbi bucuroasă să revadă fața isteață, cunoscută a lui Elsie. N-am idee cât am dormit.

– Am umplut cada cu apă caldă, domnișoară Olivia, așa că puteți să săriți direct în ea și, între timp, eu despachetez. Dineul se servește la ora opt, și milady spune că este neprotocolar, așa că vă voi pregăti ceva drăguț de îmbrăcat.

– Da, desigur! Elsie, îți mulțumesc! Olivia dădu la o parte cuvertura și sări din pat. Spune-mi, tu și Bill ați hotărât data?

– Da. Peste exact patru săptămâni, voi fi doamna William Stafford, anunță Elsie mândră. S-ar putea să mai fiți încă aici, domnișoară Olivia. Mi-ar plăcea mult să veniți la biserică și să asistați la cununia noastră. Milady mi-a dăruit cu generozitate

un metraj de dantelă, şi mătuşa mea îmi coase rochia. Oh, domnişoară, de-abia aştept!

Fericirea lui Elsie era contagioasă, astfel că Olivia simţi, fără să vrea, o umbră de invidie.

La opt fără cinci, Olivia coborî scara şi îl găsi pe Sable aşteptând-o în holul de la intrare.

– Doamna este afară pe terasă, domnişoară Drew-Norris. Urmaţi-mă, vă rog!

Făcu întocmai şi, când păşi afară, zări o măsuţă, pregătită pentru două persoane, într-un colţ al terasei. Lumânări mari, ferite de vânt, în globuri de cristal, răspândeau o lumină blândă în întunericul care se lăsa.

– Olivia, vino şi ia loc! Adrienne îi făcu semn spre celălalt scaun. Sper să fie suficient de cald. În caz că ai nevoie, am adus un şal mare. Îmi place să mănânc aici cât mai ţine timpul frumos. În Franţa, din mai până-n septembrie, aproape că nu luam niciodată masa în interior. Şi am un vin rozé produs în podgoria castelului nostru din Provence. În fiecare an primesc câte douăsprezece lăzi. Vrei să guşti puţin din el?

Olivia se aşeză.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea. Mulţumesc!

Adrienne îi făcu semn lui Sable să toarne vinul.

– Servim masa în cincisprezece minute, Sable! *Merci!*

– Prea bine, doamnă!

Majordomul încuviinţă din cap şi dispăru în interiorul casei.

– *Santé!* Adrienne ciocni paharul de cel al Oliviei, apoi amândouă luară o gură de vin.

Olivia găsi vinul pe placul ei. Vinurile albe erau prea acide, iar cele roşii, prea aspre pentru ea; acesta părea să aibă un buchet perfect echilibrat.

– Este bun, *non*? o întrebă Adrienne.

– Foarte bun, într-adevăr.

– Acasă, obişnuiam să-l bem din nişte căni mari, rece, de-abia scos din pivniţă, oftă Adrienne. *Eh bien!* Încă un lucru căruia-i duc dorul.

– Dar eşti fericită aici în Anglia, nu-i aşa?

– Da, desigur, numai că anul ăsta sunt un pic tristă. Întotdeauna, în luna august, mergeam la castelul nostru. Dar, anul acesta, Christopher este extrem de ocupat la Whitehall, iar Harry, cu pregătirea recruţilor, şi n-am putut să plec fără ei. Christopher crede că războiul este iminent.

– La Londra, este imposibil să nu bagi de seamă la toate pregătirile. În ziua în care am plecat, instalau sirene antiaeriene pe Embankment, de-a lungul Tamisei.

– Sunt sigură. Adrienne schimbă cu tact subiectul, abordând unul mai plăcut. Trebuie să-mi povesteşti tot ce-ai făcut în timpul sezonului. S-a ridicat la înălţimea aşteptărilor tale?

– De fapt, chiar mai mult decât atât. Am cunoscut nişte oameni minunaţi, deloc plictisitori, aşa cum crezusem că vor fi.

– Cum ar fi amica ta Venetia Burroughs? Este deosebită, la fel ca tine. Deci, zise Adrienne, în timp ce Sable împingea spre ele o masă pe rotile plină cu tot felul de tipsii din argint, spune-mi la ce baluri ai luat parte. Au fost cu adevărat la fel de frumoase cum îmi aduc eu aminte?

În timpul cinei, compusă din supă proaspătă de untişor şi o salată făcută cu legume culese din grădină, Olivia o distră pe Adrienne cu o sumedenie de povestioare nostime şi relatări ale experienţelor trăite de ea la Londra.

– *Voilà!* bătu Adrienne din palme, încântată. Mi se pare la fel ca pe vremea când am fost şi eu debutantă. Şi nu mă îndoiesc că au roit o groază de tineri în jurul tău. Problema este dacă şi tu ai fost atrasă de vreunul dintre ei?

– Eu... nu! Cel puţin, nimic special.

– Ei bine, sunt sigură că nu va trece mult timp până-l vei găsi. Adrienne citi disconfortul din ochii fetei. Olivia, mi-ar plăcea să ştiu că te simţi ca acasă aici. Poţi să-i ceri lui Fredericks, şoferul nostru, să te ducă oriunde oricând doreşti. Şi, poate, vom merge împreună la plajă, sunt multe destul de

aproape, şi vei descoperi frumuseţea districtului Norfolk. Harry va fi şi el acasă în weekend, ca să ne ţină companie. Bietul băiat, este atât de obosit, dar a fost foarte fericit aflând că vei veni aici. Îi va face şi lui bine să stea în compania unor persoane mai tinere. Acum, cred că e timpul să mergem la culcare, *non*? Adrienne se ridică, se aplecă spre Olivia şi o sărută pe ambii obraji. *Bonne nuit ma chérie*, somn uşor!

– Îţi urez la fel, Adrienne! Se ridică şi Olivia. Mi-a plăcut mult seara asta.

Cele două femei intrară în casă, trecând printr-un şir de încăperi care dădeau în holul de la intrare.

– Mâine-dimineaţă, Elsie îţi va aduce o tavă cu micul dejun în dormitor, la ora indicată de tine. Apoi, ne vedem la ora unu pentru prânz. După-amiază, ne vom plimba prin grădini şi-ţi voi arăta sera. Te rog să iei orice carte doreşti să citeşti din rafturile bibliotecii. În spatele tufelor de trandafiri, în colţul din stânga al grădinii, este un chioşc unde mă duc şi eu adesea cu o carte în mână.

– Mulţumesc, Adrienne! Eşti deosebit de amabilă, o complimentă Olivia, în timp ce urcau scara împreună.

– Şi tu eşti o drăguţă că mi-ai acceptat invitaţia. *A bientôt*, Olivia! Vise plăcute!

Capitolul 18

Olivia își petrecu următoarele câteva zile într-o deplină relaxare: dimineţile citea în chioşcul de vară, după masa de prânz, făcea o plimbare împreună cu Adrienne, iar după-amiaza era destinată odihnei. Seara, luau cina pe terasă, discutând despre artă, literatură şi despre Franţa, Adrienne fiind pasionată de cultura ţării ei natale.

Frumuseţea care o înconjura şi viaţa liniştită de la Wharton Park îi induceau Oliviei o stare de pace aproape desăvârşită. Gândurile legate de războiul iminent şi de consecinţele acestuia asupra vieţii ei i se risipiseră din minte la fel de uşor cum pânzele de păianjen de pe trandafirii din grădină se topeau între degetele ei.

Într-una dintre după-amieze, Adrienne o luă cu ea la o plimbare pe coastă. Olivia fu uimită de frumuseţea plajei Holkham, ce se întindea în faţa ei ca un şorţ imens, auriu. Organizară un picnic printre dune, Adrienne moţăind un pic după masă, cu pălăria de paie trasă peste faţă, ca să-i protejeze tenul sidefiu de razele soarelui.

Olivia coborî spre mal ca să încerce apa rece, sărată, cu vârful picioarelor. Totuşi, nu era chiar atât de rece pe cât se aşteptase ea şi, înconjurată de pustietatea magnificei plaje, în timp ce vântul îi răvăşea părul, iar soarele strălucea sus, pe bolta cerului, se gândea că i-ar fi plăcut mult să trăiască pe aceste meleaguri ale Angliei.

Când se înapoiară la Wharton Park, Olivia traversă repede holul ca să urce în dormitor şi să-şi scoată rochia udă şi mototolită de pe ea. Tocmai atunci, pe scară, în faţa ei, se iviră o siluetă binecunoscută şi chipul la care visase atât.

– Olivia, ce minune să te văd aici!

O sărută cu căldură pe ambii obraji; ea regretă numaidecât aspectul răvăşit pe care-l avea. Harry purta încă uniforma de ofiţer şi arăta impozant şi foarte chipeş.

– Harry, salut! Ce mai faci?

El făcu o grimasă.

– Oh, aş zice binişor, dar tu arăţi teribil de bine.

Olivia se înroşi la faţă.

– Crezi? Tocmai am fost la plajă cu mama ta şi mă tem că nu arăt tocmai bine.

– Ei bine, eu cred că arăţi perfect. Şi mie îmi place să alung păienjenii cu ceva aer proaspăt de mare. Ce zici, mergem mâine împreună, dacă suporţi o astfel de excursie două zile la rând? Am weekendul acesta liber şi vreau să mă bucur din plin de el.

Harry arăta senin, aproape euforic, aşa cum Olivia nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

– Sună distractiv. Şi-acum, scuză-mă, chiar trebuie să scap de rochia asta udă.

– Sigur că da, Olivia. Ne vedem la cină!

– Da, replică ea, începând să urce scara. Ne vedem mai târziu!

În seara aceea, Olivia o rugă pe Elsie să o coafeze în aşa fel încât să îi lase o buclă mare deasupra frunţii, şi restul părului, într-o cascadă de bucle aurii revărsate pe umeri. Îşi trase pe ea rochia albastră preferată, apoi se privi în oglindă.

– Arătaţi ca un tablou! îi spuse Elsie plină de admiraţie. Vine şi master Harry astă-seară, nu-i aşa?

– Cred că da.

Olivia era prea emoţionată ca să se angajeze în vreo conversaţie pe acest subiect.

Coborî la parter şi îi zări pe Adrienne şi pe Harry pe terasă.

– Harry tocmai mi-a spus că ați aranjat să mergeți mâine la plajă, o întâmpină Adrienne cu un zâmbet aprobator. Olivia, *chérie*, aerul proaspăt îți prieste! Arăți superb în seara asta. Îi dădu Oliviei un pahar cu rozé de pe tava de argint așezată pe masă. Mâine va fi și Christopher acasă. Așa că duminică vom organiza o petrecere la prânz, la care sunt invitați unii dintre vecinii noștri, pe care-i vei putea cunoaște și tu. Ne așezăm?

Seara fu plăcută. Harry era foarte atent cu Olivia, punându-i întrebări despre sezonul petrecut la Londra. Adrienne se retrase destul de devreme, sub pretext că ar fi obosită, iar cei doi rămaseră singuri pe terasă. Olivia se străduia din răsputeri să-și stăpânească emoțiile și să-și păstreze calmul.

– Olivia, sunt atât de bucuros că ești aici! Este minunat pentru mama să aibă pe cineva care să-i țină de urât la Wharton Park, având în vedere că nu se poate duce în Franța, mai cu seamă din cauză că tatăl meu este ocupat. Ține foarte mult la tine, adăugă el.

– Sentimentul e reciproc, confirmă Olivia.

– Frumusețea acestei părți a lumii ți se pare acum mai atrăgătoare decât înainte? îi zâmbi Harry, ambii amintindu-și frânturi din prima lor conversație.

– O, da! O ador. Mama ta m-a convins iremediabil.

– Are un talent persuasiv, ceva de speriat. Harry ridică sprâncenele. Sunt tare bucuros că-ți place aici. Este un loc absolut special.

– Și trebuie că este un bonus pentru tine să-ți poți petrece timpul acasă, zise Olivia.

– Așa e, încuviință Harry din cap. Face ca toată treaba asta nenorocită să fie mai suportabilă. Oricum, am unde să dorm, când sunt epuizat.

Îi întinse mâna, ea o prinse și se ridică. El îi dădu drumul imediat ce intrară în casă, îndreptându-se amândoi spre scară.

– Noapte bună, Olivia! O sărută politicos pe ambii obraji. Somn ușor!

Și o luă în direcția dormitorului său.

Olivia se urcă în pat confuză, întrebându-se de ce Harry nu încercase să o sărute din nou. Totuşi, încercă să se liniştească, gândind că era de-abia la începutul şederii ei acolo şi prima zi liberă a lui Harry după mai multe săptămâni. Trebuia să-i dea ceva timp.

În dimineaţa următoare, Harry părea să fie într-o bună dispoziţie în timp ce conducea automobilul spre coastă.

– Nu te voi plictisi din nou cu Holkham. Cred că e cazul să mergem la Cromer. Luăm ceva de mâncare şi ne plimbăm pe faleză, îi propuse el.

Visul Oliviei de a sta în braţele lui Harry printre dunele de nisip se risipi imediat. Încercă să nu lase dezamăgirea să afecteze timpul preţios petrecut alături de el.

Avură parte de o zi plăcută împreună, deşi nu tocmai aşa cum şi-ar fi dorit-o Olivia. În timpul prânzului, luat în restaurantul unui hotel, Harry o distră cu tot felul de poveşti despre noii recruţi, câţiva dintre ei chiar de pe moşia Wharton Park.

– Sunt impresionat mai ales de Bill Stafford, logodnicul lui Elsie, comentă Harry, aprinzându-şi o ţigară. Curat lucru, are stofă de ofiţer. Are un aer de autoritate calmă, care-i face pe ceilalţi să-l asculte imediat. Va fi un soldat cu mult mai bun decât mine, aşa cum eu nu voi fi niciodată.

– Sunt sigură că nu-i adevărat ce spui.

– Ba eu mă tem că da, fată dragă! Cu un oftat, strivi mucul ţigării. Ce zici, mergem?

În seara aceea, serviră masa în sufragerie datorită faptului că lordul Crawford venise de la Londra. Adrienne radia de fericire să-i aibă alături de ea, la cină, pe soţul şi pe fiul ei, şi veselia ei era molipsitoare. După masă, jucară bridge, cu Olivia a patra mână. Ea şi Christopher câştigară, asta şi datorită învăţăturilor preţioase primite de la domnul Christian.

La sfârşitul serii, Harry o conduse sus, pe scară; din nou, fierbea în sinea ei, aşteptând un sărut de noapte bună. Însă el se mulţumi să o sărute doar pe obraji înainte să se îndrepte spre propriul dormitor.

A doua zi, la prânz, veniră douăzeci de invitaţi, prieteni şi vecini cu lordul şi lady Crawford. Olivia se simţea bine, fiind obişnuită cu compania unor persoane mai în vârstă, dar o încerca o senzaţie ciudată, ca şi când ar fi fost prezentată pentru a obţine aprobarea tuturor. Spera să se achite bine de această sarcină. Harry se purta frumos în continuare, atent, dar distant.

În seara aceea, în pat, Olivia decise cu stoicism, dar şi cu tristeţe, că era timpul să-şi facă planuri de viitor fără a-l include pe el.

În timp ce vara se apropia de sfârşit, recolta fusese strânsă de pe câmpuri. În aer plutea miros de fum de la miriştile arse. Într-o stare de picoteală plăcută, Olivia citea cu aviditate, făcea plimbări lungi prin parc şi, deseori, se ducea să-l viziteze pe Jack în seră. Nu-l mai văzuse pe Harry de la petrecerea de duminică de la prânz – el îşi petrecuse ultimul weekend la Londra –, şi ambivalenţa lui evidentă o forţa să se concentreze pe ceea ce avea să facă după ce pleca de acolo, peste câteva zile. Ar fi plecat mai repede, dar Elsie, cu care se împrietenise la cataramă, o rugase cu cerul şi cu pământul să asiste la căsătoria ei, şi Olivia acceptase.

Cu trei zile înainte de nunta lui Elsie, Christopher sosi pe neaşteptate acasă, de la Londra. El şi Adrienne stătură închişi în biroul lui cea mai mare parte din acea după-amiază. Olivia citea în bibliotecă, când Adrienne veni s-o caute, albă la faţă ca hârtia.

– Oh, draga mea, Adrienne îşi prinse faţa în palme, se pare că am intrat în război. Christopher mi-a spus că guvernul britanic a primit nişte informaţii secrete conform cărora *Kriegsmarine* a dat ordin întregii flote comerciale sub pavilion german să intre imediat în porturile din Germania înaintea invadării Poloniei. Nu au de gând să respecte pactul germano-sovietic de neagresiune. Se lăsă brusc pe un scaun, cu capul în mâini. E aici, Olivia, asta e cruda realitate!

Olivia sări în picioare şi încercă s-o aline.

– Sigur că Herr Hitler nu va dori asta? Doar ştie ce înseamnă asta.

– Ştie, şi asta vrea; asta a vrut mereu. Christopher crede că mâine-dimineaţă va începe invazia Poloniei. Şi, pe urmă, desigur, Marea Britanie trebuie să declare război. Adrienne o prinse pe Olivia de mână. Nu trebuie ca Elsie să afle acest lucru mai curând decât e nevoie. S-o lăsăm să se mai bucure de ultimele clipe. Nu trebuie să sufli un cuvânt nimănui până ce informaţia nu e oficială, ai înţeles?

– Sigur că da, Adrienne! Nu suflu un cuvânt, promit!

– Sper ca ei să se bucure de căsătoria lor, la fel ca oricare alt cuplu. Să simtă că au un viitor, deşi nu e posibil aşa ceva. Ochii lui Adrienne erau plini de lacrimi. Scoase o batistă de dantelă să le şteargă. *Mon dieu!* Ajunge! Trebuie să-mi revin. Iartă-mă, *ma petite*! Uneori, este rău să ştii prea multe. Christopher trebuie să se întoarcă de îndată la Londra. A venit doar ca să mă anunţe.

În seara aceea, Adrienne îl aşteptă pe Harry. Îl invită în bibliotecă şi turnă pentru fiecare câte un pahar de Armagnac.

– Mamă, am auzit! îi spuse Harry, citind disperarea pe chipul ei frumos. Te rog, nu intra în panică, nu e nimic sigur încă, şi nimeni nu ştie cum vor evolua lucrurile şi ce implicaţii vor fi. Nu prea e o veste şocantă; cel puţin, pentru cei care ştiam. Zarurile au fost aruncate când Hitler a intrat în Cehoslovacia. Noi ne pregătim de mai multe luni, şi cred că toţi camarazii mei vor fi mulţumiţi să ştie în ce situaţie ne aflăm şi să-şi pună în aplicare toate cunoştinţele căpătate.

Adrienne îşi ridică mâna spre tâmplă.

– N-am crezut că voi fi nevoită să îndur încă un război. În ultimul am pierdut atâţia oameni pe care i-am iubit, şi acum... se uită la el, Harry al meu...

Ridică neputincioasă din umeri, iar el se apropie ca s-o liniştească.

– *Maman*, te implor, nu te mai zbuciuma atât! încercă el s-o aline, în timp ce ea suspina în braţele lui.

Era una dintre puţinele ocazii din viaţă când şi-ar fi dorit o mamă englezoaică, mai rezervată. Îl durea groaznic să o vadă atât de distrusă.

– Dar ce voi face eu aici, Harry? Când tu vei pleca la război, şi tatăl tău va fi tot timpul la Londra? Când majoritatea tinerilor de pe moşie vor pleca şi ei? Cum mă voi descurca singură cu Wharton Park?

– Măcar o ai pe Olivia aici, spuse Harry.

– *Pouf!* Adrienne făcu un gest de protest cu mâna ei delicată. Ea nu va rămâne aici când începe războiul, de ce-ar face-o? Emoţiile prin care trecea o făceau să rostească adevărul. V-am văzut împreună, Harry, şi am constatat cât de mult te iubeşte, dar tu... nu cred că simţi acelaşi lucru pentru ea. Da, am invitat-o aici, pentru că mi s-a părut că voi doi vă plăceţi. Dar, acum, cred că am greşit. Şi, fiindcă ea se află aici doar pentru tine, va pleca, şi eu voi rămâne singură.

Harry era complet derutat, şocat de ceea ce auzise.

– Crezi că Olivia mă iubeşte? o întrebă uimit.

Întrebarea lui îi stârni furia lui Adrienne.

– Sigur că da! Eşti orb? Se citeşte pe faţa ei. Şi e o fată atât de drăguţă, de inteligentă, ceva neobişnuit pentru o englezoaică. Da, îmi făceam planuri pentru voi... pentru că tu eşti singurul moştenitor şi... oh! Îşi lipi palmele reci de obrajii care-i ardeau. N-ar trebui să spun asta, dar, dacă tu nu supravieţuieşti, nu va exista nici un moştenitor pentru Wharton Park. Va trece în posesia nepotului tatălui tău, Hugo, şi neamul nostru se va stinge după trei sute de ani.

– Doamne sfinte! Harry îşi retrase mâinile din jurul umerilor ei şi începu să se plimbe agitat prin bibliotecă, sorbind din când în când din Armagnac. Ai dreptate, în mod clar. Dacă nu mă întorc, atunci...

– Harry, realmente regret profund! Nu sunt în apele mele în seara asta. Te rog să mă ierţi şi să uiţi ce ţi-am spus.

El se întoarse spre ea.

– N-ai spus decât adevărul. Olivia este o fată drăguță, și eu o îndrăgesc foarte mult. Și ție îți place de ea. Va sta aici cu tine, dacă...

– Nu, Harry! Uită ce ți-am spus! insistă Adrienne cuprinsă de panică. Am presupus mult prea multe lucruri. Am crezut...

– Poate că ai avut dreptate! Harry încuviință din cap. Dar eu sunt bărbat, și nu sunt prea sensibil la tot felul de interpretări.

– Posibil, dar reține că dragostea nu poate fi inventată. Dacă nu există, atunci nu poți face nimic. Adrienne îl privi lung. Mă doare teribil capul, trebuie să merg la culcare.

– Sigur că da, *maman*, a fost o zi grea pentru noi toți.

Adrienne se duse spre ușă, apoi se opri, se întoarse și-l privi din nou pe Harry.

– Crede-mă că nu vreau să faci ceva ce nu-ți dorești. Nu așa ne purtăm în Franța, și nici nu-mi stă în fire. Noapte bună, dragul meu! Să sperăm că mâine va fi o zi mai bună.

După ce ea ieși, Harry își mai turnă un pahar de coniac și se așeză pe unul din fotoliile confortabile din piele, ca să mediteze.

Capitolul 19

A doua zi de dimineaţă, pe 1 septembrie 1939, la radio se anunţă că trupele lui Hitler intraseră în Polonia. Peste două zile, în ajunul căsătoriei lui Elsie cu Bill, Chamberlain se adresă naţiunii pentru a anunţa existenţa stării de război între Marea Britanie şi Germania.

Poate din cauza dezastrului iminent şi a faptului că izbucnise războiul, toată moşia părea că stă în expectativă. În următoarea dimineaţă, în timp ce Olivia îşi făcea bagajele, auzi un ciocănit la uşă.

– Intră! zise ea.

Harry îşi făcu apariţia.

– Olivia, îmi pare rău că te deranjez, dar ai fost invitată la nunta lui Elsie, nu-i aşa?

– Da, zise ea pe un ton rece.

Izbucnirea războiului şi nesiguranţa de care Harry continua să dea dovadă îi alungaseră orice gând de romantism. Acum dorea, pur şi simplu, să-şi vadă de viaţa ei.

– Te-ar deranja dacă te-aş însoţi? Mi-ar prinde bine nişte feţe vesele. O îndrăgesc mult pe Elsie, şi mai ales pe Bill, şi un eveniment ca acesta mi se pare potrivit.

Olivia îl privi surprinsă. Dându-şi seama că nu îl putea refuza, îi spuse:

– Desigur, dacă asta doreşti! Ceremonia are loc la ora două după-amiază.

– Atunci, ne întâlnim în hol, la unu şi jumătate, şi putem să facem o plimbare prin parc până la biserică. Îi zări geamantanul pe pat, în spatele ei. Împachetezi?

Olivia încuviinţă din cap.

– Da, mâine plec acasă la părinţii mei, în Surrey. Pe urmă, direct la Londra, ca să mă înscriu în forţele de apărare. În Wrens[1], dacă mă acceptă.

– Olivia, sună minunat! Dar îmi vei lipsi aici!

– Mă îndoiesc, replică Olivia cu ostilitate şi fără nici un sentiment.

– Te asigur că ne va părea *tuturor* rău că pleci. Unu şi jumătate, atunci?

– Da, dădu ea din cap aprobator şi se întoarse la bagajele ei.

Realmente, Harry se purta într-un fel care o deruta teribil.

Olivia şi Harry se aşezară în biserică pe o bancă din spate, urmărind-o pe Elsie cum radia de mândrie şi fericire în drum spre altar, în superba ei rochie din dantelă. Toţi cei prezenţi, fără excepţie, lăcrimau în timp ce ei îşi rostiră jurămintele; toţi erau conştienţi că viaţa lor de cuplu avea să se sfârşească în curând. Era un moment solemn şi, pe când Olivia aruncă o privire în direcţia lui Harry, putu vedea că era şi el emoţionat.

La petrecerea care urmă ceremoniei religioase, Olivia îl urmări cu admiraţie pe Harry care şedea la o masă din holul primăriei, înconjurat de toţi subalternii săi, glumind cu ei şi tachinându-i ca de la egal la egal. Erau evidente respectul şi admiraţia pe care aceştia i-o arătau celui care urma să devină stăpânul lor; vedea o latură a lui pe care nu o cunoscuse până atunci, şi inima i se mai înmuie întru câtva.

După micul dejun, fură rostite scurte alocuţiuni, şi Jack, tatăl lui Bill, îl întrebă pe master Harry dacă doreşte să propună

[1] The Women's Royal Naval Service (WRNS) – Forţele Marinei Regale pentru Femei, cunoscut şi drept Wrens în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

un toast pentru cuplul fericit. Se auziră scandări, în timp ce Harry își croia drum în față.

– Doamnelor și domnilor, am onoarea să-i cunosc pe Bill și pe Elsie de-o viață, începu el. Cine și-ar fi închipuit că acești doi copii năzdrăvani, pe care-i prindeam șterpelind mere din livadă, se vor căsători într-o bună zi? Și niciodată nu mi-au oferit și mie nici măcar un măr.

Un val de hohote de râs străbătu holul.

– Din cauza unor circumstanțe nefericite, cărora trebuie să le facem față acum, am ajuns să-l cunosc pe Bill destul de bine în ultimele săptămâni. Vreau s-o asigur pe iubita lui soție că talentele lui gospodărești s-au perfecționat, îi zâmbi Harry lui Elsie. Și mai pot să-i spun că, atunci când mătura va fi înlocuită de armă, nu va exista alt soldat mai bun decât el! Elsie, ai un bărbat bun și curajos. Fii și tu bună cu el și bucurați-vă de timpul pe care îl mai aveți la dispoziție.

Ochii lui Elsie se umplură de lacrimi și îl prinse de mână pe proaspătul ei soț.

– Așa voi face, master Harry, jur!

Harry ridică paharul.

– Pentru Bill și Elsie!

– Bill și Elsie! rostiră toți în cor, în timp ce Harry cobora de pe podium în uralele tuturor.

Jack bătu din palme, să se facă liniște.

– Eu închin de trei ori paharul în cinstea lui master Harry, căruia, într-o bună zi, îi vom spune mândri și bucuroși Domnia Sa lordul, și a tinerei domnișoare Olivia, care s-a purtat atât de frumos cu Elsie a noastră. Vă mulțumesc amândurora că ați venit. Și, în numele tuturor celor prezenți aici, poate că ar trebui să vă întreb – Jack zâmbi strengărește – când veți stabili o zi?

Cuvântarea lui Jack fu urmată de noi urale, pe când Harry revenea alături de Olivia.

– Doamnelor și domnilor, prindeți-vă bine partenerii și poftiți la dans! îi anunță Bill.

Harry se așează alături de Olivia, privind-o cu o scânteie de admirație în ochi.

– Cred că te plac foarte mult aceşti oameni.

– Şi eu cred că te plac pe tine, Harry. Ai fost absolut minunat acolo, sus, zise Olivia cu generozitate, încercând să mai alunge din tensiunea creată de întrebarea inopinată a lui Jack.

El îi întinse mâna.

– Dansezi? o întrebă

Ea zâmbi.

– De ce nu?

O oră mai târziu, Harry şi Olivia ieşeau din atmosfera înăbuşitoare a holului în aerul plăcut şi rece al nopţii.

Olivia fusese invitată la dans de toată lumea, inclusiv de Jack, de Bill şi chiar de Sable, majordomul.

Harry o prinse de mână în timp ce se îndreptau spre conac. Pentru o clipă, Oliviei i se opri inima în loc, dar decise să se bucure pur şi simplu de moment şi să nu se mai gândească la nimic.

– Vreau să-ţi spun, Olivia, că ştii foarte bine să te porţi cu personalul! Este un dar pe care-l are şi mama.

– Mulţumesc! răspunse Olivia, privind în jur, ca să admire pentru ultima dată frumuseţea parcului. Îmi va părea rău că plec, admise ea. Am început să îndrăgesc acest loc.

Soarele tocmai apunea când, trecând de câmpurile de pe care recolta fusese strânsă, intrară în parc.

– Olivia, ştii, zise Harry încet, uneori un bărbat nu vede ce se află chiar sub nasul lui.

Surprinsă, Olivia se uită în sus la el.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, de dimineaţă, când te-am văzut că-ţi faci bagajele, mi-am dat seama dintr-odată cât de mult mi-a plăcut să te am aici. Şi cât de mult îmi vei lipsi după ce pleci.

Olivia ridică o sprânceană cu dispreţ.

– Mulţumesc mult că-mi spui, Harry, dar n-aş zice că ai băgat de seamă prea des prezenţa mea.

– Nu, dar ştiam că *eşti* aici.

Olivia nu-i răspunse. N-avea idee ce ar fi putut să-i spună. Intrară în grădini pe aleea ce ducea spre fântână. Deodată, Harry se opri şi o prinse în braţe. O sărută pe buze, de data asta cu pasiune.

Olivia era uluită. Era ultimul lucru la care se aştepta, dar nu putea să nu se bucure de atingerea buzelor lui de ale ei.

În cele din urmă, se întrerupse din sărut, o prinse de umeri şi se uită în ochii ei.

– Olivia, nu vreau să pleci, vreau să rămâi aici cu mine, la Wharton Park.

– Eu... Harry, eu... nu pot, se bâlbâi ea.

– De ce nu? o întrebă el.

– Şi ce să fac aici? Trebuie să mă duc la Londra, să mă înscriu...

– Dragă Olivia, în timpul războiului, vor fi lucruri de făcut şi aici în Norfolk, zise el pe un ton glumeţ.

– Harry, dar nu despre asta e vorba. Eu...

– Mărită-te cu mine!

Se holbă la el ca la un om care şi-ar fi ieşit din minţi. Nu-i trecea prin cap nici măcar o replică pe care să i-o dea.

Apoi, Harry se lăsă pe un genunchi şi-i luă mâinile într-ale lui.

– Olivia, n-am idee ce sentimente ai pentru mine, dacă vei putea să mă suporţi, dar mi-ar plăcea nespus să te aud spunând că-ţi vei petrece restul vieţii aici, la Wharton Park.

Olivia reuşi, în final, să îngaime câteva cuvinte.

– Harry, îmi pare rău, sunt atât de şocată! N-am crezut că tu... înghiţi în sec... ai astfel de sentimente faţă de mine. Dar de ce acum, dintr-odată?

– Poate că nu mi-am dat seama ce simţeam, până aseară, când am discutat cu mama şi, pe urmă, te-am văzut făcându-ţi bagajele, de dimineaţă. Scumpa mea, spune da, te rog! Îţi promit să te ador cât pot de mult. Şi – ceea ce-ţi spun acum să rămână între noi – sunt sigur că, împreună, vom putea face ce trebuie ca să transmitem Wharton Park în mâinile viitoarei generaţii.

Ea se uită în jos la el, la chipul lui frumos, despre care crezuse că nu avea să mai fie niciodată al ei. Şi toată iubirea, pe care o simţise şi pe care încercase cu disperare să o reprime, prinse din nou aripi.

– Spune da, te rog, înainte să-mi distrug genunchiul pe acest pietriş, glumi el, strâmbându-se ca un băieţel năzuros. Iubito, te rog! repetă el.

Olivia încerca să-şi revină, dar îşi dădea seama că n-avea rost să mai caute vreun motiv ca să-l refuze. Îl iubea. Orice alt motiv pălea în faţa acestui sentiment.

– Da, Harry! zise ea. Mă mărit cu tine.

El se ridică, o luă în braţe şi o strânse tare la piept. Apoi, o sărută din nou.

– Oh, draga mea, sunt atât de fericit! Hai să intrăm, s-o găsim pe mama. Sunt nerăbdător să-i spun.

De-abia mai târziu, în acea noapte, după ce se băgase în pat, epuizată de extraordinara turnură a evenimentelor şi de celebrarea lor cu o cupă de şampanie împreună cu Adrienne, Olivia realiză că Harry nu-i declarase nici măcar o dată iubirea lui.

Capitolul 20

Nunta onorabilului Harry Crawford cu domnişoara Olivia Drew-Norris fu stabilită la începutul lui decembrie. Harry se afla în misiune cu batalionul său, având ordin să păzească plajele vulnerabile de pe coasta Norfolkului, să construiască posturi de observaţie, să ridice baricade din sârmă ghimpată şi să planteze mine. Urma să fie ocupat cu toate acestea până cel mai devreme în ianuarie, până la primirea de noi ordine privind reamplasarea batalionului. Alte batalioane fuseseră deja trimise pe continent, astfel că Harry, ca de altfel toată lumea de la Wharton Park, printre care mulţi ale căror rude fuseseră înrolate în Regimentul 5 Royal Norfolk, mulţumeau cerului pentru că cei dragi erau încă acasă.

Adrienne îi propusese Oliviei să aştepte până după nuntă ca să se înscrie în Wrens.

– Vei avea suficient timp după aceea, *ma chérie*, nu acum. Vei fi mireasă şi viitoarea lady Crawford! Trebuie să te bucuri la fel ca mine de aceste pregătiri.

Apropiata nuntă avusese darul de a o împiedica pe Adrienne să cadă în depresie, festivităţile oferindu-i o mulţime de lucruri de făcut. Era decisă, în pofida veştilor tot mai sumbre primite din străinătate, ca acestea să fie organizate fără cusur.

În ceea ce o priveşte, Olivia se simţea de parcă s-ar fi întors în timp, la începutul sezonului; viaţa ei părea acaparată de tot felul de vizite la ateliere de croitorie – o călătorie la Londra, cu

Adrienne, se soldase cu achiziționarea rochiei de mireasă de la însuși Norman Hartnell. Erau liste cu invitați de întocmit, atât pentru petrecerea de logodnă, cât și pentru cununie, și trebuiau expediate invitațiile. O nuntă în înalta societate presupunea, de obicei, un an întreg de pregătiri, dar, unindu-și forțele, Olivia și Adrienne reușiră să țină totul sub control.

Sigur că părinții Oliviei erau în al nouălea cer. Veniră la Wharton Park ca să sărbătorească vestea. Atât tatăl ei, cât și Christopher, ținură câte un discurs la sfârșitul cinei, declarându-se cu totul de acord și urând fericire tânărului cuplu.

Oliviei îi părea oarecum rău pentru faptul că, din nou, mama ei fusese exclusă de la aranjamentele pentru nunta fiicei sale. Acceptase asta cu obișnuita-i grație, spunându-i Oliviei că lordul și lady Crawford achitau toate cheltuielile, ceea ce era foarte drăguț din partea lor, ținând cont că pensia militară a tatei n-ar fi acoperit nici măcar costurile rochiilor pentru domnișoarele de onoare, darămite altceva.

În seara dinaintea ceremoniei de nuntă, fu organizat un dineu acasă pentru prietenii și rudele apropiate ale ambelor familii. Venetia veni însoțită de un grup de prieteni pe care Olivia și-i făcuse la Londra. Se așeză pe patul Oliviei, în timp ce viitoarea mireasă se farda în fața oglinzii.

– Scumpa mea Olivia, nu pot să nu fiu supărată pe tine pentru că m-ai lăsat de izbeliște. Credeam că avem un pact solid pe subiectul „Nu ne măritățm" și, ce să vezi, după numai câteva luni, valsezi spre altar! Vreau să aud că-mi spui că Harry e „alesul", că ești absolut sigură în privința asta.

– Categoric îl ador, și la fel și moșia Wharton Park, replică Olivia cu fermitate.

– Cred că știi că vei fi legată de această casă tot restul vieții? Și, la fel de bine, trebuie că știi că porți povara producerii unui moștenitor, și cel puțin a unuia în plus?

– Mie-mi plac copiii, protestă Olivia. Chiar mi-i doresc.

– Și ești absolut sigură că Harry te iubește?

– Sigur că da, i-o reteză Olivia brusc, întrebarea Oliviei atingând o coardă sensibilă. De ce naiba m-ar lua de nevastă, dacă n-ar fi așa?

După dineu, Olivia se îndreptă epuizată spre dormitorul ei. Tresări, simțindu-se cuprinsă brusc pe după talie.

– Hei, scumpa mea fată, cum te simți?

Harry își freca fața de gâtul ei. Olivia îl simți mirosind a alcool.

– Sunt un pic emoționată, admise ea. Dar tu?

– Mă bucur că se va termina totul curând, și vom putea fi domnul și doamna Crawford. Tu nu?

– Da.

El o sărută gentil pe frunte.

– Bucură-te de ultima ta noapte de libertate, iubita mea. Ne vedem mâine la biserică.

Câteva minute mai târziu, după ce Olivia se băgă în pat, fu cuprinsă de un fior de emoție care-i străbătu tot trupul. De fapt, nu ceremonia de nuntă îi crea acea stare, ci următoarea seară; exact la ora aceea, ea și Harry aveau să intre în imensul apartament cu vedere spre parc, și ușa avea să se închidă în spatele lor.

Desigur, știa la ce să se aștepte – Venetia o inițiase în tainele actului fizic. Dar, deși încerca din răsputeri, nu reușea să-și imagineze o asemenea intimitate cu Harry. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă și el era la fel de inocent ca ea; spera să nu fie, pentru ca măcar unul dintre ei să știe ce să facă. Se consola cu faptul că acesta era doar un ritual prin care trebuiau să treacă toate femeile măritate. Și, se mai gândi Olivia, aproape adormită, singura cale pentru a aduce pe lume bebeluși.

Dimineața următoare se arătă luminoasă, și frigul se mai îmblânzise.

La ora opt, Elsie intră în dormitorul Oliviei cu tava de mic dejun. Fața îi strălucea de entuziasm.

– Și, acum, domnișoară, nu-i nici o grabă. Totul e sub control. Vedeți – îi arătă o bucățică de hârtie –, mi-am notat tot

programul pentru dimineaţa asta, aşa că vom şti amândouă ce avem de făcut.

Olivia se simţi alinată de prezenţa calmă a lui Elsie.

– Eşti o minune, zău aşa! Îţi mulţumesc, spuse ea, în timp ce Elsie îi aşeza tava pe genunchi.

– Ooh, de-abia aştept să vă văd în rochia asta, zise Elsie, făcând semn spre creaţia diafană din satin de culoarea stridiei, pusă pe un manechin, într-un colţ al camerei. Milady mi-a spus că vine să vă vadă după micul dejun. Pe urmă, voi umple cada cu apă caldă şi ne ocupăm de coafură.

La ora nouă, cineva ciocăni uşor la uşa Oliviei.

– Intră!

Apăru Adrienne cu o cutie mare din piele în mână. O sărută pe Olivia pe ambii obraji.

– *Chérie*, este cu adevărat cea mai fericită zi din viaţa mea. Să-l văd pe fiul meu căsătorindu-se cu cea pe care o iubesc ca pe propria mea fiică... ce şi-ar mai putea dori o mamă? Vino aici, să-ţi arăt ce ţi-am adus!

Adrienne se aşeză pe banchetă şi bătu cu palma locul de lângă ea pentru ca Olivia să se aşeze. Deschise cutia, dând la iveală un colier splendid cu diamante şi o pereche de cercei mari, asortaţi, în formă de lacrimă.

– Sunt pentru tine, Olivia, să le porţi astăzi. Toate femeile măritate în această familie le-au purtat în ultimii două sute de ani. Le vei păstra pentru ca, apoi, să le treci mai departe soţiei fiului tău, în ziua căsătoriei.

– Sunt extraordinare! exclamă Olivia uimită. Îţi mulţumesc, Adrienne!

– Nu-mi mulţumi mie, *chérie*, zise ea ridicându-se. Nu-mi doresc nimic altceva decât să rămânem prietene apropiate, aşa cum suntem acum. Trebuie să plec, ca să supraveghez ultimele aranjamente, şi de-abia aştept să-ţi urez bun-venit oficial în familia noastră, mai târziu.

La unsprezece şi jumătate, Olivia era gata îmbrăcată. Elsie o privea cu veneraţie.

– Oh, domnişoară Olivia, arătaţi atât de frumoasă încât aş fi şi *eu* încântată să vă iau de soţie, chicoti ea, în timp ce-i dădea Oliviei mănuşile lungi din satin alb.

– Mulţumesc! Sunt teribil de nervoasă. Olivia deschise braţele spre Elsie. Hai, vino şi strânge-mă la piept! Cred că am nevoie de o îmbrăţişare călduroasă.

– Sigur, domnişoară!

Cu multă atenţie, ca să nu-i mototolească rochia, Elsie o strânse în braţe pe Olivia.

– Mulţumesc pentru că ai avut atât de bine grijă de mine în ultimele săptămâni, aici, îi spuse Olivia. Am întrebat-o pe Adrienne dacă aş putea să te păstrez.

– Vreţi să spuneţi, să fiu camerista unei lady? Adică tot timpul?

Elsie o privea ca fermecată.

– Da. Cine altcineva ar putea să facă treaba mai bine decât tine? Atât timp cât îţi doreşti şi tu asta. Sigur, vei primi şi nişte bani în plus.

– Oh, domnişoară, mi-ar plăcea atât de mult! Vă mulţumesc din suflet! zise Elsie cu vocea tremurând de emoţie. Acum ar trebui să coborâţi. Toţi vă aşteaptă.

– Da. Olivia făcu o mică pauză ca să adopte atitudinea corespunzătoare. Elsie, urează-mi noroc!

Elsie o urmări cu privirea în timp ce Olivia traversa camera spre uşă.

– Mult noroc, domnişoară! şopti ea pe când Olivia trăgea uşa după ea.

Ori de câte ori Olivia îşi amintea ziua nunţii, se străduia să nu uite nici un amănunt. Îl putea vedea pe Harry, splendid în uniforma lui de paradă, stând alături de ea, în faţa bisericii. Şi garda de onoare, formată din militari din batalionul său, aliniată pe trepte, pe când ei ieşeau din biserică soţ şi soţie. La petrecerea organizată în sala de bal, Olivia îşi putea aminti o mare de oameni, unii pe care îi cunoscuse la Londra, alţii pe care nu îi mai văzuse în viaţa ei. Nu-şi aducea aminte ce mâncase – probabil

foarte puţin din cauza corsetului – sau ce declaraseră invitaţii cu prilejul toasturilor ţinute.

Îşi amintea primul dans cu Harry, când toţi băteau din palme, urmat de altele cu lordul Crawford, cu tatăl ei, cu Angus şi cu Archie.

La ora zece, oaspeţii adunaţi în hol îşi luau rămas-bun de la fericitul cuplu, care se ducea la culcare. Fiindcă Harry trebuia să se întoarcă neîntârziat la batalionul său, planurile pentru luna de miere fuseseră deocamdată abandonate. Harry o luă pe Olivia de braţ şi o sărută pe obraz când ea aruncă buchetul din capătul scării. Toată lumea izbucni în urale în momentul în care acesta fu prins de nepoata în vârstă de cinci ani a lui Adrienne.

– Totul e în regulă, iubito? o întrebă Harry în timp ce o conducea pe hol în direcţia opusă vechiului ei dormitor.

– Cred că da, răspunse ea nervoasă.

El deschise uşa spre noul lor apartament şi intrară.

Harry închise uşa în spatele lor şi se aruncă pe patul mare, unde cuverturile erau deja trase.

– Ei bine, nu ştiu ce simţi tu, îi spuse, sprijinindu-şi capul pe mâinile încrucişate, dar n-aş vrea să mai trec din nou prin aşa ceva. Sunt absolut terminat!

Şi Olivia era foarte obosită, dar nu se simţea în apele ei la gândul de a se băga în pat alături de el. În final, se lăsă într-un fotoliu din faţa focului recent aprins.

El o studia de pe poziţia mai înaltă, din pat.

– Ai nevoie de Elsie să te ajute să-ţi scoţi toate astea? Eu nu prea sunt expert.

– Poate că ar trebui să înveţi, îi sugeră ea timid, descurajată de abordarea pragmatică adoptată de el în acel moment.

Harry sări din pat şi se apropie de ea.

– Ridică-te şi hai să vedem ce-i de făcut! îi spuse el.

Ea se supuse şi se întoarse cu spatele, pentru ca el să vadă şirul lung de bumbi din perle care-i luase lui Elsie douăzeci de minute să-i încheie de dimineaţă.

Harry clătină din cap.

– Mă tem că mă dă gata! Iubito, mă duc s-o caut pe Elsie şi revin după ce ea şi-a terminat treaba.

Îi zâmbi şi ieşi din cameră.

Olivia nu ştia dacă să râdă sau să plângă de lipsa lui de sensibilitate. În câteva minute, Elsie era la uşă.

– Master Harry zice că aveţi nevoie de ajutorul meu, şi nu mă miră. Nasturii ăia sunt un coşmar şi pentru cele mai dibace degete.

Elsie începu să-i desfacă unul câte unul, Olivia rămânând tăcută.

– E totul în regulă, domnişoară? o întrebă ea. Sunteţi atât de tăcută.

– Eu... oh, Elsie...

Stânjenită, îşi dădu seama că lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Oh, domnişoară, nu mai plângeţi, vă rog! Sunteţi doar obosită, atâta tot, şi foarte emoţionată. Şi eu am plâns în noaptea nunţii, dacă vreţi să ştiţi. Elsie îi dădu o batistă pe care o scoase din buzunarul ei. Să nu vă urâţiţi faţa drăgălaşă cu lacrimi! Mă mişc cât pot de repede şi vă veţi întoarce în braţele lui.

– Mulţumesc, Elsie, probabil ai dreptate! zise Olivia, suflându-şi nasul. Mă port prosteşte.

– E firesc să fiţi emoţionată în noaptea nunţii, domnişoară! îi mai spuse Elsie, pe când termina de desfăcut ultimul nasture, şi Olivia păşea afară din rochia lăsată să cadă pe podea. Dar master Harry va avea grijă de dumneavoastră, ştiu că aşa va fi, adăugă ea, dându-i Oliviei cămaşa de noapte. Şi, acum, urcaţi-vă în pat, şi eu mă voi duce să pun rochia pe umeraş în vechea dumneavoastră cameră. Şi să-i spun lui master Harry că sunteţi gata şi-l aşteptaţi. Totul în regulă, domnişoară?

– Da, încuviinţă Olivia din cap. Mulţumesc, Elsie!

Elsie ridică rochia de mireasă, o atârnă pe antebraţ şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi, apoi, de parcă şi-ar fi amintit ceva, se întoarse spre Olivia şi-i zâmbi timid.

– Şi vă promit că nu e atât de rău pe cât credeţi. Ne vedem mâine-dimineaţă, domnişoară Olivia. Noapte bună!

Mai calmă acum, Olivia se reaşeză în fotoliu, aşteptându-l pe Harry să revină. Peste zece minute, căscând, decise să se urce

în pat, întrebându-se unde putea să fie el. Simţea că o ucide acea tensiune, dar nu se cădea să iasă din cameră să-l caute. Sigur că avea să vină curând.

Peste o jumătate de oră, el tot nu-şi făcu apariţia. Oboseala zilei o doborî, aşa că Olivia închise ochii şi adormi.

La un moment dat, în timpul nopţii, auzi cum se deschide uşa şi partea lui de saltea se lăsă când Harry se urcă alături de ea în pat. Aşteptă, pradă agoniei, să vadă dacă se întinde ca să o atingă. Nici pomeneală. Peste câteva minute, îl auzi sforăind uşor.

Olivia se trezi de dimineaţă cu un sentiment de teamă. Nu avea nici un dubiu că noaptea precedentă nu decurgese aşa cum ar fi trebuit.

Harry dormea încă lângă ea, aşa că sări din pat şi merse în vârful picioarelor spre camera de alături. Apartamentul lor privat era compus dintr-un dormitor, o baie şi câte un dressing pentru fiecare. În al ei se afla şi un şifonier, în timp ce al lui Harry conţinea un pat îngust.

Olivia era conştientă că era normal ca soţii să aibă dormitoare separate, deşi părinţii ei nu beneficiaseră de acest lux la Poona, casa fiind prea mică. Se uită la pat şi se aşeză pe el, întrebându-se, nefericită, dacă în acel loc preferase Harry să-şi petreacă jumătate din noapte.

Se îmbrăcă repede, neliniştită la gândul că Harry putea să intre şi s-o vadă pe jumătate goală. Când se strecură mai târziu în dormitor, văzu că Harry încă dormea dus. Se îndreptă spre uşă, neştiind ce să facă. Dacă mergea la parter, faptul că se trezise atât de devreme în prima ei dimineaţă ca femeie măritată ar fi stârnit mirarea tuturor. Dar dacă rămânea... avea să fie nevoită să se confrunte cu Harry.

Nu mai trebui să ia o decizie, pentru că Harry se răsuci spre ea, văzând-o în dreptul uşii.

Îi zâmbi, frecându-se la ochi.

– Bună, iubito! Ai dormit bine?

Ea ridică neputincioasă din umeri, disperarea citindu-i-se pe faţă.

El întinse braţele spre ea.

– Vino aici şi dă-mi o îmbrăţişare!

Olivia nu se clinti din loc.

– Iubito, te rog, vino aici! Nu te muşc, să ştii!

Ea străbătu încet camera şi se aşeză pe marginea patului.

– Presupun că te întrebi pe unde-am bântuit azi-noapte.

– Da.

– Ei bine, câţiva camarazi m-au prins pe coridor, când veneam spre tine, şi au insistat să mai bem un pahar. Te-am văzut cât erai de obosită, aşa că m-am gândit să te las să dormi. Întinse mâna şi o strânse pe a ei. Iubito, eşti supărată, nu-i aşa?

– Sigur că sunt, Harry! A fost noaptea nunţii noastre, pentru Dumnezeu! strigă ea fără să-şi mai poată ţine-n frâu sentimentul de deznădejde.

– Sigur. Îmi pare rău. Harry se ridică şi o mângâie pe spate. Dar, iubito, ştii că avem toată viaţa în faţă ca să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt. Nu-i nici o grabă, sau e?

– Cred că nu! răspunse ea fără convingere. Doar că... n-aş vrea să afle cineva.

– Ei bine, nu vor afla nimic de la mine, jur! Hai s-o luăm uşurel, de acord?

Cumva, Olivia îşi petrecu acea zi, încercând să se arate foarte ocupată pentru a evita eventualele întrebări din partea Venetiei şi a lui Adrienne, şi afişând un aer mulţumit, aşa cum credea ea că i-ar fi stat bine unei femei proaspăt măritate.

În seara aceea, după ce toţi oaspeţii plecară şi Olivia se duse la culcare, Harry intră în cameră. Veni să se aşeze pe pat şi îi prinse mâna într-ale lui.

– Iubito, cred că e mai bine să dorm în dressing în noaptea asta. Trebuie să mă trezesc dis-de-dimineaţă mâine şi nu vreau să te deranjez. Se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz. Noapte bună, somn uşor!

Apoi se ridică şi părăsi camera.

Olivia avu toată noaptea insomnie, simţind cum i se strânge stomacul, conştientă că la mijloc era ceva groaznic, teribil.

Capitolul 21

În cele două săptămâni rămase până la Crăciun, Harry nu încercă nici un gest de intimitate în dormitor. De fapt, Olivia de-abia dacă îl mai vedea pe proaspătul ei soţ. El sosea acasă, uneori după miezul nopţii, apuca să doarmă câteva ore în dressing şi, a doua zi, era deja plecat la ora şase. Tot atât de ocupat era şi în weekend.

Olivia simţea că nu prea avea motive să se plângă, ştiind că războiul se apropia cu paşi repezi. Deja un submarin german scufundase crucişătorul britanic HMS *Royal Oak* şi tot mai mulţi tineri dispăreau săptămânal de pe moşie, ducându-se să facă instruire militară alături de batalionul lor.

Singura speranţă a Oliviei era că, de Crăciun, atunci când Harry avea două zile de permisie, aveau să petreacă ceva timp împreună. Şi măcar să discute despre relaţia lor şi despre problemele evidente cu care se confruntau.

Din fericire, erau foarte multe lucruri de care trebuia să se ocupe la moşie, din pricina diminuării numărului de lucrători. Bill fiind plecat, Olivia îşi petrecea timpul dându-i o mână de ajutor lui Jack, îngrijind grădina de legume şi udând florile din seră. Munca afară, în frigul muşcător, îi alunga orice gând. Dar, uneori, îi era greu să simuleze fericirea. Simţea că nu avea pe nimeni căruia să-i ceară un sfat, deşi avea nevoie cu disperare de aşa ceva.

Adrienne, intuind nefericirea nurorii sale şi punând-o pe seama faptului că soţul ei era departe de ea în primele săptămâni de căsnicie, îi propuse să-şi invite vechii prieteni de la Londra la o petrecere, în ajunul Crăciunului.

Chiar şi Harry părea atras de idee.

– Cred că va fi splendid, iubito! Sunt sigur că o vei invita pe Venetia; e o fată energică şi înveseleşte orice petrecere. Şi... ce-ar fi să vină şi tipul ăla, poetul, Archie? Şi Angus, amicul tău scoţian?

Prietenii Oliviei veniră cu toţii, aducând cu ei tot felul de poveşti teribile despre viaţa la Londra şi raţionalizarea alimentelor. Venetia îşi făcu apariţia în uniforma ei elegantă de le Wrens, spunându-i Oliviei că se pregăteşte pentru un job strict secret şi că nu-i putea dezvălui nimic altceva.

După cină, amândouă se aşezară în faţa şemineului din bibliotecă ca să-şi depene ultimele poveşti. Venetia o studia pe Olivia cu un ochi critic.

– Scumpo, pentru o persoană care trăieşte la ţară, arăţi teribil de trasă la faţă. Sper că nu eşti deja însărcinată, chicoti ea.

Comentariul volubil al Venetiei îi aduse lacrimi în ochi Oliviei.

– Doamne! Îmi pare rău, am zis ceva ce nu trebuia?

– Nu... da... oh, Venetia, este *prea* groaznic ca să exprim în cuvinte!

Venetia se trase aproape de Olivia şi o luă pe după umeri.

– Sunt sigură că nu poate fi chiar atât de rău, indiferent despre ce e vorba. Scumpo, sper că nu eşti bolnavă?

– Nu, nu sunt bolnavă... eu... Olivia nu ştia de unde să înceapă. Chestia e, Venetia că eu... eu sunt încă... virgină!

Venetia o privi uimită.

– Cum aşa? Oh, scumpa mea, spune-mi tot. S-ar putea să te ajut, îi zise ea încurajator.

Şi astfel, poticnindu-se printre lacrimi, Olivia îi povesti întreaga istorie.

– Zău dacă pot să-nţeleg, declară Venetia cu sinceritate. Din câte ştiu eu, majoritatea bărbaţilor şi-ar da şi sufletul din ei ca

să obţină ceea ce lui Harry i se oferă acum pe tavă în fiecare noapte.

– Stop! o întrerupse Olivia. Atâta lucru ştiu şi eu. Problema este de ce?

– L-ai întrebat?

– Nu. Tot îmi spun că ar trebui, dar apoi... nu am curaj să vorbesc cu el.

– Ei bine, trebuie s-o faci, categoric, fiindcă nu e normal, îi zise Venetia. Şi, în afară de asta, eşti atât de drăgălaşă, încât cu greu îmi pot imagina cum ţi-ar rezista orice bărbat.

Olivia îi aruncă un zâmbet trist.

– Venetia, îţi mulţumesc, dar nu-mi pot da seama. Soacra mea tot face aluzii la ziua când se va naşte următorul moştenitor al moşiei Wharton Park, şi, desigur, în situaţia dată, ştiu că asta nu are cum să se întâmple. Poate, oftă ea, nu sunt genul lui.

– Acum, chiar că *eşti* o mare prostuţă, o consolă Venetia, tu eşti genul oricărui bărbat. Trebuie să încerci să-ţi aminteşti că asta e categoric problema lui Harry, nu a ta. Venetia începu să se plimbe de colo colo prin bibliotecă. În final, se opri şi îi spuse Oliviei: Poate că este pur şi simplu extrem de timid. Tot ce ai de făcut este să sari pe el.

– Doamne sfinte, nu! N-aş putea să fac aşa ceva.

Venetia căscă.

– Oh, bine, scumpo, dacă totul eşuează, poţi măcar să te consolezi cu ideea că probabil el nu va mai fi mult timp aici. Toţi sunt mobilizaţi în draci, şi Harry va fi şi el expediat în curând în Franţa. Pe urmă, desigur – Venetia zâmbi amuzată – îţi poţi lua un amant. La urma urmei, eşti femeie măritată şi este *de rigueur*. Şi acum, scumpa mea Olivia, trebuie să mă duc să închid puţin ochii. Am avut parte de o noapte dezlănţuită la Londra cu noul meu *amour* şi sunt praf. Mai vorbim de dimineaţă! Şi, îţi repet, nu eşti tu de vină. Noapte bună, scumpo, vise plăcute!

După ce reflectă la vorbele prietenei sale, Olivia îi dădu dreptate, şi anume că Harry putea să fie pur şi simplu teribil de timid. Decise că nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să preia ea iniţiativa.

În seara aceea, îmbrăcată în cel mai drăguț neglijeu, și înainte de a o părăsi curajul, Olivia intră în dressingul lui Harry. Dar, când deschise ușa, descoperi patul gol. Ridicând ochii spre ceasul de deasupra patului, văzu că era trecut de miezul nopții. Neînțelegând unde putea fi el, de vreme ce se ridicase de mult de la masă, ieși din cameră și coborî tiptil scările.

Toate luminile erau stinse, și Sable închisese ușile, ceea ce în mod normal indica faptul că toți servitorii se duseseră la culcare. Traversând holul de la intrare, se opri brusc, zărind o lumină ce se strecura pe sub ușa bibliotecii.

Mergând încet, Olivia apăsă pe clanță și împinse ușa.

Scoase un icnet de groază. Harry stătea în picioare, lângă șemineu, cu spatele spre ea. Putea să-l vadă pe Archie ținând ochii închiși în timp ce continua să-l sărute pe soțul ei, nefiind conștient de prezența Oliviei. Ea rămase încremenită câteva secunde, privind cum Archie îl ținea pe Harry strâns îmbrățișat, cu buzele lipite de gura soțului ei...

Simțind cum i se ridică stomacul în gât, îi veni să verse și fugi în jos, pe coridor, în direcția celei mai apropiate toalete.

După o noapte de nesomn, Olivia se trezi devastată în ajunul Crăciunului. Era mulțumită doar la gândul că avea să fie foarte ocupată s-o ajute pe Adrienne la împodobirea tradiționalului pom de Crăciun – tăiat din parcul conacului și plasat în holul de la intrare. În depărtare, se auzea un radio care transmitea colinde, și toată lumea, cu excepția Oliviei, părea să fie animată de veselia caracteristică acestei sărbători de iarnă. Ea se străduia din răsputeri să se mobilizeze, mușcându-și buzele ca să nu izbucnească în plâns din pricina faptului că se simțea mizerabil.

Venetia, Archie și Angus erau gata să plece la Londra, la prânz. Olivia se ascunse sus, în dormitorul ei, incapabilă să dea ochii cu Archie și să se poarte politicos cu el. Venetia se duse după ea.

– Scumpo, sunt teribil de îngrijorată pentru tine. Azi, arătai ca o fantomă. Dacă ai nevoie vreodată de mine, știi unde mă

găseşti, îi zise Venetia în timp ce o săruta pe Olivia şi îşi lua la revedere de la ea.

– Mulţumesc! înghiţi în sec Olivia.

Nu putea să-i spună Venetiei ce văzuse cu o seară în urmă.

Cumva, trecu de acea zi şi de tradiţionala deschidere a cadourilor de după cină. Cât de repede putu, Olivia se duse la culcare, simţindu-se groaznic, ghemuită sub cuverturi ca să se apere de un frig care, în seara aceea, părea că-i pătrunde în oase.

O oră mai târziu, Harry intră în dormitor.

– Iubito, eşti trează?

Când ea nu-i răspunse, el veni pe partea ei de pat. Îi simţi faţa cum se apropie de a ei.

Sări ca arsă, ţipând.

– NU! Să nu mă atingi!

Harry se dădu un pas în spate, şocat de reacţia ei.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă nedumerit.

Ea sări jos din pat, disperată să se ţină cât mai departe de el.

– Ştiu că nu pot face nimic, acum, că eşti soţul meu, proasta de mine! Dar, te implor, promite-mi că nu vei mai încerca niciodată să mă atingi. Tu... îmi provoci *greaţă*!

Harry se întoarse şi veni după ea, în timp ce Olivia se îndrepta spre şemineu, tremurând de frig şi de mânie.

– Iubito, calmează-te! Despre ce naiba vorbeşti?

Ea îl privi drept în ochi, plină de dezgust.

– Te-am văzut... cu *el*, îi aruncă furioasă. Noaptea trecută, în bibliotecă.

Harry îşi feri privirea de a ei, apoi încuviinţă din cap.

– Deci aşa!

– Toate aceste săptămâni m-am tot întrebat de ce nu mă vrei ca soţie, ca orice soţ normal, de ce nu mă atingi. Am fost teribil de disperată, gândind că e vina mea, că eu greşeam undeva. Şi, desigur... Olivia râse răguşit, tu n-aveai cum să mă mai doreşti vreodată, nu-i aşa? Nu am sexul potrivit!

Îl urmări cu o privire duşmănoasă cum se lasă pe un fotoliu de lângă foc şi îşi prinde capul în mâini.

– Olivia, îmi pare teribil de rău! N-ar fi trebuit să vezi scena aia...

– Iar tu n-ar fi trebuit să *faci* ce-am văzut eu noaptea trecută! Cum ai putut, Harry? În casa asta! Oricine putea să intre... să te prindă... aşa cum am făcut eu!

– Îţi jur că nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, şi nici nu se va mai întâmpla. Eu... noi... eram beţi... şi ne-am lăsat duşi de val...

– Te rog să mă scuteşti cu scuzele tale, Harry! Olivia îşi frământa mâinile disperată. Chiar încerci să-mi spui că nu poţi rezista braţelor deschise ale unui alt BĂRBAT? Încercă să se controleze, ştiind că era în pragul unei crize de isterie.

– Iubito...

– Să nu-mi mai spui „iubito"! Nu sunt „iubita" ta, *el* e! Apoi, neputincioasă, o podidi un hohot de plâns. Se duse spre pat şi se aşeză pe margine. Harry, cum poţi fi atât de crud? Cum de te-ai putut însura cu mine, când ştiai asta?

– N-am ştiut... nu ştiu... Olivia, poate că nu mă înţelegi, dar la şcoală...

– Nu-mi pasă ce s-a întâmplat la şcoală! Îl privi plină de dezgust. Acum eşti însurat, ai o soţie! Cum de-ai putut să mă laşi să-mi irosesc viaţa alături de tine, ştiind că nutreşti sentimente faţă de bărbaţi şi că nu vei putea niciodată să mă iubeşti cu adevărat? Te ştiam timid, Harry, dar nu atât de crud.

– Te rog, Olivia, îţi promit, chiar am sentimente faţă de tine. Şi după noaptea trecută ştiu că... ce-ai văzut... nu e de mine, crede-mă!

– Cât este de convenabil să afirmi aşa ceva, acum, că ai fost descoperit! îi aruncă ea. Îţi dai seama că poţi fi aruncat din armată şi în dizgraţie pentru aşa ceva? Şi părinţii tăi, bieţii tăi părinţi! Olivia scutură din cap. Mama ta mă tot întreabă când voi aduce pe lume viitorul moştenitor. Harry, zise ea, simţind că ajunge la capătul puterilor, cum pot să îndur aşa ceva?

– Iubito, te rog, nu plânge!

Făcu un gest ca şi cum ar fi dorit să se apropie de ea, dar Olivia întinse braţele în faţă.

– Ţi-am zis *să nu mă atingi*!

Harry se întoarse la fotoliu şi se prăbuşi în el. Rămaseră tăcuţi o vreme.

– Ştii, zise Harry într-un târziu, nu e ceva complet neobişnuit pentru bărbaţi să se lupte cu... ceea ce simt, Olivia. Îţi promit, iubita mea, că după noaptea trecută ştiu ce-mi doresc acum. Şi, te rog, dacă-mi permiţi, vreau să mă revanşez, să fac căsnicia noastră să meargă. Ştiu că noaptea trecută am făcut un lucru foarte greşit, dar, sincer, am făcut-o cu cele mai bune intenţii, dacă mă laşi să-ţi explic cum...

– Te rog, se cutremură Olivia, scuteşte-mă de detalii. Iartă-mă că nu vreau să intru în lumea ta meschină şi murdară. Eliberă un lung suspin. Cred că, în momentul în care ne calmăm amândoi, va trebui să discutăm ce e de făcut. Eu trebuie să mă hotărăsc dacă pot duce o astfel de viaţă. Se uită în sus la el. Şi, dacă nu pot, Harry, îmi vei acorda divorţul?

Harry arăta îngrozit.

– N-a existat niciodată un divorţ în familia noastră.

– Poate că nici un homosexual!

Rosti cu brutalitate cuvântul şi-l văzu pe Harry tresărind, ceea ce îi plăcu.

– Olivia, te rog să nu mai spui asta! o imploră el. Nu asta sunt cu adevărat. Da, m-am gândit un timp că e posibil, de aceea trebuia să aflu dacă aşa e. Dar, realmente, draga mea, crede-mă, nu sunt. Atât de multe lucruri mi s-au clarificat în minte azi. Tocmai ăsta e motivul pentru care am venit la tine în seara asta. Doream să pecetluim în sfârşit căsătoria noastră.

– Foarte nobil din partea ta, Harry! Olivia se simţi deodată epuizată. Dar mă tem că nu te cred. Nu cred că mă iubeşti şi-mi doresc să nu mă fi îndrăgostit niciodată de tine. Şi, acum, te rog, ne aşteaptă încă o zi lungă, şi trebuie să încerc să dorm puţin. Se uită în sus, spre el. Şi vreau să-mi promiţi un lucru.

– Orice, Olivia, iubito, serios!

– Vreau să-mi promiţi că nu te vei apropia de mine şi nici nu mă vei atinge cât timp mă voi gândi la ceea ce am de făcut.

– Sigur, accept, zise el cu tristeţe. Te înţeleg.

Capitolul 22

În săptămânile următoare, Olivia nu trebui să se teamă că Harry avea să încerce să se apropie de ea. Abia dacă era pe acasă. Împreună cu soldaţii săi, asigura douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru paza de coastă în nordul Norfolkului. Alimentele începuseră să fie raţionalizate la maximum, şi oficiali din Ministerul Agriculturii veneau la Wharton Park ca să discute cum puteau fi desţelenite mai multe terenuri pe care să le cultive cu cereale şi legume.

Olivia făcuse o vizită la centrul local de recrutare ca să se înscrie în forţele Wrens. Dar, când cei de acolo aflară că locuieşte la Wharton Park, şefa centrului o îndrumă spre sediul local al forţelor terestre locale, Women's Land Army, considerând că acolo exista un post mai potrivit pentru ea.

– Un număr de fete vor fi încartiruite pe moşiile din comitat, inclusiv pe a ta. Având în vedere calificarea pe care o ai, eşti exact persoana de care are nevoie WLA.

Olivia dădu curs acestei sugestii şi se întâlni cu şefa WLA, pe loc încântată să găsească pe cineva de aceeaşi vârstă cu fetele trimise deja pe moşie. Olivia fu însărcinată să se ocupe de organizarea forţelor în acea zonă, ţinând legătura cu fermele de prin partea locului pentru a găsi cât mai multe fete disponibile, urmând să le repartizeze după aceea.

Împărţindu-se între această activitate şi ajutorul acordat lui Adrienne ca să menţină domeniul pe linia de plutire, în pofida

personalului tot mai restrâns, Olivia ducea o viaţă extrem de ocupată. Faptul că nu avea un moment liber să se gândească la viaţa ei personală o ajută să mai uite de suferinţa care o chinuia. Nu era momentul să se gândească la necazurile proprii şi nici la viitor. Era o ironie că-şi găsise alinarea tocmai în această situaţie şi reuşea să treacă cu bine zi după zi. În afară de asta, cel puţin acum ştia motivul, ceea ce o ajuta enorm.

În rarele momente în care îşi făcea apariţia, Harry făcea tot posibilul să o convingă de iubirea lui. Îi copia, cu scrisul lui elegant, poemele romantice favorite şi i le strecura pe sub uşa dormitorului, le cerea lucrătorilor de la seră să-i aducă zilnic câte un buchet de flori, astfel că apartamentul lor era scăldat tot timpul în miresme ameţitoare, îi comanda la Londra pachete cu cărţi despre care ştia că îi plăceau.

Se comporta exact cum şi-ar fi dorit ea în perioada dinaintea căsătoriei. Dar acum... nu mai însemna nimic.

Îşi simţea inima anesteziată.

Fetele din WLA descinseră la Wharton Park cu un autobuz, la începutul lunii martie. Olivia fusese avertizată de reprezentanta WLA că multe dintre fete proveneau din oraşe industriale, neavând nici cea mai vagă idee despre îndeletnicirile de care urmau să se ocupe la ţară. Amenajase pentru ele trei căsuţe libere din patrulater, unde să le cazeze. Casele nu mai erau locuite de mai mulţi ani, aşteptând să fie renovate. Erau umede şi întunecoase, dar Olivia se pusese pe treabă şi, cu ajutorul lui Elsie şi al altora, reuşise să le igienizeze şi să le facă locuibile.

În seara sosirii fetelor, le invită în bucătărie, toate uluite de mărimea conacului. Olivia mâncă împreună cu ele, aflând de unde veneau şi cât de ciudată li se părea uniforma pe care urmau s-o poarte.

– Doamnă Crawford, ar trebui să încercaţi bluzele din Aertex, îi zise o fată cu un puternic accent de Birmingham. Îţi zgârie pielea ca naiba!

– Şi sunt mult prea mari, comentă o altă fată. Cred că nădragii-s făcuţi pentru bărbaţi, nu pentru femei. Ce ziceţi fetelor, vom arăta de groază mâine-dimineaţă?

Toate se puseră pe chicotit, şi Olivia era mulţumită că avea de-a face cu nişte fete de treabă. Reprezentanta WLA o avertizase, de asemenea, că era posibil să se mai ivească unele probleme, dat fiind că fetele nu se cunoşteau între ele şi nu era exclus să-şi scoată ochii una alteia.

După cină, Olivia se ridică şi bătu din palme, cerând să se facă linişte.

– Şi, acum, fetelor, în primul rând vreau să vă urez bun-venit la Wharton Park. Este un domeniu mare şi frumos, într-o zonă plăcută a ţării, şi voi, toate, ar trebui să vă socotiţi norocoase că aţi ajuns aici. Domnul Combe vă va aduce la cunoştinţă programul, iar eu doresc să vă pun la curent cu aranjamentele de ordin domestic pe perioada şederii voastre aici. La micul dejun veţi primi pâine, lapte şi ouă în casele în care sunteţi cazate. Munca începe la ora opt, când vă adunaţi în patrulater, şi domnul Combe şi ajutoarele lui vă vor repartiza sarcinile pe ziua respectivă. Aveţi o pauză de cincisprezece minute în cursul dimineţii, apoi, la prânz, veţi primi sendvişuri făcute la bucătărie şi trimise în locul unde vă desfăşuraţi activitatea. După-amiază, activitatea se reia la ora unu şi se încheie la cinci, iar cina se va servi aici, în această bucătărie, la ora şase. Am aprecia dacă, între cinci şi şase, vă veţi spăla şi schimba, ca să nu veniţi aici în uniformele pline de noroi, le mai spuse Olivia, zâmbind.

– Păi, doamnă, mă gândeam să-mi pun rochia de bal şi tiara, ca să pot să iau ceaiul aici, n-aveţi teamă! îi spuse chicotind o fată, stârnind un val de hohote de râs în jurul ei.

– Veţi avea liber o zi pe săptămână, continuă netulburată Olivia, prin rotaţie. Dacă vreţi să mergeţi la cumpărături în oraş, un autobuz pleacă din faţa casei la ora unsprezece, spre Cromer, şi revine la patru şi jumătate. În fiecare casă găsiţi un exemplar cu toate aceste detalii. Multe dintre voi nu sunteţi obişnuite să trăiţi la ţară, adăugă ea. Nu există cinematografe şi

nici lumini strălucitoare pe stradă. Vă propun să vă aranjaţi singure distracţiile de seară, ca, de exemplu, diferite jocuri.

Olivia observă lipsa de entuziasm a fetelor, aşa că se grăbi să continue.

– Am mai decis să organizăm un concurs de împletit la Wharton Park. Soacra mea, lady Crawford, se ocupă cu expedierea de ciorapi, căciuli şi şaluri băieţilor noştri de pe continent. Dacă nu ştiţi să împletiţi, puteţi învăţa. Şi fata care face cele mai multe obiecte într-o lună va primi o pereche din aceştia... zise Olivia, deschizând o pungă de hârtie de pe masă ca să-i scoată conţinutul.

Fetele nu mai conteneau cu exclamaţiile de încântare la vederea perechii de ciorapi din nylon pe care-i ţinea Olivia în mână. Se simţea uşurată văzând că această abordare dădea roade.

În timp ce Olivia ieşea din bucătărie, Adrienne, care nu se simţise bine toată săptămâna, stând închisă în dormitorul ei, o aştepta în holul de la intrare.

– Olivia, vrei să bei un pahar cu mine în bibliotecă? o întrebă ea. Cu siguranţă eu am nevoie de unul.

– Desigur, acceptă Olivia, deşi se simţea epuizată după acea zi lungă, şi ultimul lucru la care s-ar fi gândit era o discuţie cu soacra ei.

Sable fiind însărcinat să conducă un tractor, Adrienne trebui să toarne singură băutura.

– Gin? o întrebă ea pe Olivia.

– Ar fi minunat, acceptă Olivia, lăsându-se obosită pe un scaun.

– Cum te-ai descurcat cu fetele? Cum sunt? o bombardă Adrienne cu întrebările în timp ce-i dădea Oliviei paharul şi se aşeză pe un scaun vizavi de ea.

– Mi se par drăguţe, dar presupun că pot să apară şi surprize. N-au nici un pic de experienţă, dar vor învăţa. Şi orice port, pe timp de furtună...

– Da, admise Adrienne. Indiferent ce greutăţi avem de îndurat aici nu înseamnă nimic în comparaţie cu cele pe care le

vor înfrunta băieții. Și nu mai durează mult, Olivia, suspină ea. Dar măcar tu și Harry ați beneficiat de ceva mai mult timp împreună decât alții.

– Da, așa e, răspunse Olivia mecanic.

Adrienne o studia pe nora ei.

– *Chérie*, nu vreau să mă bag, dar mă întreb dacă e totul în regulă între tine și Harry?

– Da, încuviință Olivia din cap, cu un fior de teamă, când își aminti că Adrienne avea darul intuiției, ne bucurăm de timpul pe care-l mai avem la dispoziție.

Adrienne o privi pe Olivia, cercetându-i fața.

– Da, poate din cauză că vă vedeți atât de puțin, așa cum spui. Dar am simțit, privindu-vă împreună, că există oarecare... răceală între voi.

– Sunt sigură că ai dreptate, Adrienne, continuă Olivia linia de gândire lansată de soacra ei. De-abia am avut parte de câteva ore împreună în ultimele câteva săptămâni.

– Ei bine, dacă Harry va primi o permisie, ați putea să plecați undeva. La urma urmei, n-ați avut o lună de miere.

Gândul de a sta undeva singură cu Harry îi provocă Oliviei o senzație organică de rău.

– Adrienne, cred că amândoi știm că prioritatea noastră acum este aportul adus în slujba războiului. Avem o viață întreagă în fața noastră.

– Olivia, este foarte nobil din partea ta și – Adrienne se înfioră – să ne rugăm să fie cum spui.

Germania invadă Danemarca și Norvegia în aprilie și, simultan, în Marea Britanie începu campania militară. Totuși, în pofida înfricoșătorului război și a tensiunilor care existau în legătură cu data invadării țărmurilor britanice de către Germania, Olivia descoperi că se bucura de noua ei viață. WLA o ținea foarte ocupată și devenise expertă în organizarea primirii fetelor de-abia sosite la țară și în rezolvarea problemelor.

Fetele de la Wharton formau un grup vesel și, când le ducea sendvișurile, la prânz, se așeza alături de ele pe iarbă,

ascultându-le cu plăcere cum făceau haz una de cealaltă. Când nu avea grijă de fetele ei ori de repararea vreunui tractor defect sau de recuperarea vreunui porc care scăpase, era mâna dreaptă a lui Adrienne în casă. Sala de bal fusese transformată în centru de colectare pentru sute de cagule din lână, fulare și ciorapi, tricotate de femeile din Norfolk, ca să le fie trimise băieților de pe front. În mod ironic, Wharton Park era acum un loc mult mai însuflețit decât înainte de război, cu tot acel du-te-vino de fete și cu femeile care împachetau, în sala de bal, cutii burdușite cu lucruri călduroase din lână.

Olivia ajunsese abia acum să realizeze că Adrienne era o femeie extrem de delicată. La cea mai mică problemă, invoca o migrenă și se retrăgea în camera ei, uneori zile la rând. Olivia nici nu cuteza să se gândească ce s-ar fi întâmplat cu Wharton Park, dacă ea n-ar fi fost acolo. Și, tot mai mult, personalul venea la ea pentru instrucțiuni.

Pe când iarna lăsa loc primăverii, „falsul război" făcea loc celui real, în momentul în care Franța fu invadată de Germania. Aceasta din urmă își continua dominația în Europa, înaintând în Olanda și, apoi, spre vest, prin Belgia.

Harry se mutase cu tot batalionul lui în clădirea școlii-internat din Holt. Din pricina pericolului, acum foarte real, în timp ce trupele germane se apropiau tot mai mult de Canalul Mânecii, toate forțele de securitate de-a lungul coastei Norfolkului erau în alertă.

La sfârșitul lui mai, începu bătălia de la Dunkerque. Olivia își petrecea serile, ascultând ghemuită transmisiunile radio în căsuța fetelor. Două dintre ele, Bridge și Mary, își aveau logodnicii pe front. Peste două zile, crainicul anunță evacuarea trupelor britanice din Dunkerque. Nimeni nu mai flecărea și nu mai glumea la Wharton, așteptând cu respirația întretăiată un deznodământ fericit.

Când Winston Churchill, desemnat recent prim-ministru, se adresă națiunii într-o seară, anunțând că 338 000 de militari fuseseră salvați de pe plajele și porturile din Dunkerque,

oamenii izbucniră în urale şi lacrimi. Deşi toţi erau conştienţi că aveau de-a face, practic, cu o înfrângere groaznică.

– Să dea Domnul ca Charlie să fie unul dintre ei! bocea Mary pe umărul Oliviei. Aş da orice numai ca el să fie sănătos şi în siguranţă.

Olivia se gândi că era cazul să le facă cinste fetelor cu două ulcele de cidru, pentru a le menţine buna dispoziţie şi a sărbători alături de ele reuşita. Elsie, în absenţa lui Bill, se împrietenise la cataramă cu Mary şi li se alăturase fetelor, în calitate de ghid neoficial, în expediţiile lor la Cromer.

Olivia o zări pe Elsie stând tăcută într-un colţ. Se duse spre ea.

– Elsie, arăţi teribil de posomorâtă. E totul în regulă?

– Sincer nu, domnişoară Olivia. Stau aici, ascultând transmisiunea, şi mă gândesc că, în curând, urmează Bill al meu şi Harry al dumneavoastră. Nu ştiu cum aş putea să mă descurc, dacă i se întâmplă ceva.

Elsie îşi şterse lacrimile.

Olivia o îmbrăţişă.

– Încearcă să nu fii îngrijorată, Elsie! o îndemnă ea, simţindu-se mai degrabă vinovată la gândul că o eventuală dispariţie a soţului ei îi producea o reacţie emoţională atât de neînsemnată. Harry zice că Bill este cel mai bun soldat din batalion, şi o păsărică mi-a şoptit că e pe cale să fie avansat sergent, dar – Olivia duse un deget la buze – să nu spui nimănui că ştii de la mine.

Faţa lui Elsie se lumină.

– Ooh! Adevărat, domnişoară Olivia? În cazul ăsta, va fi cea mai fericită zi din viaţa mea, anunţă ea veselă.

Capitolul 23

La jumătatea lui iunie, când Olivia se trezi, dând cu ochii de splendidul parc din jur, cu toţi copacii înfloriţi, auzi la radio că Franţa capitulase în faţa Germaniei.

Hitler se afla acum în Paris, trecând în revistă ultimul său trofeu, şi ea se întreba cât mai dura până la izbucnirea Bătăliei pentru Anglia, aşa cum o denumise domnul Churchill la radio, dis-de-dimineaţă.

În timp ce se ducea spre grădina de legume, ca să culeagă raţia zilnică de legume şi fructe pentru toţi cei de pe moşie, se gândea cât îi era de greu să-şi imagineze moartea şi distrugerea în masă, aşa cum văzuse la scurtul jurnal de ştiri, la cinema, cu două seri înainte de sosirea ei în Anglia. Când intră în bucătărie, cu două coşuri încărcate de produse proaspete, îl găsi pe Harry, arătând supt la faţă şi epuizat, aşezat la masă şi bând o ceaşcă de ceai.

– Bună, iubito! îi zâmbi obosit. Ia ghiceşte? Am primit o permisie de-o zi.

– Doamne sfinte! Olivia continuă să scoată legumele din coş. Perspectiva de a-l avea pe Harry acasă nu o încânta deloc; mai degrabă contrariul. Sunt sigură că de-abia aştepţi să te duci la culcare.

– De fapt, m-am gândit că am putea să profităm ca să mergem împreună undeva. Ce zici de un picnic pe plajă?

Doamna Jenks, bucătăreasa, cu mâinile până la cot în chiuvetă, zise zâmbind:

– Da, master Harry, luaţi-vă soţia la plimbare! Doamna s-a ocupat de absolut tot aici în ultimele câteva săptămâni. Are şi dumneaei nevoie de o pauză. Îi aruncă o privire plină de admiraţie Oliviei. Aţi ales-o bine! E o femeie straşnică, pe cinstea mea! Şi toţi suntem de părerea asta, adăugă ea, ca să nu lase loc vreunei îndoieli.

Olivia roşi la aceste complimente şi se precipită să găsească o scuză.

– Dar trebuie să le hrănesc pe fete, şi...

– Nu vreau să aud aşa ceva! Lăsaţi totul în seama mea, doamnă Crawford, şi duceţi-vă să petreceţi o zi numai cu soţul dumneavoastră.

Dându-şi seama că nu avea încotro, Olivia cedă.

– Mă duc sus să mă schimb.

– Ne vedem în zece minute la automobil, iubito! strigă Harry după ea.

– Dumnezeule, cât de bucuros sunt că am scăpat de-acolo măcar câteva ore! suspină Harry, în timp ce porneau cu maşina din faţa casei. E o zi frumoasă, şi doamna Jenks ne-a pus în portbagaj toate cele necesare pentru picnic. Cred că ar trebui să mergem la Holkham. Cred că e singura plajă unde nu sunt sârme ghimpate şi baraje de baloane.

O privi întrebător.

Olivia aprobă din cap, tăcută.

Parcară la câteva minute distanţă de plajă şi se îndreptară spre dune; Harry căra coşul de picnic. Plaja era pustie, nici ţipenie de om nu era în zonă. Harry se aruncă cât era de lung pe nisip, se rostogoli şi închise ochii, pentru a-i feri de soare.

– Ce desfătare! zise el. Asta da viaţă! Aici îţi poţi imagina că războiul este un coşmar ivit în somn azi-noapte.

Olivia se aşeză pe nisip la câţiva metri distanţă. Nu-i răspunse. Se uita spre mare, dorind ca ziua să se încheie cât mai repede cu putinţă. Când întoarse capul, îl văzu că o priveşte.

– Ce zici de-o plimbare prin valuri? o întrebă.

– Dacă asta vrei...

Se ridicară, îndreptându-se spre mare.

– Olivia, doream să-ţi spun că ai făcut cele mai minunate lucruri acasă. Chiar nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă mama rămânea singură acolo. Are o sănătate atât de delicată şi se supără din orice. Ştiu că, de fapt, tu te-ai ocupat de administrarea domeniului.

– Mi-a făcut plăcere, admise ea. Este foarte bine să fii ocupat.

– Te comporţi firesc şi toată lumea te adoră la Wharton Park. Îi zâmbi drăgăstos. La fel şi eu.

– Oh, Harry! Olivia se simţi brusc iritată. Serios, nu-i nevoie să mai pretinzi asta.

Merseră în tăcere. Mai aveau câţiva metri până la mare, când Harry se opri şi se întoarse spre ea.

– Olivia, eu... m-am gândit mult la momentul când ne-am întâlnit prima oară. Înainte ca... să se fi întâmplat *chestia asta*. Gândeam că eşti cea mai isteaţă fată pe care am avut plăcerea s-o întâlnesc în viaţa mea. Nu proastă, incultă şi inutilă ca multe dintre femeile pe care le cunoşteam atunci, ci o fată înzestrată cu adevărat cu inteligenţă şi integritate. Cred că şi tu mă plăceai pe vremea aia.

– Sigur că da, Harry.

– Îţi aminteşti cum ne tachinam, cum râdeam împreună?

– Da...

– Şi poate, adăugă el grăbit, ar fi trebuit să-ţi spun acolo şi atunci că eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Olivia scutură capul enervată.

– Harry, încetează, te rog! Înţeleg ce încerci să faci. Doar că e prea târziu!

– Iubito, te rog, după cum stau lucrurile, ar însemna să fiu al naibii de norocos să mai am parte de vreo altă ocazie ca să fiu cu tine, să-ţi pot explica! Olivia, te implor, o rugă Harry, trebuie

să-ţi spun măcar ce mi s-a întâmplat. Te rog, putem să ne aşezăm?

Olivia îi văzu disperarea din ochi şi se învoi.

– Bine, dar nu văd ce diferenţă ar face, dar da, dacă asta vrei să faci, îţi promit să te ascult.

Amândoi se aşezară pe nisip.

– Vreau să-ţi povestesc totul de la bun început, Accept, aşa cum spui, că nu va face vreo diferenţă, dar măcar meriţi să ştii.

– Harry, spune te rog ce ai de spus!

– Foarte bine. Şi, îţi jur, nu aştept din partea ta nici un fel de compasiune. Este doar o mărturisire sinceră. În regulă. Harry încerca în mod vizibil să-şi adune gândurile. Am încercat să-ţi spun, în noaptea aia, că, atunci când băieţii stau împreună în internat, un mediu oarecum plin de cruzime pentru un tânăr în formare, uneori, din cauza singurătăţii teribile şi a disperării, între ei se înfiripă sentimente mai profunde.

Olivia nu-şi putu stăpâni un fior la acest gând.

Harry continuă.

– Eu eram extrem de disperat şi îmi era un dor nebun de mama. Aveam un coleg cu care mă înţelegeam foarte bine şi am devenit apropiaţi. Trebuie să adaug că nu fizic. Dar era o relaţie foarte apropiată de una intimă. Era afectuos cu mine, Olivia, părea să-i pese de mine. Şi, ca să fiu pe de-a-ntregul sincer, mă întrebam dacă nu cumva eram îndrăgostit de el. Ceea ce m-a făcut să mă întreb, în toată perioada adolescenţei ce a urmat, dacă nu cumva eram, aşa cum ai spus-o tu brutal, un homosexual.

Se uită spre ea, aşteptând o reacţie. Olivia îşi lăsă privirea-n jos. Nu manifestă nici una. Harry continuă.

– Acest sentiment a fost desigur exacerbat la Sandhurst. După cum ştii, cu greu pot să mă consider un soldat, şi începusem să cred că lipsa mea de dorinţă de a mă lupta şi de a fi agresiv, combinată cu pasiunea pentru pian, se datora lipsei masculinităţii. Când te-am întâlnit, recunosc, am fost foarte derutat, zise Harry. Am avut prea puţine relaţii cu femei şi, cu siguranţă, nu intime. Ca să fiu foarte sincer, mă speriau aproape

de moarte. Nu înţelegeam ce vor şi nu ştiam cum să le satisfac plăcerile. Pe urmă... suspină Harry, l-am întâlnit pe Archie, în seara aia, la balul lui Penelope. Şi părea să-mi semene în multe privinţe; sensibil, pasionat de arte... şi, desigur, mi-am dat seama imediat că e homosexual. Asta mi-a dat mult curaj, şi m-am dus de câteva ori la Londra ca să mă întâlnesc cu el.

– Ştiu că te-am văzut o dată la Londra, izbucni Olivia, când mă duceam la Ritz, într-o seară, târziu. Urcai treptele unui club din apropiere.

Harry încuviinţă din cap.

– Da, am fost acolo. Archie mi-a făcut cunoştinţă cu câţiva dintre... prietenii lui. O luase de bună, de la bun început, că eram şi eu „unul dintre ei". A făcut eforturi ca să mă convingă. Harry îşi lăsă capul în jos. Când a venit la nunta noastră, a încercat să mă convingă să nu mă însor cu tine, mi-a zis că fac o greşeală teribilă. Şi, sincer să fiu, Olivia, am fost confuz în acea zi, chiar nu ştiam ce să cred. Archie îmi umpluse capul cu tot soiul de poveşti de groază despre faptul că nu voi fi în stare să-mi fac datoria de soţ în noaptea nunţii. O privi pe Olivia drept în ochi. Am fost atât de groaznic de speriat, încât s-a dovedit că avusese dreptate. Of, Doamne, Olivia! Crede-mă când îţi spun că îmi pare teribil de rău pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia. Am fost, pur şi simplu, scos din minţi de spaimă.

În pofida eforturilor ei hotărâte de a nu crede o iotă din mărturisirea lui Harry, când Olivia se uită în ochii lui trişti şi disperaţi, simţi că erau plini de sinceritate. Dacă nu-i spunea adevărul însemna că era un povestitor foarte talentat.

– În noaptea aia, continuă Harry, dorind acum să încheie, când te-am lăsat în dormitor cu Elsie, m-am dus în bibliotecă să beau un pahar de coniac ca să mai prind curaj. Archie m-a găsit acolo şi mi-a spus că mă iubeşte. I-am cerut să mă lase în pace – eram foarte supărat şi teribil de confuz, suspină Harry. În timp ce tu mă aşteptai în dormitor, întrebându-te unde naiba puteam să fiu, eu mă plimbam prin parc cu sticla de coniac în mână drept companie. Şi ăsta, draga mea, jur pe viaţa mamei mele că este purul adevăr.

– Înțeleg!

Incapabilă să-l privească, Olivia se concentră asupra nisipului fin ce i se scurgea printre degete ca printr-un ciur.

– După cum știi, peste trei săptămâni, de Crăciun, Archie a reapărut. Eu eram mai mult decât confuz, nu vedeam o cale de scăpare. Mă uitam la tine, la grația ta, la bunătatea ta, la frumusețea ta; și mă simțeam atât de confuz și de rănit din cauza a ceea ce-ți făcusem.

– Deci, știai că ceea ce făceai era greșit? îl apostrofă Olivia. Sau, cel puțin, ceea ce nu făceai?

– *Sigur* că da, iubito! Doar că nu știam cum să îndrept lucrurile. Și, chiar în noaptea în care ne-ai prins, i-am spus lui Archie că nu vreau să-l mai văd vreodată, că sunt convins că te iubesc pe tine și că doresc să-ți fiu un soț normal. El s-a supărat foarte rău, pe urmă m-a prins în brațe și m-a sărutat.

– Din câte-am văzut, n-aș zice că te zbăteai prea tare ca să scapi de el, îl întrerupse Olivia.

– Dacă mai stăteai doar câteva secunde, ai fi văzut că am încercat să mă smulg din strânsoare; pur și simplu, mă sufoca. Ochii lui Harry se umplură de lacrimi. *Uram* asta! Simțeam că e ceva greșit și nefiresc, și, fie că mă crezi sau nu, eu sunt *bărbat*!

Așa cum stătea lângă ea, Olivia îl vedea cuprins de o disperare sinceră. Se gândi că e bine să rămână tăcută până când își găsea cuvintele potrivite.

Harry se calmă. O apucă de mână și i-o strânse, întorcându-se să o privească drept în ochi.

– Și, ca să închei, iubito, vreau să-ți mai spun ceva: nu numai că admirația și respectul meu pentru tine au crescut enorm în ultimele luni, dar, odată cu ele, și dragostea mea. Și, pentru că nu mai sunt deloc derutat și nu-l mai am pe Archie să-mi toarne în ureche tot felul de prostii, dorințele mele fizice firești au ieșit la suprafață. Olivia, înțeleg că-ți provoc repulsie, dar vreau să-ți mărturisesc cât de mult te doresc. La fel cum orice bărbat normal își dorește superba soție. Întinse cealaltă mână și o mângâie cu blândețe pe obraz. Ea nu tresări. Iar tu ești atât de frumoasă! continuă el pe un ton blând. Îmi pare groaznic de rău!

– Oh, Harry, eu... oftă ea, fără să ştie ce să facă, în timp ce el continua s-o mângâie pe obraz. Se simţea alarmant de alinată de atingerea lui. Aproape că m-ai distrus! şopti ea.

Harry se apropie şi mai mult de ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Ştiu, draga mea, scumpa mea! Înţeleg cât de mult te-am rănit şi că s-ar putea să nu repar lucrurile niciodată. Dar, Olivia, dacă mă ierţi şi găseşti în inima ta puterea de a-mi da o ultimă şansă, aş vrea să încerc, o imploră el. Jur pe tot ce am mai preţios că nu te voi mai dezamăgi niciodată.

Din ochii ei ţâşniră lacrimi de nestăvilit şi îşi lipi obrazul de pieptul lui Harry. El o strânse cu putere în braţe.

– Olivia, eşti puternică, şi curajoasă, şi frumoasă. Ce şi-ar mai putea dori un bărbat de la soţia lui? Ştiu cât de norocos sunt şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să nu te pierd.

– Oh, Harry, te iubesc atât de mult! Problema e cum pot să te mai cred că mă iubeşti cu adevărat? Că nu spui toate astea ca să-ţi salvezi pielea? Cum pot să am încredere în tine?

– Fiindcă, iubita mea, zise el în timp ce o mângâia pe păr, ai constatat chiar tu că îmi este imposibil să ascund adevărul.

Ea reuşi să zâmbească la auzul spuselor lui.

– Ai dreptate. Mi-a fost clar că ceva nu era în regulă, încă dinainte de a ne căsători.

– Atunci, ştii că-mi ofer inima pe tavă şi aşa voi face mereu. Olivia, nu ştiu cât timp mai am înainte de a fi expediat pe continent. În cel mai bun caz, s-ar putea vreo două luni, în cel mai rău, câteva zile. Nu vreau să te presez, dar nici nu vreau să te las aşa. N-aş suporta să ştiu că ţi-am ruinat viaţa şi că, dacă nu mă mai întorc, nu vei mai fi în stare să ai încredere într-un bărbat din cauza mea.

Olivia cumpăni spusele lui şi înţelese unde bătea.

– Aşa că, dacă-mi spui acum, sau în următoarele zile, că nu poţi să mă ierţi, cel puţin voi şti, când voi pleca, că am făcut bine să-ţi mărturisesc adevărul. Şi, indiferent ce-ai putea gândi, sau deja gândeşti, eu te iubesc, scumpa mea, chiar te iubesc.

Acum îi venise rândul lui Harry să verse lacrimi, şi Olivia îi aşeză capul pe genunchii ei, în timp ce el îi spunea printre lacrimi ce simte despre iminentul transfer în zona de război.

– Chiar dacă trebuie să-i mai înviorez pe oamenii mei cu poveşti camaradereşti şi cu tot felul de glume, eu ştiu ce înseamnă războiul cu adevărat. Şi nu de moarte mă tem, ci de faptul că ştiu ce se poate întâmpla în orice secundă. În cel mai bun caz, eşti spulberat şi dispari. În cel mai rău, poţi îndura zile întregi de chinuri. În ambele cazuri te stingi, rămâne de tine doar un nume inscripţionat pe o piatră funerară. Olivia, mi-e frică! Şi am obosit teribil să tot afişez o atitudine dârză în faţa celorlalţi.

Când lacrimile îi secară, Olivia îi propuse să se întoarcă la dune şi să mănânce ceva din merindele pe care le aduseseră cu ei. Doamna Jenks împachetase şi o sticlă de vin din crama franţuzească a lui Adrienne. Harry o deschise şi-i dădu un pahar.

– Te rog să nu bei în sănătatea mea! În momentul de faţă, aş da orice să fiu miop, să am platfus sau astmă, îi zâmbi el. Poate că sunt un laş.

– Sigur că nu eşti, Harry, doar că dai glas unor sentimente pe care le-ar avea oricare alt bărbat în situaţia ta, dar nu se exteriorizează.

– Olivia, te iubesc! Cuvintele sunau firesc din gura lui. Întrebarea e: Mă crezi?

Îi luă un timp ca să-i răspundă, cercetându-i ochii şi convingându-se astfel de sinceritatea vorbelor lui.

– Da, Harry, te cred, îi spuse ea în cele din urmă.

Capitolul 24

Southwold

Urmăresc cu privirea, dincolo de fereastră, fulgii de nea cum cad din cer dansând ca niște îngeraşi dolofani. Zăpada se așterne pe lămpile instalate în grădina lui Elsie, care se aprind intermitent, luminând fulgii mari, albi, înfățișând un fundal suprarealist pentru povestea ei.

Chiar dacă tot ce mi-a relatat ea până acum nu are aproape nimic de-a face cu mine şi, momentan, nu-i pot găsi semnificația, m-a ajutat să mă simt mai bine. Auzind cum alții – inclusiv bunica mea – s-au confruntat cu teama pierderii persoanelor dragi, ca şi complexitatea vieții duse în interiorul zidurilor de la Wharton Park, am înțeles că nu sunt singura afectată de suferință.

Poate că diferența este că nu a existat nici un avertisment, nici un moment pe o plajă bătută de vânt, unde să pot îndrepta greşelile, cădea la pace, mărturisi dragostea mea față de ei şi să-mi pot lua rămas-bun...

A fost cu totul neașteptat şi fără nici o pregătire prealabilă. Şi, spre deosebire de toate acele femei care şi-au văzut soții plecând la război, consolându-se una pe cealaltă, eu n-am avut un umăr pe care să plâng.

M-am simțit atât de singură.

Lumea şi-a văzut de drum de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Două vieţi distruse, şi nici o zi de pomenire. Numai o soţie şi o mamă într-un doliu solitar.

Şi totuşi... eu n-am trecut prin greutăţile războiului, şi măcar băieţii mei n-au trăit teama sfâşietoare de a şti că se duc la o moarte sigură, precum bietul Harry Crawford sau bunicul Bill. Şi, dacă băieţii mei dragi au suferit la sfârşit, nu mă pot decât ruga ca suferinţa lor să fi fost rapidă şi izbăvitoare.

Cineva mi-a spus cândva că moartea e la fel de naturală ca şi naşterea, ambele, părţi ale ciclului nesfârşit de bucurie şi durere. Tuturor ne vine rândul, şi incapacitatea noastră de a ne accepta propria perspectivă a morţii şi pe cea a celor dragi face şi ea parte din condiţia noastră umană.

Indiferent cum, moartea se arată, iar pierderea este de neconceput pentru cei lăsaţi în urmă.

Julia se smulse din gândurile ei pline de tristeţe.

– Şi, pe urmă, ce s-a mai întâmplat, bunico?

– Ei bine, Olivia s-a întors de pe plaja de la Holkham total schimbată. A început să râdă din nou, să zâmbească... de parcă soarele ar fi ieşit din nou de după nori, îşi aminti Elsie. Fericirea de pe faţa lor era vizibilă. Când era acasă, Harry nu mai dormea în dressing. Şi îi vedeam adesea plimbându-se mână-n mână prin parc. Arătau ca oricare alt cuplu tânăr de îndrăgostiţi. Sigur că n-a durat mult pentru nici unul dintre ei, dar cel puţin au petrecut câteva săptămâni împreună. Şi, atunci când Harry a plecat pe front cu Bill, Olivia era membră a familiei cu drepturi depline.

Julia ridică o sprânceană.

– Era însărcinată. Deci, el nu era homosexual?

Elsie oftă şi scutură capul cu tristeţe.

– Nu, nu era, Julia, pot să jur, ţinând cont de ceea ce s-a întâmplat ulterior. În unele privinţe, de dragul Oliviei, poate că ar fi fost mai bine ca el să fi fost, şi toată tragedia să se fi oprit acolo.

– Ce vrei să spui, bunico? o întrebă Julia nedumerită. Sper că au avut parte de un deznodământ fericit.

– Oh, Julia, zise Elsie, privind-o drăgăstos, după cum prea bine ştii, nu toată lumea are parte de aşa ceva. Tot ce putem spera este să avem parte de momente de fericire şi să învăţăm să ne bucurăm de ele cât putem de mult. Măcar Olivia şi Harry au avut şi ei astfel de momente, deşi pentru scurt timp. Elsie căscă. Scuză-mă, am obosit de atâta povestit, trebuie să mă duc la culcare.

– Sigur. Vrei să-ţi aduc ceva de băut? o întrebă Julia, în timp ce Elsie se ridică de pe canapea şi închise robinetul de gaze al şemineului.

– Ar fi foarte plăcut. Găseşti nişte cacao în dulap.

Elsie îi făcu semn spre bucătărie, apoi străbătu un holişor spre dormitorul ei.

– Îţi aduc imediat o cană, spuse Julia, urmând-o afară din camera de zi.

Apoi pregăti ciocolata şi i-o duse bunicii ei în dormitor, unde o găsi culcuşită deja sub o splendidă cuvertură din satin roz.

– Mulţumesc, scumpa mea! îi spuse Elsie, în timp ce Julia punea pe noptieră cana aburindă. Nu mi se întâmplă des să primesc o băutură caldă înainte de culcare.

Julia se aplecă şi o sărută pe Elsie pe frunte.

– Noapte bună, buni! Şi îţi mulţumesc că mi-ai spus povestea ta!

– Ei bine, îmi pare rău să-ţi spun, dar ăsta a fost numai începutul. Vorbim mâine mai mult. Ţi-am făcut patul în camera de alături. Somn uşor, puiule, şi nu lăsa puricii să te sărute!

Julia ieşi din dormitorul lui Elsie şi deschise uşa de alături. Se dezbrăcă şi se băgă sub pilota cu imprimeu floral, lăsând draperiile date la o parte, ca să poată vedea cum ninge. Îi plăcea mult să vadă fulgii jucăuşi prin aer, tăcerea şi calmul aduse de zăpada proaspăt aşternută.

Xavier crescuse la Moscova, şi zăpada era pentru el la fel ca ploaia în Norfolk; ceva obişnuit şi enervant. O dusese şi pe ea

odată acolo... Julia își schimbă poziția și se străduí să se gândească la altceva.

Nu era încă pregătită să se întoarcă în trecut.

Se trezi în miros de șuncă sfârâind în tigaie. Întinse mâna spre capul patului ca să-și ia mobilul și să vadă cât era ceasul. Aproape zece. Se lăsă pe perne cu un suspin, aproape nevenindu-i să creadă că dormise până la ora aceea. Și, fără să se trezească peste noapte.

Auzi un ciocănit ușor la ușă.

– Intră!

Elsie băgă capul înăuntru.

– Bună dimineața, scumpa mea! Pregătesc un mic dejun englezesc pentru tine, și totul va fi gata în zece minute. Așa că, după ce te speli și te-mbraci, vino jos degrabă.

Julia făcu întocmai, simțindu-se încă obosită în mod inexplicabil, apoi se așeză la masa din bucătărie și se ospătă cu micul dejun copios de care aproape că uitase în ultimul timp. Cinci minute mai târziu, farfuria ei era goală, și Elsie i-o umplea din nou.

– Întotdeauna ți-a plăcut un mic dejun englezesc, nu-i așa? îi zâmbi bunica ei.

– Poate din cauza aerului proaspăt de la Wharton Park. Îmi amintesc că nu mă mai opream din mâncat când eram acolo, zise Julia.

– Mie mi se pare că e cazul să revii la acel obicei.

Îi făcu semn spre brațele subțiri ale Juliei.

– Îți promit sincer să mă fac bine. Julia privi afară peste urmărul lui Elsie, observând că zăpada începuse deja să se topească. Cred că e cazul s-o iau din loc cât mai este încă înghețată, zise ea în cele din urmă.

– Da.

Elsie era ocupată cu spălatul vaselor.

– Ești prea obosită ca să continui povestea?

Elsie se opri o secundă, cu mâinile pline de spumă, pentru a cugeta.

– Ei bine, ce să zic, m-a cam secat de vlagă, asta-i clar. Poate că revii altă dată şi-ţi voi spune restul.

– Sigur. Doar o întrebare, bunico: Ce s-a întâmplat cu bebeluşul pe care l-a născut Olivia după ce Harry a plecat la război?

Mâinile bunicii sale rămaseră nemişcate.

– A pierdut copilul la cinci luni, Domnul s-o aibă în pază! Exact când copilaşul începuse să dea din picioruşe. I-a zdrobit inima, nu alta. Tot timpul o avertizam s-o lase mai moale, să nu mai muncească ore-n şir, cum îi era obiceiul. Pe lady Adrienne o distrusese plecarea lui Harry, şi Olivia a preluat toată povara administrării domeniului. Ştiu femei care pot culege napi până când copilul le cade printre picioare, dar Olivia, deşi părea puternică, era născută o lady. Copilaşul acela însemna totul pentru ea, într-adevăr! Era moştenitorul domeniului Wharton Park, de care aveau atâta nevoie.

– Dar, desigur, când Harry s-a întors din război, Olivia avea numai douăzeci şi ceva de ani, aşa că mai putea să facă copii.

Elsie se întoarse spre nepoata ei, scuturând din cap.

– Regret, iubito, astea sunt întrebări pentru altă dată.

– Bineînţeles, acceptă Julia, simţindu-se vinovată din pricina curiozităţii ei.

– Aş vrea să păstrez jurnalul, se poate? Nu l-am citit niciodată, murmură Elsie.

– Este al tău mai mult decât al oricărui altcuiva, aşa că păstrează-l.

– Nu e tocmai adevărat, scumpa mea... Vocea lui Elsie parcă se sugrumă, Julia observând că făcea eforturi vizibile să se poată aduna. Oricum, să ne păstrăm pentru data viitoare, ce zici? Fata mea, ar fi bine să pleci. Îţi aduc haina.

Elsie rămase în uşă, privind-o pe Julia cum întoarce maşina pe aleea de acces. Îi făcu semn veselă cu mâna, în timp ce maşina accelera, dispărând într-un nor de zăpadă. Elsie trase uşa de la intrare după ea şi se duse în camera de zi. Ridică jurnalul de pe măsuţa de cafea. Îl prinse în ambele palme şi se uită la el ca într-o rugă.

– Oh, Bill! şopti ea. Mi-aş dori să fii aici, să mă sfătuieşti ce să fac. Nu ştiu ce e bine să-i spun, chiar nu ştiu.

Se lăsă greoi pe canapea, cu jurnalul în poală. Apoi, îl deschise şi începu să citească.

Pe drumul de întoarcere, Juliei începu să-i fie cu adevărat rău. Aproape de casă, o chinuia deja o cumplită durere de cap şi îşi simţea tot trupul ca o rană. După ce parcă maşina şi ajunse cu greu la uşa de la intrare, o deschise şi se prăbuşi pe canapea. Îşi dădu seama că în casă era un frig groaznic şi că trebuia să dea radiatoarele la maximum şi să facă focul. Dar n-avea energia necesară. În cele din urmă, adunându-şi forţele, urcă scara, gândindu-se că, dacă se odihnea puţin, putea să-şi revină. Găsi nişte paracetamol în dulăpiorul din baie. Înghiţi două pastile cu un pahar de apă stătută, găsită pe noptieră, şi se prăbuşi pe pat.

În noaptea aceea, Julia avu tot felul de halucinaţii din cauza febrei mari. Când se trezi, nu-şi dădu seama unde se află – în Franţa, la Moscova, la Wharton Park, în sere cu bunicul Bill...

Era prea slăbită să poată face mai mult de câţiva paşi spre baie şi să mai bea puţină apă, ca să-şi ostoiască setea chinuitoare, deplasarea până acolo aducând-o în pragul leşinului, aşa că se târî înapoi, pe podea, spre pat.

Adânc în mintea ei, o încerca gândul că ar trebui să o sune pe Alicia sau pe tatăl ei, să vină s-o ajute, dar, delirând, nu reuşea să-şi găsească mobilul. De asemenea, avea impresia că, dacă reuşea să pună mâna pe el, îl scăpa într-o prăpastie adâncă. Dar, ia te uită, Xavier era acolo, sigur că el era! Da...

– Julia! Julia! Trezeşte-te!

Simţi o mână blândă scuturând-o uşor şi deschise ochii. Vedea însă totul ca prin ceaţă, şi faţa de deasupra ei parcă plutea, deşi era sigură că vocea îi era cunoscută.

– Julia, ce s-a-ntâmplat? Te implor, răspunde-mi!

Vocea era foarte neliniştită acum.

Julia se concentră şi zări faţa unui bărbat deasupra ei. Cu eforturi uriaşe, reuşi să rostească un cuvânt:

– Kit!

– Slavă Domnului! În voce se simţea uşurarea. Măcar m-ai recunoscut. Julia, ai luat ceva? Spune-mi ce, e foarte important.

Julia închise ochii, simţind din nou că o ia cu leşin. Reuşi să nege cu o scuturătură din cap.

– Nu, nu, n-am luat nimic... doar că... mă simt groaznic... şi-mi e atât de cald.

Simţi o mână rece aşezată pe fruntea ei.

– Doamne, arzi toată! De când eşti aşa?

– De azi-noapte, reuşi să spună Julia, dintr-odată... m-am simţit groaznic.

– Te doare ceva?

– Totul... groaznic... ameţeală... mă doare capul...

– Bine. Kit scoase telefonul din buzunar. Sunt aproape sigur că ai gripă, dar chem un doctor să te vadă.

– Serios, nu te îngrijora... voi fi bine... eu...

Julia dădu să spună ceva, dar se opri. Era mult prea epuizată ca să-l contrazică.

Peste o jumătate de oră, un doctor în vârstă o examina pe Julia.

– Ei bine, draga mea, după cum corect a intuit lordul Crawford, suferi de un puseu sever de gripă. Cobor să vorbesc cu el, îi spuse doctorul, băgându-şi termometrul în geantă. Părea foarte îngrijorat când mi-a deschis uşa.

Kit se plimba agitat de colo colo prin cameră ca o mamă îngrijorată.

– Nu este nimic foarte grav, lord Crawford. Aşa cum aţi presupus, este gripă, şi tânăra are febră foarte mare. Are pe cineva care poate veni aici s-o îngrijească? Categoric, nu poate rămâne singură atât timp cât febra nu cedează.

– Are o soră. O voi suna. Presupun că trebuie să urmeze tratamentul obişnuit: paracetamol la patru ore şi, dacă temperatura nu scade, vechea metodă ce nu dă greş niciodată, prişniţe cu apă călduţă, zise Kit. Şi cât mai multe lichide.

– Exact. Doctorul îl privi atent. Lord Crawford, aveţi cumva pregătire medicală?

– Da, un pic. Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede!

– Întotdeauna o plăcere să vă întâlnesc, lord Crawford. O îndrăgeam pe fosta lady Crawford. Ce păcat că nu mai este printre noi, dar poate că a fost mai bine aşa. Dar, spre sfârşit, starea sănătăţii dumneaei se înrăutăţise, ştiţi, nu?

– Nu, admise Kit, simţindu-se stânjenit că nu se deranjase să vină acasă măcar pentru funeralii.

– Ei bine, acum o las pe tânăra doamnă pe mâinile dumneavoastră, căci vă văd capabil. Bună ziua, lord Crawford!

Când Julia se trezi cu adevărat, nu ştia cât timp trecuse. Se simţea puţin mai bine, vederea i se îmbunătăţise întru câtva, şi durerile care-i cuprinseseră toţi muşchii mai cedaseră. Având nevoie să meargă la baie, dădu la o parte cuverturile cu mâini tremurânde şi îşi lăsă picioarele jos, pe podea. Se ridică cu greu, reuşi să facă câţiva paşi spre uşa băii, apoi se prăbuşi pe covor, simţind că leşină din nou.

Auzi paşi grăbiţi pe scară şi un ciocănit la uşă.

– Julia! Eşti bine?

Uşa se deschise, lovindu-se de genunchii ei, şi Julia se strădui să-i facă loc lui Kit ca să intre în cameră.

– Ce naiba faci aici, pe jos? o întrebă cu o mână lipită instantaneu de fruntea ei.

– Încercam să ajung în baie, murmură ea stânjenită.

– Mmm! Măcar nu mai ai febră aşa mare. Haide, te ridic de-aici!

Julia nu avu de ales decât să-l lase pe Kit să o ridice şi să o sprijine ca pe un invalid, în drum spre baie. Îi deschise uşa şi, când ei i se păru că vrea să o însoţească înăuntru, îi zise:

– Serios, voi fi bine!

– Aştept aici ca să te ajut să te urci din nou în pat. Şi nu încuia uşa, în caz că-ţi pierzi cunoştinţa. Altfel, n-am cum să ajung la tine.

– Da, mulţumesc! mormăi Julia, trăgând uşa băii după ea.

Când reapăru, Kit, care aştepta în dormitor, veni imediat spre ea şi o ajută să ajungă în pat.

După ce o instală la loc, se aşează pe marginea patului, studiindu-i faţa.

– Doctorul Crawford e de părere că s-ar putea ca pacientul lui să fi trecut de ce-a fost mai greu. Îi zâmbi şi, luând un pahar de pe noptieră, i-l duse la buze. Te rog să bei, domnişoară Forrester. Este plin de glucoză şi te va ajuta să-ţi recapeţi puterile.

Julia aproape că se înecă atunci când simţi dulceaţa lichidului.

– Pfui! E dezgustător.

– Dar cu mult mai bun decât Lucozade. Sau asta susţine doctorul.

Recunoscătoare, Julia îşi lăsă capul pe pernă.

– Ce zi e?

– Cred că joi, fiindcă ieri a fost miercuri.

Julia scoase un geamăt uşor.

– Vrei să spui că sunt de trei zile la pat?

– Da, domnişoară Forrester, aşa e. Delirând şi zbătându-te ca o lunatică. Într-o noapte, ai făcut atâta zarvă, că era cât pe ce să te internez.

Julia roşi.

– Of, Doamne, Kit, îmi pare rău! Ai stat tot timpul aici, nu?

– Nu, nu tot timpul, replică el galant. Alicia n-a putut să rămână, cu ciurda ei de copii. Aş fi putut să te internez în spitalul local, în mijlocul geriatriei, dar m-am gândit că ar fi cam crud din partea mea.

– Of, Kit! se jeli Julia. Era ultimul lucru de care aveai nevoie, cu toate câte ai pe cap, să faci pe infirmiera cu mine.

– De fapt, am avut o scuză foarte pertinentă ca să mai scap câteva zile de Wharton Park. În afară de asta, ajunsesem cu studiile de medicină cam la jumătate, la Edinburgh, înainte să renunţ. Te vei simţi bine să ştii că n-ai fost pe mâna unui amator.

– Îţi mulţumesc...

Julia simţea cum i se închid ochii şi aţipi.

Kit zâmbi mulţumit, îi netezi o şuviţă rebelă de păr de pe frunte, apoi ieşi din cameră în vârful picioarelor, trăgând atent uşa după el.

Capitolul 25

Seara, Julia reuşi să se ridice în capul oaselor, în pat, şi să soarbă puţină supă din bolul adus de Kit.

– E bună, ce zici? o întrebă el, în timp ce o hrănea. A adus-o Alicia mai devreme, când dormeai. Mi-a spus că va veni să te vadă astă-seară, când soseşte Max acasă, ca să aibă el grijă de copii cât va fi ea plecată. Este foarte îngrijorată pentru tine. Toţi suntem.

– Ei bine, ai liber acum să te duci acasă, îi răspunse Julia, simţindu-se vinovată. Chiar mă simt mult mai bine.

– Cum aşa? Şi să ratez prima conversaţie lucidă din ultimele patru zile? Nici vorbă, scutură el din cap. Mă tem că nu mă dezlipesc de-aici până nu te văd pe picioare.

Se auzi un ciocănit la uşa de la intrare, jos.

– Trebuie să fie Alicia, zise Kit. Vrei s-o vezi?

– Da! Ţi-am spus că mă simt mai bine.

– Bun! Kit se duse la uşă, ajungând din doi paşi graţie picioarelor lui lungi. Mi se pare că am intrat în stadiul ţâfnos al bolii. Ridică o sprânceană. Mă duc s-o aduc pe sora ta.

Peste câteva secunde, Alicia îşi făcu apariţia în uşa dormitorului, faţa ei drăguţă trădând o mare îngrijorare.

– Julia, slavă Domnului că eşti bine! Am fost cu toţii atât de neliniştiţi în legătură cu boala ta. Merse spre pat, se aplecă şi îşi îmbrăţişă sora. Ce mai faci?

– Mai bine, încuviinţă Julia din cap, categoric mai bine.

Alicia se aşeză pe marginea patului şi îi prinse mâna Juliei într-ale ei.

– Sunt atât de bucuroasă. Biata de tine, ai fost foarte bolnavă! Şi presupun că sistemul tău imunitar e slăbit după... traumă.

– Posibil, acceptă Julia, nedorind să-şi irosească puţina energie contrazicând-o pe sora ei. Şi îţi mulţumesc pentru supă. A fost foarte drăguţ din partea ta să mi-o aduci.

Alicia ridică mirată sprâncenele.

– Doamne fereşte, asta a fost nimic! Persoana căreia trebuie să-i mulţumeşti este Kit. A fost uimitor. Când şi-a dat seama că nu pot veni din cauza copiilor, s-a oferit să stea el aici cu tine. Eu am dat numai o mână de ajutor în toată situaţia asta.

– Mă simt foarte vinovată pentru că am fost o pacoste, suspină Julia. Se pare că ăsta-i numele meu acum.

– Haide, Julia, fii mai blândă cu tine! o mustră Alicia. Nimeni nu poate scăpa de boală. Cu toţii te iubim şi vrem să avem grijă de tine. Şi, când vei fi mai bine, sper să-mi spui ce reacţie a avut bunica în legătură cu jurnalul.

Julia dădu aprobator din cap, având impresia că trecuse o sută de ani de când fusese la Southwold, cu Elsie, ca să facă o călătorie înapoi în timp, la Wharton Park, cel din 1939.

– Sigur că da. A fost absolut fascinant.

– De-abia aştept să aud totul. Vrei să-ţi aduc ceva anume mâine? Ce ţi-ar plăcea să mănânci? o întrebă Alicia.

– Nu prea multe. Julia încuviinţă din cap. De-abia reuşesc să înghit puţină supă. Poate că ar trebui să încerc şi nişte pâine la un moment dat.

– Îţi voi coace o pâine proaspătă, zise Alicia. Şi Kit trebuie să mănânce ceva. Vin mâine cu ea. Se aplecă şi o sărută pe Julia. Scumpo, sunt fericită să văd că eşti mai bine. Ţine-o tot aşa!

– Voi încerca, îi spuse Julia, fluturând slab mâna în timp ce Alicia ieşea din cameră.

Când cobora scara, Alicia îl văzu pe Kit punând lemne în foc.

– Slavă Domnului, arată mult mai bine, şi îţi mulţumesc şi ţie! Ai fost de nădejde, Kit, adăugă ea plină de recunoştinţă.

– Nici o problemă. Vrei să bei puţin vin înainte să pleci? Mi-ar face bine o conversaţie mai coerentă, făcu el o grimasă.

Alicia aruncă o privire scurtă spre ceas.

– De acord. Ar trebui să plec, dar sunt sigură că Max va reuşi să se descurce.

– Grozav! Kit se ridică în timp ce flăcările se fugăreau vesel în şemineu. Aduc două pahare.

Alicia se aşeză pe fotoliul de lângă foc, în timp ce Kit sosea cu sticla pe care o deschise şi-i dădu un pahar cu vin.

– Noroc! zise el. În sănătatea Juliei, să se facă bine!

– Absolut! zise Alicia. Biata de ea, a avut parte de tot ce-a fost mai rău în ultima vreme, ca să nu zic mai mult.

– Da, îmi închipui! Pot să te întreb ce s-a întâmplat, mai exact?

Alicia sorbi puţin vin.

– Soţul şi fiul Juliei au fost ucişi într-un accident de maşină, în sudul Franţei, vara trecută. Cel mai rău a fost, Alicia se înfioră fără să vrea, faptul că maşina a ieşit de pe carosabil, a explodat după ce s-a izbit de deal şi a izbucnit un incendiu de pădure. Rămăşiţele lor pământeşti nici n-au putut fi identificate. Ceea ce înseamnă o poveste fără sfârşit pentru ea. Nici un trup, prin urmare, nici un fel de funeralii.

– Doamne! izbucni Kit. Biata Julia! Ce vârstă avea fiul ei?

– Aproape trei ani. Îl chema Gabriel. Şi era – cuvintele îi rămaseră în gât şi ochii i se umplură de lacrimi – un îngeraş. Mai luă o gură de vin. Să pierzi un soţ este îngrozitor, dar să pierzi şi un copil în acelaşi timp... Nici nu ştiu cum a reuşit Julia să facă faţă. De fapt, n-a făcut, dar... nici unul dintre noi n-am ştiut cum s-o consolăm. S-a închis în ea, numai ea şi durerea ei. M-am simţit atât de... neputincioasă. Nu ştiu ce să spun sau ce să fac, şi tot ce încerc mi se pare atât de inadecvat. Îmi pare rău. Alicia îşi şterse lacrimile. Nu eu ar trebui să plâng. E tragedia prin care trece Julia. Doar că o iubesc atât de mult şi nu ştiu cum s-o ajut sau să-i alin suferinţa.

– Răspunsul este că nu poţi. Kit îi umplu din nou paharul Aliciei. Toată lumea din jurul ei vrea să facă *ceva*, dar, de fapt, nimeni nu poate să facă nimic. Compasiunea pe care i-o arăţi

tu, cea care ţii la persoana aflată în suferinţă, o face pe ea să se simtă şi mai vinovată, pentru că nu poate să-ţi răspundă pe măsură, ceea ce înseamnă o presiune şi mai mare ce apasă asupra ei. Şi, desigur, nu mai poate face faţă, aşa că se retrage tot mai mult în sine. Kit se uită la focul care ardea şi suspină. Alicia, crede-mă: într-adevăr, trebuie să fii acolo pentru ea, dar înţelege că singura persoană care o poate ajuta pe Julia este chiar Julia.

– Vorbeşti de parcă ai şti ce înseamnă asta.

– Da, spuse Kit scurt, şi trebuie să-i laşi suficient timp să-şi revină. După părerea mea, deşi o cunosc foarte puţin, aş spune că aproape a reuşit. Julia este o supravieţuitoare. Va trece cu bine prin încercarea asta, ştiu că aşa va fi.

– Problema este, oftă Alicia, că Julia l-a adorat pe Xavier, soţul ei. N-am văzut o femeie mai îndrăgostită decât ea. De fapt, mărturisi ea, mie mi se părea arogant şi încrezut. Era şi el pianist, dar se purta ca o vedetă, şi Julia se dădea peste cap să-l menajeze. Şi, în plus, nici nu era atât de talentat ca ea. Deşi gusturile nu se discută.

– Nu. Şi asta o făcea pe Julia fericită.

– Se pare că da, acceptă Alicia. Cât despre mine, am fost încântată să ştiu că a putut să se dăruiască cuiva pe plan emoţional. M-am temut întotdeauna că nu va fi capabilă s-o facă după ce mama a murit. Julia s-a schimbat. Realmente s-a schimbat. S-a retras în sinea ei. Departe de mine, de tati, de toate, cu excepţia mult iubitului ei pian. Iar acum stă departe şi de el.

– Ai întrebat-o de ce?

– Cred că ştiu, zise Alicia posomorâtă. Tocmai în timpul unui recital al ei, la Paris, cu *Concertul nr. 2* de Rahmaninov, i-a fost dată vestea morţii celor doi. Alicia se înfioră. Presupun că asta e; asociază pianul cu durerea ei cumplită.

– Şi cu sentimentul de vinovăţie, adăugă Kit. Consideră probabil că ar fi trebuit să fie alături de ei când au murit.

– Sunt sigură că ai dreptate. Ştiu că, atunci când avea de susţinut un concert, Julia detesta să-l părăsească pe Gabriel.

Era, la fel ca multe alte mame care lucrează, scindată între copil şi carieră.

– De ce s-a întors în Norfolk după aceea? o întrebă Kit.

– Am luat avionul spre Paris chiar a doua zi. Când am sosit, n-am ştiut ce să fac. Nu puteam s-o las singură în Franţa, dar nici nu puteam rămâne acolo cu ea din cauza copiilor mei. Julia era mult prea şocată ca să ia o decizie raţională, aşa că am adus-o cu mine acasă. Pe urmă, ea a insistat să se mute în casa ei, deşi am implorat-o să stea cu noi.

– Avea nevoie de singurătate. O înţeleg. Oamenii reacţionează diferit în situaţii tragice. Şi nimic nu poate fi socotit greşit, adăugă Kit. Şi eu am pierdut pe cineva, cândva... şi, ca să mă exprim eufemistic, ce a urmat n-a fost deloc drăguţ. Cum a zis John Lennon? Kit ridică privirea în sus, încercând să-şi amintească. Da... „Viaţa merge înainte în timp ce tu eşti ocupat să-ţi faci alte planuri". Nimic mai adevărat. Nici unul dintre noi nu putem spune că deţinem controlul şi, chiar dacă de obicei e dureros să conştientizezi asta, cu cât mai repede o faci, cu atât mai bine poţi să iei fiecare zi aşa cum e şi să te bucuri de viaţă.

– Kit, eşti foarte înţelept, îi spuse Alicia pe un ton plin de admiraţie. În ceea ce mă priveşte, lipsa de control mă sperie de moarte. Oricum, ar fi bine să plec ca să *preiau controlul.* Se ridică zâmbind. Pe mâna lui Max, copiii se transformă în nişte fiare.

Se ridică şi Kit.

– Apreciez că m-ai pus la curent cu situaţia pacientei mele. Voi face tot ce pot s-o însănătoşesc fizic, dar, pe plan mintal, totul depinde numai de ea.

– Ştiu, zise Alicia, îndreptându-se spre uşă. Kit, îţi mulţumesc pentru tot ajutorul.

– Crede-mă, a fost plăcerea mea.

Peste o oră, când Julia s-a dus din nou la baie, a descoperit că picioarele nu îi mai tremurau şi hotărî să încerce să coboare scara.

Kit citea o carte în faţa focului, ce trosnea vesel în şemineu. Trăsese draperiile, ca să ţină frigul la distanţă, şi camera de zi

arăta mai mult decât primitoare şi plăcută, complet altfel de cum o ştia ea.

– Salut! îi zise Julia, de pe scară, nedorind să-l surprindă.

El se întoarse şi sări ca ars.

– Julia, ce faci, de ce te-ai dat jos din pat? Aş zice că o cauţi cu lumânarea.

Făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut s-o conducă din nou în dormitor, dar ea scutură din cap.

– Ce-aş putea să păţesc aici? E o căldură de caşti. În afară de asta, m-am plictisit sus. Vreau să mai schimb decorul. Se simţea ca un copil neobrăzat, stând acolo şi aşteptând să primească aprobarea lui Kit.

– În regulă, dar nu stai mult. O prinse de cot şi o conduse spre canapea. Acum te vei întinde aici şi eu mă duc să aduc nişte pături.

– Doamne, Kit, e plăcut şi cald aici, şi m-am săturat să tot fiu cocoloşită, oftă ea, sprijinindu-şi capul de pernele aduse de el.

– Ce-ai zice să ciuguleşti sau să bei ceva? Vrei să-ţi aduc ceva?

– Nu, stai jos, te rog! Sunt bine, insistă ea.

– Adică vrei să spui să nu mă mai agit atât pe lângă tine, interpretă Kit spusele ei, în timp ce se aşeza pe fotoliul de lângă foc. Îmi pare rău!

– Of, Kit, nu-ţi cere scuze, te rog! replică Julia chinuită de remuşcări. Te-ai purtat minunat, şi îţi sunt foarte recunoscătoare. Mă simt vinovată, atâta tot. Şi-mi pare rău dacă am fost „cu fundu-n sus". Îi zâmbi. Chiar nu vreau să fiu aşa.

– Scuzele îţi sunt acceptate, dădu Kit aprobator din cap. Eu, unul, prefer să fii cu fundu-n sus decât să transpiri şi să delirezi, aşa că e-n regulă în ceea ce mă priveşte.

– După cum poţi vedea, mă simt mai bine. Mâine chiar poţi pleca, doctore Crawford.

– Da, oricum trebuie s-o fac. Treburile se tot adună la Wharton Park. Dar, ascultă, că tot te-am ajutat să-ţi revii, spune-mi ce-a avut de zis bunica ta despre jurnalul Changi.

– Da... mintea Juliei rătăci în urmă cu doar câteva zile, care acum i se păreau o veşnicie. Nu ştiu cât de mult eşti la curent cu familia Crawford de la Wharton...

– Mai mult cu ce e în prezent. Şi, adu-ţi aminte, străbunicul meu, Charles, a fost fratele mai mic al lordului Christopher Crawford, aşa că a crescut şi el la Wharton Park. Din păcate, a pierit în 1918, aruncat în aer într-o tranşee, lăsând-o singură pe soţia lui, Leonora, cu doi bebeluşi, dintre care unul a fost bunicul meu, Hugo.

– Asta, desigur, înainte ca Elsie să intre-n scenă, dar cât de fascinant! murmură Julia. Cu siguranţă am auzit o mulţime de lucruri despre lordul Christopher...

– Tizul meu, adăugă Kit. Îmi pare rău, voi încerca să nu te mai întrerup. Începe, te rog!

Plin de interes, se cuibări în fotoliu.

Julia începu să-i povestească, încercând să prezinte cât mai fidel lumea descrisă de Elsie atât de viu.

Kit rămase tăcut până când Julia ajunse la sfârşitul poveştii ei.

– Ce mai istorie! oftă el. Sigur că Penelope, fata prezentată la Wharton Park, a fost mătuşa mea, soră cu bunicul Hugo, mort şi el pe front în cel de-al Doilea Război Mondial. Soţia lui, Christiana, bunica mea, l-a născut în 1943 pe tatăl meu, Charles, care a moştenit Wharton Park după ce a decedat Harry Crawford, cu puţin timp înainte ca eu să mă nasc. Noi nu ne-am mutat la conac, pentru că tatăl meu ura locul ăla şi, cu siguranţă, nu avea nici cea mai mică dorinţă să-l restaureze. În afară de asta, mătuşa Crawford era încă în viaţă şi îşi exercita din plin dreptul de castelană. Julia, îţi mulţumesc că mi-ai spus! Este interesant cum se împletesc istoriile familiilor noastre.

– Aşa e, şi, sinceră să fiu, din cele relatate de Elsie până acum, se pare că totul are mai multă relevanţă pentru cei din familia Crawford, deci pentru tine, decât pentru familia mea.

– Ei bine, sunt sigur că va apărea şi o astfel de legătură, zise Kit, deşi, sincer, nu prea văd cum, doar dacă nu cumva are de-a face cu Harry şi cu Bill, care au servit în acelaşi batalion în timpul războiului. Da, încuviinţă el din cap, pun pariu că asta e. Poate

că există un secret ascuns despre familia Crawford, undeva, între paginile jurnalului ţinut de Bill.

– Posibil, acceptă Julia, dar nu fac speculaţii până nu aflu întreaga poveste. Mi se pare, totodată, destul de ciudat faptul că bunica mea a fost în serviciul familiei tale şi că bunicul meu încă lucra la Wharton Park când eu eram copil. Cât de mult se pot schimba lucrurile în decurs de două generaţii, nu ţi se pare?

– Vrei să spui că o biată nepoată de grădinar a reuşit să atingă faima şi bogăţia la care Elsie n-ar fi visat niciodată? o şicană Kit.

– Presupun că da. Julia se înroşi din nou. Cred că ceea ce mă uimeşte cu adevărat este faptul că Wharton Park a constituit fundalul unei ere complet diferite, chiar dacă asta se întâmpla cu numai şaptezeci de ani în urmă.

– Cu siguranţă asta am simţit, stând acolo toată vara. Şi, desigur, Olivia, care nu era rudă de sânge cu mine, dar căreia toţi îi spuneam „tanti", a rămas la conac până când a murit, comentă Kit. Şi sunt sigur că prezenţa ei a menţinut Wharton Park într-un soi de distorsiune temporală.

– Oh, Doamne sfinte! exclamă Julia. Acum îmi dau seama...

– Ce? o întrebă Kit.

– Acea bătrână doamnă, care te băga în sperieţi cu ochii ei albaştri reci şi care a venit şi mi-a interzis să mai cânt la pian, atunci când te-am întâlnit prima oară, era Olivia Crawford!

– Da, confirmă Kit, ridicând sprâncenele şi, biata de ea, cât de veselă era înainte. Numai Dumnezeu ştie ce i s-a întâmplat de-a lungul vieţii, dar trebuie să fi fost ceva groaznic de-a reuşit să schimbe o tânără atât de drăguţă într-o acritură.

– Nu faci economie la cuvinte, Kit, zâmbi Julia.

– Ei, aşa era! Mi-era frică să mă duc să stau cu ea.

– Ca să fim cinstiţi în ce o priveşte, cu siguranţă a fost cumplit să-şi descopere soţul sărutându-se cu un alt bărbat, zise Julia pe un ton plin de compasiune.

– Totuşi, din ce mi-ai spus, Olivia şi Harry reuşiseră să-şi rezolve problemele înainte ca el să plece la război.

– Da, aşa se pare.

Kit văzu că Julia căsca.

– Gata, treci în pat acum, domniță! Nu vreau să te oboseşti. Hai să te ajut să urci scara. Se ridică şi veni spre ea. Julia era recunoscătoare că avea la dispoziție un braț pe care putea să se sprijine.

În timp ce-şi trăgea pilota peste ea, îi zâmbi lui Kit.

– Păcat că nu ți-ai continuat studiile medicale. Te pricepi grozav.

– Se pare că viața a avut alte planuri cu mine. Ridică din umeri, în timp ce-i dădea Juliei un paracetamol şi un pahar cu apă. Bea-o pe toată!

– De ce-ai stat atât de mult în străinătate? îl întrebă ea brusc, dându-i paharul înapoi.

– E o poveste lungă, replică scurt Kit. Şi, acum, la culcare!

– Bine! Julia se cuibări mai bine în pat, urmărindu-l cu privirea cum deschide uşa.

El se opri puțin din mers.

– Să ştii că înțeleg.

– Ce înțelegi?

– Ceva din durerea ta. Noapte bună, Julia!

– Noapte bună, Kit!

Capitolul 26

A doua zi, Julia făcu o baie şi se îmbrăcă. Întinsă pe pat, extenuată după ce-şi trăsese pe ea blugii şi un pulover, aruncă o privire afară pe fereastră, observând că în perioada ei de convalescenţă sosise primăvara. Putea auzi trilul păsărelelor şi simţi un miros de pământ reavăn, semn că natura se trezise la viaţă.

Găsi asta ca pe o metaforă a propriei sale existenţe, deoarece, fără îndoială, deşi slăbită fizic, psihic se simţea puternică. Faptul că nu se mai gândea la ei în fiecare secundă a zilei – de fapt, din când în când, chiar minute întregi – nu însemna că-i iubea sau că-i lipseau mai puţin. La fel cum această primăvară îşi făcea apariţia, era o modalitate prin care natura o ajuta să se vindece şi să se regăsească.

Auzi cum Kit urcă scara şi trage uşa băii după el. El dormea pe unul dintre paturile înguste, supraetajate, destinate copiilor, nu unui adult de peste un metru optzeci şi cinci. Julia zâmbi la gândul că se purtase atât de frumos cu ea. Era cu adevărat un bun samaritean, gata să-i sară în ajutor la nevoie. Şi era conştientă, totodată, cât de mult îi plăcuse ca cineva să aibă grijă de ea.

Chiar dacă Julia nu se îndoia că Xavier o iubise, *ea* fusese cea grijulie faţă de el. Fiind concentrat exclusiv pe muzica lui, nu avusese timp să se mai gândească şi la nevoile Juliei pe plan domestic şi practic. Şi, asemenea unui copil adorabil, aştepta permanent de la ea laude şi confirmări.

Julia încercă să alunge umbra de vinovăție, spunându-și că trebuie să-și amintească de soțul ei așa cum o făcuse în ultimele opt luni, și anume, ca de un om perfect.

Auzi un ușor ciocănit în ușă.

– Intră! strigă ea.

Se iți capul lui Kit, cu părul lui creț și ciufulit. Zâmbi când o văzu îmbrăcată.

– Nu cred că mai e cazul să te-ntreb dacă te simți mai bine. Mă aștept de-acum să mă concediezi în orice secundă.

– Și sunt sigură că te vei simți ușurat, replică Julia rapid. Îi făcu semn spre fereastră. Mă gândeam că mi-ar plăcea tare mult să ies să iau o gură de aer curat. Stau închisă în casă de aproape o săptămână. Of, Doamne! exclamă ea alarmată, aducându-și aminte. Azi e vineri, nu-i așa?

– Da, așa e conform ultimei dăți când m-am uitat în calendar, confirmă Kit.

– Oh, nu! strigă ea, prăbușindu-se pe perne. Ieri aveam stabilită o întâlnire cu agentul meu, la prânz, la Claridge's. Nimeni nu-l lasă cu buza umflată pe Olav Stein. Trebuie să-l sun imediat să-i explic.

– Nu, nu o vei face, știe deja, replică Kit calm.

Julia îl privi uimită.

– Cum așa?

– Cu permisiunea surorii tale, ți-am verificat căsuța vocală. Acest tip, Olav, ți-a lăsat miercuri un mesaj de reconfirmare a întâlnirii stabilite pentru vineri. Așa că l-am sunat și i-am explicat că ai fost la un pas de moarte. A fost foarte înțelegător. Îți transmite cele mai calde urări și te roagă să-i dai un telefon imediat ce revii pe tărâmul celor vii. Oh, și au mai fost și alte mesaje.

– Îmi spui mai târziu. Subit, Julia simți că nu putea face față mai multor contacte cu lumea exterioară. Dar, Kit, îți mulțumesc, apreciez mult ce-ai făcut!

– Mărturisesc că nu mi-a fost la îndemână să-ți invadez viața privată, dar, având în vedere situația, n-aveam de ales. Ridică din umeri. Acum mă duc să pregătesc micul dejun și, pe urmă,

îţi propun să facem o mică plimbare până-n port şi înapoi, ca să te poţi bucura de o gură de aer proaspăt şi să-ţi testezi picioarele. Ne vedem jos în câteva minute.

După câte un bol de terci cu frişcă şi zahăr brun, Kit şi Julia se îndreptară în pas lent spre port, înaintând apoi pe limba de nisip. Julia îşi aminti ultima ocazie când fusese acolo şi disperarea pe care o simţise. Acum, alături de Kit, într-o zi însorită de primăvară, lumea i se părea un loc cu mult mai plăcut.

– Mă tem că va trebui să plec în curând, oftă Kit. Printre altele, am o întâlnire cu avocatul moşiei. S-a ivit o problemă privind vânzarea domeniului Wharton Park. Cumpărătorul încearcă să stoarcă un preţ mai mic decât cel pe care l-am agreat.

– Iisuse, îmi pare rău! zise Julia. Sper că vei reuşi să rezolvi situaţia.

– Sunt sigur că da, într-un fel sau altul. Foarte ciudat, nu ţi se pare? Felul în care viaţa îţi rezervă tot felul de surprize. Ultimul lucru la care mă gândeam era să mă ocup de vânzarea Wharton Park, îi spuse el pe drum înapoi, spre casă.

– Dar sigur ştiai că vei fi moştenitorul ei cândva.

– Da, dar perspectiva mi se părea îndepărtată, aşa că era o responsabilitate pe care preferam s-o ignor. Mai ales că a ajuns la mine absolut întâmplător, dat fiind că adevăraţii descendenţi n-au reuşit să aducă pe lume un moştenitor în decurs de o generaţie.

– Cred că de-abia aştepţi să scapi de ea.

– Nu, greşeşti! Eu... Se auzi telefonul lui Kit sunând în buzunar. Julia, scuză-mă! Alo! Oh, bună, Annie! Totul în regulă?

Julia se îndepărtă discret, în timp ce Kit vorbea. O prinse din urmă în dreptul uşii casei.

– Îmi pare rău, dar se pare că trebuie s-o iau din loc, zise el, deschizându-i uşa. Spune-mi, crezi că vei fi bine singură, aici?

– Sigur că da. Doar am stat şapte luni şi n-am păţit nimic. Sigur că voi fi în regulă.

– Pot să-ţi aduc ceva de mâncare pentru prânz? o întrebă el.

– Cred că voi putea să mă târăsc până-n bucătărie să-mi fac un sendviş. Hai, du-te! îl îndemnă ea.

– Bine. Ai aici numerele mele de telefon, fix şi mobil, şi Alicia mi-a spus că va trece după-amiază să te vadă.

– Oh, bine!

Julia îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe canapea.

– Alicia încearcă să te ajute. Te iubeşte.

– Ştiu. Julia băgă de seamă tonul de dojană. Doar că mă face să mă simt inutilă. Ea e îngrozitor de bine organizată.

– Ăsta-i felul ei de a supravieţui. Fiecare dintre noi avem stilul propriu, chiar şi tu. Kit îi zâmbi şi o sărută pe creştet. Ţinem legătura. Să-mi spui cum te mai descurci.

– Aşa voi face, răspunse ea, simţindu-se deodată vulnerabilă şi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se ridică şi, neştiind cum să reacţioneze, ridică din umeri şi-i spuse: Îţi mulţumesc! Pentru tot!

– Pentru nimic. Atunci, ne mai vedem, zise el deschizând uşa de la intrare.

Julia încuviinţă din cap.

– Da. Ne mai vedem.

Îl urmări cu privirea până când uşa se închise în spatele lui.

După plecarea lui Kit, Julia se duse sus, în dormitor, cu gând să tragă un pui de somn, dar nu izbuti. Încercă să citească o carte uitată pe noptieră de mult timp, însă nu se putea concentra. În cele din urmă, pesemne că reuşi să adoarmă, pentru că era aproape ora şase când deschise ochii din nou.

Îi era foame şi, Kit nefiind acolo să-i pregătească cina, coborî în bucătărie. Superba zi de primăvară dispăruse ca o amintire plăcută, şi seara se întoarse cu frigul ei. Aprinse focul, apelând la tehnica lui Kit, dar, ca de obicei, flăcările parcă refuzau să prindă viaţă ca înainte.

După o cină alcătuită din pâine prăjită cu brânză, orele lungi ale serii se aşterneau fără rost înaintea ei. Julia decise să-şi cumpere un televizor – orice ca să mai alunge liniştea apăsătoare aşternută în casă după plecarea lui Kit.

Mai târziu, urcă în dormitor. Când auzi orologiul bisericii bătând miezul nopţii, Julia recunoscu în sinea ei că îi era dor de el.

A doua zi de dimineaţă, Julia şedea pe o bancă în faţa casei, delectându-se cu aerul cald de primăvară şi meditând la viitorul ei. Faptul că era convinsă acum de această realitate i se părea o adevărată revelaţie. Dar nu ştia ce rezerva aceasta.

Singura certitudine pe care o avea era faptul că nu mai dorea să stea acolo, în acea casă. După plecarea lui Kit, orele parcă se târau la infinit. Ştia că avea prea mult timp liber, şi nimic de făcut. Deşi nu dorea să accepte, era încă vulnerabilă emoţional. Cu siguranţă, motivul pentru care-i simţea lipsa lui Kit se datora grijii pe care el i-o arătase atunci când fusese la ananghie.

Dacă nu altceva, cel puţin simţămintele pe care i le trezise plecarea lui o motivau să ia în sfârşit unele decizii. Deznădăjduită de propria lipsă de inspiraţie, lovi cu palma lemnul băncii, făcând ca două raţe din apropiere să-şi salte aripile speriate şi să se ridice-n zbor.

– Destul! murmură ea.

Avea să facă aranjamente să se întoarcă în Franţa cât mai curând posibil. Aveau să fie amintiri greu de suportat, dar măcar acolo se simţea acasă. Cât mai departe de acest loc.

Auzi telefonul sunând şi îl ridică la ureche, bucuroasă să nu mai fie singură cu gândurile ei.

– Alo! zise ea.

– Bună, Julia, sunt eu Kit!

– Bună! răspunse ea, simţind cum obrajii îi iau foc.

– Am sunat ca să aflu ce mai face pacienta mea.

– Mai bine, categoric mai bine, mulţumesc!

– Bun. Atunci crezi că ai putea să te târăşti până la Wharton Park ca să luăm cina împreună astă-seară?

– Cred că da, zâmbi Julia.

– Ce zici, cam pe la opt?

– În regulă. Ai nevoie să-ţi aduc ceva?

– Doar pe tine.

Julia simţea căldura din obraji.

– Ne vedem atunci!

– De-abia aştept! Pa, Julia.

– Pa!

Julia îşi puse mobilul pe bancă şi rămase cu privirea pierdută, îngrozită de fericirea ce o cuprinse deodată. Sigur, *sigur* că era imposibil să fie interesată de un bărbat? La numai câteva luni după dispariţia soţului ei.

Dar era, cu siguranţă.

Julia se ridică, ca şi cum mişcarea ar fi ajutat-o să-şi mai alunge din gânduri, să şteargă fiorul ce-i străbătu şira spinării când îi auzise vocea, să curme entuziasmul subit la gândul de a-l revedea...

În zadar însă. Se simţea vinovată şi derutată, dar, în pofida propriilor dorinţe, experimenta ceva ce aducea vag cu fiorul aşteptării.

După prânz, se duse cu maşina la Holt şi îşi cumpără o bluză din mătase, blugi, două pulovere elegante din caşmir şi o pereche de ghete. Avea să poarte bluza şi blugii mâine-seară, se gândi ea, în timp ce mergea pe High Street ca să-şi pună cumpărăturile în portbagaj, apoi se mustră singură pentru ceea ce simţea. Nu putea spune că era vorba de o întâlnire... sau era? În afară de asta, o pereche de blugi şi o bluză subţire, pe care le purta când venise cu Alicia în Anglia, precum şi alte câteva lucruri împrumutate de la sora ei, nu alcătuiau o garderobă generoasă nici pe departe.

Tocmai când intra în parcare, îşi auzi numele strigat de cineva. Se întoarse şi o văzu pe Alicia făcându-i semn cu mâna.

– Bună, Julia! Alicia o prinse din urmă şi-i zâmbi. Ce bine, tocmai mă îndreptam spre tine! Ochii ei vioi se opriră asupra pungilor. Ai făcut cumpărături?

– Da, admise Julia.

– Atunci, înseamnă că te simţi mai bine.

– Da, mersi, mult mai bine!

– Bine, zise Alicia. Bine, repetă ea. De fapt, Julia, mă întreb dacă ai vrea să vii să cinăm împreună diseară. Am invitat nişte

prieteni. Ţi-ar face bine să mai vezi nişte oameni de prin partea locului, îi zise ea încurajator.

– Nu pot, dar mulţumesc pentru invitaţie.

Alicia îi aruncă o privire suspicioasă.

– Nu poţi sau nu vrei?

– Nu pot. Julia nu dorea să-i spună mai mult.

– De ce? o chestionă Alicia.

Julia oftă iritată.

– Fiindcă am acceptat deja o altă invitaţie, de-aia.

– Nu mai spune! Faţa Aliciei trăda o mare surprindere. Din câte ştia, Julia nu cunoştea pe nimeni şi nu socializase de când venise din Franţa. Unde?

– Zău, Alicia! răbufni Julia iritată fără să vrea. Kit m-a invitat la Wharton Park la cină, bine?

– Bine, bine! Îmi cer scuze. Eu... zâmbi şi-i făcu semn spre cumpărături. Plănuieşti să porţi ceva nou?

– Probabil. Julia se ruga în sinea ei să nu roşească. Uite ce-i, Alicia. Chiar trebuie să plec, să-mi cumpăr un televizor, înainte ca magazinul să închidă, la cinci. Îţi voi telefona.

– Promiţi? strigă Alicia după Julia, în timp ce sora ei zorea să ajungă la maşină.

– Da. Pa!

– Distrează-te diseară! adăugă ea, strigând, pe când Julia dispărea din raza ei vizuală.

Alicia nu putu să-şi reţină un zâmbet la gândul că aflase secretul chiar de la sora ei, apoi se îndreptă spre curăţătorie ca să ridice cămăşile lui Max.

Capitolul 27

Julia opri maşina în faţa treptelor, a căror piatră fusese măcinată de vreme şi care duceau spre maiestuoasa intrare în conacul Wharton Park. Casa era cufundată în întuneric, şi magnifica uşă de stejar, ameninţătoare, era închisă. Îşi dădu seama că nu-l întrebase pe Kit ce intrare să folosească. Oricum, nu părea să fie aceasta. Coborând cu sticla de vin strânsă la piept, Julia încuie maşina şi ocoli clădirea spre intrarea servitorilor, mai cunoscută.

Pe când mergea, îşi dădu seama că adrenalina îi inundă tot trupul; nu înţelegea de ce se simţea atât de nervoasă. Urma să aibă parte de o simplă cină, într-un cadru relaxat, cu un prieten. Un bărbat pe care îl cunoştea prea puţin, care ar fi putut să fie căsătorit şi cu copii. Kit nu-i pomenise nimic despre asta, şi nici ea nu-l întrebase.

Julia se opri în faţa intrării servitorilor, bucuroasă să zărească pe sub ea o rază de lumină. Respiră adânc şi ciocăni.

În câteva secunde, Kit îşi făcu apariţia şi descuie uşa.

– Bună, Julia! o întâmpină el, sărutând-o pe ambii obraji. Intră!

– Mulţumesc! Ascultătoare, Julia îl urmă prin vestiar, în bucătărie. Ţi-am adus nişte vin, îi spuse, în timp ce punea sticla pe aceeaşi masă din lemn de pin la care stătuse pe vremuri, în copilărie.

– Mersi! zise Kit, cercetând-o cu privirea. Sfinte Sisoe, arăţi mult mai bine! Şi culoarea pe care o porţi îţi vine grozav, îi spuse el admirativ, referindu-se la bluza ei cea nouă. Se pare că îngrijirile acordate de doctorul Crawford au făcut minuni. Alb sau roşu? o întrebă, agitându-se în dreptul intrării în cămară.

– Indiferent, zise Julia, dorindu-şi să se poată relaxa. Îl urmări cu privirea pe Kit cum se duce spre frigider, cu picioarele lui lungi băgate într-o pereche de blugi şi având pe el o cămaşă roz, proaspăt călcată.

– Atunci, începem cu unul alb. Scoase o sticlă din uşa frigiderului şi reveni în bucătărie, unde o deschise. Mă tem că va trebui să o luăm pe încercate. Pivniţa e plină de vinuri franţuzeşti, unele dintre ele vechi de ani de zile. Unele s-au maturat mai bine decât altele. Poţi da de nectar sau de oţet. Scoase dopul şi-l mirosi. De fapt, nici una din ipoteze, şi categoric bun de băut.

– Poate ar trebui să chemi un expert să le evalueze. S-ar putea să fie unele sticle foarte valoroase. Xavier... soţul meu a cumpărat odată o sticlă cu două mii de euro la o licitaţie.

– Şi gustul a fost pe măsura celor două mii de euro? o întrebă Kit, dându-i un pahar.

– Avea un buchet plăcut, dar nu excepţional. Mereu i-am spus că poate era beat când l-a cumpărat, îi spuse Julia, zâmbind.

– Fasoane, în opinia mea, replică Kit, sorbind puţin din vin. Are o aromă discretă de caviar şi trufe; poţi să-mi spui că sunt un ipocrit, dar chiar nu înţeleg de ce-ai fi atras de câteva icre sau de o simplă ciupercă. Şi-apoi, eu mănânc ca să trăiesc, nu invers. Sau, poate, sunt pur şi simplu invidios, având în vedere de câţi bani ai nevoie ca să-ţi satisfaci astfel de capricii. În ierarhia nevoilor mele vinurile figurează în josul listei, pe undeva prin Australia. Şi acum, Julia, noroc! Bine-ai revenit la Wharton Park!

– Îţi mulţumesc că m-ai invitat, replică Julia pe un ton oficial, luând o înghiţitură mai zdravănă de vin în speranţa că asta o va ajuta să se relaxeze. Cum a decurs întâlnirea cu avocatul?

– De fapt, ăsta este motivul pentru care te-am invitat astă-seară. Am nevoie şi de o altă opinie privind toată situaţia.

Şi a cui ar putea fi mai nimerită decât a unei persoane care a îndrăgit mereu acest loc străvechi? Se îndreptă apoi spre vechea sobă neagră. În timp ce fierb la foc mic sosul pentru paste, îţi voi împuia capul cu problemele mele.

– Dă-i drumul! îl îndemnă Julia. Va fi o schimbare bine-venită să ascult necazurile altuia.

– Vânzarea domeniului Wharton Park a fost anulată.

– Oh, Kit! Nu! De ce?

– Doar o altă poveste a timpurilor pe care le trăim, îi răspunse el pe un ton inexpresiv. Ieri, trebuia să perfectăm documentele, dar, când ne-am aşezat la masă, avocatul cumpărătorului a anunţat că doreşte ca preţul să fie redus cu un milion, dat fiind că preţurile caselor au scăzut de când am început noi negocierile. Se pare însă că domnul Investitor la bursă a avut neşansa unor pierderi însemnate la bursă şi nu poate să ofere mai mulţi bani.

– Chiar îl crezi? se aventură Julia, minunându-se totodată cum de nu remarcase niciodată până acum frumuseţea ochilor lui Kit.

– Cine ştie? Momentan, nu pot să-mi dau seama dacă omul este fie un ticălos, care vrea să mă înşele, fie un ticălos, care vrea să mă înşele, mormăi îmbufnat Kit, împungând pastele cu furculiţa. Treaba e că, pe o piaţă ca asta, îmi va fi greu să găsesc un alt cumpărător. Are în mână cartea câştigătoare.

– Deci aşa! Ce mai ticălos care vrea să te-nşele! îi împărtăşi Julia părerea, încercând să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea mai departe. Îţi poţi permite să vinzi pe mai puţin?

– Nu, având în vedere datoriile pe care le are moşia acum, plus taxele de vânzare şi suma mică rămasă după asta. Iar, cireaşa de pe tort, domnul Investitor la bursă mi-a mai cerut să-i dau şi patrulaterul. E decis să nu aibă vecini atât de aproape şi, ca să fiu sincer, admise Kit, asta chiar m-a călcat pe nervi.

– Îmi închipui! zise Julia. Mai ales că a aşteptat până-n ultimul moment ca să-ţi spună.

– Ei bine, Kit ridică sprâncenele, în acest fel, bogaţii devin şi mai bogaţi, nu? Faptul că am negociat ca patrulaterul să nu fie inclus în contract, după ce-am decis să mă stabilesc eu acolo,

a făcut oarecum mai suportabilă ideea vânzării a moşiei. Şi... trebuie să admit, Kit ridică mâinile în sus ca şi când s-ar preda, locul ăsta mi-a intrat la inimă. Surprinzător, fiindcă n-am fost niciodată ataşat de el în copilărie. Dar acum, da, este adevărat. Cu cât stau mai mult aici, cu atât îmi e mai greu să vând Wharton Park.

– Şi-atunci, ce-ai de gând?

Kit scurse pastele printr-o sită şi le servi cu două boluri pline cu sos alături.

– Ce să zic, asta-i o-ntrebare de un milion de dolari. Perfect, masa e servită! Umplu din nou paharele cu vin şi se aşează la masă, vizavi de ea.

– Kit, îţi mulţumesc! Miros apetisant.

– Foarte bine! Îmi place să gătesc. Sau măcar să experimentez. Hai să ne înfruptăm din ele până nu se răcesc.

– Mă tem că nu sunt expertă într-ale gătitului, mărturisi ea, gustând din ele.

– Ţine de practică, şi nu-mi pot imagina cum ai fi putut să exersezi, dat fiind stilul tău de viaţă. Mai mult, ar fi fost un dezastru dacă ţi-ai fi mutilat vreun degeţel curăţând legume. În ochii lui Kit se ivi un licăr ştrengăresc. Ar fi pus în pericol câteva note din *Studiile* domnului Chopin.

– Şi, totuşi, ce-ai de gând să faci în legătură cu Wharton Park?

– Pe cinstea mea dacă ştiu, admise Kit. Tu ce-ai face?

– Oh, Kit! Julia scutură din cap. Nu cred că sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi aşa ceva. Doar ştii cât de mult iubesc Wharton Park. Şi mai ştiu că, pentru mine, ar conta să joci corect. Aşa că, aproape sigur, i-aş spune ticălosului s-o şteargă, îi zise ea, zâmbind. Dar asta e doar părerea mea, fără să iau în considerare toate implicaţiile financiare. Vreau să spun, dacă nu vinzi moşia domnului Investitor la bursă, ce vei face? Poţi să-ţi permiţi să păstrezi acest loc până apare altcineva?

– Ei bine, aseară am răsfoit registrele şi, de dimineaţă, i-am făcut o vizită contabilului nostru. Se pare că, în pofida veniturilor de la fermă şi de pe urma închirierii caselor de pe moşie,

se înregistrează o pierdere mică. Dar asta, pentru că orice profit trebuie să acopere dobânda la datoriile contractate în trecut. Kit își mai turnă puțin vin. Contabilul a ținut să sublinieze că moșia poate trece ușor pe profit, dacă se acordă puțină atenție unor detalii. Datoriile ar trebui comasate într-un singur credit ipotecar, cu o rată a dobânzii mai mică, pentru a elibera fonduri care să fie folosite pentru achiziționarea unor echipamente mai moderne. Ar mai fi nevoie de un administrator bun, care să știe ce trebuie făcut.

– Sună promițător, remarcă Julia.

– Da, dar nu rămâne nici un sfanț în plus pentru a rezolva situația casei în sine, oftă Kit. Evaluatorul pe care l-am chemat, când m-am decis să vând, m-a informat că m-ar costa cel puțin câteva milioane ca să împiedic transformarea clădirii într-o ruină chiar sub ochii mei. Și asta, fără a lua în calcul alte aranjamente la interior, ca de exemplu, o nouă bucătărie sau poate o baie, din care să nu ieși mai murdar decât când ai intrat în ea, adăugă el, și, desigur, eu nu dispun de atâția bani.

– Așadar, concluzionă Julia, e posibil să reziști câteva luni până apare un alt cumpărător?

Kit încuviință din cap.

– Da, dacă preiau eu administrarea, ceea ce ar însemna că trebuie să renunț deocamdată la alte planuri. Dar mai am o problemă: Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai puțin sunt dispus să renunț la moșie. Și, desigur, nici *tu* nu mi-ai fost de prea mare ajutor, adăugă el.

Julia îl privi surprinsă.

– Mersi. Ce vrei să spui?

– Ascultând povestea familiei mele, Wharton Park a căpătat o altă însemnătate și valoare decât înainte. Și, trebuie să adaug, face parte din istoria noastră comună. Dacă n-ar fi fost Wharton Park, nu te-aș fi întâlnit cu ani în urmă.

Expresia de pe chipul lui Kit se schimbase. O privea atent și, brusc, Julia se simți stânjenită.

– Ei bine, atunci, zise ea pe un ton mai sever decât ar fi vrut, ai de luat o decizie grea.

Kit dădu aprobator din cap.

– Într-adevăr. Şi nici prea mult timp la dispoziţie. Şi, ca să fiu sincer, nu te-am invitat numai pentru că doream să mă consult cu tine în seara asta, ci şi pentru că vreau să rămân cu mintea-ntreagă. Am constatat cât de mult îmi lipseşte să te văd cum sorbi din supă şi să-ţi şterg fruntea asudată.

– Numai Dumnezeu ştie ce va fi! zise Julia, încăpăţânându-se să devieze discuţia. Cu greu pot spune că eram pricepută în arta conversaţiei, fiindcă în majoritatea timpului eram concentrată pe muzică.

Kit îşi puse furculiţa în bolul gol şi o privi gânditor peste masă.

– Da, aşa erai. Dar concentrarea asta a ta spunea ceva despre tine. E mult mai bună tăcerea unei persoane de a cărei prezenţă te bucuri, decât trăncăneala uneia care te enervează la culme.

În tăcerea aşternută, Julia termină de mâncat pastele, lăsă furculiţa jos şi rămase cu ochii aţintiţi în bol.

– Oricum, continuă Kit, mi-a făcut mare plăcere să te reîntâlnesc. Nu voi uita niciodată acea zi când te-am auzit cântând... Crezi că vei rămâne aici, în Norfolk?

– Kit, chiar nu ştiu! îi răspunse ea sincer. De-abia în ultimele două săptămâni am început cu adevărat să mă gândesc la viitor.

– Înţeleg, încuviinţă el din cap. Te înţeleg perfect. Am trecut prin ceva similar cu mult timp în urmă. Îţi schimbă viaţa – şi pe *tine*, ca individ – iremediabil. Consecinţa a fost că am devenit incapabil să mai clădesc orice fel de relaţie pe termen lung. De fapt, a fost un adevărat coşmar de atunci. Ei bine, până în urmă cu câţiva ani. Îi zâmbi. Sunt cât se poate de sincer cu tine.

– Da, murmură Julia, fără să ştie ce ar mai putea să spună.

– Acestea fiind zise, sper că sunt un bărbat mai bun acum. Şi s-ar putea să fie şi faptul că, după aceea, n-am dat de persoana potrivită. Făcu o pauză, uitându-se fix la ea peste masă. Nu întâlneşti la tot pasul suflete pereche în viaţă, ce părere ai?

– Nu. Julia simţea că ochii i se umplu de lacrimi. Aruncă o privire spre ceasul ei. Kit, te rog, realmente trebuie să mă duc acasă. Sunt... obosită.

– Sigur. Înţeleg. Kit întinse mâna şi i-o acoperi pe a ei. Putem să ne vedem altă dată, când te vei simţi mai bine? Julia, îmi doresc asta tare mult.

– Da. Julia îşi retrase mâna cu un gest brutal, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Kit o urmă.

– Ce zici de luni seara?

– Nu ştiu.

În acel moment, tot ce-şi dorea Julia era să plece, incapabilă să-şi dea seama din ce cauză se simţea cuprinsă de acel val de emoţii puternice.

Kit îşi lăsă mâna pe clanţă, înainte ca ea s-o poată apăsa, blocându-i calea. Apoi se aplecă să o sărute. Buzele lui le atinseră pe ale ei, şi Julia se simţi parcă străfulgerată. Îşi feri gura de a lui, dar el o prinsese deja strâns în braţe.

– Julia, te rog, îmi pare rău, dacă am spus ceva greşit, dacă e prea curând. Oftă. Mi-ai lipsit mult, asta-i tot. Putem s-o luăm încet, îţi promit. Înţeleg, realmente înţeleg.

– Eu... Julia se smulse din îmbrăţişarea lui, derutată de tumultul de emoţii contradictorii, declanşat de seara petrecută alături de Kit. Noapte bună, Kit!

– Te sun în cursul săptămânii. Poate că luni, noi...

Dar ea deschisese deja uşa şi se îndepărta cu pas grăbit de acea casă, spre siguranţa oferită de propria maşină.

Capitolul 28

În următoarele două zile, Julia se tot agită fără rost prin casă, nereuşind să se relaxeze în faţa noului ei televizor cu ecran plat, furnizat de magazin şi instalat într-un colţ al camerei de zi. Când ieşea din casă, făcea lungi plimbări prin ţinuturile mlăştinoase, încercând să desluşească motivul exact pentru care se simţea atât de tulburată.

Totul era atât de confuz. *Kit* era confuz. Acum încerca s-o avertizeze că era un „coşmar" pentru ca, imediat după aceea, să-i spună că vrea s-o revadă. Şi un sărut. Şi, în afară de asta, de ce i-ar *păsa*? Era de curând văduvă şi încă îşi jelea fostul soţ; cu numai două săptămâni în urmă, stătea închisă-n casă, incapabilă să iasă în lume. Pentru ca, apoi, întinsă în pat, să-şi amintească ce simţise când o sărutase el şi să-şi imagineze, ei bine, un scenariu mai amplu.

Pur şi simplu, nu putea să înţeleagă ce efect avea Kit asupra ei.

Cel mai rău dintre toate era acum impulsul de a-şi controla mobilul din două în două minute, ca să vadă dacă nu primise vreun mesaj de la el. Şi, pentru că semnalul era foarte prost, chiar şi în baie, se tot plimba pe strada principală, ca să fie sigură.

Dar trecuseră deja patru zile, şi mobilul se încăpăţâna să rămână mut.

După o săptămână, fără nici o veste de la el, Julia se trezi după o noapte nedormită, ştiind că trebuia să uite de Kit şi să-şi

vadă de viaţa ei. Faptul că-i promisese să o sune, dar n-o făcuse, era o dovadă clară că nu trebuia să aibă încredere în el.

În timp ce făcea duş, telefonul aşezat pe marginea căzii începu să sune. Îl înşfăcă grăbită, cu apa şiroind pe ea.

– Alo?

– Sunt eu, Alicia. Ce mai faci?

Dezamăgită, Julia simţi un gol în inimă.

– Bine, mersi! Dar tu?

Prinse mobilul sub bărbie, pentru a se putea şterge cu prosopul.

– Da, bine! Îmi pare rău că nu te-am căutat. Am fost extrem de ocupată săptămâna asta. Cum a mers cina cu Kit?

– Bine, da, bine! strigă Julia în receptor.

– Bun. V-aţi mai văzut de-atunci?

– Nu.

– Bine, replică Alicia. Aşadar, nu e... nici o idilă între voi?

– Doamne sfinte, nu! Ha! Suntem doar prieteni, atâta tot.

– Bine, îmi pare bine.

– Da? Şi de ce mă rog? Aveam impresia că-l placi.

Julia se simţea indignată fără să vrea.

– Oh, chiar îmi place de el. Sau, cel puţin, mi-a plăcut, dar... serios, nu-i nimic. Mă gândeam doar...

– Te gândeai la ce? Hai, Alicia, ce tot încerci să-mi spui?

– Julia, calmează-te! Plus de asta, chiar nu contează, dacă oricum nu ai o relaţie cu el. Doream doar să te avertizez că, poate, lumea lordului Crawford nu e atât de simplă pe cât credeam. Şi, oricum, nu-i deloc treaba mea.

– Nu, nu este! o repezi Julia şi schimbă subiectul. Copiii ce mai fac?

– Nişte bătăuşi, n-au nimic altceva în cap, oftă Alicia. Eu şi Max vrem să te invităm duminică la prânz.

– Mersi, Alicia, dar nu pot. Eu... Julia căuta cu disperare o scuză... trebuie să merg mult pe jos.

– Să mergi pe jos?

– Da. Julia se îndreptă spre dormitorul ei, ştiind că semnalul va dispărea imediat. Mai vorbim. Pa!

Enervată, aruncă mobilul pe pat, detestându-i pe Alicia şi pe Kit pentru că aveau darul să-i provoace o asemenea tulburare; şi, mai ales, urându-se pe sine pentru felul în care reacţiona, neştiind sigur de ce.

În disperare de cauză, Julia plecă cu maşina la Holt, încercând să-şi mai distragă o oră–două atenţia. Cumpără ceva de mâncare, deşi n-avea poftă deloc, şi o lumânare parfumată, pe care cu siguranţă avea să uite s-o aprindă. Mergea absentă pe strada principală, spre micul magazin de unde îşi cumpărase hainele în urmă cu o săptămână şi, după ce intră, începu să scotocească printre umeraşe. Evocându-i entuziasmul resimţit anterior, locul îi provoca acum aversiune. Zări un puşti, cam de vârsta lui Gabriel, amintindu-i de el, cu buclele dese şi ochii mari, albaştri, deşi nu atât de frumos – nu, nici pe departe la fel de frumos –, alergând de colo colo prin magazin, în timp ce mama lui achita cumpărăturile.

Când ieşi, lacrimile îi înţepau parcă ochii şi traversă strada spre maşina ei. Exact atunci îi văzu: pe *el*, coborând din maşină şi ducându-se să deschidă portiera pe partea pasagerului, şi pe *ea*, radioasă, zâmbindu-i în semn de recunoştinţă, în timp ce el deschidea una din portierele din spate, scoţând grijuliu un bebeluş din scaunul lui. Îl sărută cu tandreţe pe creştet, apoi i-l dădu mamei, pentru ca apoi să scoată din portbagaj şi un cărucior. Cu bebeluşul instalat comod în el, cei trei veneau spre Julia, el ţinând un braţ protector în jurul umerilor mamei.

Instinctiv, Julia se ascunse în spatele celei mai apropiate maşini, pe când ei treceau pe lângă ea, suficient de aproape ca să-i audă accentul american al lui Annie şi râsul atât de cunoscut al lui Kit.

– Of, Doamne! Julia trase cu nesaţ aer în piept, uitându-se după ei cum se îndepărtează, apoi fugi spre maşina ei şi urcă în ea. Iisuse Hristoase! Cum de-a *putut* să facă aşa ceva? strigă ea dezlănţuită, bătând cu pumnii în volan la fel de tare cum i se zbuciuma inima-n piept.

Răsuci cheia şi ieşi din parcare în trombă.

*

În noaptea aceea, bău o sticlă întreagă de vin, devenind tot mai indignată cu fiecare pahar. Kit se jucase cu ea, era simplu ca bună ziua. Toată acea conversație de genul „pot înțelege ce simți" era o fațadă pentru un bărbat cu inima la fel de dură ca un diamant bine lustruit. Poate că, gândi Julia, sorbind ultimele picături de vin, așa obișnuia să se distreze el.

Bietul copilaș, biata Annie, șopti ea, urcând cu pași nesiguri scara, pentru ca apoi să se arunce îmbrăcată pe pat.

Și, totuși, el fusese atât de bun și o îngrijise cât fusese bolnavă...

O lacrimă i se rostogoli pe față. Furia nu o mai ajuta deloc.

Îi era dor de el.

– Of, nu, gemu ea, alcoolul făcând-o să vadă adevărul gol-goluț.

Iar acest adevăr era că, nu se știe cum, prin voința Domnului, se îndrăgostise de Kit Crawford.

Luni dimineață, Julia se duse din nou în Holt, la o agenție de voiaj, pentru a-și cumpăra un bilet de avion pentru Franța. Duminica o trecuse mahmură, în solitudine și, după ore întregi de zăcut în fața televizorului, Julia își pregătise cina și se certase singură. Nu putea permite ca episodul cu Kit să-i ruineze drumul înapoi, spre viață. Trebuia să fie atentă și, date fiind experiențele prin care trecuse, să-și dea seama cât de vulnerabilă o făcea orice formă de afecțiune și, mai ales, să se asigure că nu avea să se implice într-o relație decât atunci când avea să-și revină complet și avea să fie pregătită pentru asta.

Cu instrucțiunile de zbor în poșetă, Julia se întoarse acasă, simțindu-se mult mai optimistă. Plecarea era stabilită pentru miercuri, ceea ce îi oferea un răgaz de două zile ca să-și ia rămas-bun de la familie, să-și împacheteze lucrurile și să se pregătească sufletește.

Pe când cotea pe străzile satului Blakeney, auzi mobilul sunând. Peste câteva minute sună din nou. Aruncând o privire spre ecran, văzu că era un mesaj vocal. Probabil că Alicia dorea

să știe ce mai face, gândi ea, în timp ce intra în Spar, ca să ia o cutie cu lapte, și duse mobilul la ureche.

– Bună, Julia, sunt eu, Kit! Îmi cer mii de scuze că nu te-am sunat. Pe neașteptate, am avut parte de o săptămână extrem de ocupată. Mă întreb dacă poți veni mâine să luăm prânzul împreună? Sper că te simți mult mai bine acum. Sună-mă când poți! Pa!

– Ha! răcni Julia, speriind un bătrânel care lua un pachet cu unt din frigiderul de lângă ea. Îmi pare rău! se scuză ea, după care înșfăcă o cutie de lapte din galantar, plăti și ieși grăbită din magazin.

Pe când ocolea casa, ca să-și parcheze mașina, Julia își dădu capul pe spate și râse tare.

– Ha, ha! Săptămână foarte ocupată, nu, Kit? Ha, ha! Ei bine, a fost, cum să nu, cu iubita ta, sau poate chiar *soția* ta – cine naiba știe? – care ți-a născut un copil! Ha! Ha! Ha!

Simțindu-se în mod ridicol mai bine, acum că Kit se dovedise a fi exact cum gândea ea, poate chiar mai rău, Julia continuă să râdă în hohote ca o apucată în timp ce intra în casă. Adrenalina o făcu să se dezlănțuie, să-și facă bagajele rapid, aruncând în valize diferite lucruri pe care dorea să le ia cu ea în Franța.

Termină totul în cincisprezece minute. Se aruncă pe canapea extenuată, scuturând din când în când din cap, neîncrezătoare, întorcând pe toate fețele mesajul de la Kit.

Cum de fusese în stare să-l compare cu Xavier, bietul ei soț mort, care poate că avusese niște defecte, dar o adorase mereu.

– Iisuse! exclamă din nou, apoi se ridică și urcă în mașină, ducându-se la Alicia să-și ia la revedere de la ei.

– Scumpa mea, îmi vei lipsi! îi zise Alicia, dar sunt bucuroasă că te poți confrunta cu trecutul. Știu cât de greu îți va fi în primele câteva săptămâni. Dacă vrei să vorbești cu cineva, voi fi mereu aici pentru tine, sublinie ea.

– Îţi promit că voi încerca şi vom ţine legătura, răspunse Julia. Ştiu că în trecut n-a prea fost aşa. Am fost mereu atât de ocupată, toate călătoriile, concertele, Xavier şi Gabriel...

Julia simţi cum i se sugrumă vocea, dar nu capitulă, ştiind că trebuia să o facă, *trebuia* să fie capabilă să vorbească deschis despre ei, dacă dorea să supravieţuiască într-un loc în care toată lumea îi cunoscuse şi-i îndrăgise.

– Cred că cel mai mult mă tem de momentul când voi intra în casă, ştiind că ei nu vor fi acolo. Julia îşi muşcă buza ca să-şi stăvilească lacrimile. Dar, aşa cum spui, în cele din urmă îmi va fi mai uşor. Doar că trebuie să-mi descopăr curajul necesar să trec peste această imensă durere.

– Vei reuşi, Julia, ştii că poţi! Alicia se aşeză alături de ea şi o prinse de mână. Vreau numai să-ţi spun cât de mult te admir.

Julia ridică o sprânceană.

– Mă admiri? N-ai de ce, Alicia. Viaţa mea este un haos, şi tu ai fost mereu puternică, ajutându-mă să mă descurc.

– Avem numai personalităţi diferite. Dă-mi voie să-ţi spun cu toată sinceritatea că eu n-aş fi supravieţuit situaţiei prin care ai trecut tu. Da, sunt foarte bine organizată, aşa că pot să-mi gestionez casa, şi familia, şi viaţa. Dar, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi fost complet distrusă.

– Nu cred.

– Ba da, aşa e! Alicia clătină vehement din cap. Ştiu că n-aş putea face faţă lucrurilor atunci când ies din tipar. Uneori, asta mă sperie, gândul ăsta chiar mă face să-mi fie teamă.

Rareori, o putea vedea pe Alicia vulnerabilă, şi asta o făcu pe Julia să regrete resentimentele pe care le avusese faţă de ea.

– Te-ai purtat minunat, Alicia! Îţi mulţumesc pentru tot! Dacă te bate gândul să faci o scurtă călătorie în Franţa, să ştii că eşti mereu bine-venită.

– Mi-ar plăcea, dar nu văd cum aş putea. Alicia îi făcu semn spre bucătăria ei imaculată. Cum? Mami să plece de-acasă? Mica lor lume s-ar prăbuşi în jurul lor, zâmbi ea.

– Ei bine, oferta rămâne valabilă.

– Mersi. Deci, ţi-ai făcut bagajele?

– Mda! Mi-a luat zece minute. Tata mai e aici, în Norfolk? Ar trebui să mă duc să-mi iau rămas-bun.

– Era la Londra, se pregătea pentru călătoria în Galapagos, când am vorbit ultima dată cu el, dar mai bine sună-l, îi sugeră Alicia. Cum rămâne cu Elsie şi cu restul poveştii ei?

– De fapt, m-am gândit s-o las pe seama ta. Ce-ar fi să te duci s-o vezi cândva? Ar fi foarte bucuroasă.

La drept vorbind, ultimul lucru pe care şi-l dorea Julia acum era să mai audă şi alte intrigi legate de familia Crawford.

– Aşa voi face. Îţi vei lua la revedere şi de la Kit?

Ochii Juliei scânteiau plini de furie.

– Nu. Cred că este destul de ocupat deocamdată, ce zici?

– Eu... nu ştiu, replică Alicia obosită. Ei bine, *bon voyage*, surioara mea dragă, adăugă ea, şi Julia se lăsă îmbrăţişată strâns. Te rog, te implor, să ţinem legătura de data asta!

– Aşa voi face, şi, sincer, îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

– Julia, să ştii că poţi apela la mine oricând.

– Da. La revedere, Alicia! Transmite toată dragostea mea copiilor.

În drum spre casă, ascultă jumătate dintr-un nou mesaj lăsat de Kit, în care se întreba dacă ea îl primise pe precedentul. Pufni din nou cu voce tare, îl şterse şi închise mobilul.

A doua zi, în timp ce Julia şedea pe o bancă în grădina pubului, luminată slab de razele soarelui, îi sună pe Elsie şi pe tatăl ei ca să-i anunţe că se hotărâse să se întoarcă acasă. Elsie, care se recupera după gripa de care suferise şi Julia, doar că într-o formă mai uşoară, de-abia putea vorbi, şi George părea să fie deja cu mintea în Galapagos.

– Pleci acasă, scumpo? Acasă la tine? Bine, foarte bine! Mă bucur să te aud.

– Nu, tati, plec în Franţa, îi explică Julia răbdătoare, obişnuită ca el să fie cu mintea în altă parte înaintea expediţiilor pe care le făcea.

– O, da. Bravo, aşa te vreau! Trebuia să te întorci refăcută la un moment dat. Acolo şi la pianul tău.

– Pas cu pas, tati, zise Julia rezervată.

– Da, desigur. Ei bine, eu plec weekendul ăsta. Putem să ţinem legătura, ca de obicei, prin e-mail. Deşi nu prea am idee cum funcţionează comunicaţiile acolo.

– Tati, ai grijă de tine!

– Şi tu, scumpa mea! Şi ţine minte că sunt foarte mândru de tine.

– Mulţumesc, tati! La revedere!

– La revedere, draga mea!

În timp ce Julia încheia convorbirea, văzu că recepţionează un alt mesaj trimis de Kit. Apăsă tasta *Şterge* fără să-l citească şi îşi termină paharul cu vin şi sendvişul, cu gândul la ziua de mâine şi la următorul pas dificil al călătoriei ei. Acum, că era o chestie iminentă, o îngrozea. Pe când mergea spre casă, Julia se întreba dacă era gata să plece cu adevărat. Oricât de enervantă era Alicia cu atenţia ei maternă, îi oferea totuşi un sentiment de siguranţă.

Înapoi, în Franţa, avea să fie singură cu amintirile ei.

Dar ce alegere putea să facă? Nu mai era nimic pentru ea acolo, absolut nimic.

Capitolul 29

La ora opt, în acea seară, compania de la care închiriase maşina pentru ultimele opt luni trimise un şofer să o ia. Casa era curată şi totul pus în ordine; făcuse rezervare pentru un taxi, ca să o ducă la aeroport la şapte şi jumătate, a doua zi. Bagajul de mână aştepta lângă uşă; era gata de plecare.

Aruncă o privire prin jur, în camera de zi, brusc îndrăgostită de cei patru pereţi martori ai disperării ei, care-i oferiseră un sanctuar sigur atunci când avusese cel mai mult nevoie. Se ridică, se duse la uşa de la intrare şi o deschise. Trase cu putere în piept aerul curat şi răcoros venind dinspre Marea Nordului şi aruncă o ultimă privire la ambarcaţiunile care săltau pe apă în portul de jos.

– Bună, Julia!

Auzi o voce prin întuneric şi inima îi tresări cu putere.

– Sunt eu, Kit! zise vocea, şi silueta lui se contură în raza de lumină difuză provenind din interiorul casei.

Julia încremeni. Îşi dori să poată face trei paşi în spate şi să trântească uşa, apoi s-o zăvorască şi să se ascundă în spatele canapelei până când el pleca. Dar nu se putea clinti din loc.

– Uite ce e, ştiu că pleci mâine...

– Cum de ştii? îi aruncă ea, mulţumită de faptul că glasul nu-i pierise.

– Am sunat-o pe sora ta. Când am văzut că nu-mi răspunzi, m-am îngrijorat.

– Ha! nu se putu Julia abține.

– Julia... Kit mai făcu câțiva pași spre ea, și brațele Juliei se întinseră instinctiv ca să închidă ușa.

– Zău, cred că a fost o neînțelegere. Pot să intru să-ți explic?

– De fapt, nu cred că mai e necesar. Kit, pricep ce spui, chiar foarte bine. Acum, scuză-mă, mâine mă trezesc devreme, și acum vreau să mă culc. Noapte bună!

Julia făcu doi pași în interior și încercă să tragă ușa după ea.

– Julia, te implor! Kit întinse mâna ca să blocheze ușa. Lasă-mă doar să-ți explic, chiar dacă nu ne despărțim prieteni. Și mi-ar părea teribil de rău.

Julia oftă și cedă, ridicând din umeri.

– Dacă insiști! Ai cinci minute la dispoziție.

Se întoarse și se îndreptă spre canapea.

Kit intră în urma ei și se foi în jurul șemineului.

– Motivul pentru care nu te-am sunat săptămâna trecută a fost din cauză că Annie a născut.

– Da. Știu. Felicitări!

Julia se forță să zâmbească.

– Mulțumesc. Îi voi transmite când mai vorbesc cu ea.

Julia ridică o sprânceană plină de dezgust.

– Kit, te rog, nu-mi mai vinde gogoși. V-am văzut pe toți trei în Holt, arătând foarte mulțumiți. E-n regulă, serios.

– Da, e-n regulă, Julia, sau cel puțin acum. Uite ce-i, Kit își ciufuli părul, agitat, vrei să auzi adevărul, sau preferi scenariul care circulă recent despre mine prin tot Norfolkul de Nord? Depinde numai de tine!

– Sigur, Julia ridică indiferentă din umeri. Cum dorești!

– Indiferent dacă vrei să mă asculți sau nu, consider că-ți sunt dator să-ți mărturisesc tot adevărul. Cu doisprezece ani în urmă, ea m-a ajutat să trec printr-o perioadă foarte dificilă din viața mea. În orice caz, apoi s-a mutat în State, și eu o vizitam destul de des. Anul trecut, mi-a spus că a găsit în sfârșit marea iubire a vieții ei. Nu o mai auzisem niciodată atât de fericită. Singura problemă, după cum mi-a spus ea, era faptul că omul

avea o spaimă teribilă să-şi asume vreun angajament. Era sigură că o iubeşte, dar el avea rezerve să facă ultimul pas, în sensul să se mute împreună cu ea, nemaivorbind despre o eventuală căsătorie. Pe urmă, bingo! Annie a descoperit că e însărcinată. Avea treizeci şi patru de ani, purta copilul bărbatului pe care-l iubea şi nu avea de gând să facă întrerupere de sarcină.

– Sigur că nu. Nici eu n-aş fi făcut aşa ceva, zise Julia.

– Şi, bineînţeles, Jed, omul care ura să-şi asume vreo responsabilitate, s-a speriat şi a rupt relaţia. Distrusă, Annie a decis că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să dea totul uitării şi să se concentreze pe creşterea copilului. Aşa că m-a sunat, ca să mă întrebe dacă este în regulă să vină şi să stea cu mine până se naşte copilul. Iar eu, desigur, am fost de acord. În acel moment, tocmai mă mutam la Wharton Park, unde e loc berechet. Ca să fiu sincer, m-am bucurat de prezenţa ei, explică Kit. Aşa că, săptămâna trecută, lui Annie i s-a declanşat travaliul, cu două săptămâni mai devreme, şi eu am îndeplinit rolul de prieten care-i dă o mână de ajutor.

– Foarte frumos din partea ta, remarcă Julia pe un ton tăios.

– Era cea mai simplă cale ca să-i mulţumesc pentru că m-a ajutat când am avut şi eu nevoie, repetă Kit. Deşi aveam sentimentul că mă aflu într-o situaţie delicată, ce dă naştere la interpretări. Una dintre asistentele medicale chiar a comentat că bebeluşul îmi seamănă! surâse el. După ce s-a născut Charlie, i-am trimis un e-mail lui Jed, în State, ca să-l anunţ că are un fiu superb. Şi am ataşat o fotografie făcută imediat după naştere.

– Annie ştie că ai făcut asta? îl întrerupse Julia.

– Nu, nu ştie. Dar eram convins că dorea ca Jed să afle. Am mizat pe faptul că imaginea acelei micuţe făpturi perfecte ar putea înmuia până şi cea mai împietrită inimă. Şi, *voilà*! Chiar aşa a fost, zâmbi Kit, încântat. Acum două zile, adevăratul tătic şi-a făcut apariţia la Wharton Park, s-a îndrăgostit pe loc de fiul lui şi i-a luat, fără să stea pe gânduri, pe mamă şi pe copil înapoi, în State, ca să se bucure împreună de o viaţă de familie minunată.

– Uau! exclamă Julia. Ce mai poveste!

– Cu un sfârşit spectaculos de fericit, ceea ce schimbă totul. Sau, cel puţin, pentru moment, adăugă Kit cinic.

– Îşi poate schimba lupul năravul? murmură Julia mai mult pentru sine. Nu ştiu dacă l-aş fi iertat, dacă mă abandona în felul ăsta. Cum poate Annie să aibă din nou încredere în el?

– N-are încotro. Îl iubeşte, Julia. Şi, dacă ceva poate schimba năravul, aşa cum spui tu, un bebeluş este cea mai bună armă. Plus un inel cu un diamant imens şi o nuntă imediat ce Annie se reface, nemaivorbind de lista de întâlniri cu agenţi imobiliari din Greenwich şi, iată, un nou început pozitiv la care oricine ar putea spera. Ea a fost curajoasă şi şi-a asumat toate riscurile. Iar eu sper din tot sufletul că lucrurile vor funcţiona bine pentru ea. Hristoase, Annie merită asta din plin. A trăit un coşmar în ultimele câteva luni. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă în rolul meu de înlocuitor.

– A avut noroc că te-a avut pe tine, Kit, admise Julia.

– Chiar dacă asta a însemnat să te las baltă pe tine şi să suferi inutil. Julia, a trebuit să o ajut, n-aveam încotro.

– Da. Julia urmări o vreme flăcările care dansau în şemineu. Apoi ridică ochii spre el. Kit, dar de ce nu mi-ai spus? Credeam că suntem, cel puţin, prieteni.

– Julia, Julia, Kit scutură capul disperat, chiar nu ştii de ce n-am făcut-o?

– Nu. Îmi pare rău, nu ştiu.

– În regulă atunci, îţi spun eu cu subiect şi predicat: Mi-am adus aminte de durerea de pe faţa ta, când ai întâlnit-o pe Annie în patrulater, acum câteva săptămâni. M-am gândit că, după ce ţi-ai pierdut recent fiul, ultimul lucru de care aveai nevoie era povestea unei femei pe cale să nască. Şi, nu în ultimul rând, m-am gândit la impactul pe care l-ar fi avut asupra ta un bebeluş nou-născut, dacă veneai să mă vezi la Wharton Park. Julia, am încercat să te protejez, asta-i tot. Nu doream să te supăr, de vreme ce începuseşi să faci ceva progrese.

– Oh, ochii Juliei se umplură involuntar cu lacrimi.

Kit se ridică şi veni alături de ea pe canapea. Îi luă o mână şi o strânse într-ale sale.

– Accept întru totul că am fost un naiv să ascund toate astea. Am subestimat această micuță comunitate, felul în care circulă zvonurile și faptul că toți par interesați de „escapadele" mele, cuvântul folosit de menajera mea zilele trecute. Vreau să-ți spun că sunt obișnuit să nu fiu discret. N-am trăit niciodată într-un loc mult timp, mereu am fost un vizitator. Dar va trebui să mă obișnuiesc cu asta. Jumătate dintre locuitorii districtului ridică acum indignați din sprâncene, întrebându-se unde-au dispărut „soția" mea și nou-născutul.

– Îmi închipui, zise Julia. Arătați ca un cuplu-n toată regula când v-am văzut și eu, în Holt. Mă tem că și eu am gândit la fel.

– La fel și sora ta care, în timp ce vorbea cu mine mai devreme, părea dezgustată. Oricum, îmi asum toată vina. Poate că ar fi trebuit să-ți spun, dar crede-mă, te rog, n-am făcut-o mânat de cele mai bune intenții. Nu eram pregătit să te mint, să-ți spun că mă aflu în alt loc, așa că tăcerea a fost cea mai bună opțiune. Julia, îmi pare rău, nespus de rău! Privind în trecut, am făcut-o de oaie. Nu mă îndoiesc că m-ai crezut un ticălos fără pereche; te sărut și aranjez să ne mai întâlnim, pentru ca, imediat după aceea, să mă plimb, afișându-mă cu un nou-născut, prin tot Holtul!

– Da, cam așa stau lucrurile, acceptă Julia. Simțea că cedează din dorința de a-l crede, de a se bizui din nou pe onestitatea lui. Dacă povestea lui *era* adevărată îl făcea să fie o persoană foarte bună din multe puncte de vedere. Iar asemenea gânduri pozitive, care contrastau puternic cu cele anterioare, însemnau o evoluție uriașă în plan emoțional. Tu și Annie... ați avut vreodată o relație? îl întrebă ea încet.

– Absolut nici una, declară Kit. Pe noi ne leagă acea relație de prietenie bărbat-femeie foarte rară; nici vorbă de atracție sexuală între noi. Annie e ca sora mea – sau, ar trebui să spun, ca o soră dorită, nu ca Bella! Nu, și mă tem că nici eu nu sunt genul care să-i sucească capul lui Annie. Întotdeauna i-au plăcut jucătorii de rugby; bărbați plini de mușchi, cu pectorali proeminenți. Kit aruncă o privire spre pieptul lui slab și zâmbi. Nici pe departe așa cum arăt eu, nu? Plus că nici ea nu e genul

meu; mult prea dură. O devoratoare de bărbaţi. Asta, până când, adăugă el, şi-a găsit naşul. Acum e blândă ca o pisicuţă.

– Unde-ai întâlnit-o?

– La universitate. Stăteam amândoi cu chirie în aceeaşi casă, pe când studiam medicina la Edinburgh. Oricum, până când m-am lăsat.

– De ce-ai plecat?

Kit oftă.

– Uite ce-i, nu-i o poveste pe care s-o spun prea des. Chiar vrei să ştii? Nu-i o poveste plăcută.

– Da, încuviinţă ea din cap, îmboldită de intuiţia că aceasta era tocmai veriga lipsă ce ar fi putut s-o facă să înţeleagă cine era Kit de fapt. Da, vreau. Desigur, numai dacă şi tu eşti pregătit să-mi spui.

– În regulă, respiră Kit adânc. A mai rămas ceva vin în casa asta? Mi-ar prinde bine un pahar.

– Mai este o jumătate de sticlă în frigider, rămasă de acum câteva zile.

– Orice colac de salvare e bine-venit! glumi Kit. Voi revigora acest foc jalnic, în timp ce tu aduci vinul şi paharele.

Julia se duse fără zgomot în bucătărie, încă şocată. După ce se străduise să-şi adune toate forţele ca să-l dea pe Kit uitării, acum încerca să accepte ceea ce părea o poveste foarte plauzibilă. Când o prinsese de mână, se simţise străbătută de acelaşi fior.

– Poftim! Probabil că e dezgustător acum, îi zise ea, turnând restul de vin în pahare şi dându-i unul. Oricum, dă-l pe gât!

După ce luă o înghiţitură, Kit comentă:

– Este dezgustător cum ai zis, dar nu contează. În regulă... dacă nu te deranjează, voi scurta mult povestea; cumva, îmi va fi mai uşor. Oftă. Cum ţi-am spus, am închiriat o cameră într-o casă unde mai stăteau Annie, care studia arhitectura, şi alţi doi studenţi. Cea mai bună amică a lui Annie, Milla, a venit de la Londra să stea cu ea într-un weekend. Aveam douăzeci şi doi de ani atunci şi, imediat ce-am dat cu ochii de Milla, m-am îndrăgostit până peste cap de ea. Era cea mai plină de viaţă, frumoasă şi charismatică fiinţă pe care o întâlnisem vreodată.

Când apărea, toată încăperea părea că se luminează. Studia teatrul la un colegiu, se pregătea să fie actriță. Kit scutură din cap. Știu că ar fi avut un succes imens, dacă...

– Dacă ce? îl întrerupse Julia.

– Ajung și acolo curând. Oricum, deși Annie mă avertizase să nu mă implic, deoarece Milla era un fluturaș care zbura din floare-n floare, m-am aruncat direct în cap. Și Milla părea că mă place la rândul ei, deși eram atât de diferiți, așa că am devenit un cuplu cunoscut. În următoarele câteva luni, mi-am petrecut mai mult timp pe autostrada dintre Edinburgh și Londra decât cu studiul la universitate. Era ca un drog. Nu puteam trăi fără ea.

– Prima iubire, șopti Julia, gândindu-se la Xavier și la momentul întâlnirii lor.

– Da. Absolut, zise Kit. Și, bineînțeles, m-am îndrăgostit de cea mai complexă și mai capricioasă femeie dintre toate. Deși, acum, îmi dau seama că tocmai de aceea o plăceam. Duceam o viață agitată, ca într-un carusel, fără să știu niciodată cum stăteam în relația cu ea; dacă era într-adevăr a mea. Îmi spunea că mă adoră, că mă iubește mai mult decât orice, pentru ca apoi să nu primesc nici o veste de la ea timp de o săptămână și ceva. Nu mai trebuie să spun că asta a avut repercusiuni negative asupra studiilor mele și că duceam un trai periculos, dar nu-mi păsa. Kit râse răgușit. Julia, eram terminat.

– Și ce s-a întâmplat în continuare?

– M-am chinuit așa, pe drumuri și, după un timp, am observat că Milla începuse să se poarte ciudat. Avusese dintotdeauna multă energie, era capabilă să danseze și să petreacă toată noaptea, dar acea energie devenise oarecum maniacală. Uneori, petreceam un weekend întreg cu ea, și nu dormea deloc. Avea, se pare, un anturaj destul de deocheat la Londra și începuse să piardă în greutate. Până când, într-un weekend, am prins-o în baie, injectându-se. Folosea heroină.

– Oh, Doamne, murmură Julia. Ea a mărturisit?

– N-a avut încotro, pentru că am prins-o. Știam că Milla mai folosea uneori cocaină, dar aici era vorba de o situație mult mai

gravă. S-a jurat că se lasă şi mi-a spus că avea nevoie de mine acolo, ca s-o ajut.

– Şi ai fost de acord?

– Ca un miel dus la tăiere. Am renunţat la studiile mele medicale şi am dat fuga la Londra să o salvez.

– Oh, Kit! După ce-ai muncit atât. Erai aproape de licenţă.

– Da, oftă Kit. Ţi-am spus că eram un caz fără speranţă.

– Şi ai salvat-o pe Milla?

– Nu. Măcar de-aş fi ştiut atunci că singura persoană care poate salva un dependent de droguri e tocmai persoana însăşi. Da, Milla a încercat, nu mă îndoiesc de asta; intra în sevraj câteva săptămâni, poate chiar o lună, dar pe urmă o lua de la capăt. Şi, firesc, eu devenisem „inamicul", bestia care-i lua banii, refuza s-o lase să iasă pe stradă singură, îi urmărea telefoanele, în caz că voia să contacteze vreun dealer. Mă ura. Mă ura. Kit îşi trecu mâna prin părul zburlit. Şi asta a durat mai multe luni, până în momentul în care m-am întors în apartament de la un supermarket şi am descoperit că plecase. A fost găsită a doua zi de poliţie, zăcând inconştientă într-un şanţ. Luase o supradoză. De la spital, au trimis-o într-un centru de reabilitare, şi mi-a promis că va respecta programul. Era atât de disperată, că nu puteam s-o abandonez. Am acceptat să rămân cu ea, dacă stătea acolo şi primea ajutorul de care avea nevoie. I-am mai spus că, dacă se reapucă de droguri, o părăsesc pentru totdeauna.

– Kit, sigur că n-aveai de ales. De dragul Millei şi al tău.

– Da, asta mi-au spus-o şi specialiştii. Măcar după ce a ieşit din centrul de dezintoxicare, a urmat o perioadă bună. Am avut parte de trei luni fabuloase. Chiar vorbea despre reînscrierea la facultatea de teatru, iar eu să-mi reiau studiile medicale la Londra. Kit ridică din umeri. Era ceva normal şi suna minunat.

– Dar n-a durat?

– Nu. Kit dădu melancolic din cap. Până atunci, învăţasem toate semnele: privirea fixă, cearcănele vineţii de sub ochi şi pierderea în greutate... Poate că renunţasem la diploma universitară, dar devenisem doctor în medicină specializat în dependenţa Millei. Ea a negat totul, dar ştiam că se reapucase de

droguri. Aşa că am făcut întocmai după cum o ameninţasem, sperând ca asta s-o facă să se trezească. Doamne, Julia, a fost groaznic! Ţipa şi plângea, mă implora să nu plec, zicea că se sinucide dacă o fac... Kit îşi prinse tâmplele în palme. A fost cel mai teribil lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. O iubeam atât de mult, dar, în acel moment, eram conştient că mă trăgea în prăpastie după ea.

Instinctiv, Julia întinse o mână spre el.

– Kit, nu-mi pot imagina... şopti ea. Şi a fost de vreun folos?

– Nu! Sigur că nu. Kit scoase un hohot scurt, disperat. Am stat departe de ea o săptămână şi, de douăzeci de ori pe zi, trebuia să fac eforturi disperate să nu mă întorc la ea; când, într-un târziu, m-am dus, am descoperit apartamentul gol. Sigur că am alertat poliţia. Şi, în cele din urmă, peste două săptămâni, au găsit-o în bârlogul unui dealer cunoscut. Moartă.

– Kit, îmi pare atât de rău! şopti Julia, ştiind din proprie experienţă că acele cuvinte erau inutile, de vreme ce îi fuseseră mereu adresate ei.

– Mda, ei bine... asta a fost. El îşi săltă capul dintre mâini. Îmi spusese că se sinucide dacă o părăsesc şi, practic, asta a şi făcut. La autopsie, au descoperit că decesul a fost cauzat de o doză uriaşă, plus altele şi mai rele: înainte să moară, fusese violată în mod repetat. Se pare că se prostitua, ca să facă rost de bani. Mai văzusem vânătăi în locuri ciudate de pe trupul ei şi înainte, pe care am încercat să le ignor, dar a trebuit să accept faptul că, probabil, se culca şi cu alţi bărbaţi pentru bani chiar şi când era cu mine.

Pe când Kit stătea în tăcere, cu ochii aţintiţi asupra focului din şemineu, Julia putea vedea că-şi retrăieşte toată durerea.

– Eu... oh, Kit, nu ştiu ce să spun, şopti ea.

– După cum bine ştii, Julia, e întotdeauna mai bine să nu spui nimic, pentru că nu e nimic de spus. După aceea... ei bine, parcă-mi pierdusem minţile. Mă simţeam teribil de vinovat pentru că o părăsisem, atât de furios că ea îşi irosise viaţa şi, de fapt, mai mult decât orice, mă otrăvea gândul că alesese în locul meu heroina şi moartea. Pur şi simplu, îmi pierdusem credinţa

în natura umană. Poveştile alea de genul „să faci ce e corect" şi „dragostea învinge"... n-au funcţionat deloc în cazul meu. N-a existat nici un „final fericit", ci doar cadavrul unei tinere femei şi epava unui bărbat încă în viaţă, zâmbi Kit cu amărăciune.

– Vrei să spui că a trebuit să accepţi că nu puteai deţine controlul? Că uneori, indiferent ce faci, oricât efort depui şi oricâtă iubire oferi, toate astea nu contează deloc în final? Asta am aflat eu în ultimele luni, zise Julia şoptit.

– Da, cam aşa stau lucrurile, o aprobă Kit. Mi-a luat câţiva ani să învăţ şi reversul; că, uneori, chiar contează ce faci şi că nu trebuie să-ţi pierzi credinţa. Desigur, pe termen lung, aceste tragedii te fac mai înţelept, accepţi mai uşor fragilitatea omului. Dar, Doamne, mie mi-a luat mult timp. Presupun că, după aceea, am avut o cădere psihică.

– Ăsta-i momentul în care a apărut Annie?

– Da. A fost uimitoare. Când a auzit, a venit glonţ la Londra şi m-a dus rapid înapoi la Edinburgh, unde a început să-mi aplice tehnica îngrijirii atente, pline de afecţiune, despre care citeşti în cărţi. Mi-a explicat de nenumărate ori că Milla fusese instabilă psihic, că oricum eu nu puteam face nimic, că am iubit-o şi am avut grijă de ea şi că nu trebuie să mă simt responsabil pentru ceea ce a păţit. Sigur că o ignoram, râse scurt Kit, şi continuam să mă afund în sentimente autodistructive şi în izolare. Julia, nu eram bun de nimic. Mă zbăteam în autocompătimire. De fapt, ani la rând. Eram atât de furios!

– Nici vorbă de autocompătimire, Kit. Ai trecut prin iad. Cum de-ai reuşit să pui capăt acelei furii?

– Am avut ceea ce s-ar putea numi o revelaţie. În călătoriile mele, m-am oprit trei luni într-o tabără cu copii orfani din Birmania, lângă graniţa cu Thailanda, ca să-i învăţ engleza, spuse Kit. Chiar dacă văzusem nişte lucruri destul de groaznice până atunci, experienţa de acolo m-a impresionat extrem de mult. Majoritatea copiilor n-aveau alte haine decât cele pe care le purtau. Îşi pierduseră părinţii, ucişi în Birmania sau refugiaţi în Thailanda, disperaţi să găsească de lucru. Aceşti copii erau captivi pe tărâmul nimănui. Nu se aflau într-un loc sigur –

guvernul thailandez refuzase să-i primească în ţară, iar, dacă se întorceau acasă, erau sigur ucişi. N-aveau nici un viitor. Şi, totuşi – pentru prima dată, ochii lui Kit se umplură de lacrimi –, erau atât de recunoscători pentru cel mai mărunt lucru pe care îl primeau. O minge nouă de fotbal însemna pentru ei ca şi cum ar fi primit bilete la campionatul mondial. Fiecare dintre ei avea speranţe şi visuri de viitor, deşi practic nu era posibil. Nu renunţaseră la viaţă, deşi viaţa renunţase la ei. Îşi şterse ochii cu un gest brutal. Ştiu că sună ca un clişeu, dar, văzându-i pe acei copii care, în scurta lor viaţă, avuseseră parte de suferinţe inimaginabile pentru mine şi, totuşi, întâmpinau fiecare dimineaţă cu zâmbetul pe buze şi cu aşteptări de la ziua ce urma... a fost ca şi cum aş fi primit acel şut de care aveam nevoie. Sincer vorbind, adăugă el, mi-am dat seama cât de egoist puteam să fiu, irosindu-mi ultimii zece ani plângându-mi singur de milă. Dacă aceşti copiii puteau să aştepte ceva de la viitor şi, mai important, să aibă încă încredere în natura umană, atunci, cu siguranţă, ţinând cont de poziţia privilegiată de care beneficiam, puteam s-o fac şi eu.

Rămaseră tăcuţi, cufundaţi în propriile gânduri.

– Când eram mică, începu Julia, mama mea îmi povestea despre „Jocul bucuriei" dintr-o carte intitulată *Pollyanna*, şi anume că trebuie să te gândeşti la ceea ce ai, nu la ceea ce nu ai. Ştiu că sună banal şi simplist, dar e adevărat.

– Da, aşa e. Exact în felul ăsta priveau puştii din Birmania viaţa. Kit zâmbi deodată. Iisuse, formăm o pereche potrivită, nu-i aşa? Deşi tu ai fost atât de... Kit îşi căută cuvintele... demnă în tot acest timp. Da, confirmă el, demnă, ăsta-i cuvântul. Îmi cer scuze pentru că ultimele mele acţiuni te-au făcut să-ţi pierzi din nou încrederea în oameni. Jur că n-a fost ce-ai crezut tu. Crede-mă, încercam doar să te protejez.

– Kit, e-n regulă. Sincer te cred, zise Julia, surprinsă de faptul că vorbea serios.

– Vezi? ridică Kit din umeri. Există o diferenţă între noi; înainte, eu n-aş fi fost atât de generos încât să ascult vreo

explicație. Căutam tot felul de pretexte ca să le resping. Îți promit că acum sunt alt om. Mai ales cu tine, Julia.

– Nu te mai autoflagela. Și tu ai avut grijă de Annie când a fost la ananghie.

– Da, cred că am devenit un om mai bun. Sau, cel puțin... Kit făcu o pauză și o privi, e prima dată când am avut dorința de a da buzna peste o femeie ca să-i explic de ce-am făcut ce-am făcut înainte ca ea să-și ia zborul spre Franța.

– Kit, apreciez ce-ai făcut.

– Julia, chiar pleci? Nu vreau să te las. Chiar nu vreau, izbucni el deodată.

Se lăsă liniștea, în timp ce Julia cumpănea ceea ce Kit tocmai îi spusese. Se simți dintr-odată cuprinsă de un val de căldură și neliniște.

– Kit, te rog, nu, șopti ea. Eu... nu pot face față.

– Înseamnă că neîncrederea s-a inculcat în mintea ta? Din cauza lui Annie și a bebelușului.

– Îmi pare rău! șopti Julia.

– Hristoase! Kit sări în picioare, plimbându-se agitat prin mica încăpere. Tipic! Prima dată după Milla, când mă îndrăgostesc de o femeie, și uite cum am reușit să fac totul praf. Regret, flutură el mâna spre Julia, ce ți-am spus despre tendința mea de autocompătimire? Îmi cer iertare, dar Julia, trebuie să-ți spun ceva... Kit se plimba încă nervos, încercând să-și găsească cuvintele. Trebuie să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine. Am descoperit asta atunci când te îngrijeam și nu doream deloc să dau bir cu fugiții. Îmi plăcea nespus faptul că aveai nevoie de mine, după toți anii ăștia în care am fugit din calea oricărei femei care-ar fi avut. Și m-am simțit... uimitor!

Kit îi zâmbi, sincer, plin de bucurie; Julia ar fi vrut să aibă o reacție spontană și să se arunce în brațele lui. Dar făcu sforțări să se abțină. Nici unul dintre ei nu mai era la vârsta adolescenței, la prima relație amoroasă. Amândoi se aflau la vârsta maturității și avuseseră de înfruntat suferințe ireparabile.

Dădu să vorbească, dar Kit o întrerupse.

– Desigur, chiar Annie a fost cea care a remarcat, a văzut semnele, zâmbea când eu îi vorbeam tot timpul despre tine. Kit se plimba din nou agitat. În seara în care ai luat cina cu mine, la Wharton Park, n-a apărut deloc, motiv pentru care suspiciunile tale au crescut, sunt sigur... şi m-a implorat să-ţi mărturisesc sincer ce simt. I-am spus că tu nu eşti pregătită, ea a insistat însă că poţi face faţă.

– Nu sunt pregătită, Kit. Cuvintele ţâşniră din gura Juliei înainte să le poată opri. A trecut atât de puţin timp de când... am crezut că sunt... Julia îşi muşcă buza, dar nu e adevărat.

Kit arăta descurajat.

– În regulă, zise el în final. În regulă. Ei bine, atunci, îşi drese vocea, presupun că primesc ceea ce merit. Şi asta nu *e* autocompătimire, este o realitate. La naiba! Oricum, te las în pace.

– Regret. Eu... chiar... nu pot.

– Nu. Înţeleg. Sincer. Kit îşi băgă mâinile în buzunare, se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse şi respiră adânc. Vreau să-ţi spun doar atât: dacă... dacă te vei simţi în stare, ei bine, să-ţi recapeţi încrederea şi să-mi mai dai o şansă, îţi promit că voi fi aici pentru tine. Şi îmi respect cuvântul dat. Sau, cel puţin, aşa făceam odată. Nu te voi răni niciodată, sau, oricum, nu intenţionat.

– Kit, îţi mulţumesc.

– Chestia ciudată e – Kit se opri în uşă – că ai fost mereu aici.

Julia nu-şi putea ridica ochii spre el, căci erau plini de lacrimi.

– Ştii unde să mă găseşti, zise Kit. Te rog să ai grijă de tine, de dragul meu. La revedere, iubito!

Şi uşa se închise în urma lui.

Capitolul 30

A doua zi de dimineaţă, lividă şi epuizată după o noapte de nesomn, Julia coborî la parter ca să aştepte taxiul. Legănând în mână o cană cu cafea, rămase cu ochii aţintiţi spre şemineu acum stins, plin cu cenuşă. Creierul îi era amorţit, incapabil să priceapă vorbele lui Kit de cu o seară în urmă. Nici intimităţile pe care acesta i le împărtăşise...

Nu. Julia îşi curmă frământările interioare. Probabil, revenită în Franţa, avea să-şi ofere răgazul necesar să desluşească toate astea şi să accepte acele sentimente pe care el le stârnise înlăuntrul ei, dar nu acum.

Pur şi simplu, nu-şi putea îngădui să iubească din nou.

Auzind nişte paşi care urcau scările spre uşa de la intrare, Julia se ridică şi se îndreptă într-acolo, luându-şi geanta de voiaj în ideea că taxiul o aştepta deja afară. În realitate, se dovedi a fi poştaşul. Lăsă geanta de voiaj jos şi i se adresă:

– Bine că te-am prins! Plec în Franţa, aşa că am redirecţionat la adresa de acolo corespondenţa, indiferent ce conţine, mai cu seamă facturi, de obicei...

Glasul i se stinse treptat. Nu avea energia să poarte nici cea mai neînsemnată conversaţie.

– Sigur, domnişoară Forrester, o să preiau orice fel de corespondenţă la oficiul poştal şi o să mă ocup să vă fie expediată în Franţa.

Omul îi înmână ceea ce era evident o factură, precum şi un plic din hârtie pergament de culoare crem, adresat ei, al cărui scris Julia nu îl recunoştea.

– Îţi mulţumesc, îi spuse ea poştaşului, cu un zâmbet palid.

– *Bon voyage*, domnişoară Forrester.

Julia închise uşa şi se aşeză pe canapea în timp ce desfăcea plicul crem.

Aeroportul Heathrow
Luni, 16 martie

Dragă Julia,

Îţi scriu în mare grabă!

Mă numesc Annie. Ne-am întâlnit o singură dată, în urmă cu câteva săptămâni. Kit mi-a spus prin ce suferinţe ai trecut. Şi el a avut mult de suferit. El înţelege şi va face tot ce-i stă în putinţă ca să te ajute să-ţi revii, fiindcă, pentru prima oară după ani de zile, s-a îndrăgostit. Din acel moment (şi, crede-mă, asta-i o raritate!) nu mai trebuie să te îndoieşti de el. Este numai al tău, jur!

Îndeosebi lui Kit i se datorează faptul că eu am început o nouă viaţă. A fost minunat; a fost acolo când nimeni altcineva nu a făcut-o. Este om bun în toată puterea cuvântului. Înainte să plec, am dorit să mă revanşez cumva. După cum ştii, viaţa e scurtă. Cu toţii credem că gândim prea mult şi ne place să despicăm firul în patru. Uită de gânduri, lasă-ţi inima să te îndrume; eu am făcut-o şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu m-am simţit niciodată mai fericită decât în acest moment!

Numai iubirea poate vindeca durerea. Şi simt că voi doi aveţi nevoie de aşa ceva.

Oricine merită a doua şansă.

Cu cele mai bune gânduri,

Annie

x

Julia auzi un ciocănit la uşă. Se ridică să o deschidă.

– Bună dimineaţa! îl salută distrată pe şoferul taxiului. Vin într-o clipă.

– În regulă, doamnă. Am parcat pe partea stângă a dealului. Îmi pare rău, dar aveţi ceva de mers pe jos. Problema parcării e groaznică pe-aici.

– Mersi.

Julia verifică casa încă o dată, ca să fie sigură că toate comutatoarele erau închise înainte să-şi ia bagajul de mână şi să încuie uşa. Urcă dealul încet, cu greu, spre taxiul ce avea să o ducă departe de Norfolk... şi de Kit.

– Vă rog, doamnă! Iau eu bagajul. Taximetristul deschise portiera, şi ea se urcă, apoi el puse geanta de voiaj în portbagaj. Putem pleca?

– Da.

– Cu puţin noroc, ajungem la aeroport în câteva ore. Şoferul băgă maşina în marşarier ca să ajungă la drumul îngust, ce ducea spre port. Julia privi gânditoare, pentru ultima dată, ambarcaţiunile care se legănau pe apă. Nu era ţipenie de om în afară de o siluetă care şedea pe o bancă, cu ochii aţintiţi spre mare.

– Opriţi! Îmi pare rău, dar puteţi trage puţin pe dreapta? Eu... aşteptaţi-mă aici!

Julia deschise portiera şi se îndreptă spre silueta respectivă. În timp ce se apropia, îşi dădu seama că nu se înşelase. Se opri la mică distanţă de bancă, ştiind că el nu o văzuse.

– Kit. Ce faci aici?

Surprins, el se întoarse spre ea.

– Oh! Credeam că ai plecat. Tocmai am venit de-acolo; casa era pustie.

– A trebuit să urc culmea până la taxi. Ne-am ratat unul pe celălalt, îi zise ea.

– Da, o aprobă Kit. Aşadar, pleci?

– Da.

– În regulă. M-am gândit să vin să-mi iau la revedere de la tine. Ridică apoi din umeri. Să-mi cer din nou iertare pentru felul în care m-am purtat cu tine.

Julia se propti de spătarul băncii.

– Kit, te rog, înţeleg, chiar înţeleg.

– Sigur?

– Da.

Kit își studia degetele de la mâini. Bine! De fapt, Julia, nu am venit doar ca să-mi iau rămas-bun de la tine.

– Nu?

– Nu. Se uită în sus la ea și zâmbi vag. Intenționam să mă prosternez la picioarele tale și să te implor să rămâi.

– Oh!

– Da. Îmi pregătisem un întreg discurs. Urma să pledez pentru a-mi mai acorda o șansă. Să-ți spun că te iubesc și că înțeleg că, de dragul tău, va trebui s-o luăm mai încet. Că voi face orice e nevoie ca să ne oferim șansa de a încerca, fiindcă, cu siguranță, în ceea ce mă privește, știu că sentimentele pe care le am acum nu apar decât o dată sau de două ori în viață. Și mă ucide gândul că trebuie să te las să pleci. Știu că sunt egoist, adăugă el. În zori, mă hotărâsem să cedez fără luptă. Dar iată-mă aici! Iar acum îmi deplângeam lipsa de noroc, fiindcă nu te-am mai găsit. Însă, în final, n-a fost așa.

– Nu. Se pare că ai parte de o a doua șansă, Kit, șopti ea, mai mult pentru sine.

– Da! Pe Dumnezeul meu! Ai dreptate! Așadar – Kit se lăsă în genunchi în fața ei și îi prinse mâinile într-ale lui – Julia, te rog, nu pleca înapoi în Franța. Vreau să rămâi aici, cu mine. Te iubesc din tot sufletul. Sunt... disperat! Zâmbi nervos. Mai dă-mi o șansă, te rog, și nu te voi mai dezamăgi niciodată, îți promit.

– Oh, Doamne, Kit... eu... Îl privea încercând să gândească rațional. Apoi, amintindu-și cuvintele lui Annie referitoare la faptul că nu trebuia să despice firul în patru, își scrută inima în încercarea de a găsi un răspuns. În sfârșit, îi spuse: În regulă.

– În regulă?

– Da, în regulă.

– Vrei să spui că rămâi?

– Da, cel puțin, deocamdată. Poate că trebuie să ne mai acordăm o șansă. Ce avem de pierdut?

– Of, sfinte Doamne! Chiar vorbești serios?!

– Mai mult decât oricând.

– Atunci, mă ridic. Durerea de genunchi mă omoară.

Kit se ridică şi o prinse pe Julia în braţe.

– Iubito, îţi promit că voi avea grijă de tine cât timp vei dori.

– Şi eu voi avea grijă de tine.

– Într-adevăr? Îi ridică bărbia, studiindu-i faţa. Asta-i o noutate, îi zâmbi, sărutând-o afectuos pe nas. Deci, spui că vom avea grijă unul de altul?

– Da. Mai ales că am trecut prin aceleaşi... suferinţe.

– Vrei să spui două situaţii asemănătoare?

– Ceva de genul ăsta, murmură ea, în timp ce el îi acoperea faţa cu sărutări. Se îndepărtă de el, uitându-se după taximetristul sprijinit acum de spatele maşinii, cu braţele încrucişate.

– Mă duc să-mi iau bagajul şi să-i spun lui Bob că se poate duce acasă.

– Da. Şi pe urmă, draga mea Julia, te duc acasă.

– „Acasă" unde? întrebă Julia, nedumerită.

– Bineînţeles, la Wharton Park. Unde îţi e locul.

PARTEA A DOUA
VARA

Capitolul 31

Wharton Park

Uneori, când mă trezesc dis-de-dimineață și razele soarelui dau să se strecoare prin ferestrele de la Wharton Park, îmi este greu să cred că acel sentiment de pace și mulțumire, pe care nu credeam că aveam să îl mai recâștig vreodată, este real.

Și, totuși, iată-mă, dezmierdată ca o pisicuță de căldura pe care o simt pe față, întorcându-mă să-l văd pe Kit cum doarme pe perna de alături. Părul lui, deși am insistat să-l mai taie, ca să-i pot vedea ochii, a sfidat foarfecele frizerului, și o buclă îi atârnă peste o pleoapă. Are un braț întins pe lângă cap, ceea ce sugerează un abandon total și încredere deplină în tot ceea ce-l înconjoară.

Îmi place să-l văd cum doarme dimineața și beneficiez des de acest privilegiu, pentru că eu mă trezesc întotdeauna prima. Este timpul meu secret, când alung orice temere și, pur și simplu, mă bucur să fiu alături de el. Kit nu știe nimic despre aceste momente – o victimă inocentă în somnul lui –, nici despre faptul că-i cercetez chipul în cele mai mici detalii, imprimându-mi-l în memorie.

Am aflat recent cât de importante sunt astfel de lucruri. Nu-mi mai aduc aminte chipul defunctului meu soț – doar un contur vag, o formă cu detalii neclare și nedefinite.

Când totul mi se imprimă în minte, mă întorc pe spate și studiez camera folosită drept dormitor de atâtea generații de familia Crawford. Nu cred că s-a schimbat din ziua în care, în noaptea nunții, Olivia Crawford a pășit în ea, în urmă cu șaptezeci de ani. Magnificul tapet chinezesc, pictat manual, s-a mai decolorat odată cu trecerea vremii, nuanța galbenă ca untul, spălăcită acum, a căpătat un aspect trist. Iar fluturii și florile care îl împodobeau au ajuns doar niște umbre palide ale desenelor de odinioară.

Măsuța de toaletă grea, din mahon, cu tripticul ei de oglinzi, stă lipită de unul dintre pereți. Este atât de urâtă, încât nu s-a arătat nici un doritor s-o cumpere când a fost vândută mobila, așa că i-am redat utilitatea. Câteodată, mi-o imaginez pe Olivia așezată în fața ei, aplicându-și fardurile care-i erau îngăduite unei fete pe vremea aceea, având-o alături pe Elsie, care-i coafa răbdătoare buclele.

Mă strecor jos din pat, ca să nu-l trezesc pe Kit, și simt sub tălpile goale covorul ros până la urzeală, deși pe margini au rămas porțiuni pe care și-a păstrat grosimea originală.

Intru în baie, a cărei podea e acoperită cu un linoleum rupt și a cărei cadă are niște crăpături verzui asemenea unor urme de melci, iar, deasupra, robinetul e pătat de rugină.

În timp ce mă îmbrac, zâmbesc la gândul că mă aflu în Wharton Park. Stângaci, disfuncțional și iritant de imprevizibil, îmi amintește de un țânc care, deși lipsit de atenția mamei, se încăpățânează să rămână cât se poate de drăgălaș și nu-i poți rezista farmecului.

Pe când mă deplasez în vârful picioarelor prin dormitor, ca să ajung la scară și să cobor să fac ceaiul, mă gândesc cât de mult îmi place să mă aflu aici, alături de Kit. Simt că am ajuns în sfârșit acasă.

Julia ședea pe terasa conacului, în aerul călduț al dimineții, admirând grădinile din jur. Iunie era luna ei favorită. Momentul în care florile își dezvăluiau frumusețea de la o oră la alta, cu bobocii desfăcuți pentru scurt timp, desăvârșit însă. Și

arborii seculari din parc, cu crengile pline de frunze, în atâtea nuanţe diferite de verde, profilaţi pe cerul limpede, de un albastru plăcut, tipic verii englezeşti.

Îşi luă ceaşca de cafea şi coborî treptele măcinate de vreme spre grădini – creaţia lui Adrienne Crawford –, simţind mireasma puternică a tufelor de iasomie de pe marginea terasei. Şi ele, la fel ca restul grădinilor, fuseseră neglijate ani la rând; numai pajiştile erau tunse, din când în când, de unicul grădinar rămas care, având mult prea multe pogoane de întreţinut, nu se mai putea gândi şi la îngrijitul tufelor. Trandafirii netunşi, în straturile lor din jurul fântânii, se înălţau acum precum un zid. Dar nu păreau câtuşi de puţin tulburaţi de nepăsarea cu care erau trataţi, dând la iveală nişte flori roz neobişnuit de mari.

Lui Gabriel îi plăceau atât de mult florile...

Julia zâmbi trist, amintindu-şi cum intra în biroul ei, strângând în mânuţa grăsună o colecţie asortată de orhidee sălbatice şi levănţică, aproape ofilite, culese de el cu Agnes în timpul vreunei plimbări pe câmp, în Franţa.

„Pour tu, Maman", îi spunea el, în timp ce i le oferea mândru, şi Julia făcea multă tevatură, punându-le în glastră aşa cum erau, cu tulpinile de diferite lungimi, după cum le rupsese el cu stângăcie.

Se gândi cât de mult i-ar fi plăcut lui Gabriel să se afle acolo, la Wharton Park. Fusese un copil căruia îi plăcea să stea în aer liber, ca şi mamei lui şi, uneori, ea îi povestea despre superbul conac din Anglia pe care îl văzuse pe vremea când era doar o copiliţă. Şi că, într-o bună zi, avea să îl ducă acolo, ca să i-l arate şi lui.

Julia suspină, cu multă durere în inimă. N-a fost să fie!

Continuându-şi plimbarea, simţea că arde de nerăbdare să restaureze acel paradis fără seamăn, să-i redea frumuseţea de odinioară, înainte de a fi prea târziu.

– Cred că bunicul Bill se răsuceşte în mormânt, îi spuse ea heruvimului cocoţat într-un echilibru precar în vârful fântânii din care acum nu mai ţâşnea apă.

Întorcându-se spre casă, Julia se simțea ca Alice în Țara Minunilor, după ce trecuse prin oglindă. Simțea încă durerea pierderii soțului și a mult iubitului ei fiu, și vinovăție și teamă pentru că avea cutezanța de a fi fericită. Dar iubirea lui Kit față de ea era pe atât de dezinteresată, pe cât de acaparatoare fusese cea a lui Xavier.

– Iubito, îi murmurase Kit la ureche, în timp ce stăteau îmbrățișați în pat după ce făcuseră pentru prima dată dragoste. Înțeleg că e încă prea devreme pentru tine și că venirea ta aici a fost o dovadă de încredere și de dorință de a fi alături de mine. Știu că ai nevoie de timp ca să te poți vindeca. Dacă ai nevoie de mai mult spațiu sau te incomodez eu cumva, nu mă voi simți ofensat, dacă vei dori să te retragi.

Acum trecuseră trei luni, și Julia nu simțise încă acea nevoie. Mai mult decât atât, casa era suficient de mare ca să-i permită să aibă oricât spațiu ar fi dorit. După ce Kit respinsese oferta domnului Investitor la bursă și bătea moșia zile la rând, era de multe ori singură acolo.

Dar nu se simțea astfel, gândi ea, în timp ce urca scările și deschidea ușa bucătăriei. Era totuși ciudat cum, chiar dacă rareori pusese piciorul în casă și nu urcase niciodată la etaj, totul i se părea atât de familiar și îi oferea o minunată alinare. Poate din cauză că ascultase vechea poveste a locului, atât de viu relatată de Elsie, și conacul se schimbase prea puțin față de zilele descrise de ea. Julia iubea acea atmosferă și își petrecea ore-n șir bătând coridoarele, trecând în revistă orice cotlon, orice cuvertură decolorată, ca și ornamentele prăfuite, evocând istoria familiei, despre care auzise atât de multe, că îi deveniseră familiare.

Plus că era toiul verii, când multe dintre lucrurile care trebuiau reparate în casă erau mult mai puțin vizibile decât în timpul iernii: de exemplu, acoperișul găurit și sistemul străvechi de încălzire, făcând reale sforțări să emane o undă de căldură prin radiatoarele din fontă, fără a reuși însă să încălzească bine nici măcar apa din baie.

Faptul că se mutase cu totul la Wharton Park, alături de Kit, nu fusese niciodată discutat la modul „oficial". Se întâmplase pur şi simplu firesc, în virtutea înţelegerii reciproce. După drama trăită la început, acum totul devenise uimitor de uşor. Ambii adoptaseră o rutină relaxată şi confortabilă: Kit intra în bucătărie la ora şase, când apunea soarele, şi îşi împărtăşeau experienţele zilei, amândoi ocupaţi, pregătind în acelaşi timp cina. Julia era hotărâtă să înveţe să gătească şi se bucura când obţinea câte un succes culinar. După aceea, se duceau devreme la culcare şi făceau dragoste. Numai rareori mergeau în vreo vizită; nici unul nu era dornic să se afle în compania altcuiva, preferând să-şi petreacă timpul doar ei doi, împreună.

Kit era foarte înţelegător când, uneori, pe neaşteptate, tristeţea din străfundul inimii ei răzbătea la suprafaţă. O amintire, poate stârnită de vreo aluzie nevinovată, o reducea brusc la tăcere. Iar el îi respecta aceste tăceri, fără să forţeze vreo conversaţie pe această temă până nu o iniţia ea.

Relaţia lor era complet diferită de cea pe care o avusese cu Xavier: nici un fel de declaraţii pompoase, care-i plăceau atât de mult fostului ei soţ, nici vorbă de ciondăneli trecătoare şi de nesiguranţă emoţională, sau de schimbări bruşte de dispoziţie, care o epuizau, dar făceau totuşi ca viaţa alături de Xavier să fie incitantă.

În timp ce urca scările ca să facă patul, Julia se gândea că relaţia ei din prezent era caracterizată de stabilitate, dându-i o stare de linişte şi de mulţumire, lipsită de accesele dramatice din trecut. Pe zi ce trecea, această pace era mai vindecătoare decât orice altceva. Spera ca prezenţa ei în viaţa lui Kit să aibă acelaşi efect asupra lui.

Descoperise recent că, decât să-şi irosească viaţa, aşa cum îi descrisese iniţial ultimii săi zece ani, Kit îşi folosise mai curând timpul petrecut în străinătate, muncind neobosit pentru societăţi caritabile din întreaga lume. Îşi pusese la bătaie cunoştinţele academice şi talentul medical ca să-i ajute pe cei aflaţi în nevoie.

– Faptul că nu puneam preţ pe propria mea existenţă mi-a permis să ajung în locuri unde puţini s-ar aventura, adăugase

Kit, după ce Julia îl ascultase plină de admirație vorbind despre călătoriile sale în cele mai periculoase zone de război de pe glob. Julia, nu-mi ridica osanale, eram doar un fugar.

Indiferent de motivele lui Kit, experiențele prin care trecuse îl făcuseră mult mai înțelept și mai curajos decât se considera el însuși. Și Julia, uneori iritată de lipsa lui constantă de autoapreciere, îi spunea asta. Treptat, Kit începu să vorbească despre o posibilă cale de viitor, aceea de consiliere și tratare a copiilor afectați de traume.

– Am văzut atâta suferință la copiii ăia nevinovați, suspinase el într-o seară la cină. Ca să fiu cinstit, cred că grija față de copiii întâlniți în călătoriile mele a fost un substitut al faptului că n-am mai îndrăznit să îmi asum responsabilități pe plan personal. Ei aveau nevoie de mine, dar eu puteam să plec oricând, să mă duc în altă parte. N-a fost nimic altruist în asta.

– Kit, te înțeleg, îi spusese Julia, dar sunt sigură că prezența ta le-a făcut bine, chiar dacă pentru scurt timp.

– Ei bine, am învățat că acești copii sunt fundamentul rasei umane. Dacă ei nu sunt în regulă, nici generația viitoare nu va fi în regulă. Și, privind în urmă, în toată acea durere am descoperit un lucru care mă pasionează.

Așa că Julia îl încurajase să se înscrie la cursuri pentru a valorifica anii de studiu la facultatea de medicină, specializându-se în psihologia copilului.

– S-ar putea, dar mai întâi trebuie să rezolv situația acestei case, fusese el de acord. Apoi, se întorsese spre ea. A trecut mult timp de când nu m-am mai lăsat influențat de o femeie.

– Kit! Eu...

Dar el se rostogolise pe pat și începuse să o gâdile fără milă. Apoi luă o mină serioasă.

– Julia, îți mulțumesc pentru grijă!

– Trăim împreună o clipă suspendată în timp, o anunțase Kit într-o seară, în timp de stăteau întinși pe iarbă, în parc, urmărind luna plină. La fel ca-n univers, nu există început și sfârșit. Acum, *suntem* aici.

Juliei îi plăcuse mult acel gând. Şi se agăţa de el ori de câte ori mintea ei era chinuită de o altă problemă. Seninătatea traiului la Wharton Park şi iubirea necondiţionată a lui Kit contribuiseră mult la recăpătarea propriului ei echilibru, dar, ori de câte ori se apropia de salon şi atingea cu degetele clanţa de alamă lustruită, ca să deschidă uşa şi să se îndrepte spre imensul pian, simţea că o părăseşte curajul.

În urmă cu două săptămâni, luase trenul spre Londra ca să se întâlnească, la prânz cu Olav, agentul ei.

– Ei bine, acum am o varietate de săli de concert care te doresc, inclusiv – Olav făcuse o pauză dramatică – Carnegie Hall.

– Într-adevăr?

Julia se simţise entuziasmată fără să vrea. Era singurul loc unde nu mai fusese invitată înainte. Şi unde i-ar fi plăcut întotdeauna să concerteze.

– Da, domnule! încuviinţase Olav din cap. Povestea ta a făcut valuri în ziarele de peste Iaz; iankeilor le place drama. Aşa că un contract cu ei ar fi ca o revenire a ta în circuit care să înceapă cu Carnegie. Ca să fiu sincer, scumpo, are prea puţin de-a face cu talentul tău şi mai mult cu faptul că toată maşinăria PR-ului s-a dat, pur şi simplu, peste cap de atâta zel.

– Când e recitalul? îl întrebase Julia.

– Peste zece luni, la sfârşitul lui aprilie, anul viitor, îi confirmase Olav. Ceea ce îţi dă răgaz să-ţi laşi degetele să alerge pe acele clape şi să-ţi reclădeşti încrederea în tine. Ce zici, Julia? E o ofertă al naibii de bună şi îţi garantez că nu se va mai ivi o ocazie ca asta.

Strângând o pernă la piept, Julia se duse spre fereastra dormitorului, privind grădina de dedesubt. Avea mai puţin de o săptămână la dispoziţie, ca să-l anunţe pe Olav cu privire la decizia luată. Pentru a mia oară se întreba dacă era în stare s-o facă. Să găsească o cale de a ieşi din vidul mintal? Julia strânse pleoapele, imaginându-se în faţa pianului. Ca de obicei, adrenalina îi inundă trupul şi simţi cum o cuprinde un val de sudoare rece.

Nu abordase încă subiectul cu Kit. Cum putea ea să-i explice că acel instrument pe care îl adora îi inspira acum o teamă atât de mare? Poate că el ar fi zis că e o prostie, ar fi dorit s-o preseze să-şi reia activitatea, şi era un lucru căruia nu-i putea face faţă.

Pe de altă parte, gândea ea, în timp ce se îndepărta de fereastră şi aşeza la loc perna cu mirosul minunat al lui Kit impregnat în ea, poate că i-ar fi de ajutor. Trebuia să aibă încredere că avea să o înţeleagă: era disperată.

În seara aceea, pomeni de Carnegie după cină.

– Uau! exclamă el. Dar, Julia, este uimitor! Ce onoare! Mă iei cu tine, ca să stau în primul rând şi să scot limba la tine în timpul unui crescendo tensionat?

Ea zâmbi încordată, apoi scutură din cap.

– Kit, chiar nu ştiu dacă pot s-o fac. S-ar putea să fie prea mult, prea curând. Chiar nu-mi pot explica de ce sunt atât de speriată, de ce am reacţia asta organică ori de câte ori mă apropii de pian. Oh, dragule...

Expresia lui deveni serioasă şi întinse mâna, strângând-o pe a ei.

– Ştiu, iubito! De cât timp te gândeşti la asta?

– De câteva zile.

– Aş vrea să te pot ajuta, să flutur o baghetă magică şi totul să fie bine pentru tine, oftă Kit, dar ştiu că nu pot. Totul depinde numai de tine.

– Da. Julia dădu aprobator din cap şi îşi retrase mâna. Dacă nu te superi, mă duc să fac o plimbare prin parc, poate îmi mai limpezesc mintea.

– O idee excelentă! zise Kit.

O privi în timp ce ea ieşea din bucătărie, apoi strânse farfuriile goale, le spălă şi le şterse, pierdut în gânduri.

Peste două zile, înainte de a se duce să discute cu administratorul moşiei, Kit îi aduse Juliei o cană cu ceai şi se aşeză pe pat, lângă ea.

– Trebuie să plec, zise el, aplecându-se deasupra ei şi sărutând-o. O cercetă puţin cu privirea şi adăugă: Iubito, arăţi obosită. Eşti bine?

– Da, îl minţi ea, îţi urez succes.

– Mersi! Kit se ridică de pe pat. Apropo, am un fost coleg pe care l-am lăsat să pescuiască în pârâul nostru. A zis că va prinde câţiva păstrăvi până diseară, la cină. Vine să-i aducă după-amiază.

– N-am mai gătit păstrăvi. Ce trebuie să fac? îl întrebă Julia, timid.

– O să-ţi arăt mai târziu cum se curăţă, răspunse el, în timp ce se îndrepta spre uşă. Oh, era să uit, în caz că nu mă întorc până atunci, un acordor de piane vine la ora unsprezece. Mă îndoiesc că a mai folosit cineva acel superb instrument străvechi, plin de praf, din salon, după ce ai cântat tu la el. Şi, pentru că e destul de valoros, m-am gândit că ar fi bine să-l acordăm. Ne vedem mai târziu, iubito!

Îi trimise o bezea şi dispăru în spatele uşii.

Fix la unsprezece, se auzi clopoţelul ruginit de la uşa de la intrare, şi Julia o deschise, invitându-l înăuntru pe acordorul de piane.

– Vă mulţumesc, doamnă! zise bătrânul plin de respect. Dacă nu vă supăraţi, unde se află pianul? Ultima dată am călcat în casa asta în urmă cu peste cincizeci şi cinci de ani, când lady Olivia i-a cerut tatălui meu să-l verifice înainte ca lordul Harry să se întoarcă din război.

Julia îl privi uimită.

– Doamne sfinte! Cât de mult a trecut de atunci. Pe aici!

Îl conduse prin mai multe încăperi, răsuci clanţa de alamă a salonului şi imediat simţi cum mâinile încep să-i tremure.

– Madam, lăsaţi-mă pe mine! se oferi el.

– Mulţumesc. E puţin... ruginită, replică ea stânjenită, în timp ce omul deschidea uşor uşa.

N-avea de ales decât să-l urmeze înăuntru. Se plimba prin dreptul uşii, urmărindu-l cum se duce la pian şi ridică husa de pe el.

– Ce instrument frumos! comentă el plin de admiraţie. Tatăl meu spunea mereu că are cel mai pur sunet pe care l-a auzit vreodată. Şi a auzit destule, chicoti el. Şi-acum! Ridică capacul, studie clapele îngălbenite, atingându-le drăgăstos cu mâna. Execută un arpeggio rapid, suspină şi scutură din cap. Doamne, sunăm cam rău! Se întoarse spre Julia. O să-mi ia ceva timp, dar îl rezolv, nu vă temeţi, madam!

– Mulţumesc, răspunse Julia încet.

– Da, zise acordorul de piane aplecat deasupra cutiei cu scule, cel mai trist e că, după cum mi-a povestit tatăl meu, lordul Harry n-a mai cântat niciodată după ce s-a întors acasă.

– Chiar aşa? îl întrebă Julia. Am auzit că a fost un pianist desăvârşit.

– Da, a fost, dar nu se ştie de ce – omul oftă şi începu să execute primele acorduri din *Sonata în si minor* a lui Liszt –, n-a mai făcut-o niciodată. Poate că a păţit ceva cât a fost la război. Păcat că şi-a irosit talentul, nu credeţi?

Julia nu mai putu îndura.

– Atunci îl las în seama dumitale, îi zise ea deodată. Şi trimite-i, te rog, factura lordului Crawford.

Se întoarse şi ieşi în grabă din salon.

Mai târziu, se duse să ia câteva legume din grădină ca să pregătească păstrăvul pentru cină. Ar fi vrut să cureţe grădina de legume, să o resădească, dar, neavând nici o garanţie că aveau să rămână acolo pe termen lung, fiind în căutarea unui nou cumpărător, Julia se gândea că nu avea rost.

Deodată, îşi încordă auzul. Din salon, răzbăteau până la ea acordurile *Concertului nr. 2* de Rahmaninov.

Îngenunchind printre buruieni, îşi astupă urechile cu mâinile.

– Opreşte-te! *Opreşte-te!*

Tot auzea muzica, strecurându-i-se printre degete, notele insuportabile asaltând-o din toate părţile. Renunţă să-şi mai

astupe urechile şi, în timp ce mâinile îi cădeau în jos, izbucni în hohote de plâns.

– De ce trebuia să cânţi *asta*? Orice altceva... orice altceva.

Scutură din cap şi îşi şterse nasul cu dosul mâinii.

Era piesa muzicală care-i marca durerea.

Noaptea aceea teribilă, în timp ce ea cânta pentru publicul încântat, învăluit de acea muzică fantastică, pierdută în lumea ei, apoi bucurându-se de ropotele de aplauze, şi de urale, şi de buchete, savurându-şi succesul cu o exaltare egoistă, în timp ce băieţelul şi soţul ei mureau în chinuri.

Pe Julia o torturase neîncetat gândul *când* anume, în timpul concertului ei, îşi dăduseră ultima suflare. Oare Gabriel plânsese după ea în timp ce era cuprins de durerea şi de teama de nesuportat, întrebându-se de ce *maman* nu era acolo să-l ajute, să-l aline, să-l protejeze?

Îl lăsase singur în momentul în care avusese cel mai mult nevoie de ea.

Nu putea îndura acel gând.

Julia ştia că cea mai rea parte era că pianul – un instrument neînsufleţit – îi furase toată dragostea şi atenţia. Trecuse înaintea nevoilor copilului şi ale soţului ei, şi acum simboliza tot ce avea mai egoist şi mai inadaptat în ea. Se prăbuşi disperată, singura sa consolare fiind gândul că cei câţiva morcovi subţiri şi salata verde pe care le găsise proveneau din legumele sădite de dragul ei bunic.

– Oh, bunicule Bill! îşi ridică ea ochii, implorator, spre cer. Ce mi-ai spune *tu* acum, dacă am sta unul lângă altul în seră, ca pe vremuri?

Ştia că el ar fi fost calm şi raţional, ca de obicei, când apela la el cu vreo problemă. Ar fi analizat faptele, nu emoţiile emanate de ele. Credea mult în soartă şi în Dumnezeu. Când murise mama ei, bunicul Bill o luase pe Julia în braţe după înmormântare. Ea plânsese pe umărul lui, neconsolată, gândindu-se cum mama ei zăcea singură în pământul rece şi greu. Era de nesuportat.

– Mama ta este acum în siguranţă şi în pace acolo sus. Ştiu că e, o alinase el. Noi, cei de aici, cărora ne-a fost răpită, suferim acum.

– De ce n-au putut doctorii s-o facă bine? îl întrebase ea, plină de jale.

– Scumpa mea, îi venise sorocul să se ducă. Şi, dacă îţi *sună ceasul*, nu mai e nimic de făcut.

– Dar aş fi vrut s-o salvez...

– Julia, nu te mai pedepsi singură, o rugase el. Nici unul dintre noi nu mai puteam face ceva pentru ea. Noi, oamenii, credem că deţinem controlul, dar nu-i aşa, trebuie să fii conştientă de asta. Am trăit destul de mult ca să ştiu că destinul e implacabil şi nimic nu-l poate schimba.

Julia rămase aşezată pe iarbă, gândindu-se la ceea ce-i spusese bunicul Bill în acea zi. Era oare valabil şi în cazul lui Xavier şi al lui Gabriel? Le *sunase* oare *ceasul*? Ar fi putut ea să-i salveze, dacă ar fi fost cu ei?

Era o întrebare fără răspuns.

Cât despre faptul că ea cântase la pian... Julia îşi şterse nasul, ştiind că, în realitate, ar fi putut să fie la fel de bine acasă, aşteptându-i pe cei doi să revină de la plajă pe un drum periculos.

Oare, aşa cum spusese bunicul Bill, se pedepsise singură în toţi acei ani? Privându-se de singurul lucru din viaţa ei care ştia că-i oferă linişte şi are efectul unui balsam pentru sufletul ei zbuciumat?

Alte cuvinte ale bunicului Bill îi veniră în minte, în timp ce acordorul emitea ultimele note. *„Ai un talent de la Dumnezeu. Nu-l irosi, Julia, promite-mi..."*

Pe când tăcerea se aşternea în salon, un gând îi trecu prin minte: pierduse atâţia oameni pe care-i iubea, dar singurul lucru *al ei*, real şi care nu putea să-i fie luat era talentul ei.

În cele din urmă, în timp ce maşina acordorului de piane se auzea îndepărtându-se, Julia se ridică şi merse încet spre casă. Se aşeză pe terasă, o rază de speranţă şi de înţelegere luminându-i faţa. Talentul ei era singurul lucru pe care se putea

baza, numai al ei până în ziua în care va muri. Nu putea s-o părăsească, fiindcă făcea parte din ființa ei.

Și nici ea nu trebuia să-*l* părăsească.

Xavier și Gabriel i-ar mulțumi oare pentru că nu se mai atinsese de clape? Ar fi dorit ei ca, după dispariția lor, să dispară și talentul ei „de la Dumnezeu"?

Nu.

Julia își ridică instinctiv mâna la gură, dându-și seama clar, pentru prima dată, că mintea ei plină de vinovăție îi jucase acel renghi. Se lăsase stăpânită de demoni, când era atât de vulnerabilă.

Ei trebuiau alungați.

Intră cu pași fermi în salon, avându-i în minte pe toți cei care o iubiseră și care încă o iubeau și se așeză în fața pianului. Ignorând reacția trupului, își așternu degetele pe clape.

Avea să cânte pentru ei.

Și pentru ea.

Când Kit ajunse acasă, după întâlnirea de afaceri, o oră mai târziu, și auzi acordurile *Studiilor* de Chopin venind dinspre salon, ochii i se umplură de lacrimi. Se lăsă jos, pe o treaptă a scării de la intrare, în locul în care o văzuse pe Julia prima oară. Și ascultă plin de venerație și supunere în fața talentului ei magnific.

– Sunt al naibii de mândru de tine, iubita mea! murmură el. Nu numai că ai un talent rar, dar ești și curajoasă, și frumoasă, și puternică. Și, Dumnezeu să mă ajute, Kit își șterse ochii cu mâneca, sper doar să fiu demn de tine și să te păstrez mereu lângă mine.

Capitolul 32

Din acea clipă, liniştea aşternută atâta amar de vreme asupra domeniului Wharton Park fu spulberată. Casa era acum inundată de o muzică minunată, în timp ce Julia reuşea să-şi alunge demonii şi să cânte ore-n şir la preţiosul pian din salon, bucuroasă să se reîntoarcă la instrumentul ce făcea parte din sufletul ei.

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să mă reîntorc la el, îi şopti ea lui Kit în seara zilei în care degetele ei reatinseseră clapele pentru prima dată.

– Nu-mi mulţumi mie, iubito. Tu ai avut curajul să rupi vraja, îi răspunse el cu generozitate. În afară de asta, pianul chiar trebuia acordat.

Dar Julia ştia că, fără iniţiativa lui Kit în direcţia corectă, singură, n-ar fi avut puterea necesară.

– Azi am vorbit cu Elsie, îi spuse Julia la cină peste câteva săptămâni, şi m-a anunţat că, acum, fiindcă locuiesc la Wharton Park, ar dori foarte mult să ne viziteze. Propune să vină weekendul ăsta. Ai avea ceva împotrivă să rămână câteva nopţi aici?

– Sigur că nu, se grăbi Kit să-i răspundă, dar nu-i nevoie să-mi ceri aprobarea. E şi casa ta. De fapt, sătenii din echipa de cricket m-au întrebat dacă nu vreau să joc împreună cu ei, aşa că, cel puţin sâmbătă, nu te voi bate la cap.

Juliei îi era clar că Kit era foarte încântat de propunerea acelei vizite.

– Aş vrea s-o invit şi pe Alicia, împreună cu toată familia, sâmbătă la prânz. N-au mai văzut-o pe Elsie de câţiva ani.

– Excelentă idee! zise Kit. Plus că, dacă Elsie se hotărăşte să-ţi dezvăluie şi restul poveştii ei, aici e locul perfect s-o asculţi. Acum, că trăim în casa asta, este încă şi mai fascinant să aflăm ce făceau rudele mele din vremurile apuse, adăugă el.

După cină, ieşiră pe terasă, aşezându-se în colţul preferat al Juliei. Vechiul mobilier din fier forjat era ruginit, fiind totodată mărturie pentru faptul că vreun înaintaş hotărâse, ca şi ei, că acela era cel mai plăcut şi mai adăpostit post de observaţie de unde putea fi admirat parcul.

– Ce seară mirifică! exclamă Kit, respirând adânc, bucurându-se de aerul cald. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii de adult încercând să găsesc noi privelişti frumoase. Dar, iată-mă aici, stând pe o terasă, o rădăcină a originilor mele, convins că nu poate exista un loc mai frumos pe pământ. În sfârşit, nu mai alerg de colo colo. Şi sunt fericit. Îmi place nespus să fiu aici, alături de tine. Draga mea, îţi mulţumesc pentru că m-ai ţinut pe loc!

– Kit, după cum mi-ai spus de atâtea ori, tu eşti cel care a luat această decizie. Julia luă o înghiţitură din coniacul Armagnac vintage, descoperit de Kit pe un raft prăfuit al pivniţei. Aş dori să... discut ceva cu tine.

Fruntea lui se încreţi, uitându-se la ea.

– Pare destul de serios. Despre ce e vorba?

– Trebuie să mă întorc în Franţa, îi spuse Julia pe un ton liniştit.

Se aşternu tăcerea, în timp ce Kit cumpănea această informaţie.

– În regulă. Ştiam că va trebui să te duci la un moment dat.

– Nu vreau, oftă ea, dar sunt lucruri pe care trebuie să le rezolv acolo. Şi, dacă am de gând să las în urmă trecutul şi să-l aşez unde-i e locul, trebuie să mă întorc.

– Da, replică Kit. Vrei să vin cu tine?

– Nu. Cred că e ceva ce trebuie să fac de una singură. În afară de asta, știu cât de ocupat vei fi aici în următoarele săptămâni, cu recolta.

– Da, așa e. Kit ridică sprâncenele. N-am crezut niciodată, nici măcar o secundă, că voi învăța să manevrez o combină, dar trebuie să folosim toată forța de muncă, pentru că avem foarte puțini lucrători. Cât timp vei sta plecată?

Julia ridică din umeri.

– Chiar nu știu. Atât timp cât e necesar ca să fac ceea ce trebuie și să iau unele decizii.

– Da. Kit rămase tăcut, cu privirea pierdută în întuneric, apoi îi prinse mâna. Julia, vreau să știi că, indiferent cât îți va lua să revii, eu voi fi aici și te voi aștepta.

În întuneric, Julia îi strângea mâna ca pe un colac de salvare.

– Îți mulțumesc.

Mai târziu, în noaptea aceea, făcură dragoste cu mai multă pasiune. Mult timp după ce Julia adormise, Kit continuă să o vegheze, neputându-și alunga sentimentul de neliniște inculcat în inimă din momentul în care Julia îl anunțase că trebuia să plece.

Julia își petrecu dimineața de sâmbătă pregătind dormitoarele pentru sosirea lui Elsie. Își dădea seama că era prima dată când Elsie venea la Wharton Park ca musafir, și nu ca servitoare. Dorea să se asigure că bunica ei avea parte de tot confortul.

Apoi se duse cu mașina la Holt, ca să facă aprovizionarea. Era o zi caldă, însorită, și cochetul oraș roia de turiști și de proprietarii caselor de vacanță veniți în timpul verii.

Pe când arunca pungile cu cumpărături în portbagaj, se hotărî – în ciuda faptului că acum avea credința că este pregătită pentru recitalul de la Carnegie Hall – să nu reia programul solicitant din trecut. Dacă în ultimele luni învățase ceva, aceea era că lucrurile mărunte din viață, frumoase și plăcute, contau cel mai mult.

Gândul întoarcerii în Franța o îngrozea. Nu dorea să-și piardă sentimentul de liniște nou descoperit. Știa, de asemenea, că Kit o ajutase să-l găsească și, odată plecată, avea să fie lipsită de puterea lui. Dar în această odisee nu putea să plece decât singură, dacă dorea să se elibereze complet și să-l poată iubi așa cum merita el.

La trei și jumătate după-amiază, Julia auzi o mașină apropiindu-se pe alee. Alergă la ușa din față și-l văzu pe șofer cum o ajută pe bunica ei să se dea jos. Coborî în fugă scările spre ea.

– Julia, scumpa mea, vino și îmbrățișează-o pe bătrâna ta bunică!

Nepoata ei o strânse în brațe, apoi, Elsie făcu un pas în spate ca să-i ia mai bine seama.

– Dumnezeule mare! exclamă ea. Mereu am zis că aerul de la Wharton Park face minuni. Ia te uită! Cât de frumoasă te-ai făcut!

Julia avea încă prins în față șorțul de bucătărie plin de făină.

– Sunt sigură că n-ai dreptate, bunico, dar, nimic de zis, e clar că mă simt mult mai bine decât ultima dată când ne-am văzut.

Julia îl plăti pe șofer, apoi luă valijoara și o conduse pe Elsie pe scări, în casă.

Elsie se opri în capul scării și se uită în sus.

– E exact la fel. Ciudat, nu-i așa? Deși viața noastră s-a schimbat atât de mult, aceste cărămizi au rămas aceleași.

– Îmi doresc să fie adevărat, oftă Julia, ajutând-o pe bunica ei să urce încet scara. S-ar putea să arate la fel, dar, din păcate, multe părți din ea sunt afectate de trecerea timpului și trebuie consolidate înainte ca totul să se prăbușească.

– Cam ca mine, scumpa mea, ce zici? chicoti Elsie. Știi că, în atâția ani petrecuți la Wharton Park, este prima oară când intru pe ușa din față.

– Mă gândeam de dimineață că s-ar putea să ți se pară ciudat să vii aici. Și, acum, ce-ar fi să te conduc în camera ta, să te faci comodă și pe urmă să bem ceaiul împreună?

După ce urcară scările, o auzi pe Elsie gâfâind.

– Doamne! Picioarele mele nu mai sunt ca altădată, oftă ea. Alergam de patruzeci de ori pe zi în sus şi-n jos pe scară şi nu simţeam nimic.

– Bunico, ţi-am pregătit camera asta, îi spuse Julia, deschizându-i uşa. Este atât de drăguţă şi nu prea mare.

Elsie trecu pragul şi scoase o exclamaţie, plăcut surprinsă.

– Doamne sfinte! Dintre toate camerele ai ales-o exact pe cea în care a stat lady Olivia când a venit la Wharton Park. Aici am văzut-o pentru prima oară. Şi, adăugă Elsie, rotindu-şi ochii prin jur, nu cred că s-a schimbat ceva de atunci. Traversă spre taburetul cu tapiserie roasă de la capul patului şi se aşeză, încercând să-şi recapete suflul.

– Julia, îmi pare rău, gripa aia m-a pus la pământ şi n-am mai reuşit să-mi recapăt forţele de-atunci.

Julia o privi îngrijorată.

– Vrei să te odihneşti? Să-ţi aduc sus o cană cu ceai?

– Exact asta îi spuneam *eu* doamnei Olivia, chicoti Elsie. Mi se învârte un pic capul, dar probabil de vină e şocul revederii acestui loc.

– Bunico, nu-i nici o grabă. Odihneşte-te şi vino jos când poţi. Avem o grămadă de timp la dispoziţie ca să discutăm. Kit joacă cricket cu echipa satului şi nu se întoarce înainte de şapte.

– Tânărul Christopher... căzu Elsie pe gânduri. Cine-ar fi crezut că tu vei fi împreună cu el! Îmi aduc aminte când rămânea mai mult timp pe-aici. Glumeam cu bucătăreasa că arăta ca o acadea pe băţ; numai piele şi os, şi pe cap, o claie imensă de păr creţ.

– Nu s-a schimbat, zâmbi Julia. Şi el de-abia aşteaptă să te revadă.

– La fel şi eu, zise Elsie ducându-se spre pat, pe care se lăsă greoi. Foarte ciudate sunt căile vieţii, nu-i aşa? Noi toţi, din nou, în acest loc străvechi. În regulă, scumpa mea, acum ia-ţi zborul şi nu te deranja să vii cu o cană de ceai. Voi coborî după ce trag un pui de somn.

– Ne vedem mai târziu, şopti Julia, aplecându-se să o sărute pe frunte.

Ochii lui Elsie erau deja închişi.

Peste o oră şi jumătate, Elsie intră în bucătărie, arătând odihnită.

– Aşa, mă simt mai bine, zise ea. Ei bine, unde-i cana de ceai pe care mi-ai promis-o? Vreau să-mi spui toată povestea, cum de-ai ajuns să fii cu Kit.

Amândouă se aşezară la masa din bucătărie, şi Julia îi istorisi lui Elsie cum îi sărise Kit în ajutor cât fusese bolnavă şi cum se mutase apoi la Wharton Park.

– Julia, scumpa mea, mă bucur din suflet pentru tine! Citesc în ochii tăi cât eşti de fericită. După suferinţa teribilă prin care-ai trecut. Elsie scutură din cap, cu ochii în lacrimi. E minunat că voi doi aţi descoperit fericirea împreună. Luă o gură de ceai. Ca să fiu sinceră, ăsta e şi motivul pentru care sunt azi aici. Dat fiind că tu şi Kit sunteţi împreună, pare că totul se mişcă într-un cerc perfect. M-am hotărât să-ţi spun întreaga poveste. Şi poate că – Elsie aruncă o privire în jur – dacă ţi-o spun aici, în locul unde s-a petrecut totul, mă va ajuta să mi-o amintesc mai bine.

Peste douăzeci de minute, Kit deschise uşa bucătăriei, arătând bronzat şi sănătos în costumul alb de cricket.

– Elsie, cât de fericit sunt că te văd din nou după toţi aceşti ani! Kit se duse spre ea şi o sărută călduros. Nu te-ai schimbat absolut deloc.

– Linguşitorule! îi zâmbi Elsie. Ei bine, ce să-ţi spun, master Kit, tu în schimb, da. Te-ai mai împlinit, exact cât trebuie, şi acum eşti un tânăr foarte chipeş.

– Aşadar, nu mai zici că sunt o acadea pe băţ? Kit o privi sever, apoi, văzând-o pe Elsie că roşeşte, îi zâmbi vesel. V-am auzit într-o zi cum vorbeaţi despre mine, pe tine şi pe bucătăreasă, când habar n-aveaţi că mă strecuram pe sub geam. Nu m-am supărat. Dimpotrivă, vă eram recunoscător că voi două mă îndopaţi mereu cu mâncare.

– Ei, zise Elsie pe un ton defensiv, erai prea slab. De fapt, adăugă ea, şi tu, şi Julia eraţi.

– Atunci, ai acum ocazia să ne admiri, zise Kit, înconjurându-i afectuos umerii Juliei cu braţul. Elsie, un pahar cu vin? Am unul bun, special, ca să sărbătorim victoria. Am înscris de două ori şi am fost proclamat jucătorul cel mai bun al meciului.

Elsie îi surprinse privirea Juliei, în timp ce Kit deschidea sticla de vin şi dădu din cap în semn de apreciere.

– Ce zici, nu s-a făcut chipeş? Cine ar fi crezut aşa ceva?

În timp ce Kit şedea cu Elsie la masă, discutând ca doi buni prieteni despre anii petrecuţi la Wharton Park, Julia se agita prin bucătărie, pregătind cina. O vedea pe Elsie că se simţea în largul ei datorită modului afectuos şi gentil al lui Kit de a o tachina. Julia puse pe masă un castron cu pui şi alături o garnitură de cartofi noi, pe urmă trase şi ea un scaun ca să mănânce împreună cu ei.

– Ce bun e, Julia! zise Elsie mâncând cu poftă. N-am crezut niciodată că te vei apuca de gătit, dar mâncarea ta e cu adevărat gustoasă.

– Elsie, Julia are o grămadă de talente ascunse, adăugă Kit, făcându-i cu ochiul.

După cină, Julia făcu cafeaua şi le propuse să se mute în bibliotecă. După ce o instală pe Elsie într-un fotoliu confortabil, lângă şemineu, Julia se aşeză pe canapeaua din faţa ei, lângă Kit.

Atmosfera deveni brusc tensionată din pricina aşteptării.

– Şi, acum, zise Elsie, sorbind din cafea, apoi aşezând ceaşca pe măsuţă. Aşa cum i-am spus Juliei, m-am gândit mult şi bine dacă să vă istorisesc toate astea. Dar datorită împrejurărilor...

– Ce „împrejurări"? se interesă Kit.

– Tinere, te rog să ai răbdare şi la sfârşit vei înţelege. În regulă. Elsie trase mult aer în piept. Ultima dată, Julia, îţi povesteam cum lordul Harry şi lady Olivia reuşiseră să se împace cu puţin timp înainte ca Harry să plece la război.

– Da, confirmă Julia.

– Ei bine, acum vă voi spune povestea lui Harry şi, deşi s-a petrecut cu mult, mult mai departe de aici, vă promit că ceea ce veţi auzi este adevărat, chiar dacă sfârşitul nu apare în jurnalul pe care l-a scris.

– *Harry* l-a scris? se miră Julia.

– Da, confirmă Elsie, este jurnalul lui Harry. Întotdeauna a avut un scris frumos, într-adevăr. N-ar fi putut să fie scris de Bill al meu, chicoti ea. El de-abia îşi putea semna numele, Dumnezeu să-l ierte! Şi, acum, scumpa mea, te rog să nu mă întrerupi. Ce vreau să vă spun este că Bill, bunicul tău, a fost cu el în Malaysia, în timpul războiului. Pe urmă, când Harry s-a întors în sfârşit acasă, eu şi Bill am fost atraşi în povestea lui într-un mod pe care nu l-am fi crezut niciodată posibil. Această parte începe cu adevărat după terminarea războiului, când bunicul tău şi Harry au fost eliberaţi din lagărul Changi, după acei trei ani şi jumătate lungi de captivitate...

Capitolul 33

Bangkok
1945

Când Harry își recăpătă cunoștința, se simți derutat, având senzația ciudată că dormise mult timp fără întrerupere. Era obișnuit să-și schimbe des poziția din cauza durerii de șold, când dormea în patul rudimentar, de care reușise să facă rost și care îl trezea din somn, făcându-l să se întoarcă pe partea nedureroasă. Nu-și mai amintea nici că se trezea să alunge norul de țânțari sau să-și frece locul dureros lăsat de vreo pișcătură de furnică roșie.

Și nici urmă de transpirație lipicioasă care să-i scalde pieptul slab, când se trezea. De fapt, simțea o adiere plăcută, dar poate că doar își imagina că briza îi mângâia plăcut fața.

Una peste alta, se simțea confortabil. O senzație de care de-abia și-o mai putea aduce aminte.

Se întreba dacă nu cumva avea halucinații. În timpul celor trei ani și jumătate de captivitate, visase adesea că se afla la Wharton Park, inclusiv lucruri stranii, cum că tatăl său îi dădea o cutie cu sardele, că sărea în apa rece și curată din fântâna aflată în mijlocul grădinii mamei sale și că Olivia îl ridica pe fiul lui să i-l arate...

Deși majoritatea viselor erau legate de mâncare. El și ceilalți camarazi ai săi petrecuseră multe nopți lungi, umede, discutând despre cele mai gustoase rețete folosite de mamele lor. Asta le

menţinuse întreagă sănătatea mintală, dacă „sănătate" era un cuvânt ce putea fi folosit de prizonierii închişi la Changi.

Nu prea mai rămăsese cine ştie ce din ei, nici fizic, nici psihic, şi Harry se trezea în fiecare dimineaţă uimit că se mai afla încă în viaţă. Iar, uneori, îşi dorea să nu fi fost.

Hotărî să-şi ţină ochii închişi şi să se bucure de acel confort, în timp ce se gândea cât de miraculos era faptul că trupul lui rezistase înfometării şi eforturilor fizice greu de îndurat chiar şi pentru un om sănătos într-un climat moderat, nemaivorbind de acea arşiţă ucigătoare. Mulţi dintre camarazi nu reuşiseră să facă faţă: mai mult de o mie erau înmormântaţi în cimitirul din Changi şi, uneori, îi invidia pentru odihna lor veşnică. În timpul crizelor recurente de febră dengue[1], supranumită şi febra care sfărâmă oasele, din cauza durerilor insuportabile resimţită în toate membrele, Harry se aştepta să li se alăture în orice moment. Dar norocul, dacă cineva ar fi socotit că o altă zi de existenţă în acest loc *era* un noroc, fusese de partea lui. Şi până acum supravieţuise.

Harry înţelegea acum că viaţa şi moartea erau în mâinile sorţii: mulţi dintre camarazii împreună cu care fusese adus în lagăr aveau un fizic mai puternic decât al lui, şi, cu toate astea îi văzuse seceraţi de malarie şi dizenterie. Dieta cu orez şi ceai brut, suplimentată ocazional de o mână de făină de orez, completată cu viermi pe post de proteine, impunea o forţă interioară de fier ca să rezişti. Şi se părea că Harry, deşi nu era un soldat înnăscut, trăind cu teama că nu avea să se dovedească un „bărbat" adevărat, era bine înzestrat genetic pentru a supravieţui într-un astfel de loc.

Dat fiind că era treaz de ceva vreme – sau aşa avea impresia – şi se simţea încă în regulă, Harry încercă să-şi adune gândurile şi să pună cap la cap evenimentele din ultimele zile.

Crâmpeie de amintiri legate de felul în care zăcea în spitalul din Changi cu febră mare. Apoi, o faţă cunoscută, aplecată

[1] Febra dengue sau denga este o infecţie cauzată de un virus transmis de ţânţari. (n.tr.)

deasupra lui; Sebastian Ainsley, vechiul său prieten de la Eton, care lucra acum pentru compania navală a tatălui său din Orientul Îndepărtat. O vagă amintire că fusese dus în spatele unui camion.

În continuare, tăcere; confortul fizic şi mirosul curat indicau că se întâmplase ceva. Poate că, în final, trecuse apa şi se afla acum în cer. Harry decise să vadă cu ochii lui.

Strălucirea pereţilor albi, neclari, văzuţi prin plasa de ţânţari, contrasta puternic cu colibele din lemn întunecate şi groaznic de murdare, cu mirosul lor fetid de trupuri nespălate, răspândindu-se greu prin aerul extrem de umed.

Apoi, văzu o femeie... *o femeie*! Şi ea era în alb şi se apropia de patul lui.

– Ei, căpitane Crawford, te-ai decis în sfârşit să te trezeşti? Era timpul. Gura deschisă, te rog!

Înainte ca Harry să poată să spună ceva, îi băgă un termometru sub limbă. Femeia îl apucă de încheietura subţire a mâinii ca să-i măsoare pulsul.

– Mult mai bine, dădu ea aprobator din cap, apoi adăugă zâmbind: Presupun că n-ai idee unde te afli?

El scutură din cap, neputând răspunde din cauza termometrului.

– Eşti la Bangkok, într-o clinică privată. N-au vrut să te primească într-un spital public. Ultimul lucru de care ar avea nevoie aici este o altă epidemie de febră dengue. Aşa că bunul tău amic, domnul Ainsley, te-a adus la noi. Va veni să te vadă în scurt timp, sunt sigură. Până acum, a venit în fiecare zi.

Îi scoase termometrul din gură. Harry îşi trecu limba peste buzele uscate şi încercă să înghită, dar gâtul îi era iască.

– Aş dori un pahar cu apă, vă rog, ceru el răguşit.

– Sigur. Dar mai întâi, hopa sus! Femeia îl prinse pe Harry cu braţele şi-l trase în sus, în şezut.

El încercă s-o ajute, dar efortul îi umplu fruntea de sudoare.

– Bravo, avem un vajnic flăcău!

Harry îşi dădu seama acum că femeia era asistentă medicală; aceasta îi ţinea un pahar cu apă cu un pai în dreptul gurii.

– Bea-o încet! Stomacul tău e gol de mai multe zile. A trebuit să te hrănim intravenos un timp. Febra aia a ta nu dădea semne să scadă. Asistenta aruncă o privire spre termometru. Vestea bună e că acum a cedat. Ne gândeam că te pierdem, dar se vede treaba că ai o constituţie puternică.

În timp ce Harry îşi forţa muşchii gâtului să înghită, se gândea că niciodată nu se simţise mai slăbit.

– Tinere, ar trebui să fii mândru de tine! îi zâmbi asistenta. Ai reuşit să treci prin toate. Nu numai prin război, dar şi prin lagărul de iad din Singapore, despre care am auzit atâtea. Fă-te bine, şi în curând vei fi în drum spre Anglia. Ce zici de asta?

Harry se lăsă din nou pe perne, simţindu-se rău şi ameţit. Erau prea multe informaţii pentru el, să le afle aşa, deodată. Acum îşi aduse aminte că primiseră vestea capitulării Japoniei şi că lagărul urma să fie eliberat. Dar, după ce ani de zile auziseră tot felul de zvonuri, atât el, cât şi ceilalţi camarazi nici nu îndrăzneau să creadă asta.

– Am câştigat? E-adevărat? S-a terminat?

Nu reuşea mai mult decât această cascadă de întrebări scurte.

– Da, căpitane Crawford! S-a terminat. Eşti un om liber. Şi acum, îţi propun să te mai odihneşti o oră şi, după aceea, îţi aduc o supă de pui, la prânz.

Supă de pui... la Changi, râvneau cu toţii să mănânce pui – când vreunul dintre ei reuşea să pună mâna pe o găină, deşi putea să facă ouă, nu dura mai mult de douăzeci şi patru de ore până să fiarbă în oală. Harry oftă. După ani de înfometare, acum era trist că nu avea deloc poftă de mâncare.

– Mulţumesc! răspunse răguşit, cu o voce schimbată.

Asistenta se îndreptă spre uşă.

– Revin în scurt timp.

Harry o urmări cu privirea cum pleacă, apoi se gândi la un lucru extraordinar, şi anume că, dacă l-ar fi ţinut picioarele, s-ar fi dat jos din pat, ar fi mers după ea pe coridor şi ar ieşi din spital. Putea să stea afară oricât dorea, şi nimeni nu l-ar mai fi ameninţat cu arma. Ar putea merge pe stradă, fluierând dacă

dorea, şi nimeni nu i-ar acorda nici cea mai mică atenţie. Asta era dincolo de orice închipuire a lui.

Peste cinci minute, auzi un ciocănit la uşă. Când se deschise, văzu chelia şi ochelarii cu lentile rotunde, groase, cunoscuţi.

– Harry, bătrâne, cât de minunat să te văd conştient! Am fost cu toţii teribil de speriaţi că s-ar putea să te îneci la mal, ca să zic aşa, şi ar fi fost cu adevărat cel mai mare păcat.

– Ghinion, Sebastian! replică Harry, după cum vezi sunt încă viu şi mişc.

– E o minune să te văd aşa. În ziua misiunii mele de salvare, Changi mi s-a părut cel mai cumplit loc din câte am văzut.

– Cum de-ai ştiut că sunt acolo? îl întrebă Harry.

– Mi-a scris mama ta, să-mi spună că eşti închis în lagăr. Şi, când am auzit că Changi va fi eliberat, m-am gândit că trebuie să vin să te salut şi poate să-ţi ofer o mână de ajutor, ca o rudă de prin partea locului. Sigur că nu mă aşteptam să te găsesc într-o asemenea stare. A trebuit să mituiesc câţiva malaysieni, să te transporte cu maşina până la graniţa cu Thailanda, unde te aştepta şoferul meu.

– Ai fost extrem de bun că ai venit! admise Harry.

– Nu te mai gândi la asta. La ce sunt buni vechii prieteni? replică Sebastian înroşindu-se la faţă. În afară de asta, a fost singura ocazie ca să aflu ce se întâmplă. Am trecut prin câteva momente în care am simţit că mi se ridică părul pe cap. Singapore cuprins de haos. Mă gândeam să ne oprim acolo, dat fiind că erai atât de bolnav, dar în spitale nu mai aveai loc să pui un pai. M-am rugat să ajungi cu bine la Bangkok, unde ştiam că pot găsi un ajutor medical adecvat.

– Mulţumesc! gâfâi Harry.

– Şi aici, în Thailanda, a fost groaznic, zise Sebastian. Japonezii au ocupat ţara. La început, au pus în scenă un spectacol impresionant, sosind aici cu hoardele, îmbrăcaţi în civil, dându-se drept muncitori în noile fabrici pe care le construiau aici. Erau absolut peste tot, făcând fotografii şi pretinzând că sunt turişti. După aceea, în ziua în care au invadat, şi-au scos soţiile şi copiii din case, urcându-i pe vapoare de-a lungul

coastei, iar ei şi-au tras uniformele militare şi au năvălit în toate oraşele. Era clar că trimiseseră fotografiile la sediul din Tokyo ca să-şi facă planurile unde să plaseze trupe pentru a ţine ţara sub control.

– Doamne sfinte! şopti Harry. Şi au reuşit?

– Da, confirmă Sebastian. Autorităţile au fost nevoite să cedeze; erau organizaţi impecabil. Şi, desigur, elementul surpriză i-a făcut de neoprit. Doreau Thailanda ca o cale deschisă din Birmania până jos, în Malaysia. Şi siamezii, sau thailandezii, cum le spunem acum, au fost forţaţi să declare război Marii Britanii şi Americii.

– N-am ştiut, replică Harry cu voce stinsă.

– Ei bine, n-a fost cine ştie ce, dar a trebuit să le facem faţă piticaniilor ălora de gălbejiţi răi, stăpâni pe situaţie în ultimii doi ani. În ceea ce mă priveşte, voi fi fericit să-i văd plecaţi. Acum, fug din Bangkok cât îi ţin picioarele, cu capetele plecate sau plutind în fluviul Chaopraya. Până acum, cel puţin şaizeci au fost aduşi la mal, jubilă Sebastian. Drum bun şi cale bătută din partea mea!

Harry încuviinţă bucuros din cap.

Sebastian trase un scaun şi se aşeză pe el, lângă pat.

– Bătrâne, ştiu că ai trecut prin iad. Imediat ce te înzdrăveneşti puţin, te îmbarcăm pe un vapor, şi acasă cu tine. La clasa întâi, bineînţeles, zâmbi el larg. Şi va trebui să suporţi din nou iarba verde din Anglia. Sau ce-a mai rămas din ea, după bombele nemţilor.

– Ştiu atât de puţin despre cele întâmplate acolo, reuşi Harry să şoptească.

– Tot ce e nevoie să ştii acum e că am obţinut victoria, că părinţii tăi şi Olivia sunt toţi bine mersi şi de-abia aşteaptă să te vadă acasă.

– Veşti bune, mormăi el, în timp ce Sebastian făcea eforturi să-l audă. Am primit scrisori numai de la mama cât am stat în lagăr, nu de la soţia mea.

Sebastian ridică o sprânceană.

– Sunt sigur că Olivia ţi-a scris. Dar cenzura a fost foarte dură.

– Crezi? Eu...? oftă Harry. Mama nu mi-a scris nimic despre bebeluş. Olivia era însărcinată când am plecat. Ştii tu ceva? reuşi el să îngaime.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare, în timp ce Sebastian cumpănea cum să-i spună lui Harry ce se întâmplase.

– Îmi pare rău, bătrâne! zise el pe un ton grav. Ştii, unul dintre acele lucruri. Se pare că a fost un avort. Dar acum nu aveţi nici un motiv să nu faceţi o droaie de copii, când ajungi acasă. Şi eu să am plăcerea să-i văd crescând.

Harry strânse pleoapele un moment, reflectând la cele auzite. Gândul întoarcerii la Wharton Park îi era atât de străin, atât de îndepărtat de locul unde fusese închis, încât nici măcar nu putea să mediteze la el.

– Oricum, dragul meu prieten, după ce-ai revenit din lumea umbrelor, nu e momentul să-ţi faci probleme legat de ce-ar fi putut să fie, îl alină Sebastian. Imediat ce am încuviinţarea doctorilor, te scot de aici. Cred că ai îndurat destule să-ţi ajungă pentru tot restul vieţii. Aşa că îmbărbătează-te şi fă-te bine cât de repede poţi. Şi atunci pot să-ţi reamintesc că viaţa poate să fie destul de veselă, mai ales aici, în Bangkok.

– Voi face tot ce pot, Sebastian, promit!

– Aşa te vreau, bătrâne! zise Sebastian, ridicându-se în picioare. Vin mâine să te văd, cam pe la unsprezece. Şi voi expedia o telegramă la Wharton Park, să-i anunţ că ai început să te vindeci.

– Mulţumesc!

Sebastian dădu din cap, în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Fă-te bine, nimic altceva. Zi bună!

Harry încuviinţă din cap şi îi oferi lui Sebastian o umbră de surâs înainte ca acesta să tragă uşa după el. Se lăsă pe spate, dezamăgit că nu se simţea fericit ştiindu-se liber, în sfârşit. Se gândea că, poate, din cauză că era atât de obosit şi de bolnav. Asta era cauza pentru care simţea oarecum dezamăgitoare recent recăpătata libertate.

Nici unul dintre cei închişi în lagăr nu se gândise cum s-ar *simţi*, dacă ar fi eliberat. Toate discuţiile se axau pe cămin, familie şi mâncare. Numai gândul la aceste lucruri îi ţinuse în viaţă, le dăduse speranţă. Harry văzuse şi câţiva camarazi care cedaseră: găsiţi spânzuraţi cu te miri ce le căzuse în mână – ciorapi, bucăţi de şireturi, bucăţi sfâşiate din cămaşă.

O secundă, Harry simţi că-i lipsea familiaritatea din Changi; rutina, suferinţele împărtăşite şi ţelurile, ca şi înţelegerea reciprocă faţă de nenorocirea semenilor.

Avea să fie oare marcat de acea experienţă pentru totdeauna? Avea să poată oare să revină vreodată la o viaţă normală?

Harry începea să aţipească, cu gândul că, poate, când avea să se trezească, urma să vadă totul într-o lumină mai optimistă.

Peste o săptămână, Harry se simţea destul de bine ca să poată fi externat. Sebastian veni să-l ia cu Rolls-Royce-ul lui, automobilul pe care taică-său îl trimisese la Bangkok în urmă cu douăzeci de ani.

Pe când ieşeau din spital, Harry se simţi pentru scurt timp bucuros că pleacă undeva. Era pentru prima dată, în trei ani şi jumătate, când făcea aşa ceva. Şoferul thailandez al lui Sebastian îi deschise portiera reverenţios, ajutându-l să se aşeze pe bancheta din spate. Sebastian se urcă alături de el. Treceau pe străzi foarte aglomerate, şoferul claxonând energic ca să atenţioneze bicicletele-taxi, boii şi câţiva elefanţi, să se dea la o parte.

Pentru prima dată după ce mărşăluise cu batalionul lui pe uscat, debarcând de la bordul navei *Duchess of Athol,* care adusese Regimentul 5 din Norfolk la Singapore, Harry putea descoperi atmosfera exotică cu interes, nu cu teamă.

– Cea mai bună cale ca să vezi oraşul este pe apă, de-a lungul canalelor înguste, pe care ei le denumesc *klongs*, îl informă Sebastian. Oamenii trăiesc în case construite pe stâlpi, pe malul fluviului. Teribil de ciudat. Poate că înainte să te înapoiezi în Anglia, vom lua o barcă să ţi le arăt. Mai sunt şi nişte temple magnifice. Ah, uite că am ajuns. Şofer, trage în faţă, ne aşteaptă

Giselle! Sebastian se întoarse spre prietenul lui. Harry, dragul meu, bun-venit la Hotel Oriental!

Harry nu văzu mare lucru în timp ce era condus prin hol, şi Sebastian discuta cu o femeie, pe nume Giselle, evident directoarea sau chiar proprietăreasa hotelului. Se simţea epuizat şi copleşit, iar călătoria cu automobilul pe străzile aglomerate îl făcuse să se simtă claustrofob. În timp ce mergea pe coridor, condus de portarul thailandez, care nu avea nici un fel de bagaj de cărat, pentru că Harry nu avea nimic la el, se întreba dacă avea să sufere de claustrofobie pentru tot restul vieţii.

Avea încă imprimat în minte timpul petrecut în barăcile din Selarang, unde japonezii îi mutaseră pe toţi cei din lagăr, fiindcă ofiţerii britanici refuzaseră să semneze un acord că nu aveau să încerce să evadeze. Selarang fusese construit ca să adăpostească o mie de suflete, şi acolo fuseseră deportaţi optsprezece mii de prizonieri. Asta însemnase două zile de stat în soarele arzător, înghesuiţi într-un asemenea hal că nu puteau nici măcar ridica mâna să se scarpine în nas. Şi, apoi, noaptea, dormeau ca sardelele pe podeaua de ciment.

Date fiind condiţiile extrem de vitrege, pentru a-i salva pe oameni de pericolul unei pandemii de dizenterie, în urma căreia ar fi murit cu miile, acordul de „neevadare" fusese semnat sub presiune de către colonelul Holmes, comandantul trupelor din Changi.

De atunci, Harry suferise tot timpul coşmaruri şi ştia că experienţa îi prilejuise cele mai teribile probleme, confruntat cu mulţimea.

Portarul descuie uşa camerei sale, şi Harry observă cu plăcere că era răcoroasă, dotată cu jaluzele la ferestre, care erau trase, cu o plasă contra ţânţarilor în jurul patului şi cu mobilier sumar, dar confortabil. Îi dădu portarului ultimii câţiva cenţi pe care-i avea asupra sa, închise uşa după el, merse spre pat şi se lungi, uşurat că avea suficient spaţiu şi linişte.

Când Harry se trezi, peste câteva ore, se gândi că era noapte, dar, uitându-se la ceasul de lângă pat, constată că era de-abia

ora ceaiului. Din cauza jaluzelelor, camera era învăluită în întuneric. Se ridică şi le trase, fără să-şi poată stăpâni o exclamaţie de plăcere. În faţa lui era o pajişte vastă, verde, presărată cu şezlonguri şi umbrele de soare. Dincolo de ele, se întindea fluviul larg, poate cu o lăţime de peste treizeci de metri, pe care se legănau tot felul de ambarcaţiuni din lemn. Frumuseţea şi deschiderea priveliştii aduseră lacrimi în ochii lui Harry.

Robinetul de deasupra micii chiuvete, dintr-un colţ al camerei, lăsa să se scurgă doar un firicel de apă, un adevărat nectar după anii în care se spălase numai când ploua. Harry îşi trase pe el cămaşa şi pantalonii, oferiţi de Sebastian cu atâta bunătate, până când îşi cumpăra nişte haine. Se strădui să-şi tragă betelia peste burta umflată de orez; toţi camarazii săi se aleseseră cu asta, glumind că arătau ca şi cum ar fi fost însărcinaţi în şase luni. Pe urmă, o porni în căutarea drumului spre terasa de deasupra fluviului.

Odată ajuns, se lăsă greoi pe un şezlong, sub o umbrelă de soare. Imediat, un băiat thailandez apăru lângă el.

– Pot să vă servesc ceaiul, domnule? îl întrebă el.

Harry ar fi dorit să râdă în hohote. În locul din care venise el, gândul ca cineva să-i servească ceaiul era absurd, mai cu seamă aşezat confortabil pe un şezlong la umbră.

– Mulţumesc. Pe nota de cazare, răspunse el, şi băiatul plecă să-i aducă ceaiul.

Poate că, gândi Harry, trebuia să se obişnuiască cu ideea că tot ce era normal avea să i se pară anormal până când avea să se obişnuiască cu libertatea. Şi poate că trebuia să accepte şi faptul că nimeni altcineva în afară de cei cu care fusese închis acolo ar putea înţelege vreodată prin ce trecea el.

– Domnule, ceaiul dumneavoastră, cu lapte şi zahăr!

Băiatul plasă tava pe măsuţa de lângă el.

Harry se strădui să nu înşface bolul cu zahăr şi să şi-l toarne tot în gură. Era prima dată când vedea zahăr, în trei ani şi jumătate.

Peste o jumătate de oră, Sebastian i se alătură, în timp ce soarele începea să apună deasupra fluviului. Comandă un gin

tonic pentru el şi unul pentru Harry, deşi, după ce-l mirosi, Harry se abţinu să-l bea. Nu mai pusese în gură pic de alcool de când plecase din Anglia. Şi, în starea în care se afla, putea să-l răpună una-două.

– Apropo, să nu uit, cred că-ţi aparţine. Sebastian puse pe masă un jurnal micuţ, legat în piele. Când ţi-au scos, la clinica din Bangkok, zdrenţele de pe tine, asistenta ţi l-a găsit în izmene. Sebastian ridică o sprânceană. Mi l-a dat spre păstrare.

Era jurnalul ţinut de Harry cu rigurozitate, din momentul în care vaporul părăsise coasta engleză. Dacă japonezii l-ar fi descoperit în Changi, ar fi riscat să fie împuşcat. Aşa că-l ţinuse asupra lui, într-un buzunar anume făcut pentru el în interiorul lenjeriei de corp. Transcrierea gândurilor şi sentimentelor în fiecare noapte fusese una dintre modalităţile prin care izbutise să supravieţuiască.

– Îţi mulţumesc, Sebastian, îţi sunt recunoscător, deşi mă îndoiesc că, într-un viitor apropiat, voi răsfoi paginile pentru a călători în trecut.

– Nu, sunt convins. Aşadar, dragă prietene, un vapor pleacă peste trei săptămâni şi te va duce destul de confortabil la Felixstowe, apoi acasă. Ar fi bine să trimiţi o telegramă familiei, să-i anunţi că vei fi la bordul lui. Sunt sigur că vor dori din suflet să vină să te întâmpine la docuri, zâmbi Sebastian.

– Sună grozav şi îţi mulţumesc pentru că ai organizat totul, dar sper că nu te deranjează dacă te rog să lăsăm planurile de viitor pentru altă dată? Este prima mea seară de adevărată libertate şi, pur şi simplu, vreau să mă bucur de acest moment.

– Sigur, sigur, bătrâne! Nu ne grăbim deloc. M-am gândit că ai vrea să pleci cât mai repede, se scuză Sebastian.

– Vorbim mâine, replică Harry. Acum, povesteşte-mi totul despre acest minunat oraş.

– Sunt destul de surprins că nu eşti mai interesat să afli ce se mai petrece prin Anglia, comentă Sebastian în timpul cinei, puţin mai târziu, pe când se înfrupta dintr-o friptură mare de vită australiană.

Harry se uită la friptura din farfuria sa şi, văzând-o preparată în sânge, îşi dădu seama că nu o poate mânca. Stânjenit, ceru un bol cu supă de orez.

– Sigur că mă interesează, Sebastian, zise Harry. Dar mă simt ca şi cum aş fi fost plecat doar de câteva ore. Şi o discuţie despre război îmi este peste putinţă să suport în seara asta.

Sebastian îl privi prin lentilele groase şi încuviinţă din cap plin de înţelegere.

– E prea devreme pentru tine, bătrâne, prea devreme. Am vorbit cu un croitor să vină mâine la tine, să-ţi confecţioneze un rând de haine civile. Sunt foarte pricepuţi pe aici într-ale croitoriei. Orice doreşti, dragă băiete, ei îţi pot face.

– Foarte drăguţ din partea ta. Deşi nu prea ştiu ce mai e în vogă acum.

– Să nu ai impresia că moda s-a schimbat prea mult. Plus că am dubii că băieţii de-acasă poartă fuste ca cei de-aici, chicoti Sebastian.

– Presupun că, până când nu sunt demobilizat, ar trebui să port uniformă, zise Harry scurt. Dar tot ce mi-a mai rămas după Changi e o pereche de pantaloni scurţi, peticiţi cu pânză de cort, şi o şosetă.

– Ei bine, trebuie să-ţi spun că n-are rost să-ţi faci griji în privinţa asta. Autorităţile au oricum multe altele de făcut, decât să aducă acasă mii de foşti prizonieri de război. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, aş considera că am parte de o mică vacanţă. Bine meritată, dragule. Când eşti pregătit, îţi pot arăta câteva atracţii, ce zici? Fetele de aici sunt... cum să-ţi spun? Puţin mai relaxate decât fetişcanele de acasă. Sprâncenele lui Sebastian se ridicară deasupra ramelor ochelarilor. Sigur eşti încă epuizat după chinul prin care ai trecut. A fost... teribil?

– Dincolo de orice imaginaţie, replică Harry scurt. Eu am fost unul dintre cei norocoşi. Eram ofiţer şi tratat puţin mai bine decât subordonaţii mei. În plus, puteam să cânt la pian, o situaţie pe care japonezii o admirau întru câtva. Mă chemau să le cânt la cartierul lor general. Harry oftă. Dacă ceva mi-a salvat viaţa, acela a fost pianul.

Faţa lui Sebastian se lumină.

– Sigur! Am uitat complet de talentul tău, cu tot ce se întâmplă în jurul nostru. Trebuie să vorbesc cu Giselle. Este hotărâtă să deschidă un băruleţ aici pentru toţi expaţii şi caută să încropească o orchestră. Poate că, în următoarele câteva zile, va aduna câţiva muzicieni, şi tu ai putea cânta cu ei, pentru noi toţi.

– Poate, mormăi Harry, fără să promită nimic. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Bill?

Sebastian se încruntă, încercând să înţeleagă.

– Cine naibii mai e şi Bill? întrebă el.

– A fost sergentul meu în cadrul batalionului. A venit de pe moşie şi a fost alături de mine tot timpul cât am fost închis. Mi-a salvat viaţa în timpul căderii oraşului Singapore şi venea mereu să mă vadă la spitalul din Changi, când eram bolnav de febră dengue. Mi-ar plăcea să ştiu că a ajuns cu bine acasă. Voi expedia o telegramă ca să aflu. Vocea lui Harry slăbi. Sebastian, îmi pare rău, dar sunt extenuat, trebuie să dorm puţin.

– Sigur, zise Sebastian. Du-te la culcare, dragule. Să dormi bine toată noaptea, şi la zece vine croitorul meu.

Harry se ridică, simţind că picioarele îi tremură.

– Sebastian, vreau să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt pentru tot ce-ai făcut. Trebuie să-mi spui cât îţi datorez pentru tot deranjul. Îţi voi trimite banii din Anglia.

– Să presupunem că asta-i contribuţia mea la efortul de război, respinse Sebastian propunerea lui Harry. Fii pe pace, sunt bucuros că am putut fi de ajutor.

Harry îi ură noapte bună, apoi se îndreptă cu paşi şovăitori spre camera lui. Era mulţumit la gândul că-şi putea odihni trupul, care-l durea din cap până-n picioare, între cearceafurile albe, curate şi răcoroase, sub adierea ventilatorului din tavan. Când se urcă în pat, nu se mai gândi la nimic altceva decât unde ar putea fi prietenul lui, Bill.

Capitolul 34

În săptămâna următoare, Harry se odihni pe săturate, recăpătându-şi puterile, iar stomacul său începu să digere hrana sănătoasă la care doar visase la Changi.

Dar nopţile îl chinuiau în continuare coşmarurile. Se trezea scăldat în sudoare şi căuta să aprindă lumina, deseori întreruptă din cauza interdicţiei încă în vigoare la Bangkok. Inima îi bătea cu putere şi se căznea să găsească o lumânare, ca să fie sigur că se află în siguranţa camerei de hotel şi că supliciul lui se sfârşise.

Dimineţile, cobora pe verandă, ca să servească micul dejun, apoi se refugia cu un ziar în mână la umbra imenşilor palmieri din grădină. Fluviul vuia plin de viaţă, cu toate ambarcaţiunile lui din lemn, dotate cu motoare diesel, gonind într-o parte şi-ntr-alta, oferindu-i un fundal sonor ce îl încânta. Din spatele ziarului, îi privea pe ceilalţi oaspeţi ai hotelului, unii dintre ei foşti prizonieri de război, care construiseră calea ferată spre Birmania; dar nu-i făcea plăcere să lege vreo conversaţie.

Sebastian venea de multe ori, dat fiind că avea biroul în apropiere, şi luau masa de prânz împreună, după care Harry se ducea în cameră să tragă un pui de somn. Nu se aventura în afara hotelului. Seninătatea acestui loc şi angajaţii thailandezi ai hotelului, atât de buni şi de curtenitori, deplasându-se cu graţie şi văzându-şi de treburile lor, îl făceau să se simtă în siguranţă. Hotelul Oriental, de care se agăţa cu ghearele şi cu dinţii, era refugiul lui.

Sebastian îl întreba în fiecare zi, dacă dorea să trimită o telegramă la Wharton Park, să anunţe ziua revenirii acasă, dar Harry era reticent. Gândul la călătoria spre casă, asociat cu responsabilităţile cărora trebuia să le facă faţă după sosire, era prea mult pentru el. Aici, în liniştea oferită de hotel, Harry începea să se vindece.

Într-o după-amiază mistuitor de toridă, pe când traversa holul hotelului după masa de prânz, Harry o zări pe Giselle dându-le indicaţii ajutoarelor sale thailandeze ocupate să care un vechi pian cu coadă, destul de prăpădit, de-a lungul coridorului.

După ce dormi puţin, Harry coborî să arunce o privire. Ventilatoare din bambus fuseseră recent fixate în tavan, şi de jur-împrejurul încăperii erau aranjate mese şi scaune. Într-un colţ, se înălţa un bar, iar în altul erau instalate pianul şi nişte tobe. Harry se duse spre el şi-i ridică capacul. Trase un scaun, se aşeză şi îşi lăsă degetele pe clape.

Deşi cântase în Changi, japonezii, în mod ironic, cereau numai melodii americane cunoscute. Îşi simţea degetele puţin înţepenite în timp ce scotea primele note ale melodiei *Grande Polonaise* de Chopin. Dar perseveră, dorindu-şi ca mâinile să-i alerge peste clape, ca odinioară. În cele din urmă, păreau să-şi amintească, şi notele familiare începură să se reverse ca un torent de durere reprimată. Pentru prima dată de când izbucnise războiul, Harry descoperea pace în muzica lui.

Când isprăvi, rămase aşezat, transpirat de atâta efort şi emoţionat. Auzi bătăi din palme din cadrul uşii. O tânără thailandeză rămăsese timidă acolo, cu un mop în mână şi cu uimire zugrăvită pe faţă.

Harry îi zâmbi, gândind cât era de frumoasă, chiar şi în uniforma cafenie a hotelului.

– Cer scuze, domnul, pentru deranj. Auzit muzica, când curăţam terasa, şi venit să ascult.

– Sigur. Harry o privi mai atent, corpul micuţ ca de copil, perfect proporţionat, şi faţa ei drăgălaşă. Îţi place muzica?

– Foarte mult, încuviinţă ea din cap. Înainte război, mă pregăteam şi eu.

– Urmai o şcoală de muzică?

Fata scutură din cap.

– Nu. O lecţie, o dată pe săptămână. Dar ador, ador Chopin nespus, adăugă ea cu pasiune.

– Vrei să cânţi? o invită Harry, în timp ce se ridica.

– Nu, madam nu place. Pe urmă eu sunt..., căuta cuvântul englezesc adecvat şi zâmbi încântată că îl găsise, amator. Tu, profesionist.

– Nu prea, mormăi Harry. Dar şi mie îmi place să cânt.

– Cânţi în noul bar, da? Fata îi zâmbi din nou, dând la iveală o dantură perfectă, de un alb perlat, printre buzele pline, rozalii.

– Poate, dacă Giselle mă roagă, ridică Harry din umeri, dar nu va fi Chopin. Eşti cameristă aici? o întrebă cam fără rost, din dorinţa de a prelungi conversaţia.

Fata dădu aprobator din cap.

– Da.

– Mi se pare neobişnuit că o cameristă vorbeşte bine engleza şi cântă la pian, comentă el.

– Multe lucruri se schimbă pentru mulţi în război, răspunse ea.

– Da, o aprobă Harry cu multă căldură, da, aşa e. Dar tu eşti educată. De ce lucrezi aici?

Ochii ei se umplură de tristeţe.

– Tatăl meu în mişcarea de eliberare thailandeză, luat de armata japoneză. Şi dispărut de un an.

– Înţeleg.

– Înainte, el editor de ziar aici, continuă ea. Aveam o viaţă bună. Eu învăţat la şcoala britanică de aici, din Bangkok. Dar mama mea are trei copii mici şi nu poate lăsa pe ei ca să câştige bani. Aşa că eu muncesc ca să hrănesc familia mea.

Vorbea dezinvolt, fără să cerşească compasiune, expunându-i pur şi simplu situaţia.

– Şi madame Giselle, a fost şi ea jurnalistă, cred? îşi aminti Harry.

– Da, zise fata. Ea fost corespondent francez de război. M-a ajutat cu slujba asta, căci cunoaşte şi respectă pe tatăl meu.

Harry dădu aprobator din cap.

– Înţeleg. Poate când haosul războiului se termină, vei putea să-ţi reiei studiile.

– Dar, domnule, auzit că suferit mult mai mult decât mine, replică ea. Madame zice că fost prizonier în Changi. Auzit că foarte rău acel loc.

Compasiunea din ochii ei îl făcu să lăcrimeze. Acea fată înţelegea câtă cruzime putea să provoace războiul. Rămaseră un moment tăcuţi, uitându-se unul la celălalt, cu un sentiment inexplicabil care-i încerca pe amândoi.

Ea rupse tăcerea.

– Eu trebuie plec acum.

– Da.

Ca într-o rugăciune, îşi împreună degetele sub vârful nasului şi făcu o plecăciune spre el, un gest thailandez tradiţional cunoscut deja de Harry.

– *Kop khun ka*, domnule. Bucurat mult să te aud cântând.

Şi se îndepărtă de el.

– Numele meu e Harry, strigă el după ea.

– Haree, repetă ea spre încântarea lui, când o auzi pronunţându-l.

– Şi pe tine cum te cheamă? o întrebă el.

– Numele meu Lidia.

– Lidia, repetă Harry, aşa cum făcuse şi ea.

– La revedere, Harry, vedem în curând!

– La revedere, Lidia!

După acea întâlnire, Harry o urmărea zilnic pe Lidia, bucuros să o vadă cum trebăluia cu mişcările ei graţioase. Şedea în locul lui favorit pe terasă, cu *Domnul din salon* de Somerset Maugham în poală, carte scrisă exact în acel hotel cu ani în urmă. Deşi, în loc să citească, o urmărea pe Lidia, fascinat de persoana ei din motive pe care nu şi le putea explica. Totul la ea era delicat, fragil şi de o feminitate uluitoare. Comparată cu

Lidia, Olivia părea un cal de tracțiune, deși în Anglia era considerată o fată fină.

Glumea în sinea lui, spunându-și că își găsise propria Cenușăreasă. Sigur că Lidia nu avea idee că el era un prinț, sau, oricum, pe aproape. Din când în când, ea îi zâmbea, dar nu se mai apropiase niciodată de el. Și nici lui nu i se părea potrivit s-o abordeze.

Harry nu își dădea seama ce vârstă putea să aibă. Observând-o atent, distingea totuși pe sub uniforma ei formele unei femei, deși putea să aibă orice vârstă între paisprezece și douăzeci și patru de ani. Se temea să nu dezvolte vreo obsesie pentru ea, coborând întotdeauna pe terasă când știa că ea își face de treabă pe acolo, ca să o vadă negreșit. Cu cât o vedea mai mult, cu atât i se părea mai frumoasă. Își petrecea ore-n șir în pat, în camera lui, gândindu-se cum să reia conversația cu ea, ca să o cunoască mai bine.

Într-o dimineață, în timp ce trecea prin holul hotelului, o văzu pe Lidia la recepție. Nu mai purta uniforma de cameristă, ci o bluză și o fustă în stil occidental.

Încurajat de zâmbetul ei, se duse spre ea și-i spuse:

– Bună! Ai fost promovată?

– Da. Ochii ei mari, cu luciri de chihlimbar, oglindeau o mare fericire. Acum ajut pe madame cu hârtii la birou și la recepție. Mai am și sarcina relațiilor cu oaspeții.

– Bravo! zise Harry, simțind acea plăcere de parcă ceva bun i s-ar fi întâmplat chiar lui. Sunt bucuros că madame ți-a recunoscut competențele și le-a pus la lucru.

– Asta fiindcă vorbesc engleza și thailandeza, și madame vorbește franceza. Suntem o echipă bună. Ochii ei scânteiau. Am primit și mărire de salariu, așa că familia mea foarte fericită. Și noul bar se deschide mâine-seară. Sper că e în regulă că i-am spus lui madame că avem un oaspete care cântă la pian foarte bine. Cred că te caută mai târziu.

– Desigur. Vei fi acolo?

– Desigur, repetă Lidia după el. Ne vedem, Harry!

Și, cu o înclinare a capului, se întoarse la registrele ei.

În timp ce lua micul dejun pe verandă, Harry zâmbea încântat că avusese acel contact neașteptat cu Lidia. Dacă ea avea să fie mâine-seară în bar, avea să cânte. Avea să cânte pentru ea.

Își dădu seama că se simțea mai bine din punct de vedere fizic în dimineața aceea, la fel de bine ca în urmă cu mulți ani. În afară de asta, avea o energie de care, după Changi, de-abia își mai aducea aminte. Harry se gândi că era posibil ca, de acum, să aibă așteptări de la viitor, unul la care nici măcar nu îndrăznise să viseze.

În acea zi, frumusețea peisajului tropical i se părea încă și mai vie. Tot ce vedea și atingea avea un plus de strălucire. Îi era clar că se vindeca. Ceea ce însemna că trebuia să înceapă să se gândească și la întoarcerea acasă.

Harry își aprinse o țigară și sorbi din cafea. Când părăsise Wharton Park, cu peste patru ani în urmă, se simțise încurajat la gândul că îndreptase răul făcut Oliviei. Credea că ea înțelesese pe deplin ce se întâmplase între el și Archie și, în cele câteva săptămâni pe care le avuseseră la dispoziție, el și Olivia reușiseră să depășească situația.

Faptul că o lăsase cu un copil în pântece era, de asemenea, o dovadă grăitoare că aveau și ei o căsnicie normală. Faptul că acel copil nu se născuse îl întrista, dar trebuia să admită că soția lui fusese afectată mult mai mult.

Harry avusese de îndurat un lung șir de nopți umede, petrecute în condiții vitrege, în timpul cărora să-și analizeze sentimentele față de Olivia. Unii dintre camarazii săi sufereau teribil când își aminteau de soțiile lor, povestind lucruri despre ele oricui era dispus să-i asculte și ținându-le fotografiile mototolite și decolorate aproape de inimă. Discutau despre dragostea lor profundă, și cât de fericiți erau, și cât de mult tânjeau după contactul fizic cu ele. Harry îi asculta cu răbdare, considerându-se vinovat, fiindcă nu simțea nici o emoție, exprimată atât de poetic, față de propria soție.

O îndrăgea teribil pe Olivia. Întotdeauna o îndrăgise. Îi respecta inteligența, forța și frumusețea, și modul în care administra

Wharton Park, când Adrienne avea atâta nevoie de ea. Era stăpâna perfectă a conacului şi un înlocuitor demn al mamei sale.

Dar...

O iubea?

Harry mai luă o gură de cafea, încă fierbinte în arşiţa nemiloasă, şi îşi aprinse o altă ţigară. Nu-l consola faptul că acei camarazi, care îi împărtăşiseră sentimentele lor, fuseseră capabili să-şi aleagă singuri consoartele. Adevărul era că el nu o făcuse. Nu avea nici un dubiu că, dacă mama lui n-ar fi sugerat acea căsătorie, evidenţiindu-i toate avantajele, Harry ar fi plecat la război neînsurat. Gândul de a se căsători cu Olivia, sau cu oricare altă femeie, pur şi simplu, nu-i trecuse prin cap.

Totuşi, era conştient că situaţia lui nu era atât de neobişnuită. Căsătoriile aranjate erau un obicei de secole şi răspândite pe tot globul. Moştenirea trebuia să prevaleze mereu în faţa sentimentelor. Şi, pentru unii, asta era tot ce conta.

Harry strivi mucul de ţigară. Poate că cerea prea mult. Poate că o iubea... De unde să ştie el cum este o iubire sinceră între un bărbat şi o femeie? Se dezvoltase târziu din punct de vedere emoţional, şi, pe plan sexual, era încă destul de nesigur. Olivia fusese prima femeie din viaţa lui. Şi, după ce se obişnuiseră puţin unul cu celălalt, lucrurile merseseră destul de bine, se gândi el.

Vestea bună era că orice teamă legată de faptul că ar fi fost atras de membrii aceluiaşi sex se dovedise neîntemeiată în ultimii trei ani şi jumătate. Văzuse cum bărbaţii din lagăr se consolau reciproc. Şi toţi se prefăceau că nu văd asta; orice te făcea să treci prin iad şi să rămâi în viaţă era acceptabil. Dar nici măcar o dată nu simţise nevoia să se arunce în braţele altui bărbat, chiar şi în cele mai teribile momente.

Ei bine, se gândi Harry, nu mai avea de ce să se lupte. Trebuia să se întoarcă acasă şi să facă faţă celor care-l aşteptau acolo. La prânzul luat cu Sebastian îi confirmă acestuia că se simţea suficient de sănătos ca să se gândească la o călătorie înapoi, în Anglia.

– Foarte bine, dragule. Știu că pleacă un vapor la începutul săptămânii viitoare. Să văd ce sfori pot să trag ca să te urc la bord. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, ei, ce zici?

Incapabil să simtă același entuziasm ca Sebastian pentru că urma să pășească din nou pe iarba verde de acasă, Harry își înecă în vin necazurile, bând mai mult decât în mod normal. După prânz, în timp ce se îndrepta, cam nesigur, înapoi în camera lui, decise că trebuia să se bucure din plin de scurtul răstimp pe care îl mai avea de petrecut la Bangkok. Cu ideea aceasta în cap și cu alcoolul care-i alimenta curajul, respiră adânc și merse spre recepție. Lidia îi zâmbi când ridică ochii în sus, spre el.

– Da, te rog, cu ce te pot ajuta?

– Ei bine... Harry își drese glasul, Lidia, mă gândesc că ar trebui să văd un pic orașul înainte să plec în Anglia. Și, pentru că tu te ocupi de relațiile cu clienții, mă întrebam dacă m-ai putea însoți într-o plimbare pe fluviu și dacă asta face parte din lista ta de atribuții?

– Îmi pare rău, Harry, Lidia arăta nedumerită, despre ce listă e vorba?

– Lidia, tot ce-ți cer este să-mi fii ghid pentru o zi, îi explică Harry, cu inima bătându-i puternic.

Lidia părea nehotărâtă.

– Va trebui s-o întreb pe madame.

– Madame e chiar aici. Ce vrei s-o întrebi? se auzi o voce cu un accent puternic, în timp ce Giselle își făcea apariția.

Harry îi repetă solicitarea sa.

– Aș aprecia mult pe cineva cu cunoștințe de prin partea locului și, desigur, cu o engleză bună, adăugă el, simțindu-se cumva ca o canalie, dar hotărât să aibă câștig de cauză.

Giselle meditä puțin, apoi spuse:

– Ei bine, căpitane Crawford, cred că putem să încheiem un acord reciproc avantajos, *n'est-ce pas*? Lidia și monsieur Ainsley mi-au spus amândoi că ești foarte talentat la pian. Poate că ai auzit că, mâine-seară, voi inaugura barul de aici, din hotel? Am

nevoie de un pianist. Dacă te învoieşti să cânţi, o las pe Lidia să te însoţească în excursia de pe fluviu, ca să-ţi arate Bangkokul.

Încântat, Harry îi întinse mâna.

– De acord, zise el.

– *C'est parfait*, căpitane Crawford, zise ea, strângându-i mâna. Mai am un saxofonist şi un toboşar. Vor fi în bar mâine-seară, la şase. Poate vii ca să repeţi puţin cu ei. Aranjamentele pentru turul oraşului cu tânăra doamnă le las în seama voastră.

– Sigur. *Merci*, madam! replică el.

Când ea dispăru, Harry se aplecă mulţumit peste birou şi, privind-o pe Lidia drept în ochii ei frumoşi, îi spuse:

– În regulă atunci, totul este stabilit! Şi, acum, ce locuri propui să vizităm?

Capitolul 35

La deschiderea noului Bamboo Bar veniră mulţi expaţi care, după ani de suferinţe sub jugul japonez, erau bucuroşi să aibă ceva de celebrat. Turnară pe gât whisky Maekong şi avură parte de *sanuk*, cuvântul thailandez pentru „distracţie".

După mai puţin de o oră de repetiţii, Harry era destul de mulţumit de talentele lui de pianist, mai ales după ce cântase şi jazz pentru japonezi în Changi. Mica orchestră era formată dintr-un toboşar olandez, ca şi el, un fost prizonier de război, şi un saxofonist rus, apărut la Bangkok nu se ştie din ce motive. Toţi trei reuşiră să încropească o listă cu melodii cunoscute.

Atmosfera era vibrantă, plină de fum şi de transpiraţie. Neavând ocazia să cânte niciodată împreună cu alţi muzicieni, Harry se bucura acum enorm de această camaraderie. Şi aplauzele furtunoase, în timp ce degetele-i lunecau pe clape, într-un solo plin de vituozitate, îl făcură pe Harry să sară în sus de bucurie, o noutate absolută pentru el. Se uită după Lidia, o minunată apariţie într-un sarong de mătase, mişcându-se ca un fulg prin salon cu o tavă cu pahare pline.

Când cei trei muzicieni se declarară epuizaţi, nici nu se punea problema să facă bis, Harry ieşi din bar şi traversă terasa, spre fluviu. Din cauza camuflajului, ultima parte a serii se desfăşurase la lumina lumânărilor, şi singura lumină deasupra râului era cea oferită de luna plină.

Harry își aprinse o țigară și oftă plin de obidă. În seara aceea, doar pentru câteva ore, se simțise în locul potrivit. Nu conta că era un rătăcit printre alți rătăciți, alături de tot felul de oameni proveniți din cele patru colțuri ale lumii în urma unor tragedii. Nu fusese căpitan în armată și nobil descendent al Imperiului Britanic, cu un vast domeniu pe care urma să-l moștenească. Nimic altceva decât un pianist, cu talentul lui, distrându-i pe oameni.

Îi plăcuse la nebunie acest lucru, fiindcă fusese, pur și simplu, el însuși.

A doua zi, așa cum aranjaseră, Lidia îl aștepta în holul hotelului.

Madam le făcuse rost de o ambarcațiune din lemn, dotată cu un luntraș, care urma să-i ducă oriunde cerea Lidia. Când Harry urcă la bordul său, își simți picioarele tremurând din toate încheieturile, spre deosebire de ultimele zile, asta și din cauza nopții nedormite și a celor patru pahare cu whisky consumate.

– Căpitane Crawford, cred că trebuie urcăm pe râu, în sus, să vedem întâi Marele Templu, propuse Lidia, așezată pe banca de lemn vizavi de el. Pe urmă, mergem vedem piața plutitoare, e OK?

I se părea straniu să audă expresia americană, ieșind de pe buzele ei orientale.

– OK, aprobă el! simțind că sună la fel de ciudat și din gura lui. Și, pentru Dumnezeu, spune-mi Harry.

– OK, Harry! zâmbi ea.

Se alăturară traficului de pe fluviu după ce lăsară în urmă debarcaderul hotelului. Fluviul Chaopraya servea drept principală rută de transport pentru întreg orașul, și Harry constata uimit că nu erau multe coliziuni, luntrașii reușind să evite la mustață, cu multă măiestrie, ambarcațiunile care navigau din sens opus. Barje negre, imense, uneori câte patru–cinci în șir, legate între ele cu odgoane și trase de un mic remorcher în față, se iveau la orizont ca niște balene amenințătoare. După câteva

coliziuni ratate milimetric, Harry descoperi că-i tremurau mâinile.

Lidia îl văzu cât era de tensionat.

– Harry, nu-ţi fie frică! Luntraşul nostru, Sing-tu, conduce barca de treizeci de ani. Şi niciodată un accident, OK?

Se aplecă în faţă şi-l bătu uşor pe mână.

Era sigur că acest gest gentil nu însemna ceva deosebit pentru Lidia, dar, pentru un bărbat lipsit ani de zile de un gest de afecţiune, era un moment foarte preţios.

– Harry, uite!

Urmări cu privirea locul indicat de mâna ei delicată, întinsă, şi văzu o clădire căreia i se potrivea cu adevărat denumirea de palat. Cu acoperişurile în stil thailandez, ca un „V" uriaş, întors, poleite cu aur şi presărate cu ceea ce păreau a fi imense smaralde şi rubine, lucind în soare, arăta ca o ilustraţie din cărţile de poveşti pe care i le citea mama lui pe când era copil.

– Aici trăiesc regele şi regina noastră. Acum avem un alt rege, fiindcă cel bătrân a fost împuşcat.

Harry râse cu poftă, auzind-o pe Lidia exprimându-se atât de deschis. Era sigur că stilul ei de a spune lucrurilor pe nume avea mai mult de-a face cu un vocabular restrâns în limba engleză decât cu o trăsătură personală, şi asta îl făcea s-o îndrăgească şi mai mult.

– Vrei intri să vezi Buddha de Smarald în *wat*? Este foarte frumos şi foarte faimos. Mulţi călugăr au grijă de el.

– De ce nu? acceptă Harry. Şi, dacă-mi permiţi să te întreb, ce-i un *wat*? râse el, în timp ce barcagiul îndrepta ambarcaţiunea spre mal, prinzând-o cu un odgon de stâlpul cheului.

– Ca un gen de templu, îl lămuri Lidia, sărind ageră pe mal şi trăgându-l pe Harry după ea.

Grădinile din jurul palatului şi al Templului lui Buddha de Smarald erau spectaculos de frumoase, pline de culori vii, iar mirosul de iasomie era îmbătător.

Harry se opri în faţa unei plante cu o floare superbă, delicată, de un roz-deschis şi alb.

– Orhidee, exclamă el. Creşteau prin pădurea din jurul regiunii Changi, şi le-am văzut peste tot de când am sosit la Bangkok. Sunt foarte rare în Anglia.

– Aici cresc ca buruieni, zise Lidia.

– Măi să fie! Mi-aş dori să avem acasă buruieni din astea, zise Harry, gândindu-se că trebuia neapărat să-i ducă câteva mamei sale.

O urmă pe Lidia în sus, pe scările templului, după ce îşi scoase pantofii, imitând-o pe ea. În interior, era întuneric şi un aer răcoros, călugării în veşminte portocalii rugându-se în genunchi în faţa acelui magnific, deşi surprinzător de mic, Buddha de Smarald. Lidia se lăsă şi ea în genunchi, cu mâinile împreunate în rugăciune şi capul plecat. Harry făcu întocmai.

După câteva momente, el săltă capul şi rămase aşa un timp, bucurându-se de pacea şi liniştea din templu. În timpul şederii sale în Changi, dorind să aibă ceva mai bun de făcut, asistase la câteva conferinţe pe teme religioase. Una dintre ele fusese despre budism, şi îşi amintea că, din punct de vedere etic, îl percepuse mult mai bine decât pe alte religii şi concepţii despre lume.

Ieşiră apoi din templu, revenind în lumina puternică a soarelui.

– Şi, acum, vrei mergem la piaţa plutitoare? îl întrebă Lidia, în timp ce săreau din nou în barcă. E cale lungă cu barca, dar cred că-ţi va plăcea.

– Orice propui, zise Harry.

– OK, atunci propun asta. Lidia avu un schimb rapid de cuvinte cu barcagiul, în thailandeză, şi ambarcaţiunea începu să gonească pe fluviu. Harry se sprijini de spătar la pupa, privind Bangkokul plutind pe lângă el. Era o zi toridă, în pofida brizei răcoroase de pe râu, şi îşi dorea să fi avut o pălărie pe cap ca să-l protejeze.

După un timp, barcagiul intră pe un *klong* îngust şi navigă de-a lungul căii marine principale, aglomerate. Când ajunse la piaţa plutitoare, se opri, fiind înconjuraţi de bărci de lemn doldora de marfă, negustorii strigându-şi preţurile ca să-i atragă pe clienţi, şi aceştia răspunzând în acelaşi fel.

Era o scenă încântătoare; mătăsuri colorate, mirodenii revărsându-se din sacii de iută, miros de pui la frigare, amestecat cu parfum de flori proaspăt tăiate, toate contribuind la atmosfera nespus de exotică a locului.

– Harry, vrei mănânci? îl întrebă Lidia.

– Da, reuşi Harry să-i răspundă, deşi se simţea foarte ciudat. Poate că soarele era de vină, dar îl încerca o ameţeală şi îi era mai degrabă greaţă. Lidia se ridică şi începu să negocieze cu vânzătorul de pui fripţi. Harry închise ochii, sudoarea ţâşnindu-i prin toţi porii, în timp ce în urechi zarva devenea copleşitoare. Toate acele strigăte puternice, voci ascuţite, mirosuri pătrunzătoare şi arşiţa... Doamne sfinte, arşiţa! Avea urgent nevoie de apă...

– Harry, Harry, trezeşte-te!

Deschise ochii şi o văzu pe Lidia aplecată deasupra lui; îi tampona fruntea cu o cârpă rece. Se aflau într-o cameră întunecoasă, şi el era lungit pe o saltea de paie, îngustă, aşezată pe podea.

– Unde sunt? o întrebă el. Ce s-a întâmplat?

– Ai leşinat în barcă, ai căzut pe spate şi te-ai lovit la cap. Eşti OK?

Ochii mari ai Lidiei era plini de îngrijorare.

– Deci, aşa! Îmi pare rău! Se strădui să se ridice. Poţi să-mi dai nişte apă?

Gâtul uscat şi nevoia disperată de lichide îi readuseră în minte toate amintirile din Changi.

Lidia îi întinse un termos, şi el sorbi din el cu sete.

– Te ducem la spital, da? îi propuse Lidia. Tu nu bine.

– Nu, realmente mă voi simţi mai bine acum, că am băut ceva. Cred că am stat prea mult cu capul descoperit în soare şi m-am deshidratat, asta-i tot.

– Tu, sigur? Lidia nu părea convinsă. Ai fost bolnav de febră dengue. Poate revenit.

– Sunt sigur, Lidia, categoric.

– Atunci ne întoarcem la hotel acum. Poţi te ridici? îl întrebă ea.

– Desigur. Harry își convinse picioarele să-l susțină și, cu ajutorul Lidiei și al barcagiului, ieși din coliba mică, în care-l adăpostise Lidia de soare, și se urcă în barcă. În timp ce porneau, Harry nu-și putu stăpâni un zâmbet amar, gândindu-se ca la o ironie la faptul că leșinase într-o piață plutitoare, când în Changi nu-și pierduse niciodată cunoștința, nici măcar atunci când condițiile fuseseră groaznice.

– Pune asta pe tine! Eu înnegresc și fac fața urâtă să te salvez, remarcă Lidia scoțându-și pălăria în stil culi și punându-i-o lui Harry pe cap. Mai bea niște apă, îl îndemnă, dându-i termosul din nou.

– Ce vrei să zici, cu neagră și urâtă? o întrebă Harry, lăsându-se pe spătar, mulțumit că pălăria îl proteja de soare.

– E un semn de clasă în Thailanda, îi explică Lidia. Dacă pielea deschisă, clasa ta bună; neagră, ești țăran.

– Vasăzică așa, zâmbi Harry, în timp ce barcagiul lăsa în urmă piața plutitoare, îndreptându-se spre Chaopraya. Lidia ședea tăcută, scrutându-l, fără să-și abată privirea de la fața lui. El închise ochii; nu se mai simțea vlăguit, ci avea senzația că i se întâmpla ceva ciudat.

Reveniți la hotel, Lidia îl ajută să coboare din barcă și să ajungă pe verandă.

– Harry, te duci în camera ta și odihnești, îi spuse ea. Vorbesc cu madam, să știe că ești bolnav.

Harry își petrecu după-amiaza dormind, fiind anunțat mai târziu de un angajat al hotelului, după un ciocănit discret la ușă, că domnul Ainsley dorește să vină să-l vadă.

– Să intre, acceptă Harry, cu un geamăt surd, simțind durerea cunoscută în oase.

– Dragule, mi-a spus Giselle că ai avut un incident la piață, în după-amiaza asta, îi zise Sebastian, în timp ce intra. Ne simțim cam rău din nou, ce zici?

– Mă tem că da, răspunse Harry. Inițial am crezut că din cauza mulțimii, dar acum sunt sigur că n-a fost asta.

– Fir-ar! Sebastian se așează pe un scaun din răchită. Presupun că nu vei putea să pleci acasă în câteva zile. Am venit să-ți

spun că ți-am făcut rezervarea și că urma să te însoțesc înapoi, în Anglia.

– Bătrâne, zău că-mi pare rău, dar chiar acum nu cred că sunt suficient de bine să mă îmbarc.

– Aduc un doctor să te vadă cât de repede, zise Sebastian morocănos. Deși mare păcat. De-abia așteptam să mă bucur de ocean, alături de tine. După ce-am stat înțepenit aici în ultimii patru ani, m-am gândit că era o ocazie bună să merg și eu acasă să-mi văd părinții. Mater n-a fost deloc împăcată cu ideea, știi, bătrâne dragă! Ei bine acum, Sebastian se ridică de pe scaun, îi spun băiatului să cheme imediat un doctor. Crezi că te descurci fără mine, aici, în Bangkok?

– Sigur că da, îl asigură Harry.

– Cât de ciudat că mă întorc eu acasă în locul tău, dar asta-i situația. Sigur că-ți las niște fonduri la dispoziție. Mi le returnezi în Anglia. Mă duc să-i văd și pe ai tăi, să-i asigur că te vei întoarce de îndată ce vei fi mai bine. Nu vreau să creadă că ai ajuns un dezertor.

– Nu, mormăi Harry, simțindu-se groaznic.

– Încă ceva. Sebastian se opri în dreptul ușii. Țara asta are tendința să te seducă și, cu cât stai mai mult aici, cu atât mai atrăgătoare devine. Dragule, ai grijă să nu te îndrăgostești de ea, promiți? Altfel, nu te vei mai întoarce niciodată acasă.

Doctorul sosi și confirmă că Harry suferea de un nou atac de febră dengue.

– Fiule, ai făcut prea multe, prea repede, îl dojeni el, dându-i o doză zdravănă de chinină, ca să-i coboare temperatura. Am auzit că ai cântat în bar, seara trecută, îi zâmbi el. Și încă foarte bine. Dar, acum, să-ți scoți treaba asta din agendă, la fel și alcoolul. Cred că știi restricțiile: numai odihnă, lichide, chinină, la nevoie, și să sperăm că, de data asta, nu mai e necesar să te internăm în spital.

– Da, domnule doctor.

– Îți mai prescriu și niște vitamine. Îl trimit pe unul dintre băieți să le cumpere. Și vin să te văd mâine. O voi informa pe madam și sunt sigur că va trimite pe cineva să aibă grijă de tine.

– Domnule doctor, cât vă datorez?

Doctorul se întoarse spre el și-i zâmbi scurt.

– Eu îți sunt dator, fiule. Datorită soldaților curajoși ca tine am câștigat noi acest blestemat de război. O zi bună, căpitane Crawford!

Harry plutea parcă în derivă printr-un somn febril și agitat și, la un moment dat, spre seară, auzi un ciocănit ușor la ușă.

– Intră, strigă el. Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Lidia cu ochii plini de îngrijorare.

– Madam spune că ești bolnav. Că ai iar febra dengue. E greșeala mea. Nu trebuia să te duc în loc aglomerat și arșiță când nu ești în putere.

– Lidia, serios, eu ți-am cerut să mergem acolo.

Deși se simțea îngrozitor de rău, Harry nu-și putea lua ochii de la ea. În lumina blândă a lămpii arăta perfect; în ochii lui încinși de febră, totul la ea i se părea extraordinar. Se simți cuprins subit, în mod nepotrivit, de un val de dorință.

– Pot să văd fruntea? îl întrebă ea, îndreptându-se spre pat.

– Să-mi pui mâna pe frunte? Bineînțeles, încuviință el din cap, desfătat de palma ei răcoroasă apăsată pe fruntea încinsă, nemaivorbind de parfumul ei divin, căci stătea atât de aproape de el.

– Da, tu ești mult prea fierbinte, se pronunță ea. Pe urmă, scoase un săculeț cu ierburi din buzunarul fustei. Acasă, noi folosim mereu leac chinezesc. Aici e cel special pentru febră și oase care dor. Vrei să încerci? Pot să fac ceai din el.

– Lidia, aș încerca orice, zise Harry cu năduf. Îmi e atât de silă să fiu din nou bolnav.

– Atunci, îl aduc și, până dimineața, te simți mai bine, promit, îi zâmbi ea. Conține magie.

– Sper, replică Harry, reușind să-i zâmbească la rândul lui.

– Plec fac ceai acum.

– Mulțumesc.

Harry o urmări cu privirea până la uşă, apoi se lăsă pe spate. Cu ochii aţintiţi pe ventilatorul din tavan, realiză că putea trage foloase din acel aparent ghinion.

Lidia se întoarse peste zece minute, ţinând un pahar în mână.

– Harry, bagă de seamă, gust teribil de rău, zise ea, ajutându-l să se ridice de pe pernă.

– Atunci va avea efect. Sau, măcar, asta îmi spunea mama mea când eram mic şi-mi dădea medicamente rele la gust, glumi Harry cu o voce stinsă.

– Foarte rău, repetă ea, ducându-i paharul la gură.

După ce luă prima înghiţitură, Harry icni, amintindu-şi de viermii care mişunau prin mâncare la Changi, apoi îşi impuse să nu se mai fandosească şi dădu pe gât tot lichidul.

– Doamne sfinte! pufni el, ai avut dreptate.

Lidia îi dădu puţină apă ca să se mai ducă amăreala.

– Acum, Harry, odihneşti. Dacă nevoie de ceva, suni clopoţel. Madam spus dorm cameră vizavi de a ta astă-seară. Vin control peste o oră. Curând simţi foarte, foarte mare fierbinţeală, dar leacul de iarbă ajută izbucneşte febra şi scade.

– De-abia aştept, înghiţi el în sec pe când ea se îndrepta spre uşă. Se întreba dacă nu cumva făcuse o prostie să aibă încredere în ea.

– Harry, nu teamă. Sunt aici.

Prezicerea Lidiei se dovedi corectă: într-o oră, Harry parcă luase foc. Lidia veni cu nişte cârpe ude, răcoroase, pentru fruntea lui, în timp ce el se zvârcolea cuprins de o febră teribilă. Peste câteva ore, deja scăzuse. Epuizat, Harry căzu într-un somn adânc.

Capitolul 36

A doua zi spre prânz, Harry se trezi simţindu-se mult mai bine decât se aşteptase. Deşi încă îşi simţea toate oasele dureroase, intensitatea durerii se diminuase şi, când veni doctorul, acesta îi confirmă surprins că temperatura lui era doar cu un grad peste cea normală.

– Remarcabil! concluzionă doctorul. Credeam că vei avea un nou episod sever, dar se pare că nu. Foarte bine. Ţine-o tot aşa!

După plecarea doctorului, Lidia îşi strecură capul prin deschizătura uşii. Ţinea în mână un alt pahar cu fiertură de ierburi urât mirositoare.

– Harry, cum te simţi?

– Mai bine, mulţumesc. Aruncă o privire bănuitoare spre pahar. Sper că n-ai venit să-mi dai foc din nou?

Lidia chicoti, dând la iveală dinţii ei perfecţi.

– Sigur că nu, replică ea, mândră de noile cuvinte învăţate de la el. Asta-i pentru putere, să fortifici trupul şi să opreşti febra dengue rea să mai vină pe tine. Îţi dă energie şi face poftă de mâncare. Nici un foc, promit.

– E la fel de rău la gust ca ultimul ceai? o întrebă Harry, ridicându-se sprijinit pe pernă şi pregătit pentru tot ce era mai rău.

– Mai rău, afirmă ea, sau chiar mai bun pentru tine.

Harry ingeră tot amestecul cu gust îngrozitor, apoi se lăsă gâfâind pe spate, încercând să nu vomite.

– Spune-mi, ești cumva vreo vrăjitoare? o întrebă. Doctorului nu-i venea să-și creadă ochilor cât de mult mi s-a ameliorat starea.

– Poate, zâmbi ea, dar una bună. Acum trebuie plec, fiindcă oaspeți noi sosesc curând. Vin înapoi mai târziu, văd câtă putere ai căpătat.

Harry zâmbi mulțumit, gândindu-se cât de încântător era să vadă cum, pe măsură ce încrederea ei în el creștea, își exterioriza și personalitatea. Și, indiferent din ce erau fierturile ei, cu siguranță aveau efect.

Când sosi ora cinei, Harry se simțea deja flămând și ceru să i se aducă niște tăiței în cameră. Ridicat în șezut, în pat, ca să-i mănânce, decise că era o fericire să mai aibă din când în când câte un atac de febră dengue, astfel ca Lidia să se ocupe de el în calitate de asistentă și de salvatoare personală.

În următoarele două zile, Harry dormi mult mai mult decât considera că ar fi trebuit, mâncând tot ce i se punea în față. Când nu dormea, se gândea numai la Lidia. Ea venea să-l vadă ori de câte ori putea, luminându-se toată la față de plăcere când îl vedea cum își revine.

Și, pe zi ce trecea, arăta tot mai frumoasă.

Harry începu să trăiască numai pentru vizitele ei și, după ce pleca, dădea frâu liber fanteziei, cum ar fi fost s-o tragă alături de el în pat, s-o cuprindă strâns în brațe, să-i sărute buzele perfect arcuite, să-i simtă cu limba dinții ei mici și albi ca niște perle... În momente mai raționale, Harry încerca să găsească o motivație în faptul că efectul pe care-l avea ea asupra lui se datora probabil separării silite de orice contact cu sexul slab. Pe de altă parte, nu-și putea aminti să fi simțit așa ceva față de vreo femeie în toată viața lui de adult.

De-abia o cunoștea, pe ea sau viața ei, dincolo de puținele lucruri mărturisite de ea. Totuși, era sigur că o cunoaște foarte bine... o fată bună, cu simțul umorului și foarte isteață. Modul în care vorbea engleza ca să se facă înțeleasă, în pofida vocabularului restrâns, era impresionant. Obișnuit cu felul enigmatic

în care se exprimau englezoaicele, deşi stăpâneau perfect limba, i se părea revelator cum Lidia reuşea să exprime tot ce dorea în numai câteva cuvinte. Şi, unde mai pui că era şi foarte frumoasă. Harry nu fusese niciodată uşor de stârnit fizic şi cu siguranţă nu exclusiv prin forţa imaginaţiei. Acum, când şi-o închipuia, simţea o dorinţă imediată, greu de reprimat. Presupunea că e de bine că trupul lui era în stare perfectă de funcţionare după suferinţele fizice şi psihice îndurate în Changi. Şi că, în ciuda îndoielilor sale, o femeie putea să-i provoace o astfel de reacţie fizică puternică.

Era ceva ce nu simţise niciodată pentru Olivia.

Soţia lui.

Harry îşi amintea de camarazii lui din Changi cum discutau despre poftele lor trupeşti şi despre iubire. Oare asta simţea faţă de Lidia? *Iubire?*

În a patra zi de „încarcerare" şi după ce, în chip neobişnuit, Lidia nu băgase capul pe uşă să vadă ce mai face, Harry se aventură afară din camera lui la apusul soarelui. Traversă încet holul spre barul Bamboo, dorind să facă ceva mai plăcut, aruncând o privire spre recepţie.

– Te simţi mai bine? apăru Giselle în spatele lui.

– Da, mult mai bine, mulţumesc. Mă întrebam pe unde e Lidia.

– Şi-a luat o zi liberă, zise Giselle distrată. Cred că probleme de familie.

Inima lui Harry se opri în loc.

– Dar e-n regulă, nu-i aşa?

– Nu ştiu, căpitane Crawford. Eu sunt patroana ei, nu mama ei, deşi Lidia îmi este foarte dragă. Are o viaţă grea.

Zguduit de cele aflate, Harry intră în barul Bamboo, care nu urma să se deschidă decât peste o oră, fiind gol acum. Se aşeză la pian, ridică capacul şi începu să cânte. În scurt timp, îşi făcură apariţia şi ceilalţi instrumentişti şi barmanul.

– Unde naibii ai fost? îl întrebă Yogi, toboşarul olandez. Îţi simţim lipsa când nu eşti cu noi.

– Bolnav, replică Harry.

– Poţi cânta în seara asta?

– Da, încuviinţă Harry, ştiind că asta l-ar ajuta să nu se mai gândească tot timpul la Lidia.

Harry cântă până la miezul nopţii, bând mai multe pahare cu apă, în timp ce clienţii sucombau sub efectul whisky-ului. Două femei de vârstă mijlocie, bete criţă, începură să-i facă avansuri, oferindu-se să-i arate privelişti din Bangkok, dacă era dispus să cânte dezbrăcat. Harry se gândea că toată povestea asta nu era decât o glumă formidabilă: trupul lui arăta încă scheletic, cu burta umflată de orez şi pielea vădind carenţa de vitamine.

Când se trezi, a doua zi dimineaţă, primul gând fu la Lidia, şi dacă ea avea să vină la lucru. Se ridică din pat şi coborî pe verandă ca să ia micul dejun, aruncând o privire spre recepţie când trecea prin hol. Dar ea nu era acolo.

Ziua trecu cu greu, marcată doar de sosirea croitorului ca să-i ajusteze hainele noi, mormăind nemulţumit că trebuia să mai taie din betelia pantalonilor, acum că burta de orez a lui Harry începea să se retragă.

Harry trecu de mai multe ori prin hol, să vadă dacă sosise Lidia. După a treia tură, Giselle veni după el, dând din cap în semn de negare.

– N-a apărut nici azi. Sper numai să nu facă la fel ca multe dintre fetele de-aici şi să dispară pur şi simplu.

Auzind asta, Harry simţi cum i se strânge stomacul. Se întoarse în cameră pentru somnul de după-amiază, lungindu-se pe pat şi încercând să adoarmă. În cele din urmă, renunţă şi începu să bată camera în lung şi-n lat, întrebându-se dacă Giselle avea adresa Lidiei. Dacă nu se arăta a doua zi, poate că trebuia să se ducă după ea.

– Nu fi ridicol! se dojeni el cu voce tare. La naiba, nu eşti decât un simplu client al hotelului. Nu poţi să iei Bangkokul la picior după fete pe care de-abia dacă le cunoşti!

Dar, în pofida efortului de a-şi băga minţile în cap, Harry nu se putea concentra la nimic altceva. Îşi petrecu restul zilei chinuit de gânduri, imaginându-şi cele mai negre scenarii în legătură cu Lidia. La trei dimineaţa, lungit pe spate, cu capul sprijinit pe braţele încrucişate, îşi dădu seama că nu era vorba de o simplă pasiune sentimentală.

Se îndrăgostise lulea de ea.

Uşurarea pe care o simţi a doua zi de dimineaţă, traversând holul şi zărind-o la recepţie, ca de obicei, era evidentă. Trebui să-şi stăpânească impulsul de a o lua la goană spre ea şi a o prinde în braţe.

– Lidia, ai revenit! E totul... în regulă?

– Da, Harry. Ochii ei păreau mai întunecaţi decât de obicei, purtarea mai rezervată, dar adăugă: Sunt în regulă.

El o privi întrebător.

– Eşti sigură?

– Bineînţeles.

– Bine, răspunse Harry. Mă bucur.

Deşi ar fi vrut să mai zăbovească, neştiind ce să-i mai spună, plecă.

Harry se plimba de colo colo prin cameră, incapabil să se liniştească. Se simţise bine înainte ca Lidia să dispară. Dar panica intensă pe care o simţise în absenţa ei îl băgase în sperieţi. Cum putea să iubească o femeie pe care de-abia dacă o cunoştea?

Nu mai putu să stea în cameră, aşa că ieşi pe veranda de la parter şi coborî spre fluviu. Îşi aprinse o ţigară şi se gândi la Sebastian, aflat acum, probabil, cam la jumătatea drumului spre casă; îşi dori să fi fost suficient de întremat ca să călătorească alături de el. Chiar dacă se „îndrăgostise", tulburarea pe care i-o crease prezenţa Lidiei nu avea nici un rost. Era căpitan în armata britanică, exponent al aristocraţiei britanice, moştenitor al unui vast domeniu...

Şi căsătorit.

Harry aruncă, nervos, mucul de ţigară în apa din faţa lui. Acesta se prinse într-un ghem de ierburi încâlcite dintre cele care pluteau în mod constant pe fluviu. Poate că febra dengue îi afectase creierul, sau, poate, prizonieratul în Changi. La prima femeie ieşită-n cale, care-i oferise puţină alinare, îşi pierduse minţile.

Se întoarse în hotel şi străbătu cu pas hotărât holul. Avea să facă rezervare la primul vapor cu destinaţia acasă. O zări pe Lidia la recepţie şi, cu bărbăţie, încercă s-o ignore. Dar, cu coada ochiului, o văzu cum scoate o batistă din coşuleţul ei şi îşi şterge ochii. Fu impresionat pe dată şi se duse glonţ la ea.

Ajuns în faţa ei, se aplecă şi o întrebă calm:

– Lidia, spune-mi ce probleme ai?

Ea scutură din cap, prea speriată ca să-i răspundă.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Harry, te rog, reuşi să-i spună panicată. Lasă-mă! Nu vreau să atrag atenţia. Lui madame nu-i place să mă vadă aşa.

– Înţeleg. Plec, numai dacă îmi promiţi că ne întâlnim afară din hotel, în timpul pauzei de prânz. Te aştept la capătul străzii, lângă ghereta cu mâncare din colţ.

Ea ridică ochii în sus, spre el.

– Oh, Harry, madame...

– Mă voi asigura că nu ne vede nimeni. Acceptă, şi plec numaidecât.

– Dacă zici că pleci, ne întâlnim la ghereta, la prânz.

– S-a făcut, îi zâmbi el şi se îndepărtă, uitând cu desăvârşire motivul pentru care intrase în hol.

Lidia îl aştepta la colţ, aşa cum se înţeleseseră, uitându-se speriată în toate direcţiile.

– Ştiu un loc unde putem să mergem. Fata îi făcu semn s-o urmeze şi o luă înainte, croindu-şi drum prin mulţime. După câteva minute, coti pe o alee îngustă, înţesată de comercianţi ambulanţi. La jumătatea distanţei, îi făcu semn spre o bancă veche de lemn, cu o umbrelă de soare zdrenţuită deasupra ei. Vrei mănânci ceva? îl întrebă Lidia.

Mirosul de canal amestecat cu cel de carne prăjită, în aerul sufocant de pe alee, îi provocară lui Harry o greaţă teribilă.

– Cred că o să beau doar o bere, dacă există aşa ceva, mulţumesc!

– Sigur. Lidia i se adresă vânzătorului, vorbind repede, în thailandeză, şi primi o bere şi un pahar cu apă.

Harry încercă să-şi concentreze atenţia asupra Lidiei şi să uite de atmosfera înăbuşitoare, claustrofobică. Simţea cum fruntea i se îmbrobona de sudoare. Deschise cutia de bere şi luă o înghiţitură.

– Aşadar, Lidia, poţi să-mi spui de ce plângeai de dimineaţă?

Lidia se uită la el cu ochi foarte trişti.

– Oh, Harry, probleme foarte grele acasă.

– Lidia, după ce am văzut o groază de oameni dându-şi sufletul chiar sub ochii mei, cred că pot să înţeleg multe lucruri.

– OK, Harry, îţi spun! suspină Lidia. Mama mea se mărită.

– Şi asta-i ceva rău?

Ochii Lidiei se umplură de lacrimi.

– Da. Fiindcă... el general japonez.

– Vasăzică, aşa!

Acum, Harry pricepea cât de rea era vestea.

– S-au cunoscut aici, în timpul ocupaţiei. Dar ea n-a spus, fiindcă înţelege ce simt. Acum el s-a dus înapoi în Japonia. Şi vrea ca ea să ducă acolo – cu noi *toţi*.

Harry rămase tăcut un moment. Apoi, încuviinţă din cap.

– Ai dreptate. Asta e clar o problemă gravă.

– Cum poate ea să facă aşa ceva? şopti Lidia. E trădătoare! scuipă cuvintele. Cum poate ea să facă asta tatălui meu, a murit când încerca să elibereze Thailanda de japonezi?

– A murit?

– L-au băgat în închisoare acum un an, când aflat că publica ziar ilegal. Chiar înainte de sfârşitul războiului, acum şase luni, noi auzit că l-au împuşcat.

Instinctiv, Harry întinse mâna, acoperind-o pe a Lidiei. O simţea atât de mică şi de fragilă sub strânsoarea lui.

– Lidia, îmi pare teribil de rău!

Ea își șterse lacrimile de pe obraji.

– Mulțumesc! Acum, cel mai rău e că nu cred că mama l-a iubit vreodată pe tata. Cum ar fi putut?

– Lidia, sunt sigur totuși că l-a iubit, încercă Harry să o contrazică, dar sunt o mulțime de motive pentru care oamenii fac diverse lucruri, când sunt constrânși. Tu ai mulți frați și surori și, din ce îmi spui, puțini bani. Generalul e bogat?

– Oh, da, foarte! E și foarte puternic, și locuiește în casă mare în Japonia. Mama mea este foarte frumoasă. Toți bărbații îndrăgostesc de ea, suspină Lidia. Dar tu ai dreptate. Ea vrea să dea copiilor viață nouă, viață bună, mai bună decât pot avea aici, dacă ea văduvă. Astea mi-a explicat. Mi-a spus că nu-l iubește, dar trebuie să facă ce e bine pentru viitor.

– Și ce vei face tu? o întrebă el, temându-se de răspuns.

– Ea vrea merg cu ea. Zice că Japonia nu dușman, că ocupația pașnică și numai un acord politic. Lidia scutură din cap. Dar ei l-au *împușcat* pe tata, că le era teamă că face tulburări. Cum pot eu să mă duc în acolo?

– Lidia, nu știu, chiar nu știu, răspunse Harry. Pot să te întreb ce vârstă ai?

– Șaptesprezece ani, optsprezece peste șase săptămâni.

– Ei bine, peste doar câteva săptămâni devii adult și poți lua propriile decizii. Trebuie să te duci?

– Harry, dacă nu duc, poate nu mai văd pe mama, și frații, și surorile mele niciodată. Lidia își făcea de lucru distrată cu paharul ei. L-am pierdut pe tata. Cum să-i pierd și pe ei?

Harry scutură din cap.

– Ești într-o situație imposibilă. Mai luă o gură de bere. Dar ești aproape adult acum, nu mai ești un copil. Trebuie să te gândești la viața *ta* și la ceea ce vrei tu să faci.

– Dar mama zice trebuie merg în Japonia. Nu pot să n-o ascult.

– Lidia, nu totul în viață se învârte în jurul familiei.

Ochii ei cu luciri de chihlimbar ardeau cu pasiune.

– Harry, greșești! Aici, în Thailanda, *totul* se învârte în jurul familiei.

– Chiar şi atunci când ai devenit adult?

Lidia plângea în hohote acum.

– Da.

– Doamne, îmi pare teribil de rău! Se pare că te-am necăjit mai mult.

Harry îşi scoase batista din buzunarul pantalonilor şi i-o oferi.

– Nu, n-ai făcut-o. E bine că vorbim. Îşi suflă nasul cu putere. Şi madam zice că nu trebuie plec. Că am slujbă bună la hotel şi că voi avansa.

Harry îi mulţumi în gând lui Dumnezeu pentru Giselle.

– Adu-ţi aminte, războiul ăsta a schimbat toate orânduielile, pentru noi toţi, iar lucrurile nu vor mai fi ca înainte. Trebuie să încerci s-o ierţi pe mama ta; nu face decât să ia decizia care crede că e cea mai bună pentru toţi. Deşi, ceea ce-şi doreşte pentru ea şi pentru fraţii şi surorile tale mai mici, s-ar putea să nu fie potrivit şi pentru tine. Mai ai rude aici, în Thailanda?

– Da. Familia tatălui meu; stau pe insulă, la mulţi kilometri depărtare. Deodată, păru că acel nor de pe chipul Lidiei se mai risipi, şi ea zâmbi. Este foarte frumos acolo; am fost de multe ori când eram copil. Se cheamă Insula Elefantului şi pluteşte pe mare ca o bijuterie.

– Deci, nu vei fi singură aici?

– Nu.

– Şi, în plus, poţi să-ţi câştigi existenţa.

– Da. Se uită în sus, la el. Crezi că trebuie rămân?

– Lidia, numai tu poţi lua această decizie. Dar nu există nici un motiv ca, în cazul în care te hotărăşti să rămâi, să nu te duci să-ţi vezi mama şi fraţii şi surorile.

– Dar, Harry, este departe, departe, la mii de kilometri, şi foarte rece. Lidia se cutremură. Urăsc frigul.

Harry se întrebă ce părere ar avea Lidia despre Norfolk în miezul iernii.

– Este simplu, zise el, sorbind ultima înghiţitură de bere. Trebuie să te hotărăşti ce vrei *tu*.

Lidia rămase pe gânduri, apoi oftă.

– Eu vreau... apoi păru că-şi pierde cumpătul... să nu iau decizie.

– Nu. Dar trebuie. Când pleacă mama ta în Japonia?

– Peste zece zile. Generalul rezervă bilete pentru ea și frații și surorile mele. Și pentru mine, adăugă ea, încruntându-se.

– Ei bine, atunci, de ce să nu lași praful să se așternă câteva zile – cum spunem noi în Anglia –, adică să-ți acorzi un răgaz de gândire după acest șoc?

Lidia îi zâmbi în treacăt.

– Ai dreptate. Mulțumesc, Harry! Cât e ceasul?

– Ceasul meu, cu tot ce era în sacul meu de campanie, a sărit în aer cu patru ani în urmă, și n-am ajuns să-mi iau altul, admise el.

Lidia se ridică.

– Cred că e timpul să mă-ntorc la muncă. *Kop khun ka*, Harry!

– Ce înseamnă?

– Înseamnă „mulțumesc", pentru tot. M-ai ajutat, cu adevărat.

Îi zâmbi și se zori spre hotel.

Harry o revăzu pe Lidia, în holul hotelului, în după-amiaza aceleiași zile. Arăta mai calmă, în timp ce-i înmâna o telegramă. Era de la Olivia, care îl anunța că totul era în regulă la Wharton Park și că toți sperau să se facă bine cât mai curând ca să poată reveni acasă.

– Este de la familia ta, din Anglia? îl întrebă Lidia.

– Da, încuviință el din cap.

– Mama ta?

– Da.

Harry urcă în camera lui, cu telegrama în mână, mustrându-se în gând pentru că o minți.

A doua zi de dimineață, doctorul veni să-l vadă și declară că e suficient de întremat ca să poată călători. Harry știa că ar fi fost cel mai bine să plece cât mai repede; să revină cu picioarele pe pământ și să pună capăt fanteziilor cu privire la o viață și la o femeie care nu puteau fi niciodată ale lui.

Contactă biroul lui Sebastian prin telegraf, cerându-i funcționarului să-i facă rezervare pentru primul vapor spre Anglia.

*

Când se pregătea să pună capul jos, pentru somnul de după-amiază, auzi un ciocănit uşor în uşă.

Era Lidia. Simţi cum se luminează la faţă văzând-o.

– Harry, pare foarte rău că deranjez, am venit să-ţi spun că plec în weekend. Nu vreau să faci griji pentru mine. Este *Song Kran*, sărbătoare thailandeză de An Nou. În ţara ta, poţi zice festival al apei.

Inima lui Harry se strânse.

– Cât timp vei fi plecată?

– Trei zile. M-am gândit la ce-ai spus şi am decis să petrec *Song Kran* cu părinţii tatei, în Koh Chang.

– Când pleci?

Harry se simţea foarte agitat. Timpul lui acolo zbura ca vântul.

– Mâine-dimineaţă devreme. E călătorie lungă şi ia o zi întreagă să ajung acolo.

– Pot să vin cu tine?

Ea îl privi surprinsă.

– Lidia, îmi pare rău! Harry era stânjenit de purtarea sa impulsivă. Sunt sigur că ultimul lucru de care ai nevoie e să mă ţin eu după tine. Numai că am văzut atât de puţin din Thailanda. Te rog, uită chiar şi că ţi-am spus asta. Ar fi o obligaţie mult prea mare.

Ochii ei ca de chihlimbar erau gânditori.

– Ah, Harry, tu atât de singur fără familie? Fără să aştepte un răspuns, adăugă: *Song Kran* e sărbătoare de familie, şi oaspeţii bine-veniţi la ea. Faţa i se lumină de un zâmbet larg. Era clar că luase o decizie. Cred că bunicii foarte fericiţi să primească soldat britanic, curajos, care a ajutat la luptă împotriva japonezilor. Da, încuviinţă ea din cap, vii cu mine!

– Sigur? Harry era copleşit.

– Da, zise Lidia. Şi îţi arăt frumoasa insulă unde s-a născut tata. Va fi cadou al meu ca să mulţumesc fiindcă m-ai ajutat să decid ce să fac.

– Te-ai hotărât? o întrebă el.

– Aşa cum ai zis, sunt adultă. Şi nu pot merg în Japonia, trăiesc cu oameni care l-au omorât pe tata şi mulţi alţii. Rămân aici. În ţara pe care o iubesc.

Harry se pomeni şi el cu un zâmbet larg pe buze.

– Lidia, sunt bucuros că ai luat decizia! După mine, cred că este cea corectă.

– Voi duce dorul fraţilor şi surorilor, dar, chiar şi aşa, nu pot face asta. Într-o zi, adăugă ea, când îmi fac o viaţă grozavă şi bani aici, în Bangkok, îi pot aduce înapoi, dacă vor. Aşadar, ne întâlnim în colţ, lângă gheretă, mâine la şase dimineaţa? Pe urmă luăm tuk-tuk până la staţie.

– Şase, mâine-dimineaţă, repetă Harry.

– Oh, şi trebuie să spun Koh Chang nu-i ca aici. Lidia făcu semn cu mâna spre cameră. Nici electricitate, nici apă la robinet, dar mare foarte frumoasă.

– Lidia, nu-ţi face probleme.

După Changi, Harry ar fi putut să facă faţă celor mai vitrege condiţii.

– Acum plec, anunţă Lidia. Ne vedem mâine, la şase.

Harry se duse s-o anunţe pe Giselle că nu avea să mai cânte în bar următoarele trei seri.

– Şi pot să întreb unde te duci?

– Da, m-am gândit să vizitez puţin ţara, înainte să plec.

– Sigur, acceptă ea. Am auzit că Koh Chang e un loc minunat, deşi n-am fost acolo niciodată.

Expresia lui Harry îi spuse lui Giselle tot ce dorea să afle.

– Mă întorc luni.

– Căpitane Crawford? Harry? îl opri ea.

– Da?

– Lidia este o fată drăguţă. Şi trece printr-o perioadă foarte dificilă. O îndrăgesc foarte mult şi sper să rămână aici alături de mine mulţi ani de-acum înainte. Ai grijă să nu-i faci vreun rău!

– Sigur că nu.

Harry era indignat.

– *D'accord*. Sper să-ţi placă să te uzi, îi zâmbi ea şi se îndreptă spre biroul ei.

Capitolul 37

Lidia îl aştepta la locul stabilit pentru întâlnire. Chemă un tuk-tuk şi porniră la drum. Soarele răsărea, şi Bangkokul era liniştit, permiţându-i lui Harry să se bucure de privelişte oraşului, cu arhitectura lui eclectică colonială, cu colibe din lemn şi case în stil thailandez. Şi-ar fi dorit numai să aibă forţa de a explora totul.

Sosiră în staţia de tren, care zumzăia de forfotă. Trenuri vechi erau trase pe linii moarte, acoperite de rugina numeroşilor ani de ploi nemiloase din timpul musonilor. Lidia cumpără biletele, refuzând să ia bani de la Harry, şi căutară peronul la care trăsese trenul lor. Se urcară într-un vagon deja aglomerat, şi localnicii care flecăreau se holbau fascinaţi la Harry, în timp ce el şi Lidia îşi croiau drum pe culoarul îngust spre o banchetă liberă.

Harry studiase harta din biroul lui Giselle, astfel că ştia că urmau să călătorească spre est şi, în jos, pe coastă, într-o regiune denumită Trat. La Koh Chang, un punct minuscul, suspendat pe mare, se ajungea în mod clar numai cu vaporul.

– Cât durează călătoria? o întrebă Harry.

– Patru ore până la Chanthaburi, pe urmă schimbăm. Şi încă trei ore până la Trat, continuă Lidia, care tăia cu dibăcie o felie dintr-un fruct proaspăt de mango, scos din coşuleţul ei, ca să i-o dea lui. Apoi vine unchi cu barca de pescar şi traversăm la Koh Chang.

– Familia ta se aşteaptă să mă vadă şi pe mine?

– Nu pot anunța, pe insulă nu e telefon. Dar nu vor fi deranjați. Asta îți promit, Harry! La Chanthaburi, flutură ea cuțitul prin fața lui, zâmbindu-i, îți cumpărăm niște haine.

– Dar am haine, Lidia.

Harry făcu semn spre valijoara din plasa de deasupra lor.

Lidia chicoti.

– Ah, nu, nu, Harry, hainele tale nu bune să porți la festival *Song Kran*. O să vezi tu ce vreau să spun.

Îi zâmbi misterios.

Scuipând nori groși de fum, trenul lăsă în urmă suburbiile orașului, deplasându-se pe o linie mărginită de sute de bananieri imenși. Copiii le făceau cu mâna bucuroși nevoie mare. Lidia ațipise lângă el; Harry nu-și putea imagina cum de reușea fata să doarmă pe bancheta dură de lemn. Dar, cu capul căzut pe umărul lui și grație mirosului dulceag al uleiului pe care-l folosea ca să-și ungă părul și care îi desfăta simțurile, Harry se simțea liniștit. Era cu ea, aproape de ea, trei zile întregi și, acum, nu-și putea imagina vreun alt loc în care și-ar fi dorit să se afle.

Probabil că ațipise și el, pentru că următorul lucru pe care îl simți fu o scuturătură blândă a Lidiei, după oprirea trenului. Se ridică, își luă bagajul și o urmă pe Lidia pe peron. Fură numaidecât asaltați de negustorii ambulanți ca niște ulii, oferindu-le mâncare, băutură, ghirlande de iasomie și animale cioplite în lemn. Lidia îl scoase pe Harry dintre ei și îl duse spre o bancă amplasată sub un umbrar din bambus.

– Tu stai aici. Eu merg iau prânz.

Un țânc thailandez se apropie de el, zâmbindu-i rușinat, fascinat de persoana lui. Harry își șterse fruntea și luă o gură de apă. Când se întoarse cu mâncarea, Lidia îi puse dinainte un maldăr de cearceafuri fine de bumbac.

– Încearcă astea!

– Pentru mine, să le port? o întrebă el, ridicând în sus o față de masă roșie și descoperind că era, de fapt, o pereche de pantaloni cu ceea ce părea a fi un șorțuleț atașat în față.

Mai era acolo și o cămașă largă din bumbac alb.

Ea îi arătă o cabină din bambus din apropiere.

– Încearcă-le acolo!

Se dezbrăcă cât de repede putu, uşurat să-şi scoată pantalonii dintr-o ţesătură groasă şi cămaşa de bumbac de cea mai bună calitate, trăgându-şi pe el hainele aduse de Lidia. Se strădui să-şi dea seama cum se poartă acei pantaloni stranii trei sferturi, dar reuşi în final să-şi agaţe în faţă micul şorţ, la fel ca localnicii, făcându-l să pară că poartă fustă.

Copilaşul thailandez, aşezat acum alături de Lidia, izbucni într-un râs, amuzat, când îl văzu.

– Sigur că arăt teribil de ridicol, remarcă el, stânjenit.

– Nu, Harry, replică Lidia încet. Arăţi acum bărbat thailandez. Mai bine pentru insulă şi *Song Kran*. Mă duc mă schimb şi eu.

Lidia plecă, şi Harry se amuză încercând să-l înveţe câteva cuvinte englezeşti pe copil. Acesta îl răsplăti cu un zâmbet splendid şi cu o pronunţie bolovănoasă a cuvintelor auzite.

Harry nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de uluire, când Lidia îşi făcu din nou apariţia. În loc de uniforma în stil occidental, purta acum o pereche de pantaloni asemănători cu ai lui şi o bluză roz, simplă, de bumbac, în stil chinezesc. Dar schimbarea radicală era părul ei: îl eliberase din nodul strâns la ceafă şi se revărsa acum ca o cascadă strălucitoare, de culoarea ebonitei, peste umeri, până în dreptul taliei înguste.

Harry întinse mâna involuntar, dornic să-şi treacă degetele prin podoaba aceea bogată, debordând de feminitate. Se uită în jos şi observă că picioarele ei mici şi delicate erau goale. Degetele mari perfecte îl fascinau. Nu era obişnuit să vadă picioare goale de femei în Anglia. Privelişte lor i se părea de o intimitate copleşitoare, ce-i stârnea o dorinţă greu de stăpânit. Era bucuros că şorţul ciudat pe care-l purta acum îi era de folos.

– Acum, noi trebuie luăm tren nou, îl anunţă Lidia.

Harry îşi luă rămas-bun de la micuţa thailandeză şi se ridică s-o urmeze pe Lidia.

O auzi cum strigă după ei:

– Voi doi îndrăgostiţi! Vă căsătoriţi!

Călătoriră încă trei ore epuizante. Harry se simţi teribil de uşurat când trenul se opri în sfârşit. Cu un autobus, ajunseră la un debarcader, şi, după ce Harry coborî, în faţa lui se ivi cea

mai idilică mare, de un turcoaz intens, și un lanț muntos în depărtare, ale cărui vârfuri erau acoperite de nori.

– Acolo e Koh Chang, îi făcu Lidia semn cu mâna. Uite, a venit unchiu! Ne așteaptă!

Harry o urmă pe Lidia spre una dintre numeroasele bărci pescărești din lemn, care se legănau ușor pe lângă debarcader. Așteptă răbdător, în timp ce Lidia îl saluta pe unchiul ei plină de afecțiune. Urmă o conversație rapidă în thailandeză, însoțită de câteva gesturi spre Harry, înainte ca Lidia să-i facă semn să se apropie.

– Harry, el e Tong, unchi al meu, dar nu vorbește deloc engleza.

Unchiul Tong îi făcu o plecăciune de bun-venit în stil tradițional thailandez, apoi se îndreptă de spate, zâmbindu-i larg cu gura știrbă și scuturându-i viguros mâna. Vorbea cu Harry, și Lidia îi traducea. Îi spuse cât este de fericit să-i ureze bun-venit în familie pentru sărbătoarea de *Song Kran*.

– Spune-i, te rog, unchiului tău că sunt onorat să mă aflu aici, replică Harry, ajutat de Tong să urce în barcă, după care porniră spre Koh Chang.

În timp ce străbăteau marea calmă, soarele aflat la apus făcu un salt brusc în apă, și lumina începu să se stingă. Peste cincisprezece minute, trăgeau la mal și deja se așternuse întunericul. Tong scoase de sub bancheta lui două lămpi cu ulei și le aprinse. Lidia îl privea încântată pe Harry, când unchiul ei îl ajuta să sară pe uscat, simțind nisipul moale sub tălpi.

– Harry, bun-venit pe insula unde s-a născut tatăl meu! îi ură Lidia, zâmbind.

Din cauză că acum era un întuneric nepătruns, lui Harry îi era greu să reacționeze la ceea ce se afla în jurul lor, dar își dădea seama că mergeau pe o plajă. Și, cuibărite printre palmierii înalți, se zăreau mai multe colibe de lemn, conturate în lumina palidă a lămpilor cu ulei. Mai văzu un grup de copii și o femeie mai în vârstă care se apropiau de ei pe nisip. O salutară zgomotos pe Lidia, și aceasta fugi spre ei. Femeia mai în vârstă, despre care Harry presupunea că era bunica Lidiei, o prinse în brațe. Când Lidia reveni lângă el, zări în ochii ei sclipiri de bucurie.

– Harry, vino, vino să cunoşti familia! Sunt fericiţi că eşti aici, să sărbătoreşti *Song Kran* cu noi.

Harry făcu cunoştinţă cu familia fetei: bunica şi bunicul Lidiei, unchiul şi mătuşa ei, cu cei patru copii, şi o altă mătuşă mai îndepărtată cu soţul ei şi cei trei copii ai lor.

Tong îi dădu lui Harry o sticlă de bere. Se aşeză pe una dintre rogojinile întinse pe nisip, fiind imediat înconjurat de copiii cei mici. Toţi vorbeau puţin engleza şi-l bombardară pe Harry cu întrebări despre modul cum fusese să lupte în război şi dacă omorâse vreun japonez. El le răspunse cât putea de bine, nesigur dacă ei înţelegeau ceva, dar, între timp, deveni expert la mimat. Când ridică o armă închipuită spre un imaginar soldat japonez, copiii o luară la goană pe plajă, strigând „Bang! Bang!" şi agitându-şi şi ei propriile arme imaginare.

Lidia apăru din întuneric şi se aşeză graţios lângă el.

– Seara asta tu dormi aici, în colibă, pe plajă. Mătuşa mea o aranjează acum pentru tine.

– Mulţumesc! răspunse Harry. Şi tu unde vei sta?

– În casa bunicii, în satul de lângă plajă.

– Şi cine locuieşte aici? o întrebă el.

– Unchiul Tong, mătuşa Kitima şi copiii lor. El e pescar, aşa că e bine să fie lângă mare. Acum ridică o casă mare în sat şi într-o zi se mută acolo.

– Eu aş rămâne chiar aici, murmură el, urmărind luna lunecând pe cer. Îi studiase mişcarea din dorinţa de a se îndeletnici cu ceva în acele lungi nopţi din Changi. După forma şi mărimea ei de acum, Harry ştia că în seara următoare avea să fie lună plină. Putea auzi valurile cum se sparg uşor de mal la numai douăzeci de metri distanţă. Este minunat de odihnitor, adăugă el.

– Mă bucur că-ţi place. Şi acum, eşti gata să mâncăm? Lidia îi arătă focul din care ieşea fum, unde peştele gras, proaspăt era prins într-un ţăruş deasupra lui.

Harry dădu aprobator din cap şi se ridică în picioare.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei lungi de lemn, copiii stând pe rogojini în jurul adulţilor; mâncară cel mai bun peşte pe care îl gustase Harry în toată viaţa lui. Copiii aveau şi nişte nuci de

cocos imense şi sorbeau cu poftă laptele din interior. Nu înţelegea mai nimic din ceea ce se discuta în jurul său; totuşi, limbajul unei familii fericite, primitoare, cumsecade, adunate în jurul unei mese, este universal. Lidia şedea între bunicii ei şi se uita des la el, întrebându-l parcă din priviri dacă totul e în regulă.

Şi el îi răspundea cu un zâmbet.

Peste o oră şi ceva, Harry simţi că efortul acelei zile începe să-l doboare. Îl luă căscatul, dar încercă să se abţină.

Lidia remarcă însă imediat, apoi îi şopti ceva mătuşii ei, care bătu din palme. Copiii din jur făcură numaidecât linişte. Le spuse ceva, şi ei încuviinţară trişti din cap, ştiind că timpul de distracţie pe plajă se sfârşise şi că trebuiau să se ducă la culcare.

Lidia se apropie de Harry.

– Mătuşa mea îţi arată unde dormi, îi spuse ea. Eu vin şi te iau mâine, OK?

– Dar, Lidia, nu mă grăbesc deloc. Bucură-te, te rog, că eşti împreună cu familia. Eu sunt foarte mulţumit că mă aflu aici. Şi că familia ta m-a întâmpinat cu multă căldură. Mulţumeşte-le, te rog, din partea mea.

– Harry, poţi să le mulţumeşti singur, îl încurajă ea.

– Da, sigur! *Kop khun krup*, zise el şi făcu o plecăciune cam stângace.

Zâmbetele lor erau pline de afecţiune şi apreciere, şi nimeni nu se amuză pe seama lui. O urmă pe mătuşa Lidiei pe plajă, şi ea îi făcu semn spre ultima colibă.

– Domnu' Harry, noi placem... că eşti aici.

Femeia îi răsplătea efortul prin cele câteva cuvinte englezeşti pe care le ştia.

– Mulţumesc! îi răspunse el, rotind mânerul de lemn al uşii. Noapte bună!

Păşi înăuntru, închise uşa şi văzu că interiorul era gol, cu excepţia unei saltele aşezate pe podea, acoperită cu un cearceaf proaspăt spălat şi cu o plasă contra ţânţarilor. Prea epuizat să-şi scoată hainele, se trânti pe saltea şi adormi instantaneu.

Capitolul 38

Când Harry se trezi din cauza unei uşoare dureri de şold pe salteaua subţire, avu un moment de panică. Apoi, îşi dădu seama unde se află şi deschise ochii. Încăperea era încă în umbră, singura lumină venind dinspre o ferestruică acoperită cu plasă, prin care se întrezăreau palmierii din spatele colibei. Harry se întinse, se ridică în picioare şi se duse să deschidă uşa.

Nu-şi putu stăpâni uluirea când văzu priveliştea aşternută în faţa sa.

Se afla pe o plajă magnifică cu nisip alb, fin, ce se întindea până la poalele unor dealuri împădurite la marginea acelei peninsule. Dunele joase se pierdeau de cealaltă parte în marea calmă, cu ape adânci, verzui şi limpezi. Se uită spre stânga, apoi spre dreapta, fără să vadă nici un suflet prin apropiere.

Harry se dezbrăcă, rămânând în lenjeria de corp şi, după o goană pe nisipul fierbinte, plonjă în apă. Înotă viguros un timp, apoi se răsuci pe spate, admirând cerul de un azuriu perfect şi linia ţărmului, unde cocotierii îşi legănau idilic ramurile înfrunzite. Dincolo de plajă, cu vârfurile ascunse în nori, erau munţii acoperiţi de jungla deasă, oferind privirii ceea ce părea un teritoriu de nepătruns.

Rămase aşa mai mult timp, plutind pe apă, nevenindu-i să creadă că acel paradis era al lui, numai al lui, să se bucure de el. În cele din urmă, ieşi din mare şi se aruncă pe nisipul alb şi

fierbinte, simțindu-se euforic datorită frumuseții pure din acel tărâm magnific.

Zări o siluetă mică, cu o umbrelă de soare în mână, apropiindu-se de el, și se ridică în picioare. Era Lidia, cu o expresie îngrijorată pe față.

– Harry, tu OK? strigă ea spre el. Ne gândeam că ai plecat, dar pe urmă ți-am văzut hainele.

Îi zâmbi cu timiditate.

Stânjenit că-l prinsese dezbrăcat, Harry merse degrabă după haine.

– Am vrut să înot, îi spuse el. Lidia, plaja asta e locul cel mai grozav pe care l-am văzut în viața mea.

Fața ei se lumină deodată.

– Mă bucur că-ți place. E bună pentru liniște, ce zici?

– Doamne sfinte, da! O amenință cu degetul. Și te avertizez că s-ar putea să nu mai vreau să plec niciodată de-aici.

– Atunci, trebuie să te faci pescar, răspunse ea, dându-i hainele.

– Pot să învăț, dădu Harry aprobator din cap, dacă de asta e nevoie să pot rămâne aici pe veci.

– Vrei să mergi să te speli? îl întrebă ea. În spate, la coliba unchiului și mătușii e o țeavă și curge apă dulce. Și găsești pânză cu care te usuci. Te aștept aici.

Lidia se așeză pe treapta de la intrarea în colibă.

Harry reveni în cinci minute, simțindu-se revigorat după ce se spălase cu apa rece și curată.

– Și acum, noi mergem în sat și te duc la casa bunicii mele, OK? îl prinse de mână și i-o strânse. Și *Song Kran, Khun* fericit, Harry!

Iar el era atât de fericit să simtă strânsoarea degetelor ei.

– Și eu îți urez la fel, replică Harry, deodată disperat s-o ia în brațe și să o sărute.

Merseră zece minute pe o potecă îngustă și nisipoasă ca să ajungă în sat. Când intrau pe strada principală, câțiva copii, țipând încântați de cât de bine țînteau, aruncară pe ei o găleată cu apă.

– Ce naiba! exclamă Harry, luat prin surprindere de apa rece.

Lidia se străduia să se scuture de stropi şi chicotea.

– *Song Kran* e sărbătoarea curăţeniei, adică să lepezi tot noroiul din trecut şi s-o porneşti curat pe un nou drum. Uite...

Harry se uită spre locul indicat de ea. Pretutindeni, pe strada prăfuită, erau oameni de diferite vârste, fiecare cu câte un recipient cu apă în mână, ţintind spre orice trecător care avea ghinionul să le iasă în cale.

– Azi nu ţi-e cald deloc, şi nici n-apuci să te usuci! îi zise Lidia, râzând pe când urcau treptele spre intrarea într-o casă de lemn, construită pe catalige.

Pe verandă se aflau o sumedenie de oale şi găleţi pline cu apă.

– Asta e casa bunicilor mei, îi explică Lidia, şi acum trebuie să arunci nişte apă cum îţi arăt eu. Lidia luă una dintre găleţi şi o deşertă, de sus, în stradă.

Harry făcu la fel, apa ajungând până la un băieţel care, chicoti şi o rupse la fugă, ştergându-se la ochi.

– Îmi pare rău! strigă Harry după el, simţindu-se vinovat.

– Nu! îl contrazise Lidia. Nu trebuie spui că-ţi pare rău! Cu cât mai multă lume uzi, cu atât mai mare noroc în Anul Nou.

– Vasăzică, aşa! exclamă Harry.

Lidia îl conduse în casă şi în bucătăria din spate, unde trei sau patru femei erau ocupate, pregătind legume, peşte, tăiţei şi supă pentru masa zilei.

– Harry e aici, îi strigă ea bunicii. Femeia se întoarse spre ei şi îi zâmbi larg cu gura ei ştirbă. Vezi, pregătim un prânz special. E tradiţie.

– Mulţumesc! Pot să vă ajut cu ceva? se interesă Harry.

– Nu, tu eşti oaspete. Şi noi, în Thailanda, nu cerem niciodată bărbaţilor să facă treburi femeieşti. Tu stai aici, relaxat, OK?

Ea se întoarse în bucătărie, şi Harry rămase pe verandă, urmărind ritualul apei de pe stradă. Râsetele vesele, venind de peste tot, din sat, îl făceau să se simtă fericit. Chiar dacă acea micuţă comunitate, pierdută în mijlocul oceanului, avea prea puţine bunuri materiale, emana numai căldură. După ce patru

ani lungi asistase numai la latura brutală a fiinţei umane, privelişte aceea îi aduse lacrimi în ochi.

Când Lidia reapăru din bucătărie, ţinea în mâini un coş mare plin cu fructe şi legume.

– Harry, mergem să ducem darul de *Song Kran* celor bătrâni şi bolnavi din sat. Vrei vii cu mine?

Harry se ridică.

– Sigur că da. Lasă-mă să duc eu coşul.

Îi atârnă coşul greu de braţ şi o urmă pe Lidia pe scări, în jos.

Ora următoare o petrecură cutreierând toate casele din sat. Lidia îl încurajă pe Harry să-şi unească palmele în semn de *wai* şi să pronunţe urarea tradiţională: „*Sawadee krup*". Îi explică faptul că ofereau daruri bătrânilor, iar aceştia, la rândul lor, urmau să-i ajute să-şi purifice sufletele şi să capete iertare pentru relele făcute în anul care trecuse.

Harry se gândea că acea tradiţie era cu mult mai veselă şi mai complexă decât comuniunea sau spovedania solitară, catolică. O văzu pe Lidia cum îngenunchează alături de un bătrân slăbuţ şi discută însufleţit cu el. Cum îi ia mâna într-ale ei şi o mângâie blând.

În timp ce se întorceau la casa bunicilor, mese lungi erau întinse în mijlocul străzii pentru festin. Oameni cu feţe deja cunoscute din familia fetei, pe care le văzuse cu o seară în urmă, se aşezau la masă. De la templul din apropiere veniră şi doi călugări, minunaţi în rasele lor de culoarea şofranului. Harry se uita la mesele înşirate pe toată strada. Se părea că toţi locuitorii erau prezenţi.

Gustă din toate preparatele oferite şi jucă fotbal cu mai mulţi copii pe stradă, încasând totodată mai multe găleţi cu apă în cap.

Când se înseră, bunicul Lidiei se ridică să li se adreseze mesenilor. Atmosfera se schimbă rapid, în timp ce bătrânul vorbea printre lacrimile ce-i şiroiau pe obraji. Harry se uită în jur, observând că şi alte rude ale Lidiei lăcrimau. Apoi, unul dintre călugări se ridică şi începu o incantaţie cu vocea lui melodioasă, cu timbru înalt.

Momentul solemn nu dură mai mult de cincisprezece minute şi, când sătenii începură să plece, pentru a se odihni după festivităţile din cursul zilei, Lidia se ridică de pe locul ei de la masă şi veni spre Harry.

– *Khun* Harry, eşti obosit acum, da? Te conduc acasă.

După o rundă de mulţumiri şi multe plecăciuni, presându-şi degetele sub nas, Lidia şi Harry ieşiră din sat, mergând pe plajă spre colibă.

– De ce plângea bunicul tău? o întrebă el blând.

– Vorbea despre tata, răspunse Lidia plină de tristeţe. Ne-am amintit de el în această zi specială şi i-am dorit odihnă sufletului său. Călugărul a zis că va fi bine, fiindcă a învăţat lecţia suferinţei în această viaţă. Când se întrupează în următoarea viaţă, poate că lecţia nu va mai fi la fel de grea. Aşa cred budiştii.

– Sunt sigur că e o consolare să crezi că suferinţa are un scop, dincolo de vieţile noastre, murmură Harry. Dacă este adevărat, atunci mulţi dintre bieţii oameni care au îndurat atâtea grozăvii şi au murit în Changi vor fi foarte fericiţi în viaţa viitoare.

Ea se uită în sus, la faţa lui.

– Tu crezi în Dumnezeul tău?

– Ei bine, nu mi s-a explicat prea desluşit când eram copil, admise el. Conta numai ce *făceam*. În fiecare duminică, de acasă, şi în fiecare zi, de la şcoală, mă duceam la capelă. Nu mă gândeam decât că era destul de obositor să stai nemişcat mult timp, să cânţi acele imnuri anoste şi să asculţi până crăpai de plictiseală predica vreunui bătrân. Şi totul, pentru cineva pe care nu-l puteai vedea, sau simţi, şi care părea să nu facă nimic, şi totuşi trebuia adorat.

– Ce înseamnă să „crăpi de plictiseală"? îl întrebă Lidia.

Întrebarea ei îl făcu pe Harry să zâmbească.

– E o expresie, îi explică el. Când eram în Changi, mulţi dintre camarazi au început să creadă în Dumnezeu. Poate că simţeau nevoia să creadă în ceva. Dar eu... Harry scutură din cap şi oftă, presupun că îmi venea greu să cred că un Dumnezeu bun putea să facă oameni inocenţi să sufere în asemenea hal.

Lidia dădu aprobator din cap.

– Şi eu, când tata mort, n-am găsit mângâiere în credinţă. Gândeam: poate el s-a dus în loc mai bun, dar eu ce mă fac? Pierd un tată înainte să fiu pregătită. Dar acum, adăugă ea încet, accept.

– Le-ai spus că mama ta pleacă în Japonia? se interesă Harry când ajunseră pe plajă.

– Nu. E mai bine aşa. Au pierdut un fiu. Ei trăiesc în altă lume, aici, pe Koh Chang. N-ar înţelege. Lidia oftă şi reuşi să zâmbească uşor. Harry, uneori viaţa pare foarte grea.

– Ştiu, o aprobă el, privind luna, plină în acea seară şi strălucind direct pe mare, prefigurând în argint valurile mici. Dar, la Changi, am aflat că, atunci când îmi pierd credinţa în natura omului, o transfer asupra naturii. Îi făcu semn spre priveliştea din faţa lor, cu braţele deschise în lături. Fără doar şi poate că cineva a zămislit şi conceput această frumuseţe, cu toată complexitatea ei extraordinară.

– Atunci, tu eşti deja budist. Natura hrăneşte sufletul, zise Lidia, în timp ce admirau amândoi luna.

Merseră alături unul de celălalt pe nisip, dincolo de coliba goală a mătuşii şi a unchiului Lidiei, până la cea în care era găzduit el. Lidia îi zâmbi.

– Harry, în noaptea asta să dormi bine şi în pace, îi ură ea. Te văd mâine.

În timp ce se întorcea să plece, el nu se mai putu stăpâni. O prinse de braţ şi o trase înapoi spre el.

– Oh, Lidia, Lidia... Ea nu opuse rezistenţă, în timp ce el o strângea tare în braţe, lipindu-şi doar capul de umărul lui, în timp ce el îi mângâia frenetic părul magnific. Draga, draga mea Lidia, trebuie să-ţi spun, fiindcă dacă nu o fac, plesnesc, râse el, aşa că te rog să mă ierţi. Cred că m-am îndrăgostit de tine în clipa în care te-am văzut la Oriental, cu peria aia în mână! Lidia, te iubesc, te iubesc atât de mult. Continuă s-o mângâie pe păr, în timp ce cuvintele pe care tânjea de atâta timp să i le spună erau eliberate ca un şuvoi dinlăuntrul fiinţei sale. Nu ştiu de ce, sau cum s-a întâmplat una ca asta; ştiu că venim din lumi

diferite, dar te rog să mă ierți, trebuie să-ți spun fiindcă simt că o iau razna.

Lidia stătea liniștită, nemișcată, cu capul lipit de umărul lui.

Deodată ușurat că-i mărturisise tot ce simțea, senzație potențată de tăcerea ei, care putea fi un semn că fata nu rezona cu sentimentele lui, Harry nu mai putu să îndure și se prăbuși. Începu să suspine ca un copil cu brațele căzute pe lângă corp.

– Lidia, îmi pare rău, eu...

– Harry, Harry, este OK...Vino! Îl luă de mână, îl conduse până la treapta de la intrarea în colibă și-l sili să se așeze. Se așeză și ea puțin mai în spatele lui, îi înconjură umerii cu brațele și-i lipi capul de pieptul ei, mângâindu-i fața în timp ce el continua să plângă.

Plângea din cauza suferinței lui, a suferinței tuturor celor care își pierduseră viața atât de groaznic și fără rost. Plângea pentru mama lui, și pentru Olivia, și pentru Wharton Park, și pentru dezastrul din viața lui. Dar, mai ales, pentru că găsise cel mai frumos lucru din viața lui, pe care însă nu-l putea avea niciodată.

– Harry, Harry, murmură Lidia. Sunt aici, sunt aici. Și eu...

Îi șopti ceva în thailandeză. El se uită la ea fără să o vadă prea bine din cauza lacrimilor.

– N-am înțeles ce mi-ai spus, iubita mea.

Își șterse repede ochii ca să-i vadă chipul.

Și ea avea lacrimi în ochi. Își lăsă timidă fruntea în jos.

– Am spus... și eu te iubesc.

O privi uluit, reușind să o întrebe în șoaptă:

– Adevărat?

Lidia încuviință din cap. Apoi îl privi în ochi și zâmbi trist.

– Și eu simt la fel. Când te-am văzut prima dată... eu – scutură deznădăjduită din cap – nu-mi puteam explica în cuvinte.

– Oh, iubita mea, draga mea!

Harry de-abia mai respira în timp ce o strângea în brațe și o săruta, pasiunea pe care o simțea fiind copleșitoare. Trebui să se controleze, nedorind să-i rănească buzele delicate sau să-i zdrobească trupul fragil. Intensitatea dorinței fizice îl sperie; trebuia să-i

dea drumul înainte de a-şi pierde complet cumpătul. Cu toată voinţa pe care o mai avea, îşi desprinse buzele de ale ei şi se aşeză alături de ea, ţinând-o încă strâns, dorind-o nespus de mult.

N-avea idee cât timp trecuse în timp ce el reuşi să-şi stăpânească pornirile trupeşti, fericit că în sfârşit putea să o ţină pe Lidia în braţe.

– Harry, eu trebuie plec, zise ea într-un târziu.

– Ştiu.

O sărută din nou pe buze, forţându-se să-şi stăpânească dorinţa de mai mult.

După ce se ridică, se uită gânditoare în jos la el.

– Niciodată nu cred că asta mi se întâmplă mie.

– Ce?

– Să mă îndrăgostesc. Să am acest sentiment... aici, îi explică, făcându-i semn spre inima ei. Bunica mea zice că, dacă iubeşti cu adevărat pe altă persoană, atunci găseşti raiul pe pământ.

– Sau iadul, murmură Harry imperceptibil, ridicându-se s-o îmbrăţişeze pentru ultima dată. Atât de greu îmi vine să te las să pleci.

Ea se trase înapoi şi, întinzând mâna, o prinse pe a lui; el îi duse mâna spre buze şi îi sărută pielea delicată a palmei.

– Vin mâine înapoi, îi spuse ea, trăgându-şi mâna. Noapte bună, Harry!

– Noapte bună, dragostea mea! murmură el, urmărind-o cu privirea cum se îndepărtează în lumina lunii.

Harry se trezi la răsăritul soarelui, plin de entuziasm că urma să o vadă pe Lidia. Ca să-i mai treacă timpul până la sosirea ei, se plimbă pe plajă şi apoi înotă îndelung în marea calmă, turcoaz. În cele din urmă, când fiecare minut care trecea i se părea lung cât o oră, Lidia îşi făcu apariţia. În ochii ei citi avertismentul ca nu care cumva s-o ia în braţe; nepoţii şi nepoatele ei se jucau pe plajă în faţa colibei părinţilor, aşa că o salută politicos.

– Bună dimineaţa, Lidia! Ai dormit bine?

– Da, Harry. Ochii ei scânteiau, încântată de jocul pe care-l jucau împreună. Cred că, poate, dimineaţa asta, vrei să vezi cascada din munţi, în centrul insulei? E foarte frumoasă şi poţi înota în apă de izvor. Da?

– Da, acceptă el pe loc. Tot ce-şi dorea era să fie singur cu ea.

Lidia puse într-un coşuleţ nişte apă, bere şi câteva fructe proaspete din coliba mătuşii şi ieşiră din sat, urcând pe o potecă abruptă.

Rămaşi singuri, în inima junglei, sigură acum că nu-i putea vedea nimeni, Lidia se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută delicat pe obraz. Braţele lui Harry o cuprinseră imediat şi o sărută pe gură cu multă pasiune.

– Vino! îi zise ea, trăgându-se înapoi. Nu e departe şi putem sta liniştiţi.

Peste douăzeci de minute, plini de zgârieturi şi ciupituri pe picioare, pricinuite de tot felul de insecte care mişunau pe sub frunzele putrezite, Harry intră într-un luminiş din jurul cascadei ce se rostogolea, fumegând, în jos de pe munte. Se uită la laguna răcoroasă şi limpede, înconjurată de vegetaţie luxuriantă. Lidia scoase o mică rogojină de bambus din coşuleţul ei, şi Harry se aşeză pe ea, întinzând mâna după apă.

Pufăia şi gâfâia ca un bătrânel.

– Regret, draga mea, mă tem că nu mi-am recăpătat încă toată forţa fizică.

Lidia stătea în genunchi alături de el precum statuia mică, delicată a lui Buddha. Îi dădu nişte fructe.

– Înţeleg, mănâncă astea! Bietul tău trup are nevoie de odihnă şi linişte să-şi revină. Dar, îi arătă ea spre priveliştea magnifică, cred că a meritat să vii, da?

Lui Harry i-ar fi fost suficientă cea mai umilă colibă din oraş, atât timp cât Lidia se afla lângă el, dar încuviinţă din cap.

– Într-adevăr, este minunat. Şi acum, iubita mea, vino aici!

Ea îşi aşeză capul pe genunchii lui şi începură să discute ca nişte îndrăgostiţi, dornici să descopere cum şi când apăruseră sentimentele împărtăşite reciproc. După un timp, el se lungi pe rogojină şi ea se cuibări lângă trupul lui. El îi sărută buzele,

ochii, obrajii, părul și, incapabil să mai reziste, mâna începu să îi rătăcească în jos, explorând acele părți ale trupului ei atinse până atunci de el numai în cele mai sălbatice gânduri.

Când îi desfăcu nasturii bluzei, ea nu-l opri; părea dornică ca mâna lui să-i atingă sânii mici, perfecți și ca el să-și lipească buzele de ei. Harry se simțea mai calm în acea zi și profită de asta ca să-i exploreze în voie fiecare părticică de piele fină, de culoarea mierii. Își desfăcu cei trei nasturi ai cămășii, care-o mai separa de ea și o trase de pe el, astfel că, pentru prima dată, erau lipiți unul de altul fără nici o oprelişte.

Harry se simți străbătut de dorință ca de un fulger. Întinzând mâna mai jos, își apăsă palma gentil peste locul la care visase de săptămâni, simțindu-i fierbințeala și umiditatea. O mână timidă încerca să-i desfacă nodul de la pantaloni.

Și, în sfârșit, erau amândoi complet goi, trupul lui Harry presat puternic de al ei. Gurile lor captive într-un sărut plin de pasiune, în timp ce mâinile li se mișcau în sus și-n jos pe trupuri, cu atingeri mângâietoare, descoperindu-se cu voluptate.

În final, incapabil să se mai stăpânească, Harry se ridică deasupra ei și o privi drept în ochi.

– Lidia, te rog, spune-mi dacă nu vrei...

Ea ridică un deget și-l lipi de buzele lui.

– Harry, vreau, te iubesc. Și am încredere în tine.

El înțelese că tot ce-i spunea era o premieră pentru ea și că el avea să fie primul bărbat din viața ei.

O pătrunse cu blândețe. Se aplecă spre ea, sărutându-i blând fața și întrebând-o dacă o durea și voia să se oprească. Când o pătrunse mai adânc, ea rămase cu ochii pierduți în ai lui, amândoi în același ritm, mișcările lente la început devenind din ce în ce mai rapide, pasiunea ei rezonând cu a lui până când atinseră împreună punctul culminant și Harry îi strigă, cuprins de extaz, numele.

După aceea, în timp ce trupul ei mic și gol stătea lipit de al lui, Harry se gândi că văzuse, într-adevăr, paradisul.

Capitolul 39

A doua zi de dimineaţă purceseră în călătoria de întoarcere la Bangkok. Instalat în barca lui Tong, Harry se uita înapoi spre insula care-i reclădise încrederea în frumuseţea şi sfinţenia vieţii. Se ruga numai s-o poată revedea într-o zi.

În tren, Harry o ţinu pe Lidia strâns în braţe. O simţea atât de micuţă, atât de uşoară alături de el. Aţipea când şi când, dar se trezea tresărind, nedorind să scape ultimele momente preţioase când Lidia era numai a lui.

Se despărţiră în apropierea hotelului, purtându-se ca nişte străini, fiindcă Lidia se temea că cineva ar fi putut s-o vadă cu el.

– Mâine, dragostea mea, îi şopti el cu faţa îngropată în părul ei.

– Mâine, răspunse ea, urcându-se în tuk-tukul ce o ducea acasă.

În seara aceea, Harry se simţi recunoscător pentru că pianul şi atmosfera însufleţită din bar îi mai abătuseră gândurile. Dar, după aceea, deşi era trecut de miezul nopţii şi se simţea epuizat după călătoria lungă, nu fu chip să adoarmă. Coborî pe malul fluviului, fumă o ţigară şi retrăi fiecare moment din ultimele trei zile.

Se mai plimbă un timp, dorind să rămână captiv în bula timpului, conştient însă că viitorul atârna, deja, deasupra capului său. Realitatea era că mai avea doar zece zile la dispoziţie înainte ca vaporul să-l ducă spre casă. Şi tot ce trăise aici se va fi terminat.

Era un gând insuportabil.

Harry se întoarse cu paşi greoi în camera lui, se prăbuşi pe pat şi încercă să aţipească puţin. Dar, când zorile mijiră, dincolo de jaluzele, el încă nu reuşise să pună geană pe geană.

Îşi repeta întruna că era un bărbat însurat, cu o sumedenie de responsabilităţi: nu numai faţă de propria lui familie, ci şi faţă de lucrătorii de pe moşie şi de familiile lor, oameni a căror viaţă avea să depindă de el într-o zi. Totuşi, nu putea să nesocotească schimbările incredibile prin care trecuse după ce, în urmă cu patru ani, fusese expediat în misiune peste mări şi ţări. Supravieţuise unor privaţiuni şi brutalităţi care întreceau imaginaţia oricărui civil. Şi, apoi, se îndrăgostise pentru prima oară în viaţa lui, nu numai de Lidia, dar şi de acea ţară şi de poporul ei.

Cum putea el să-i lase pe toţi în urmă? Sau pe ea?

Măcinat de sentimente de vinovăţie, Harry se forţă să îndure faptul că o minţise pe Lidia. Dacă i-ar fi mărturisit adevărul, aproape sigur ea nu i s-ar fi dăruit aşa cum o făcuse.

„*Harry, am încredere în tine...*"

Gemu la gândul că era atât de lipsit de onoare.

Odată cu începutul unei noi zile, Harry reuşi să adoarmă în sfârşit, toate tulburările sale rămânând fără răspuns.

În următoarele trei zile, Lidia şi Harry se întâlniră de câte ori putură. Ea refuză însă să vină la el în cameră, ceea ce declanşă o umbră de deznădejde în sufletul lui. În schimb, trebuia să se mulţumească cu sărutări furate peste masa de lemn, unde luau prânzul şi să o ţină de mână când se plimbau pe malul fluviului după ce ea îşi termina ziua de lucru. Atenţia Lidiei era distrasă de plecarea iminentă a familiei sale în Japonia, şi Harry nu ştia cum putea să-i spună ce trebuia să facă şi el. În schimb, o lua în braţe cât de des permiteau circumstanţele, îi lăsa mici bilete cu mesaje de dragoste la recepţie şi era la dispoziţia ei ori de câte ori avea ea timp să-l vadă.

Într-o după-amiază, cu mai puţin de o săptămână înainte de plecarea lui Harry, Giselle îl opri în holul hotelului şi-i înmână o telegramă.

– Mulţumesc! murmură el, dând să plece.

– Căpitane Crawford, aş vrea să schimbăm o vorbă în biroul meu, *oui*?

– Desigur. În timp ce o urma, Harry se simţea ca un şcolar poznaş pe cale să fie mustrat de profesor.

Giselle închise uşa şi-i zâmbi.

– Se pare că Thailanda te-a prins în farmecele ei, *n'est-ce pas*? Şi, mai ales, o anume *jeune femme*. Ridică unul dintre biletele trimise Lidiei şi i-l puse în faţă.

Harry se înroşi, încuviinţând din cap.

– Da. Şi... adăugă el în apărarea sa, m-am îndrăgostit de ea.

– Îmi închipui. Giselle îi dădu biletul înapoi. Ia-l, este al dumitale la urma urmei. Căpitane Crawford...

– Harry, te rog!

El luă biletul pe care îl băgă în buzunarul pantalonilor.

– Harry, se corectă Giselle, nu îmi stă în fire să mă amestec în chestiuni legate de inimă. Dar îţi dai seama că Lidia riscă să-şi piardă locul de muncă aici? Este strict interzis pentru angajaţi să întreţină relaţii de acest gen cu oaspeţii noştri.

– Giselle, regret teribil! N-am ştiut. Te rog să nu o concediezi. Trebuie să muncească. Mama ei este...

Giselle ridică mâna în sus ca să-l facă să tacă.

– Ştiu totul despre familia Lidiei. Acesta este motivul pentru care trebuie să propun o soluţie. Sunt conştientă că este lipsit de sens şi plin de cruzime să forţezi doi tineri adulţi să nu fie împreună. Harry, Lidia te iubeşte. Se citeşte asta în ochii ei în fiecare moment al zilei. Iartă-mă, dar sunt îngrijorată pentru ea. Tu pleci curând în Anglia, nu-i aşa?

Harry se afundă în scaun, scuturând disperat capul.

– Pur şi simplu, nu ştiu ce să fac.

– Deci aşa! Presupun că Lidia nu ştie că ai o soţie?

El se făcu roşu ca racul la faţă.

– Ţi-a spus Sebastian?

– *Eh, oui*, confirmă Giselle, contrariată.

– Nu, nu ştie, dar, crede-mă, căsătoria mea este doar de convenienţă. Pentru că eu... Harry ridică din umeri... din

pricina poziției mele, a trebuit să mă însor înainte să plec la război, ca să încerc să asigur un moștenitor. Din păcate, soția mea a pierdut copilul după ce am plecat.

– Înțeleg, încuviință Giselle din cap. E la fel ca-n Franța, unde familiile aristocrate trebuie să-și asigure viitorul. Și Lidia nu știe nimic despre... moștenirea ta?

– Nu.

Ea oftă.

– Te mai întreb ceva, în calitate de persoană căreia îi pasă de Lidia: pentru tine este doar ceva amuzant, o simplă distracție înainte să te întorci acasă?

Harry o privi pe Giselle țintă în ochi.

– Nu. Dac-aș putea, aș rămâne aici, alături de ea, pentru tot restul vieții. Dar ce pot să fac?

– Harry, nu eu sunt în măsură să-ți spun, oftă ea. Poate că trebuie să-i mărturisești Lidiei tot adevărul.

– Cum aș putea? mormăi el. A avut încredere în mine. Și eu am mințit-o.

Giselle îl studie în tăcere.

– Ei bine, poate dacă îi explici ce responsabilități ai, te va înțelege, dat fiind că e atât de îndrăgostită de tine. Și aici, în Thailanda, ca peste tot în lume, astfel de lucruri se întâmplă.

– Nu văd cum voi putea să plec. Mă îndoiesc că voi putea trăi fără ea, adăugă Harry, sfârșit.

Giselle întinse o mână și-l bătu ușor pe umăr.

– *C'est un coup de coeur*. Ei bine, nu sunt eu în măsură să-ți spun ce să faci, decizia îți aparține. Dar, în interesul hotelului și al Lidiei, am o sugestie pentru voi doi: cât timp mai stai aici, vreau să te angajez oficial ca membru al personalului hotelului. Vei deveni pianist rezident, în schimbul găzduirii. Sigur, mâncarea și băutura vor fi extra. În acest fel, ca doi angajați, sunteți liberi să vă petreceți timpul împreună. Lidia se va muta și ea aici, după ce familia ei pleacă în Japonia, până când își va găsi o altă locuință. Poate că asta va ușura situația pentru toată lumea, *n'est ce pas*?

Harry era atât de neobişnuit să aibă de-a face cu persoane bune la suflet, încât ochii i se umplură de lacrimi.

– Giselle, îţi mulţumesc! Dacă asta uşurează situaţia Lidiei şi a ta, îţi rămân profund îndatorat.

– *Bonne!* Atunci, aşa rămâne! Giselle se ridică. În Anglia, pleci peste o săptămână?

– Da, încuviinţă Harry trist din cap, doar dacă...

– Harry, numai tu poţi lua decizia, repetă ea.

– Ştiu. O urmă până la uşă. Giselle, îţi mulţumesc din nou! Pot să te rog ceva?

– Desigur.

– Dacă decid să rămân, voi putea fi în continuare angajatul tău?

– Harry! zâmbi ea. Aş fi mai mult decât fericită. Eşti un pianist foarte talentat şi, astfel, barul meu produce bani.

– Mulţumesc! îi zise el plin de recunoştinţă şi o urmă afară, în hol.

În următoarele douăzeci şi patru de ore, Harry se căzni să ia teribila decizie. Sufletul şi inima îi spuneau că Lidia era femeia cu care dorea să-şi petreacă tot restul vieţii; ea era sufletul lui pereche, partea care-l făcea mai bun şi mai puternic, salvarea lui, dragostea lui cea mare.

Ştia că toată lumea avea să încerce să-l convingă de contrariul, aducându-i drept argumente cei trei ani şi jumătate groaznici petrecuţi în lagăr, mirajul unei femei aparţinând altei lumi, faptul că era o etapă trecătoare şi că avea să o dea uitării destul de repede. Aveau să-i mai spună că de-abia dacă o cunoştea, că n-aveau nimic în comun, că relaţia lor nu putea dura din cauza faptului că proveneau din culturi profund diferite.

Toate acestea erau adevărate, şi raţionalul din el le accepta. Dar sufletul lui se îndărătnicea să le respingă.

În final, Harry luă o hotărâre. Trebuia să se întoarcă acasă: era corect şi decent din partea lui. Avea să mărturisească tot adevărul familiei sale despre femeia pe care o întâlnise şi cât de mult o iubea. Avea să îi spună tatălui său că, după moartea lui,

moşia putea să-i revină vărului său Hugo, fratele lui Penelope. Şi avea să îi ceară Oliviei divorţul.

Apoi, urma să se întoarcă acolo, în ţara care-l fermecase şi la fata pe care o iubea. Se va angaja ca pianist, liber să fie el însuşi pentru prima dată în viaţă. Împreună cu Lidia, aveau să găsească o căscioară şi să trăiască lipsiţi de posesiuni materiale, dar cu onestitate şi dragoste adevărată.

În timp ce intra în hol, căutând-o pe Giselle, Harry zâmbea încântat. Dacă cineva i-ar fi spus atunci când sosise acolo, în urmă cu şase săptămâni, că avea să ajungă să renunţe la moştenirea sa, la iubirea părinţilor şi a soţiei sale pentru a fi împreună cu o tânără thailandeză, n-ar fi crezut nicicând. Dar, acum, că decizia era luată, nu se simţise niciodată mai sigur de ceva în viaţa lui.

Giselle şedea la biroul ei şi îi surâse când el intră.

– Ai decis ce vei face?

– Da, dădu Harry aprobator din cap. Mă voi duce acasă.

Giselle ridică sprâncenele a mirare, apoi oftă.

– Harry, înţeleg, doar că îmi va părea rău să te văd plecând.

Harry se sprijini cu palmele de biroul ei şi se aplecă spre ea.

– Giselle, mă duc acasă, fiindcă trebuie să fac un lucru decent, să îi explic personal familiei mele ce mi s-a întâmplat. Dar, apoi, cât de repede pot, mă voi întoarce. Aşa că îţi voi fi recunoscător pe veci dacă îmi păstrezi slujba la bar. Nu voi fi plecat mai mult de trei luni.

Giselle îşi scoase ochelarii de vedere şi-l privi şocată.

– Harry, eşti sigur? Va trebui să renunţi la multe.

– Giselle, o iubesc şi te asigur că renunţarea la moştenire va fi o uşurare binecuvântată pentru mine. Oricum, nu eram potrivit pentru aşa ceva.

– Şi soţia ta? îl întrebă ea încet.

– Nu pot trăi în minciună. Ar fi corect faţă de ea? Cum pot să-i ofer ceea ce merită, când eu iubesc o altă femeie?

– Îi vei spune adevărul?

– Da. Trebuie! Aşa este corect.

– Înţelegi cât îţi va fi de greu?

– Da. Dar o voi face bucuros.

Privirea lui Giselle se îmblânzi, văzându-l cât era de hotărât.

– Atunci, voi fi bucuroasă să-ţi urez bun-venit când revii.

– Mulţumesc. Şi acum, adăugă el, trebuie să-i spun Lidiei.

În seara aceea, când Lidia îşi încheie ziua de lucru, Harry o prinse din urmă în timp ce ea ieşea din hotel.

– Iubito, trebuie să vorbim. Între patru ochi.

Lidia scutură din cap.

– Nu, Harry, trebuie să plec acum. Mama se îmbarcă mâine spre Japonia. Astă-seară trebuie să iau la revedere de la ea şi fraţii şi surorile mele.

– Of, iubito! El ştia cât avea să îi fie de greu. Atunci, pe mâine?

– Da, de mâine voi sta la hotel. Lidia oftă. Oh, Harry, fraţii şi surorile mele încă cred că merg cu ei în Japonia. Mama n-a vrut ei să ştie adevărul.

– Voi fi aici pentru tine, o alină Harry, dorind să o ţină în braţe, dar trebuie să vorbim.

Ochii ei se întunecară.

– Ceva rău să-mi spui?

– Rău.. dar şi foarte bun, promit! Lidia, vino în camera mea. Am vorbit cu Giselle, se va face că nu vede, fiindcă, acum, fac şi eu parte dintre angajaţi, adăugă el, mânat de disperarea de a fi singur cu ea, de a o ţine strâns în braţe, în timp ce avea să-i dea vestea legată de decizia luată de el.

– Tu eşti angajat? Făcu ochii mari, surprinsă. Vorbim mâine. La revedere, Harry! Flutură mâna şi plecă grăbită. Să cânţi frumos în seara asta!

– Aşa voi face, murmură el, întorcându-se în hotel şi rugându-se să nu o piardă atunci când avea să îi mărturisească adevărul.

Capitolul 40

Seara următoare, după ce îşi termină recitalul în bar, auzi un ciocănit uşor în uşă.

Lidia se grăbi să intre, uitându-se alarmată în jur. Trase uşa încet după ea, o încuie şi se aruncă în braţele lui.

– Draga mea, cât mi-a lipsit *asta*! exclamă el, ţinând-o strâns la piept. O simţea cum respiră sacadat. Se trase puţin în spate şi o privi în ochi. Familia ta a plecat?

– Da, şopti ea cu faţa îngropată în umărul lui.

– A fost groaznic?

– Oh, da. Fraţii şi surorile mai mici n-aveau cum înţelege de ce nu vin cu ei. S-au agăţat de mine şi au plâns întruna. Ochii Lidiei se umplură de lacrimi. E o decizie atât de grea de luat.

– Ştiu, iubito, ştiu! Vino, hai să ne aşezăm!

O conduse spre pat şi, în timp ce o ţinea în braţe şi-i atingea faţa cu mângâieri blânde, conturându-i cu degetele trăsăturile ei perfecte, ea îi povesti prin ce trecuse.

– Harry, e în regulă să-i mint pe bunici?

– Lidia, uneori poţi spune un adevăr care răneşte şi o minciună care protejează. Cred că asta ai făcut tu. Numai că tu vei purta povara acestui secret. Harry vorbea din toată inima, gândindu-se că nu-i putea mărturisi în acel moment, când ea era atât de vulnerabilă, adevărul despre căsătoria lui. Şi poate că nici nu era *nevoie* ca ea să ştie...

O minciună care protejează...

Sigur că putea să plece acasă, să facă tot ce trebuia şi să se întoarcă la ea, liber pentru totdeauna?

Harry încerca să-şi găsească cuvintele ca să o anunţe ce urma să facă.

– Scumpa mea, eşti convinsă că te iubesc?

Ea se uită în sus la el cu ochii ei luminoşi, cu străluciri de chihlimbar, inocenţi şi încrezători.

– Da, sunt convinsă, Harry.

– Şi mai ştii că sunt gata să renunţ la toate ca să fiu cu tine? Pentru totdeauna?

Ochii ei se întristară brusc.

– Nu, asta nu ştiu. Dar să nu vorbim despre viitor, pentru că s-ar putea să nu vreau să aud răspuns. Încerc să profit de frumuseţea fiecărei zile. E calea budistă. Dacă ai ceva trist să-mi spui, Harry, nu astă-seară, te rog! îl imploră ea.

– Dulceaţa mea! O strânse şi mai tare la piept, apropierea şi vulnerabilitatea ei excitându-l pe loc. Ignoră însă acea senzaţie. Îmi pare atât de rău că trebuie să discut cu tine astă-seară, dar nu mai avem timp. Este puţin trist, dar cu un sfârşit fericit. Îţi promit.

– Înţeleg, zise ea, ştiind că trebuia să-l asculte. Spune!

– Ei bine, acum! Harry îi luă mâinile delicate într-ale lui şi le ţinu strâns ca pe un talisman. Îţi voi spune mai multe despre mine.

Ochii Lidiei erau plini de teamă, dar dădu aprobator din cap.

– OK.

– Vezi tu, în Anglia, eu sunt fiul unui lord, ceea ce presupun că ar echivala cumva cu un prinţ aici, în Thailanda.

Ea făcu ochii mari.

– Eşti din familia regală?

Harry se gândi cum să-i explice mai bine.

– Nu, dar familia mea a primit de la rege un conac şi un titlu nobiliar cu multe sute de ani în urmă, în schimbul curajului şi al sprijinului acordat. Acolo unde locuiesc eu, în Anglia, avem cea mai mare casă, şi mulţi oameni lucrează pentru noi pământul, fac agricultură.

– Ah, încuviinţă ea din cap în semn de înţelegere, eşti nobil.

– Exact. Şi, când tatăl meu moare, eu fiind unicul său fiu, trebuie să preiau responsabilitatea moşiei.

– Înţeleg.

– Lidia, continuă el, nu mi-am dorit niciodată o astfel de viaţă. Dar aşa m-am născut şi, până de curând, am acceptat acest lucru.

– Familia e totul, remarcă ea simplu.

– Ei bine, este – Harry o mângâie pe Lidia pe creştet – şi nu este. Când eram în Changi, atât de multe lucruri s-au schimbat pentru mine. Înţeleg acum că viaţa asta e foarte scurtă şi poate dispărea într-o clipă. Trebuie să facem tot ce putem să păstrăm lucrurile speciale pe care avem norocul să le găsim. Şi eu te-am găsit pe tine. Se uită în jos, la ea, şi ea îşi ridică ochii spre el. Noaptea trecută, când a trebuit să-ţi iei rămas-bun de la oamenii pe care-i iubeşti, a fost, în parte, şi din cauza mea?

În inocenţa ei, Lidia nu ezită.

– Da, zise ea, sigur.

– Ei bine, peste o săptămână, eu trebuie să fac acelaşi lucru. Trebuie să mă întorc în Anglia, să-mi anunţ familia că nu mai vreau să port pe umeri responsabilitatea moştenirii mele. Că m-am îndrăgostit de o femeie aici şi doresc să mă întorc în Thailanda, ca să fiu cu ea pentru tot restul vieţii.

În ochii ei se citea panică, şi Harry se grăbi să-i dea asigurări.

– Nu voi fi plecat mai mult de trei luni, pe urmă vin înapoi, liber să fiu aici cu tine.

Harry era obişnuit cu tăcerile Lidiei, gândurile oglindindu-i-se pe chip. O vedea cuprinsă de un noian de emoţii: teamă, tristeţe, fericire bruscă şi, în final, nesiguranţă.

În cele din urmă, ea i se adresă, alegându-şi cu multă grijă cuvintele.

– Harry, trebuie să gândeşti cu mare atenţie la asta. Să renunţi la ţara ta, la familia ta şi la casa ta e o decizie importantă. Ştiu cum e. Eu am făcut-o, dar măcar eu am aici mai mult decât

vei avea tu. Poate, suspină ea, când te duci în Anglia, te hotărăşti să rămâi acolo.

Harry neagă vehement din cap.

– Asta nu se va întâmpla. Nu pot trăi fără tine, adăugă el simplu.

– Poate să vin eu în Anglia? sugeră ea timid.

Harry făcu o grimasă şi scutură din cap.

– Iubita mea, tu nu poţi trăi acolo, n-ai supravieţui. Tu eşti... îşi căută cuvintele ... ca o floare de seră. O orhidee care înfloreşte în căldura patriei tale. Nu ţi-aş cere niciodată să te sacrifici pentru mine.

Lidia rămase tăcută o vreme, apoi vorbi.

– Dar tu o vei face pentru mine?

Harry oftă, încercând să găsească cuvintele potrivite ca ea să înţeleagă.

– Pentru mine e altceva. Am petrecut ultimii patru ani în Orientul Îndepărtat. Sunt obişnuit cu clima şi cu oamenii. Întinse mâna şi i-o prinse pe a ei. Te rog să înţelegi, pentru mine nu este un sacrificiu. Este ceea ce-mi doresc. Să fiu aici cu tine, să ne căsătorim într-o zi, dacă vei dori. Şi să vedem copiii crescând pe pământul căruia aparţin. Sigur asta vrei şi tu?

– Da, dar... Lidia scutură din cap, e un sacrificiu mare pentru tine. Din cauza mea.

– Iubito, o consolă el, aparţinem unul altuia. Şi eu mă potrivesc mai bine în lumea ta decât te-ai potrivi tu în a mea.

– Aşadar, Lidia îşi făcu singură curaj, roşie la faţă, atunci tu trebuie să pleci acasă. Şi eu voi aştepta până te întorci.

Harry o strânse şi mai tare în braţe şi o sărută.

– Mă *voi* întoarce, îi promise el, prinzându-i faţa în mâini. Crede-mă, iubito, o voi face.

– Te cred, fiindcă n-am încotro, zise ea cu un suspin, pe urmă zâmbi. Şi, acum, povesteşte despre viaţa ta în Anglia. Vreau să ştiu totul despre tine.

Ţinând-o astfel în braţe, Harry îi relată totul despre el, despre mama şi tatăl lui şi despre Anglia. Îi descrise cum bate vântul, în timpul iernii, de-ţi îngheaţă oasele şi cum vara, cu serile

ei îmbălsămate de mireasma florilor, nu atât de multe, are darul de a te întări ca să înduri frigul iernii. Îi mai povesti despre şcoală, despre felul în care urmase cariera militară şi cât de mult urâse acest lucru.

Apoi, se opri brusc, pentru că orice altă relatare ar fi presupus să pomenească de Olivia. Era convins acum că nu era cazul ca Lidia să afle despre căsătoria lui.

În timp ce el vorbea, ochii Lidiei se măreau tot mai mult.

– Poate că, într-o zi, mă duci şi pe mine acolo. Să-mi arăţi sera mamei tale şi toate florile frumoase de-acolo. Ea are orhidee? îl întrebă Lidia.

– Nu, nu cred că are, admise Harry.

– Atunci, când tu te duci acasă, îi trimit cadou orhidee, pentru ea. Poţi să-i spui că sunt de la mine; de la floarea ta de seră, zâmbi ea.

– Oh, Lidia! Harry o sărută cu patimă. Te iubesc, te iubesc atât de mult!

O simţea uşoară în mâinile lui, în timp ce o dezbrăca, şi ea răspunse cu aceeaşi dorinţă, ştiind cât de puţin timp mai aveau la dispoziţie până la plecarea lui.

După aceea, adormiră amândoi, epuizaţi de caruselul emoţiilor prilejuite de existenţele lor diferite şi de complicaţiile încercării de a le uni.

Chiar înainte de revărsatul zorilor, Lidia se trezi şi-l sărută blând.

– Harry, trebuie să mă duc în camera mea înainte ca cineva să bage de seamă că nu sunt acolo.

– Sigur. Îi trase capul spre el şi o sărută pasional pe buze. Crede-mă, îngerul meu, floarea mea splendidă, nu te voi dezamăgi!

– Ştiu, zise ea, îmbrăcându-se liniştită.

– Te iubesc! îi şopti el în timp ce ea se îndrepta spre uşă.

– Şi eu te iubesc! îi răspunse ea, închizând uşa.

În următoarele câteva zile, pe măsură ce plecarea lui Harry se apropia, încercau să profite de orice moment ca să fie

împreună. Se întâlneau în timpul pauzei de prânz, când puteau numai vorbi, deşi le era suficient că puteau să se atingă. Seara, când Harry se întorcea de la bar, Lidia îl aştepta în camera lui. Acum nu mai erau atât de disperaţi să facă dragoste şi, pe măsură ce încrederea Lidiei creştea, descoperea încântată noi modalităţi de a-i oferi plăcere lui Harry.

Iar el ştia că nu exista centimetru pe pielea ei pe care să nu-l fi acoperit cu mângâieri şi cu sărutări. Îi cunoştea acum cele mai intime cute ale pielii, fiecare adâncitură, care o făceau să fie desăvârşită. Deşi avea în jur de un metru şaizeci înălţime, corpul ei era perfect proporţionat, cu trunchiul scurt, şolduri înguste, uşor rotunjite, şi picioare lungi de culoarea mierii, terminate cu tălpi micuţe pe care le putea cuprinde într-o singură mână.

După aceea, rămâneau întinşi unul lângă celălalt, continuând să se atingă şi să se mângâie, discutând leneş despre speranţele şi visurile lor de viitor.

Când ea pleca, dimineaţa devreme, Harry adormea fericit. Înţelegea acum de ce camarazii săi închişi în Changi îşi aminteau cu atâta plăcere cum făceau dragoste. Roşea la gândul împerecherii mecanice, rapide, cu Olivia. Era ca şi cum ar fi comparat un ianuarie posomorât, în Norfolk, cu ziua luxuriantă, plină de căldură şi culoare de aici.

Harry ştia, fără îndoială, că găsise în sfârşit ce căutase tot timpul. Până acum, întreaga lui existenţă i se păruse lipsită de sens, suferinţele recente nefăcând decât să amplifice percepţia lui legată de o viaţă inutilă. Totuşi, în numai câteva săptămâni, el şi lumea lui se schimbaseră iremediabil. Acum privea spre viitor cu fericire şi speranţă şi, acum că luase decizia să revină acolo pentru totdeauna, se simţea calm şi accepta durerea pe care urma s-o pricinuiască atât lui, cât şi celorlalţi.

Nu mai simţea că fiecare răsărit de soare anunţa încă o zi pe care trebuia s-o îndure. Pentru prima dată, de când se ştia, se simţea cu adevărat fericit.

*

În preziua plecării lui Harry din Bangkok, își învinse claustrofobia și luă un tuk-tuk până la o piață stradală, la câțiva kilometri distanță de hotel. Cumpără mătăsuri pentru mama lui și pentru Olivia și o superbă pipă chinezească, sculptată în fildeș, pentru tatăl său. Pe urmă, cu ultimii câțiva bahți rămași, alese un inel subțirel de argint pentru Lidia, care avea o piatră chihlimbarie asemenea ochilor ei.

Harry cântase, deja, pentru ultima dată în bar, pentru ca ziua dinaintea plecării să o aibă liberă, să o petreacă împreună cu Lidia. Luară o barcă și se duseră la un restaurant micuț de pe malul opus, a cărui terasă din lemn era clădită pe niște piloni deasupra apei ce se auzea clipocind plăcut sub tălpile lor. În lumina blândă a felinarelor chinezești, Harry o prinse de mână pe Lidia.

– Iubito, am ceva pentru tine. Și cu asta mă leg că mă voi înapoia foarte repede, ca să fiu cu tine aici pentru totdeauna. Deschise cutiuța și scoase din ea ineluşul de argint cu piatră de chihlimbar, punându-i-l pe inelar. Vreau să mă însor cu tine cât de repede posibil. Vrei și tu?

Ochii Lidiei se umplură de lacrimi.

– Harry, *ka*, tu știi că eu zic da. Se uită în jos la inel, zâmbi și ridică apoi mâna în sus ca să-l admire pe deget. Este cel mai frumos cadou primit vreodată.

În noaptea aceea, nici unul din ei nu dormi. Făcură dragoste și vorbiră despre viitorul lor, unde aveau să locuiască, când el se întorcea, ambii savurând fiecare clipă, știind că era ultima lor noapte împreună pentru mult timp.

– Știi că-ți voi scrie în fiecare zi, nu-i așa?

– Și eu îți scriu ție? întrebă Lidia. Tu îmi dai adresa.

Harry se gândea ce să-i răspundă. Întinse mâna și luă o bucată de hârtie din sertarul noptierei.

– Poți să-mi scrii aici.

Ea citi atent, apoi o dosi bine în coșulețul ei.

Harry îi dăduse adresa lui Bill. Avea încredere în tânărul lui sergent; legătura dintre ei era de nezdruncinat. Își aducea aminte de zilele groaznice care precedaseră capturării lor, când

Singapore cădea în mâinile japonezilor, şi batalionul lor era înconjurat de soldaţi japonezi mult mai bine pregătiţi pentru războiul din junglă decât o mână de soldaţi din nordul Norfolkului. Harry admirase instinctele militare superioare ale lui Bill, când acesta reuşise să-l salveze.

Într-o dimineaţă, Bill zărise un lunetist strecurându-se prin vegetaţia densă. Peste cinci minute, o ploaie de gloanţe se abătuse asupra micului grup de soldaţi britanici epuizaţi, ucigându-i pe loc pe patru dintre ei. Când totul se liniştise, Harry se ridicase ameţit, cu urechile încă ţiuindu-i de la zgomotul împuşcăturilor. Bill se aruncase peste el, trăgându-l la pământ, în timp ce o altă salvă de gloanţe şuierase pe deasupra lor, lovind un bananier.

– Domnule, aţi trecut prin urechile acului, îi zisese Bill, suflând greu şi protejându-l în continuare pe Harry.

În schimb, şi Harry făcuse ceva pentru Bill. Ajunşi în Changi, graţie talentului său la grădinărit, îl recomandase pe Bill niponilor drept omul potrivit să îngrijească şi să organizeze cimitirul în plină expansiune. Fără îndoială, asta îi salvase viaţa lui Bill. În timp ce oamenii din lagăr erau duşi cu miile departe, în nord, ca să lucreze la calea ferată spre Birmania, Bill avusese de îndeplinit sarcinile lui macabre de a-şi înmormânta camarazii, şi niponii îl lăsaseră în pace.

Acum, Harry avea nevoie din nou de Bill. Era singurul în care putea avea încredere: cineva care să primească scrisorile Lidiei şi să trimită la poştă răspunsurile lui Harry. Cât timp avea să fie acasă, nu era nevoie s-o rănească pe Olivia fără rost, făcând caz de dragostea lui pentru o altă femeie, şi nu-şi putea permite ca ea să dea întâmplător peste corespondenţa lor.

Harry oftă din greu, şi Lidia se uită îngrijorată la el.

– Ce e, Harry?

– Nimic, iubita mea, în afară de faptul că mă îngrozeşte gândul despărţirii de tine. Întinse mâinile şi o trase spre el, strângând-o tare la piept. Măcar voi şti că eşti în siguranţă aici, la hotel, în timp ce eu sunt departe de tine, aşa că e o mică consolare.

– Da, voi fi în siguranță și voi visa mereu la ziua când te vei întoarce.

Dimineața se ivi mult prea repede. După ce Harry se îmbrăcă, o prinse pe Lidia în brațe și o ținu strâns.

– Iubita mea, crede-mă, te rog, când îți spun că te iubesc din tot sufletul... și că mă voi întoarce la tine.

Ea se uită în sus la el, cu fața calmă.

– Și eu te aștept aici.

Capitolul 41

Anglia
1946

Pe când ceaţa dimineţii se risipea şi un soare blând se ivea printre nori, Harry îşi fixă încuietorile cufărului şi păşi pe punte, să vadă dacă se zărea Felixstowe. Ofiţerul de bord îl anunţase că vaporul urma să acosteze într-o oră; mai avea o oră până când avea să se confrunte cu umbrele cenuşii ale fostei sale existenţe de care de-abia îşi mai aducea aminte.

Chiar dacă era sfârşitul lui mai şi destul de cald pentru Anglia, Harry tremura în briza dimineţii. Îndurase o lună de agonie la bord, răsucind pe toate feţele anunţul pe care urma să-l facă în faţa părinţilor şi a soţiei sale. În timp ce Felixstowe începea să se contureze la orizont, Harry se simţea cu nervii la pământ. Ştia că trebuia să-şi păstreze calmul, hotărârea şi să fie de neclintit în faţa încercărilor emoţionale menite să-l determine să rămână acasă.

Dar era suficient să-şi aducă aminte de minunatul chip al Lidiei şi de trupul ei gol, perfect, sub el, în timp ce făceau dragoste. Indiferent de preţul plătit, nu putea lăsa aşa ceva să-i scape din mână.

Olivia şedea într-o cafenea mohorâtă de la docuri, alături de alte soţii şi părinţi emoţionaţi, aşteptând întoarcerea celor dragi. În timp ce îşi sorbea ceaiul lipsit de orice aromă şi se gândea cât

de mult ura laptele praf, se întreba dacă avea să-şi mai recunoască soţul.

Când Bill sosise acasă, în urmă cu câteva săptămâni, Elsie se înfăţişase a doua zi la conac, izbucnind în plâns în dormitorul Oliviei.

– Oh, domnişoară, părul i-a încărunţit complet, şi pielea îi atârnă ca la un bătrân. Are picioarele slabe ca nişte crengi, da, aşa sunt, şi deasupra lor un burdihan imens, de parc-ar aştepta să nască gemeni. Zice că de vină-i orezul şi că toţi cei închişi în Changi arată la fel. Elsie îşi suflase apoi nasul. Cu asta m-aş putea împăca... vreau să zic, sunt recunoscătoare că a venit acasă şi e în viaţă. Numai că are o privire fixă, de parc-ar fi o altă persoană. Ca şi cum aproape că nu mă mai cunoaşte.

– Elsie, încercase Olivia s-o aline, trebuie să-i acorzi ceva timp. Este un şoc şi pentru el, revenirea acasă, în Anglia, după trei ani şi jumătate petrecuţi în acel loc îngrozitor. Îşi va reveni, nu mă îndoiesc de asta.

– Ştiu, dar eram atât de nerăbdătoare să-l văd. N-am mai dormit bine o săptămână întreagă, atât eram de bucuroasă. Îşi clătină capul cu tristeţe. Doar că el nu pare la fel de bucuros că mă vede.

– Noi nici nu ne putem imagina prin ce-au trecut ei acolo, şi am fost avertizate că vor avea dificultăţi de adaptare şi că vor fi confuzi. Şi cu Harry va fi la fel când va veni acasă, sunt sigură de asta.

Stomacul Oliviei se strânse la acel gând.

– Mama, şi tata, şi eu, cu toţii am păstrat bonurile de raţii, ca să-i facem rost de o pulpă de miel pentru cină, continuase Elsie. Întotdeauna a fost carnea lui preferată. Dar, domnişoară, de-abia s-a atins de ea şi, când ne-am dus la culcare – Elsie se înroşi toată –, s-a întors cu spatele şi a adormit imediat. Nici o mângâiere, nimic!

Chiar dacă Olivia se pregătise cât de bine putea să întâmpine un bărbat care avea să fie foarte schimbat, aproape distrus fizic şi psihic din cauza experienţelor trăite, cel mai mult se temea de momentul în care avea să dea ochii cu el.

Peste patruzeci şi cinci de minute, vaporul acostă cu un sunet puternic de sirenă.

Harry era acasă.

Olivia aştepta, agonizând, dincolo de bariera ce ţinea familiile departe de pasarelă. În cele din urmă, câţiva bărbaţi începură să coboare pe ţărm cu mişcări lente. Olivia le scruta feţele trase, dar nu-l vedea pe Harry. Îi urmărea cu privirea când erau înconjuraţi de membrii familiei, cu lacrimi în ochi. Unii erau în scaune cu rotile, alţii în cârje, cu membre lipsă, ochi... era o privelişte cumplită. Din câte-i spusese Sebastian Ainsley, măcar Harry era teafăr, deşi febra dengue, care aproape îl ucisese şi-l făcuse să-şi amâne reîntoarcerea, îşi pusese probabil amprenta asupra lui.

Tocmai când Olivia începea să se teamă că Harry nu era pe vapor, o figură familiară apăru pe schela de acces la bord. Spre surprinderea ei, de la distanţă, el nu arăta prea diferit. Ba chiar dimpotrivă, bronzul căpătat îi accentua frumuseţea chipului. Era proaspăt bărbierit, cu părul negru, pieptănat îngrijit. Îmbrăcat cu un veston bleumarin şi pantaloni crem, arăta devastator de chipeş, cu mult mai bine decât îşi amintea ea.

Trecu bariera, îndreptându-se spre el. Îşi muşcă uşor buzele ca să le mai dea puţină culoare şi îşi netezi cu mâna părul blond.

În timp ce el cobora pasarela, îl strigă.

– Harry! Sunt aici.

Se întoarse spre ea, cu ochi reci, încercând să o repereze în mulţime. Apoi o zări, şi privirile li se întâlniră.

Ochii ei trădau fericire, în timp ce se îndrepta spre el.

Ochii lui rămaseră goi, în timp ce înainta spre ea.

Când se întâlniră, ea îşi aruncă braţele în jurul umerilor lui. Ale lui Harry rămaseră pe lângă corp.

– Harry, slavă Domnului că eşti acasă!

El se desprinse din îmbrăţişarea ei.

– Da, sunt acasă, dădu distrat din cap. Unde e automobilul?

Olivia simţi un nod în gât, dar, amintindu-şi de cele povestite de Elsie, îi răspunse calm:

– Nu departe de aici. E parcat cam la cinci minute distanţă.

– Mergem?

– Sigur. Trebuie că eşti obosit.

Olivia mergea în faţa lui.

– Nu, nu sunt deloc obosit. Doar că sufăr de apatia vieţii de la bord timp de o lună.

Imediat ce cufărul lui Harry fu aşezat în portbagaj, şi el instalat pe scaunul pasagerului, Olivia porni motorul. Plecară spre Wharton Park într-o tăcere deplină.

Harry se uita afară pe geam cu capul întors.

– Totul pare atât de lipsit de culoare aici, faţă de Orientul Îndepărtat.

– Ei bine, zise Olivia, înghiţind în sec, măcar e sfârşitul lui mai, luna ta preferată în Anglia.

– Da, încuviinţă el. Dar acum, după experienţa la tropice, realmente nu e mai nimic de văzut pe-aici.

Olivia nu putu să nu se simtă jignită şi şocată faţă de reacţia lui Harry. Ştia şi înţelegea că readaptarea avea să fie grea, dar ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era ca el să fie nostalgic după locurile în care trecuse prin iad.

– Ei bine, Wharton Park chiar *arată* frumos, replică ea sever.

Îşi continuară drumul în tăcere, şi Olivia bănui că, deşi Harry arăta normal, starea lui mintală nu era în mod clar la fel de sănătoasă. Poate că Wharton Park, casa pe care o iubise atât de mult, avea să îi provoace o reacţie emoţională. Se întări ca să-i accepte ciudăţeniile, acum înţelegând exact ce îi spusese Elsie despre Bill, anume că parcă era cu mintea „în altă parte"; era evident că şi Harry se comporta la fel.

Peste două ore, în timp ce treceau prin porţile de intrare, deschise, ale domeniului Wharton Park, Olivia îi aruncă o privire lui Harry ca să-i observe reacţia, dar nu reuşi să-i vadă faţa.

– Ei bine, am ajuns acasă, se forţă ea să-i spună pe un ton vesel.

Harry păru că se trezeşte, apoi o întrebă, aproape ca un gând poposit cu întârziere în minte:

– Apropo, ce fac mami şi tati?

Olivia era uimită cât de mult îi luase să-i adreseze întrebarea respectivă.

– Mama ta are o stare de sănătate excelentă. Dar tatăl tău, din păcate, nu a fost la fel de norocos. A suferit un atac de cord în urmă cu un an. Acum e ceva mai bine, continuă ea atentă la informațiile furnizate, dar nu poate lucra. Doctorii sunt de părere că stresul prea mare i-a îmbolnăvit inima. Iar mama ta insistă că, a-l avea permanent în casă, o stresează prea mult și pe ea! încercă Olivia să facă un spirit de glumă.

– Îmi pare rău pentru el! Harry se uită la Olivia, de data asta în ochii săi reflectându-se îngrijorarea. Era primul semn de emoție de când venise. Sper că nu e în pericol să moară, ce zici?

– Ei, nimeni nu poate ști când inima e afectată. În regulă, zise ea schimbând repede subiectul pe când se apropiau de casă. Te avertizez că toată lumea s-a adunat să te salute.

Opri automobilul și claxonă de trei ori. Imediat, ușa de la intrare se dădu de perete, și Adrienne alergă în jos, pe scări, să-l îmbrățișeze.

– Harry, *mon chéri*! Ai ajuns acasă!

Harry coborî din automobil și se îndreptă spre ea cu brațele larg deschise și o trase la piept, ținând-o strâns.

– Oh, Harry al meu! Ești întreg, ai ajuns cu bine acasă, șopti Adrienne cu capul lipit de umărul lui. Lasă-mă să te văd! Se dădu un pas înapoi și-l studie din cap până-n picioare. *Mon dieu!* Arăți mai sănătos și mai chipeș decât când ai plecat! Olivia, nu ți se pare?

Olivia, care nu se clintise de lângă Harry, încuviință din cap.

– La fel m-am gândit și eu când l-am văzut, zise ea.

– Mamă, sunt bine, serios! De fapt, n-am fost, se grăbi Harry să adauge, dar acum sunt.

Adrienne îi înconjură talia cu brațul și-l conduse în sus, pe scări, urmați de Olivia. Apoi, deschise ușa de la intrare, și acolo, pe două șiruri lungi, era aliniat întregul personal de la Wharton Park, formând un fel de gardă de onoare.

În timp ce intra în hol, Harry îl auzi pe Bill strigând:

– Trei salve de urale pentru master Harry! Hip hip...

– Hoorah!

– Hip hip...

– Hoorah!

– Hip hip...

– Hoorah!

Urmară un ropot de aplauze şi strigăte vesele de bun-venit. Harry merse de-a lungul şirului, dând mâna cu oamenii care-l băteau prietenos pe spate, în timp ce fetele făceau o mică reverenţă.

– Sunt atât de bucuros că aţi venit acasă, master Harry!

– Felicitări! Bill ne-a povestit cât de curajos aţi fost.

– Bucuros să vă văd în siguranţă acasă, domnule!

– Casa nu a mai fost aceeaşi în lipsa dumneavoastră, master Harry, zise doamna Jenks drăgăstos, din capătul şirului. Mâine-dimineaţă vă voi pregăti cea mai mare prăjeală mâncată vreodată la micul dejun.

În pofida hotărârii sale de a se ţine tare, Harry îşi simţi ochii umplându-i-se cu lacrimi la auzul atâtor urări de bun-venit, rostite din toată inima de acele feţe atât de familiare.

– Discurs! strigă cineva.

– Da, să vorbească! Adăugară cu toţii la unison.

– Master Harry, câteva cuvinte, dacă vreţi?

Harry se întoarse spre ei şi îşi drese vocea.

– Ei, ce-aş putea să vă spun? Nimic altceva decât că vă mulţumesc pentru primirea voastră călduroasă. Apreciez din toată inima şi sunt foarte bucuros să vă văd pe toţi. Şi vă mulţumesc pentru că aţi avut grijă de Wharton Park într-o perioadă când am trecut cu toţii prin cele mai grele încercări.

Explodă un alt ropot de aplauze. Apoi, Harry zări o siluetă gârbovită apropiindu-se ezitant de el. Îşi dădu seama, cu durere în inimă, că bătrânul zbârcit era chiar tatăl lui. Ca să-l scutească de ultimii paşi dureroşi, Harry fugi spre el cu mâna întinsă.

– Salut, tată! Cât de bucuros sunt că te văd!

Tatăl lui îi zâmbi.

– Şi eu la fel, bătrâne! Christopher îşi adună ultimele puteri ca să-şi tragă fiul la piept şi să-l bată uşor pe spate. Ai făcut o

treabă bună, fiule! Am văzut numele tău menţionat în rapoarte. Sunt mândru de tine.

Erau cele mai elogioase cuvinte auzite de Harry vreodată din gura tatălui său. Ceea ce îi aduse încă şi mai multe lacrimi în ochi.

– Pariez că şi tu eşti bucuros să fii acasă, ce zici? Am auzit că nenorociţii de niponi v-au făcut viaţa amară în Changi. Dar, în final, am reuşit să-i alungăm, nu-i aşa?

– Da, aşa e, tată, aşa e!

Adrienne veni alături de Harry.

– Şi, acum, Christopher, cred că Harry ar vrea să urce în camera lui, să se odihnească puţin după călătoria lui foarte lungă. Se întoarse spre lucrătorii de pe moşie. Puteţi pleca, şi sunt sigură că Harry va vorbi cu fiecare dintre voi mai târziu.

În timp ce oamenii se împrăştiau, Harry auzi o voce la ureche:

– Bucuros să vă văd acasă, domnule! Începusem să mă tem!

Era Bill. Îşi strânseră mâinile şi se bătură reciproc pe spate cu multă afecţiune.

– Parcă a trecut o veşnicie de când ne-am văzut ultima oară, nu-i aşa? murmură Harry.

– Chiar aşa, domnule. Şi mai trebuie să treacă ceva timp ca să vă obişnuiţi, dar sunt sigur că veţi reuşi.

– Vin să te văd mai târziu, în seră, Bill. Am ceva de discutat cu tine. Harry ştia că ambii părinţi şi Olivia îl puteau auzi, aşa că scurtă vorba. Aş zice, cam pe la cinci.

– În regulă, domnule. Voi fi acolo, şi trebuie să adaug, cu o ceaşcă de ceai bun cu lapte.

Bill se strâmbă, amândoi amintindu-şi de ceaiul negru pe care-l băuseră trei ani şi jumătate.

Harry o urmă pe Olivia în sus, pe scări şi de-a lungul holului, spre apartamentul lor. Totul arăta la fel ca atunci când plecase; de parcă timpul s-ar fi oprit în loc la Wharton Park.

Imediat ce Olivia închise uşa în spatele ei, Harry se întoarse spre ea.

– Cât de bolnav e tata? Mi se pare că a îmbătrânit cu douăzeci de ani.

Olivia oftă şi se aşeză pe taburetul de la capătul patului.

– Aşa cum ţi-am spus, a suferit un atac de cord sever. A fost norocos că a scăpat cu viaţă. Nu uita, Harry, că are şaizeci de ani, cu zece ani mai mult decât mama ta. Şi că slujba lui la Ministerul de Război a fost deosebit de stresantă pentru el.

– Arată... Harry clătină din cap... groaznic.

– A fost foarte bolnav. Dar doctorii ne-au dat asigurări că, atât timp cât o ia uşor şi nu are parte de alte şocuri, nu există motive ca starea lui să nu rămână stabilă.

– Înţeleg.

Harry arăta teribil de trist, aşa că Olivia se duse spre el şi îl cuprinse în braţe.

– Harry, îmi pare atât de rău! Sunt convinsă că a fost un mare şoc şi pentru tine. Noi n-am prea observat că îmbătrânea. Dar sunt sigură că venitul tău acasă îl va revigora. De-abia aşteaptă să-i povesteşti fiecare secundă din campania militară în Malaysia şi rolul tău în ea. În ultimele săptămâni n-a discutat decât despre asta.

Tăcut şi epuizat emoţional, Harry îşi lăsă capul pe umărul Oliviei. Rămaseră aşa un timp, apoi Olivia îi zise:

– Ce-ar fi să te odihneşti puţin? Doamna Jenks a decis să schimbe un obicei de când lumea, aşa că nu va servi prânzul până la unu şi jumătate, deci ai timp destul.

– Da, cred că asta voi face.

Simţea o nevoie stringentă de a rămâne singur, nu neapărat ca să doarmă, ci ca să-şi adune gândurile.

– Ştiu că toate ţi se par teribil de ciudate şi destul de copleşitoare; îmi închipui cum e, continuă Olivia. Elsie mi-a spus că Bill acceptă încă cu greu unele lucruri, chiar dacă e acasă de mai bine de trei luni. Îl sărută blând pe frunte. Iubitule, nu te voi deranja, doar vreau să ştii că sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

– Mulţumesc!

Olivia dădu înţelegătoare din cap.

– Şi, acum, odihneşte-te!

Ieşi din cameră, coborând scările, unde o aştepta Adrienne.

– Am cerut să ne servească cafeaua în bibliotecă. Vino, *chérie*, şi spune-mi ce crezi, cum arată.

Olivia o urmă în bibliotecă şi se aşeză.

– Ei bine? o privi curioasă Adrienne. Arată categoric bine, nu ţi se pare?

– Aşa e, o aprobă Olivia, dar, aşa cum mi-a povestit Elsie, se pare că deşi trupul lui a sosit acasă, mintea îi rătăceşte în altă parte. Cred că trebuie să avem răbdare, să nu avem prea multe aşteptări de la el.

– Noi toţi, accentuă Adrienne.

– Sigur, oftă Olivia. Ştiu asta. Dar sunt şi eu om, Adrienne, şi mi-aş fi dorit ca Harry să mă caute nerăbdător cu privirea, pe urmă să alerge pe pasarelă spre mine şi să mă ia bucuros în braţe. Unii dintre camarazii lui aşa au făcut.

– Ştii că nu-i stă în fire lui Harry să se poarte aşa, o alină Adrienne. Deşi a fost vădit şocat când şi-a văzut tatăl, *n'est ce pas*?

– Da, o aprobă Olivia.

Adrienne scutură din cap.

– Desigur, el ştie atât de puţine lucruri despre ce s-a întâmplat aici în ultimii patru ani şi ce va mai urma. Olivia, noi două am făcut tot ce ne-a stat în putinţă ca să administrăm această moşie, dar avem nevoie ca Harry să-şi asume responsabilităţile cât mai repede posibil. Adrienne îşi duse mâna la părul grizonant. *Alors!* Sunt decizii de luat, dar numai Christopher, sau Harry, în calitate de moştenitor al său, le poate lua. Şi nu vreau să-l necăjesc pe Christopher, fiindcă are sănătatea atât de şubredă.

– Ştiu, Adrienne! Măcar Harry este acasă, teafăr şi nevătămat.

– *Eh, oui.* Adrienne ridică ceaşca de cafea la gură. Sunt conştientă că trebuie să fim, pur şi simplu, recunoscători pentru asta.

Capitolul 42

Adrienne hotărî că era suficient de cald ca familia să ia prânzul afară, pe terasă. Christopher insistă ca Sable să aducă o sticlă de şampanie veche din beci pentru acea ocazie. Doamna Jenks se întrecu pe sine, făcând rost de somon, nu se ştie de unde, pe care i-l servi lui Harry cu sosul lui preferat Béarnaise, cartofi noi şi fasole verde, proaspătă, din grădină.

– Am fost avertizată că voi, băieţi, nu puteţi mânca nimic greu de digerat când ajungeţi acasă, zise doamna Jenks, cu obrajii împurpuraţi de plăcere când Harry o căută în bucătărie, după prânz, ca să-i mulţumească pentru festin.

Olivia, care se ţinea după el, îi propuse apoi o plimbare prin grădină.

Mergeau încet, Harry făcând din nou cunoştinţă cu tot ce-l înconjura. Chiar şi el trebuia să recunoască faptul că parcul arăta magnific, scăldat în lumina plăcută a unei după-amieze de mai.

– Aşadar, zici că aţi organizat aici un centru medical? se strădui Harry să lege o conversaţie cu ea.

– Da. Peste patruzeci de ofiţeri erau aduşi odată, îi explică Olivia, în timp ce păşeau pe poteca din jurul fântânii din care nu mai cursese apă după introducerea legii de economisire a apei pe timp de război. Bătrânul conac a fost tot timpul plin datorită şi fetelor din forţele terestre, deosebit de harnice.

Doamna Jenks a fost o binecuvântare: datorită experienţei sale de a găti pentru un mare număr de oaspeţi, totul a decurs bine.

– Şi unde au locuit mama şi tata? se interesă Harry.

– Oh, ne-am mutat în aripa de est pe toată perioada. După cum ştii, nu tocmai luxoasă, dar aveam un loc unde să punem capul jos. Tatăl tău spunea că urăşte acel loc. Obişnuia să-i mustruluiască pe ofiţeri că merg prin casă cu cizmele murdare. Dar, de fapt, cred că se bucura în sinea lui că erau acolo. La urma urmei, şi el se recupera după boală, şi în felul ăsta găsea tot timpul pe cineva dornic de conversaţie.

– Îmi pot imagina. Şi tu ai fost, evident, extrem de ocupată cât am fost plecat.

– Toţi am fost, zise Olivia cu modestie. Dar, iubitule, trebuie să te avertizez că această clădire are nevoie urgentă de reparaţii. Cu atâţia oameni găzduiţi aici, au apărut tot felul de stricăciuni. Cred că ai ales momentul perfect ca să vii acasă. Înainte, locul arăta destul de posomorât, plin de paturi de spital şi echipament medical.

– Totuşi, un loc foarte bun ca flăcăii să-şi refacă sănătatea.

– Da, obişnuiau să stea pe terasă, când vremea era suficient de bună. Sigur că unii n-au rămas în viaţă, oftă Olivia. Mă gândesc mai cu seamă la un băiat, bietul de el avea un glonţ pătruns în cap şi orbise. Îi citeam cât de des puteam. Pe urmă, într-o seară, pe când îi citeam ceva, a murit aşa, subit, chiar în faţa mea. Vocea Oliviei se frânse de emoţie. Doctorii spuneau că, probabil, glonţul migrase, şi asta a fost cauza decesului.

– Doamne, teribil pentru tine! exclamă Harry, simţindu-se vinovat.

Nu-i trecuse prin cap că Olivia, sau mama, sau tatăl său suferiseră în timpul războiului. Se gândise la ei ca fiind în siguranţă acasă, între zidurile solide ale Wharton Park. Dar, acum, îi era clar, din ceea ce îi spuseseră la prânz, că se confruntaseră şi ei cu multe necazuri.

– A căzut vreo bombă prin apropiere? o mai întrebă el.

– Câteva la Norwich, dar, slavă Domnului, aici am scăpat neatinşi.

– Şi vreo pierdere în rândul personalului?

– Da, răspunse Olivia, sumbru. În total, nouă tineri. Îţi voi da o listă cu numele lor, şi poate că le vei vizita familiile. Şi domnul Combe a călcat pe o mină pe plaja din Weybourne acum câteva săptămâni. Îţi poţi imagina că doamna Combe a fost devastată.

– Da. Biata doamnă Combe! Ce dezastru! Deci, acum nu mai avem administrator?

– Nu, te-am aşteptat pe tine să vii acasă, să alegi un înlocuitor. Şi... Olivia îşi muşcă buzele. Îţi aduci aminte de Venetia?

Harry zâmbi.

– Cum aş putea s-o uit? Aşa un character!

– Da, absolut gata de orice şi probabil că de aceea a sfârşit, trecând în Franţa ca să culeagă informaţii pentru nu ştiu ce organizaţie secretă. Oricum, a dispărut acum trei ani, şi de-abia acum am aflat ce-a păţit. Olivia ezită înainte să adauge: A fost capturată la Paris, torturată şi pe urmă ucisă de nazişti.

– Olivia, îmi pare teribil de rău! Ştiu cât de mult o îndrăgeai, îi zise Harry aproape şoptit.

Olivia făcea sforţări să-şi reţină lacrimile.

– Mulţumesc. Sunt doar foarte bucuroasă că, în final, războiul s-a terminat. Poate că viaţa va reveni cât mai repede la normal. Acum, îşi drese ea vocea, apucându-l pe Harry de braţ, îţi voi arăta grădina de legume. Este aproape singurul lucru care-a înflorit şi s-a dezvoltat cât ai fost tu plecat.

Deschise portiţa din zid, şi Harry zări răzoare peste răzoare de legume bine îngrijite. Era de trei ori mai mare decât atunci când plecase el.

– Olivia, arată impresionant! Nu-i venea să adauge, „iubito". Cum de te-ai descurcat fără Bill?

– Nici nu ştiu, zâmbi ea. Trebuie să te descurci. Jack a făcut tot ce-a putut şi graţie acestui fapt am fost în stare să le asigurăm pacienţilor alimente sănătoase.

Harry se uită spre sera din colţul grădinii, pe acoperişul căreia străluceau razele de soare. Se îndreptă spre ea.

– Din păcate, sera n-a dus-o prea bine. Toate florile au fost scoase din ea şi au fost plantate roşii în loc. Bill a muncit din greu după ce s-a întors acasă, plantând alte flori noi şi, acum, sera revine încet la Gloria apusă. Cred că asta îl mai alină întru câtva.

– Intrăm?

Harry îi făcu semn spre uşă.

– Sigur, dacă vrei, zise Olivia.

Harry împinse uşa şi o mireasmă puternică îi asaltă nările, readucându-i în minte un singur gând: Lidia.

Preţ de-o secundă, se simţi ameţit şi se clătină uşor.

– Harry, te simţi bine?

Olivia se duse spre el neliniştită.

El o împinse brusc.

– Nu! zise aspru, regretând imediat gestul. Îmi pare rău... eu... Vocea i se stinse gâtuită şi făcu câţiva paşi printre rândurile de flori. Se opri surprins în faţa unei tipsii cu orhidee. Nu-mi amintesc ca acestea să fi fost aici.

Tulburată de gestul brutal al lui Harry, Olivia răspunse cu multă precauţie.

– Nu, Bill le-a adus acasă când a venit. Sunt uimită că au supravieţuit călătoriei, dar se pare că Bill le-a îngrijit atent şi, de când le-a pus aici, înfloresc tot timpul.

– Bill a avut întotdeauna o afinitate înnăscută pentru plante, şi trebuie să spun că orhideele sunt incredibil de frumoase. Harry se opri să inhaleze parfumul, permiţându-şi să se lase acaparat câteva secunde de amintirea Lidiei. Apoi îşi reveni. Cresc absolut peste tot în Orientul Îndepărtat, mai ales în Thailanda.

– Aşa mi-a spus şi Bill, zise Olivia, în timp ce amândoi ieşeau din seră şi se îndreptau spre casă. În pofida încercărilor îngrozitoare prin care amândoi aţi trecut acolo, el zice că este o parte frumoasă a lumii.

– Oh, da, mormăi Harry, are dreptate.

După cina din seara aceea, Harry se urcă în pat alături de Olivia. Şi, împotriva propriei dorinţe, o luă în braţe şi făcu

dragoste cu ea. Dar trupul ei era complet altfel: cu mult mai rotund şi mai plin decât cel al Lidiei, pielea ei de un alb uimitor, nefamiliar şi, cel mai rău dintre toate, mirosea cu totul diferit. Totuşi, închizând ochii şi îngăduind frustrării să-i alimenteze pasiunea, în timp ce făcea dragoste cu soţia lui, reuşi să revină pentru scurt timp în Thailanda şi la Lidia.

După aceea, se prăbuşi alături de ea, simţindu-se vinovat şi cerându-şi scuze.

– Îmi pare teribil de rău, sper că nu te-am rănit. Mi-am cam ieşit din mână, o minţi el.

– Nu, Harry.

Olivia luase abordarea lui violentă drept pasiune şi era uimită şi recunoscătoare.

– Bun. O sărută pe obraz şi, dezgustat de comportarea lui, se dădu jos din pat. Astă-seară voi dormi în dressing. Sunt teribil de agitat şi adesea am coşmaruri. Nu vreau să te deranjez. Noapte bună, Olivia!

– Noapte bună! Olivia îi suflă de pe degete o sărutare, în timp ce el traversa dormitorul. Te iubesc, şopti ea, când uşa se închise după el.

Harry se făcu că n-o aude şi intră în dressingul lui. Se aşeză pe patul îngust, îşi prinse capul în mâini şi plânse în tăcere.

De dimineaţă, Harry traversă parcul, mergând spre seră, căci în ziua precedentă nu putuse să se strecoare şi să se întâlnească cu Bill, aşa cum plănuise. Bill îşi îngrijea orhideele în capătul celălalt al serei, şi radioul Bakelite umplea aerul cu muzică clasică calmantă.

Zâmbi când îl văzu pe Harry.

– Bună ziua, domnule! Cum a fost prima noapte acasă?

– În regulă. Harry trase uşa serei după el. Îmi pare rău că n-am venit să bem ceaşca de ceai, îşi ceru el scuze.

– Nici nu mă aşteptam, în împrejurările date. Ştiu cum trag toţi de tine când de-abia ai ajuns acasă.

– Da. Harry trebuia să abordeze urgent subiectul. Bill, ai primit cumva vreo scrisoare pentru mine pe adresa ta?

Bill scutură surprins capul.

– Nu. Ar fi trebuit?

Harry se apropie de el şi se aşează pe taburetul mic din capătul serei.

– Bill, chestia e că... Harry îşi trecu mâna prin păr, neştiind cum să înceapă. Pot avea încredere în tine?

– Pe viaţa mea, domnule, aşa cum bine ştiţi.

– Exact. Şi dacă-ţi spun că ceea ce s-a întâmplat după ce-am ieşit din Changi *este* o chestiune de viaţă şi de moarte pentru mine, zise Harry emfatic. Bill, am nevoie de ajutorul tău, dar cred că îţi cer prea mult.

– Domnule, ştiţi că puteţi conta pe mine.

– Mă cam tem că ceea ce îţi voi spune te va şoca.

Bill continua să-şi ude calm plantele.

– După tot ce-am trăit împreună, în ultimii patru ani, mă îndoiesc că m-ar mai putea şoca ceva. Aşa că daţi-i drumul, ascult!

– Bine, atunci!

Harry îşi adună curajul şi depănă povestea de-a fir a păr. Îi spuse lui Bill cum ajunsese în Thailanda, despre cântatul la pian în barul Bamboo şi, în final, despre fata de care se îndrăgostise iremediabil.

– Bill, pur şi simplu nu pot trăi fără ea, încheie el, uşurat că pronunţase cuvintele cu voce tare. Vreau să renunţ la viaţa mea de-aici şi să mă întorc cât de repede posibil la Bangkok. Oricum, n-am prea avut niciodată stofă de lord şi de stăpân de moşie. Şi, până una-alta, i-am dat Lidiei adresa ta, astfel ca să-mi poată scrie fără să ştie Olivia.

Rămas fără suflare de emoţie, se uită în sus, la Bill, care continua să-şi îngrijească florile.

– Presupun că te gândeşti că sunt un nenorocit care îşi trădează soţia şi familia.

– Nu gândesc deloc aşa, domnule. Cred că v-aţi îndrăgostit. Nu e vina dumneavoastră că ea trăieşte la celălalt capăt al lumii. După cum ştiţi – Bill îi întâlni privirea lui Harry –, Elsie a mea

m-a făcut să îndur toate chinurile cât am fost închis în Changi. Şi, dacă ea ar trăi la celălalt capăt al lumii, m-aş duce după ea.

– Ai face-o?

– Da. Acestea fiind zise, eu nu sunt însurat cu o altă femeie, plus toată povara responsabilităţilor pe care le aveţi. Bill se scărpină în cap. Socotesc că vestea ar fi un şoc incredibil pentru familia dumneavoastră. Mai ales că Domnia Sa lordul e atât de bolnav. Cu toţii au numărat zilele până aţi ajuns acasă, astfel ca să vă ocupaţi de administrarea domeniului. Nici nu ştiu ce se vor face dacă plecaţi, domnule, chiar nu ştiu.

– Nu-mi mai spune tot timpul „domnule", te rog, îi zise Harry iritat. Când eram numai noi doi, Harry era în regulă. Imediat îşi lăsă capul în jos. Bill, îmi pare teribil de rău că te-am repezit. Doar că am presimţiri rele, după cum îţi poţi imagina.

– Aşa e, încuviinţă Bill din cap şi oftă. N-aş vrea să fiu în locul dumitale, asta-i sigur. Oricum, în ceea ce mă priveşte, n-am nici o problemă cu scrisorile de care ai pomenit. Deşi trebuie să o pun şi pe Elsie la curent, dacă sosesc acasă la noi.

Pe Harry îl îngrozi gândul. Ştia cât de apropiate erau Elsie şi Olivia.

– Pot avea încredere că nu-i va spune nimic soţiei mele?

Bill încuviinţă din cap.

– Da, dacă îi cer eu, mă ascultă. Nu ştiu pe altcineva să păstreze mai bine secretele ca ea.

– Dar, sigur, o va pune într-o situaţie delicată?

– Aş zice că da, dar nu-i nimic de făcut acum, nu? Şi dacă nu te deranjează că-ţi spun asta, nu mi-ar plăcea ca ea să vadă sosind nişte scrisori dintr-o parte a lumii unde mi-am petrecut ultimii patru ani şi să creadă că m-am pricopsit cu vreo iubită. Şi că noi doi suntem complici la cine ştie ce.

– Nu, îl aprobă Harry. Ei bine, oftă el, învoindu-se, dacă Elsie trebuie să ştie, va şti. Eu sper că nu peste mult timp îi voi anunţa pe părinţi şi pe Olivia despre planurile mele. În ultimele douăzeci şi patru de ore am simţit că plesnesc dacă nu o fac.

Bill fluieră.

– Cum ziceam, nu te invidiez, chiar deloc. Probabil că merită tot efortul fata asta.

Harry se ridică şi zâmbi uşor.

– Da, Bill, da. Ei, acum, cred că trebuie să plec. Voi veni să-ţi aduc o scrisoare pentru Lidia şi câţiva bani ca să o pui la poştă. Cred că cel mai bine e să aduci scrisorile ei aici şi să le laşi sub tipsia cu orhidee de colo, îi făcu Harry semn spre colţul serei.

– Dacă aşa spui, încuviinţă Bill din cap, în semn de înţelegere.

– Foarte bine. Bill, îţi mulţumesc! Încă o dată, mi-ai sărit în ajutor.

Harry se întoarse să se îndrepte spre uşă.

– Dacă pot spune şi eu ceva... se aventură Bill, şi Harry se uită la el.

– Sigur, Bill. Doar ştii cât de mult îţi apreciez părerea. Deşi nimic pe lume n-ar putea să mă facă să-mi schimb decizia.

– Nici nu încerc să fac asta. Văd că n-ar avea nici un rost. Sentimentele ţi se citesc pe faţă, zise Bill încet.

– Bine. Atunci dă-i bătaie!

– Voiam doar să spun că mi-a luat ceva timp până m-am reobişnuit cu locul ăsta. Sigur că gândul la casă m-a făcut să îndur toate prin câte am trecut. Dar, de când m-am întors, Bill încercă să-şi găsească cuvintele potrivite, mi se pare stupid, ştiu, îmi lipsesc anumite lucruri din viaţa aia ciudată pe care am dus-o acolo. Şi, mai mult decât orice, duc dorul locului în sine: căldura, parfumul florilor care creşteau peste tot, vegetaţia luxuriantă... şi cerul atât de albastru de deasupra, desăvârşind priveliştea.

Ambii au rămas tăcuţi o vreme, pierduţi în trecut.

În final, Harry îl privi pe Bill şi îi zâmbi cu amărăciune.

– Şi mie-mi lipsesc toate astea, dar nu ăsta-i motivul pentru care vreau să mă întorc. Mi-aş dori ca totul să fie atât de simplu, adăugă el cu un oftat şi ieşi din seră.

După ce Harry plecă, Bill continuă să-şi ude florile, gândindu-se la ce-i spusese Harry şi la felul în care să-i dea vestea lui Elsie. Ştia că ea o adora pe Olivia şi nu avea să-i fie uşor la

gândul că în felul acesta o trăda. Şi, bineînţeles, dacă Harry avea să facă întocmai precum zisese, Bill nu avea idee ce avea să se întâmple cu toţi ai casei, precum şi cu domeniul.

În seara aceea, o informă pe Elsie că trebuia să ţină un secret.

– Sigur, îţi promit că nu voi spune nimănui, dacă tu mi-o ceri, replică ea, cercetându-i faţa îngrijorată. Bill, ce e? Spune odată despre ce-i vorba!

Când Bill îi explică toată situaţia, Elsie păli şi rămase nemişcată, cu o expresie şocată întipărită pe faţă. În cele din urmă, reuşi să vorbească.

– Nu crezi că o va face cu adevărat, ce zici?

– Ba da, încuviinţă Bill din cap. Sunt sigur că o va face.

– Dar asta înseamnă că distruge domeniul. Şi pe noi toţi, adăugă ea, necruţător. Cine îl va administra, dacă pleacă master Harry? Nu mai e nimeni altcineva, şi ştiu de la domnişoara Olivia că nu stăm pe roze. Ferma trebuie reaprovizionată, utilajele sunt vechi, şi conacul are nevoie de tot felul de reparaţii.

– Ei bine, master Harry zice că îi va sugera lordului Crawford ca domeniul să-i fie cedat unui văr, cam de-o vârstă cu Harry.

– Nu va fi posibil. Se referă la vărul lui, Hugo, dar a fost ucis în Africa de Nord, acum un an jumate. Elsie scutură din cap. Nu mai e nimeni altcineva.

– Vasăzică, aşa! Bill sorbi din ceai. Presupun că nimeni nu l-a pus la curent cu asta pe master Harry?

– Nu. Ei bine, nu e genul de conversaţie pe care s-o porţi în prima zi acasă. Deşi, din ce spune domnişoara Olivia, Harry n-a fost apropiat de vărul lui, aşa că probabil nici nu s-a gândit să întrebe de el. Nu poţi şti niciodată, se lumină Elsie la faţă întru câtva, vestea s-ar putea să-l facă să se răzgândească. Sigur că nu-şi va lăsa tatăl muribund şi pe mama lui să se ocupe singuri de Wharton Park, nu? Fiindcă, desigur, Olivia n-o să rămână aici când va auzi asta. Elsie îşi încleştă mâinile disperată. După toţi anii ăştia, cât l-a aşteptat, şi el o trădează în felul ăsta!

Bill oftă.

– Iubito, sigur nu e treaba noastră, şi...

– Ba este, Bill! Elsie era furioasă acum. Fiindcă nebunul ăla de stăpân a *făcut* să fie a noastră când ţi-a spus ce ţi-a spus.

– Da. Ai dreptate. E o treabă de-a dreptul împuţită, dar ce pot să fac? o întrebă Bill.

– Ai fi putut să-i spui că nu eşti de acord, îşi pierdu Elsie răbdarea.

– Elsie, vino-ţi în fire, ştii că nici unul dintre noi nu putem refuza să facem ceea ce ne cere un membru al familiei Crawford. Ne câştigăm traiul aici datorită lor.

– Bill, aş zice că asta depăşeşte orice îndatorire a noastră. Mi-e greaţă, asta simt! Nu ştiu cum voi putea să dau ochii, mâine, cu domnişoara Olivia.

– Iubito, îmi pare rău!

Bill se apropie să o îmbrăţişeze pe Elsie, dar ea îl respinse.

– Bill, fă ce vrei, dă-i scrisorile. Cât despre mine, nu vreau să am nici un rol în povestea asta şi nici nu vreau să mai aud o vorbă despre ea.

Se ridică de la masă, aruncă ceştile în chiuvetă şi ieşi în grădină, trântind uşa după ea.

Capitolul 43

Harry află despre dispariţia vărului Hugo în aceeaşi zi, la prânz. Tatăl său îi dădu vestea în obişnuita lui manieră rece şi, deşi Harry încercă să ascundă faptul că era şocat, Adrienne remarcă imediat schimbarea. Întinse mâna peste masă şi o bătu afectuos pe a lui.

– Harry, îmi pare rău! Îl îndrăgeai. Dar mai e şi o veste bună, îl alină ea. Soţia lui Hugo, Christiana, a rămas însărcinată înainte ca el să plece în Africa. Are un băieţel drăguţ; îl cheamă Charles, după bunicul lui. Vezi? Viaţa merge înainte.

– Ce vârstă are copilul? întrebă Harry.

– Aproape doi ani acum.

Inima lui Harry se strânse. Un ţânc nu putea să administreze ditamai domeniul Wharton Park.

Christopher căscă cu poftă, şi Adrienne se ridică imediat şi se duse lângă el.

– Dragul meu, acum trebuie să te odihneşti.

– Câtă tevatură! Ce mai tevatură! se plângea el, în timp ce Adrienne îl ajuta să se ridice şi-l conducea spre uşă.

– După ce îl instalez pe tatăl tău în dormitor, vom servi toţi trei cafeaua pe terasă, *oui*? Avem parte din nou de o zi atât de frumoasă.

– De fapt, zise Olivia, eu trebuie să mă duc la Cromer. Am de pus la punct nişte documente ca să închid dosarul privind

ajutoarele din Forţele terestre. Nu poţi încheia un război fără ceva birocraţie, nu-i aşa? Harry, ai nevoie de ceva?

Harry scutură din cap.

– Nu, Olivia, îţi mulţumesc!

– Apropo, adăugă ea, un anume maior Chalmers a telefonat de dimineaţă. Se interesa dacă ai ajuns cu bine acasă şi cum e starea ta de sănătate. I-am spus că-l vei suna tu. Am notat numărul.

– În regulă. Harry trase aer în piept. Cred că va trebui să mă prezint curând la raport.

– Ei bine, cred că mama ta vrea să discute ceva cu tine. Olivia îl sărută pe creştet, trecând pe lângă el. Îţi poţi imagina, sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le afli.

Adrienne i se alătură peste câteva minute pe terasă, la cafea. Harry se gândi că era cazul să pună punctul pe i cât mai repede posibil.

– Mamă, cât de bolnav e tata?

– *Chéri*, cred că vezi cu ochii tăi cât este de fragil, răspunse repede Adrienne, dându-i ceaşca cu cafea.

– Şi care e pronosticul? Olivia mi-a spus că, dacă are grijă, o mai duce câţiva ani, dar...

Adrienne luă o gură de cafea.

– Harry, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun verde-n faţă la o zi după revenirea ta acasă, dar trebuie să ştii adevărul. Oftă şi îl apucă de mână. Tatăl tău e pe moarte. În urmă cu nici două luni a suferit un atac cerebral care i-a afectat partea stângă. De aceea se deplasează atât de greu. Ochii ei se umplură de lacrimi. Oh, Harry scumpule, îmi cer iertare că trebuie să-ţi spun asta atât de curând, dar mai avem foarte puţin timp. El poate să ne părăsească în orice moment şi, înainte ca asta să se întâmple, ca moştenitor al lui, trebuie să porţi o discuţie cu el, ca să te pună la curent cu tot ce ţine de administrarea domeniului.

– Deci, aşa!

Harry ridică ceaşca spre buze, luptându-se să-şi controleze mâna care-i tremura.

– Eu şi Olivia am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, dar toate documentele şi finanţele... tatăl tău a fost cel care s-a ocupat întotdeauna de ele. Şi acum multe chestiuni trebuie neapărat rezolvate, *mais* – Adrienne oftă – mai sunt foarte puţini bani rămaşi în conturi. În ultimele câteva luni, eu şi Olivia a trebuit să facem rost de bani pentru salariile angajaţilor, aşa că ştiu cât de prost stau lucrurile. *Mon dieu*, Harry, situaţia n-ar putea să fie mai rea de atât.

Harry încuviinţă din cap. Îşi drese vocea şi o întrebă:

– Dar cum pot eu să mă ocup de domeniu? Trebuie să mă întorc în armată în orice zi de acum înainte.

– *Non*, Harry, zise Adrienne cu fermitate. S-a terminat cu armata pentru tine. E nevoie de tine aici, să repui domeniul pe picioare. Avem o sută de lucrători a căror viaţă depinde de tine. Aşa că ai fost lăsat la vatră. Tatăl tău s-a ocupat de asta. Şi sunt sigură că vei fi bucuros, *n'est-ce pas*?

Pradă disperării, Harry nu simţea bucurie pentru nimic. Şi îi displăcea modul în care erau luate decizii în numele lui. După vitregiile prizonieratului, tocmai începuse să le ia el însuşi. Dădu să spună ceva, dar, realizând că orice vorbă rostită ar fi părut plină de furie şi amărăciune, se abţinu.

Adrienne cercetă faţa trasă a fiului ei, rămas tăcut de cealaltă parte a mesei, cu ochii pierduţi în depărtare, încărcaţi de suferinţă.

– *Chéri*, înţeleg cum trebuie că te simţi când, de-abia revenit acasă, afli că tatăl tău este grav bolnav. Cel puţin, beneficiezi de avantajul de a petrece ceva timp cu el înainte să moară. Şi, Harry, îl alină Adrienne, eu şi Olivia te vom ajuta să te descurci cu toate sarcinile care te aşteapă. Cea mai bună decizie pe care ai luat-o vreodată a fost să te însori cu ea. Nu am decât cuvinte de laudă la adresa ei, a fost cu adevărat *magnifique* şi chiar nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără ea aici, atât eu, cât şi Wharton Park.

Cea mai bună decizie pe care tu *ai luat-o vreodată, mamă*, gândi Harry cu amărăciune.

Sări în picioare, incapabil să mai stea alături de ea.

– Mamă, îmi cer iertare! A fost un şoc destul de mare şi am nevoie să stau un timp singur. Mă duc să fac o plimbare.

– Desigur. *Je suis desolée, chéri*, strigă ea după el, în timp ce Harry fugea în jos pe scări, cât mai departe de ea.

Harry mergea cu paşi repezi, suflând din greu. Ieşi din grădina mamei lui, perfectă şi încărcată şi îşi continuă drumul până ajunse în câmp deschis, unde porumbul îşi clătina nepăsător vârfurile verzi.

Se aruncă la pământ şi scoase un strigăt de chin şi frustrare, bătând pământul cu pumnii ca un copil şi strigând numele Lidiei, ca să se audă până la cer. Apoi, plânse incontrolabil de dorul fetei pe care ştia că avea să o iubească veşnic şi al viitorului pe care plănuise să-l trăiască alături de ea.

În cele din urmă, Harry se întinse pe spate şi rămase cu ochii pironiţi la cerul lipsit de nori.

Mai putea încă să plece *acum...* pur şi simplu, să-şi ia lumea-n cap... să fugă...

Îşi clătină disperat capul. Dar cum ar fi putut s-o facă? Tatăl lui era pe moarte. Din ce-i spuseseră mama şi Olivia, Harry ştia că şocul dispariţiei lui ar putea grăbi moartea bătrânului.

– Of, Doamne! Of, Doamne! strigă Harry cu vocea sugrumată de emoţie.

Era prins într-o capcană fără de scăpare. Sau, cel puţin, până la moartea tatălui său.

Şi apoi?

Avea el inima să-şi lase mama îndoliată, singură la cârma domeniului? Fiindcă, nu încăpea îndoială, Olivia n-ar mai sta, dacă soţul ei ar părăsi-o. Categoric, Adrienne nu avea să se descurce. Prin urmare, plecarea lui n-ar însemna numai ruinarea domeniului Wharton Park, dar şi a vieţii multor lucrători loiali, al căror viitor depindea de el.

Harry scrută cerul în căutarea unei idei salvatoare. Domeniul putea fi vândut, de ce nu. Dar, în această perioadă postbelică, cine dispunea de suficienţi bani ca să-l cumpere? Şi, în afară de asta, nu numai că i-ar zdrobi inima mamei sale, dar

Harry ştia că ea avea să se lupte cu cu toate puterile ca să păstreze domeniul. Doar îşi aşternuse întreaga viaţă pe altarul lui.

Singura variantă era s-o aducă pe Lidia acolo.

Dar cum putea s-o facă? Cum putea să divorţeze de Olivia, după tot ce făcuse ea, având grijă atât de părinţii lui, cât şi de Wharton Park? Putea el, pur şi simplu, să anunţe că aducea o tânără din Thailanda, de la capătul pământului, ca să-i ia locul Oliviei?

Harry oftă, ştiind că era o absurditate. Lidia avea multe calităţi, dar chiar şi-o imagina cu greu în rolul de stăpână a unui domeniu ca acela. În plus, frigul ar ucide-o. Floarea lui de seră s-ar ofili şi ar muri.

Harry zăcu acolo ore în şir, urmărind lăsarea întunericului şi, odată cu el, spulberarea tuturor speranţelor sale. Soarta conspirase ca să-i zădărnicească planurile.

Nu putea părăsi Wharton Park. Nici măcar pentru Lidia.

Dar cum avea să îi spună asta? Cum să-i scrie, ca să-i dea vestea că tot ce-i promisese erau vorbe-n vânt?

Harry se ridică neconsolat, traversă câmpul şi intră înapoi în parc. Decise ca, deocamdată, să-i spună Lidiei doar că tatăl lui e bolnav şi că trebuia să amâne întoarcerea lui la Bangkok. O decizie definitivă, corectă, aceea de a o elibera de îndată, astfel ca ea să-şi poată clădi o viaţă fără el, îl depăşea în momentul de faţă.

Merse spre seră şi împinse uşa. Nu era nimeni acolo; Bill îşi încheiase ziua de muncă. Harry simţi o strângere de inimă, respirând parfumul care-i amintea de Lidia. Merse printre plante, până ajunse la orhidee. Ridică tipsia şi găsi un plic, umed de la ghivecele de pe el. Inima îi bătea cu putere când deschise plicul.

Disperarea îl sugrumă, când văzu scrisul cu litere micuţe, frumos aliniate, al Lidiei.

Dragul meu Harry,

Am primit scrisoarea ta de pe vapor, Ka, *şi m-ai făcut foarte fericită. Şi eu îţi duc dorul şi de-abia aştept să te întorci. Când sunt tristă, mă gândesc la viitorul nostru împreună. Şi, pe urmă,*

sunt fericită. Port în fiecare zi inelul de la tine şi ştiu că este simbolul iubirii tale şi că într-o zi noi doi ne vom căsători în faţa ambilor noştri Dumnezei.

Totul este bine aici, la hotel. Am primit lenjerie şi perne noi pentru toate camerele şi am mai scăpat de întreruperea curentului. Acum avem mulţi oaspeţi noi, aşa că madame foarte fericită.

Toţi prietenii tăi de aici îţi transmit cele mai calde urări şi toţi spun cât de mult le lipseşte cântatul tău la pian în barul Bamboo.

Te rog să mă ierţi pentru că scriu prost în engleză. Încă învăţ şi sper să se îmbunătăţească. A ta pentru eternitate, Harry, Ka, *a ta*

Floare de seră

XXX

– Oh, dragostea mea, dragostea mea..., gemu Harry, strângând scrisoarea la piept. Cum pot trăi aşa? Cum pot trăi fără tine?

Se prăbuşi pe taburet şi reciti scrisoarea, gândindu-se că ar fi preferat să moară decât să trăiască astfel. În acel moment, auzi paşi şi uşa se deschise în celălalt capăt al serei. Văzând că era Olivia, băgă repede scrisoarea în buzunarul pantalonilor şi se ridică.

Ea veni spre el, plină de îngrijorare.

– Scumpule, te-am căutat peste tot! Mama ta a spus că ai fugit după prânz şi nu te-a mai văzut de atunci.

– Nu. Aveam nevoie... de ceva timp, oferi el o explicaţie neplauzibilă.

– Harry, îmi pare atât de rău! Cred că mama ta ţi-a spus adevărul despre tatăl tău.

– Da.

Harry era bucuros să folosească asta drept scuză pentru ochii lui congestionaţi de plâns şi pentru disperarea zugrăvită pe faţa lui.

Ea îşi deschise cu precauţie braţele spre el.

– Pot să te îmbrăţişez?

Harry nu o evită. Simţea nevoia să fie alinat de o altă fiinţă. Plânse ca un copil pe umărul ei. Ea îl liniştea cu blândeţe, asigurându-l că avea să-i fie alături, că îl iubea mult şi avea să îl ajute atât cât avea nevoie.

Harry era pierdut în disperarea lui, simţind cum durerea îi străpunge sufletul.

– Trebuie să-mi iau la revedere, mormăi el. Cum voi putea suporta? Cum voi putea suporta?

– Ştiu, îl alină Olivia, dorind să-i împărtăşească suferinţa. Oh, iubitul meu, ştiu!

La Changi, Harry se obişnuise pur şi simplu să supravieţuiască, ceea ce făcu şi în următoarele săptămâni. Îşi petrecea dimineţile cu tatăl său, în biroul care avea să fie curând al lui, discutând toate aspectele legate de uriaşa responsabilitate a administrării domeniului Wharton Park. Tată şi fiu, îşi petrecură mai mult timp împreună decât o făcuseră vreodată. Dar împărtăşeau şi amărăciunea de a şti adevăratul motiv pentru asta.

Harry conştientiză faptul că nu apreciase niciodată complexitatea rolului îndeplinit de tatăl său. În timp ce afla implicaţiile acestuia, admiraţia lui sporea pe măsură.

– Regula de aur, chiar dacă ai personal suficient, care să se ocupe de lucruri precum contabilitatea şi ferma, este să deţii controlul. Trebuie să verifici registrele şi să dai o raită călare, în fiecare săptămână, ca să vezi totul cu ochii tăi. Fiule, înţelegi ce vreau să-ţi spun?

– Da, tată, răspundea Harry, buimăcit de cifrele interminabile din registrul de sub ochii lui.

Matematica nu fusese niciodată un atu pentru el.

– Trebuie să te implici personal şi să te asiguri că toţi lucrătorii de pe domeniu ştiu asta. Străbunicul tău aproape a pierdut acest conac, fiind mult mai interesat de doamne şi de propria vestimentaţie decât de ceea ce trebuia să facă. Oamenii s-au răsculat. Nu uita, o căpetenie bună conduce trupele mergând în frunte, şi anii de armată te-au învăţat bine acest lucru. Sunt

mândru de tine, fiule, încuviinţă el din cap, cu emfază, de parcă dorea să recupereze toţi anii în care nu-i spusese asta.

Aşa că, după-amiaza, Harry lua un cal şi bătea domeniul. Învăţă ce culturi trebuiau semănate pentru recolta de anul următor şi ce maşini agricole trebuiau înlocuite. Număra vitele şi porcii şi-i vizita pe arendaşi, observând că unii, pe furiş, îşi extinseseră terenurile dincolo de hotarele consemnate în documente.

Harry îl desemnă pe Jim, fiul domnului Combe, noul său administrator. Flăcăul crescuse pe domeniu şi-l văzuse pe taică-său cum îşi făcea treaba. Jim nu avea prea multă experienţă, dar era tânăr, isteţ şi bucuros că i se oferea acea şansă. Urmând sfatul tatălui său, Harry considera că cel mai important lucru era să găsească pe cineva în care să aibă încredere deplină.

Noaptea târziu, Harry studia conturile. Se putea concentra pe ceva şi avea un motiv să nu se ducă în dormitor înainte ca Olivia să adoarmă. Îşi dădu seama foarte repede că finanţele domeniului stăteau cu mult mai rău decât îşi imaginase mama lui.

La sfârşitul verii, Harry ştia fiecare hectar al domeniului, câte venituri urma să încaseze în urma vânzării recoltelor şi a vitelor rămase şi ce cheltuieli trebuia să facă pentru înlocuirea utilajelor şi pentru reaprovizionare. Olivia îi atrăsese atenţia că unele dintre casele fermierilor aveau nevoie urgentă de reparaţii, dar asta mai putea aştepta. Aveau nevoie de câteva mii de lire numai pentru restaurarea conacului.

Harry calculase că era necesar un împrumut de zece mii de lire ca să înceapă să repună domeniul pe picioare. În următorii doi ani nu avea să apară nici un fel de profit ca să poată returna creditul. Era o problemă pe termen lung...

Oftă şi aruncă o privire spre ceasul bunicului, care ticăia liniştit într-un colţ al biroului. Era două şi jumătate dimineaţa. Se gândi atunci, ca în fiecare noapte, la Lidia şi unde putea fi ea acum. La Bangkok era deja dimineaţă. Lidia se afla probabil la recepţie, zâmbind şi fermecându-i pe noii oaspeţi...

Şi visând să-l revadă pe Harry.

Scoase un blocnotes din sertarul biroului şi, aşa cum făcea în fiecare noapte, aşternu câteva rânduri pline de iubire. Introduse foile într-un plic, gata să i-l dea lui Bill de dimineaţă. Încetase să mai vorbească despre viitor, ca să nu o mai tortureze cu o situaţie ce nu avea şanse să devină realitate, mărturisindu-i în schimb cât de mult o iubea şi cât îi ducea dorul.

Scrisorile ei soseau sporadic, dar el le căuta în fiecare zi sub orhideele din seră.

Harry stinse lampa de birou cu un oftat şi se îndreptă spre uşă. Avea sentimentul că primise o sentinţă pe viaţă în Changi; şi, acum, i se părea că trebuia să o mai îndure încă o dată, acolo, pe domeniul Wharton Park.

Capitolul 44

Pe când vara lăsa loc toamnei şi suflul rece al iernii dădea semne că se apropie, mult prea slăbit, Christopher nu mai putu să se ridice din pat. Adrienne îl veghea aproape întreaga zi, vorbind cu el şi citindu-i până aţipea, şi ieşea din cameră numai când Harry sau Olivia veneau s-o înlocuiască.

Apoi, în decembrie, chiar înainte de Crăciun, Christopher suferi un alt atac de cord. În câteva ore, trecu la cele veşnice.

Funeraliile avură loc cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului, în bisericuţa de pe moşie unde se căsătoriseră Harry şi Olivia. Fu prezentă multă suflare de oameni: peste trei sute de persoane veniră să-şi prezinte omagiile. Corpul neînsufleţit fu depus în cavoul familiei Crawford, să-şi doarmă somnul de veci alături de strămoşii săi.

Olivia îl urmărea pe Harry cu coada ochiului în timp ce îi saluta pe cei invitaţi la conac după slujbă. Faţa lui era transfigurată de tristeţe, trădând durerea profundă pe care o simţea: în acel moment, ea se gândea că nu-l iubise niciodată mai mult. Chiar dacă era rece şi distant, şi încercările ei de a-l face să vorbească despre experienţa în Changi eşuaseră lamentabil, Harry venea deseori, noaptea târziu, în patul conjugal şi făcea dragoste cu ea.

Când se deştepta, a doua zi, descoperea frecvent vânătăi pe corpul ei şi o durere surdă în pântece după contactul brutal cu el. În mod normal, i-ar fi atras atenţia să se poarte mai blând, dar, având în vedere circumstanţele, îl lăsa să facă ce dorea.

Alinarea pe care i-o aducea împreunarea cu el era mult prea importantă ca să rişte să fie lipsită de ea.

Crăciunul fu trist; deşi, ţinând cont de firea ei delicată, Adrienne dădu dovadă de un stoicism surprinzător după pierderea suferită de ea. Poate că o ajuta faptul că avusese răgazul necesar să se pregătească pentru acel moment şi-i spusese tot ce fusese nevoie să-i spună iubitului ei soţ înainte de trecerea lui la cele veşnice.

La auzul clopotelor bisericilor din jur, care vesteau Anul Nou, Olivia se simţi recunoscătoare. Se ruga numai ca acesta să-i aducă lui Harry pacea şi fericirea de care avea atâta nevoie.

La începutul lui ianuarie, în timp ce prima zăpadă îngheţată a iernii se aşternea pe domeniul Wharton Park, lui Harry îi deveni clar că trebuia să-i dea Lidiei vestea că nu avea să se mai întoarcă. Deocamdată, acest adevăr exista numai în mintea lui, şi Lidia nu avea cunoştinţă de el, continuând să-i trimită scrisori pline de dragoste. Până atunci, Harry se tot amăgise cu ideea că nu i se spulberaseră complet şansele de a fi împreună cu ea, asta ca să-l ajute să depăşească cele mai teribile momente.

Dar ultimele ei scrisori păreau să reflecte o îngrijorare; îi spunea că au atâtea de discutat când el avea să se reîntoarcă, întrebându-l în treacăt când credea că urma să se întâmple asta. Observă, de asemenea, că ea nu mai folosea hârtia cu antetul Hotelului Oriental, simţindu-se cuprins de o undă de nelinişte.

Incapabil să-i mărturisească adevărul, îi scrise explicându-i că tatăl lui decedase şi că avea multe de rezolvat înainte de a porni la drum.

Apoi, nu mai primi nici o scrisoare de la ea.

Harry era conştient că se întâmplase ceva foarte rău.

Luând o decizie de moment, se duse la oficiul poştal din Cromer ca să-i trimită o telegramă lui madame Giselle, la Oriental, în care o întreba de sănătate, dar şi de soarta Lidiei.

Peste două zile, primi răspuns.

HARRY STOP TOTUL BINE AICI STOP CÂND
TE ÎNTORCI STOP LIDIA A PLECAT SUBIT ACUM

DOUĂ LUNI STOP NU A LĂSAT O ADRESĂ STOP
SALUTĂRI GISELLE

Harry se sprijini de ghişeu, ca să nu se prăbuşească. Îi era rău, se simţea ameţit...

Întors la Wharton Park, se duse în biroul lui, trase uşa după el şi se aşeză pe scaun cu capul în mâini. Respiră profund de câteva ori şi încercă să-şi revină.

Poate că Lidia primise, pur şi simplu, o ofertă mai bună din altă parte.

Harry scutură din cap. Ştia că nu putea fi asta: Lidia iubea ce făcea, era mândră de munca ei şi de hotel şi recunoscătoare pentru oportunitatea oferită de Giselle. În afară de asta, i-ar fi spus unde se afla.

Era bolnavă?

Inima începu să i se zbată cu putere în piept.

Era *moartă*?

Izbi cu pumnul în birou. Trebuia să se ducă s-o găsească, indiferent unde era. Şi s-o ajute, dacă avea nevoie.

Se plimba ca turbat prin birou, încercând să inventeze un motiv raţional pentru Olivia şi să poată pleca trei luni şi ceva, atât cât avea nevoie ca s-o găsească pe Lidia, să-i explice tot şi pe urmă să-şi ia rămas-bun de la ea pentru totdeauna. I-ar putea spune Oliviei că el şi Sebastian discutaseră să facă afaceri împreună cât fusese la Bangkok şi că dorea să le exploreze ca să mai susţină finanţele domeniului.

Cu acest plan în minte, Harry era chiar pe punctul să-l sune pe Sebastian, la Bangkok, când auzi un ciocănit în uşă.

– La naiba, mormăi Harry. Apoi strigă: Intră!

Olivia intră în birou cu un zâmbet neobişnuit de nervos pe buze.

– Harry, te pot deranja numai cinci minute?

– Ce este?

Olivia îi ignoră tonul aspru, sigură că vestea ei avea să îi aducă în sfârşit un zâmbet pe faţă. Se aşeză în faţa lui şi îşi dădu seama că mâinile îi tremură.

– Vreau să-ţi spun ceva... nu te nelinişti, este cea mai minunată veste.

Harry o privi uimit.

– Bine. Spune!

– Eu... *noi* aşteptăm un bebeluş! Asta era, iubitule. Exact ce aveam nevoie după aceşti ani groaznici prin care am trecut.

– Eşti sigură? se încruntă Harry.

– Absolut, încuviinţă ea fericită. Doctorul mi-a confirmat ieri. Sunt însărcinată în trei luni. Bebeluşul se naşte la sfârşitul lui iunie.

Harry realiză că trebuia să facă un efort ca să aibă o reacţie potrivită.

– Măi să fie, dar asta e cea mai grozavă veste!

Ieşi din spatele biroului, se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

Ea îl privi îngrijorată.

– Te bucuri, nu-i aşa, iubitule?

– Sigur că da, Olivia.

– De data asta, voi fi cu mai mare băgare de seamă, continuă ea. Doctorul m-a sfătuit, din cauza celor întâmplate data trecută, să mă odihnesc mult. Aşa că nu voi mai alerga pe toată moşia ca nebuna. Sigur, urăsc fiecare secundă în care nu am activitate, dar va merita pe termen lung, nu crezi?

– Sigur că va merita, o aprobă el.

– Mă tem însă că asta înseamnă că vei munci tu mai mult, iubitule. Sunt sigură că, atunci când îi vom spune mamei tale, va fi fericită să te ajute cu administrarea conacului. După ce se vindecă de gripa asta neplăcută, care a epuizat-o atât de rău. Dar curând vine primăvara. Oh, Harry, suspină Olivia cu ochii plini de lacrimi, şi bebeluşul nostru. Stânjenită de manifestarea neobişnuită a emoţiei, Olivia îşi scoase batista din buzunarul jerseului şi îşi suflă nasul. Îmi pare rău! Nu mă mai pot stăpâni. Promit să nu devin o plângăcioasă şi să te irit mai abitir.

Atunci, Harry realiză deodată cât de puternică era Olivia. Nu împărtăşise absolut nimic cu ea în ultimele luni, în afară de câte o partidă ocazională de sex, şi ştia cât de brutal se purta

cu ea. O tratase în cel mai bun caz cu neîncredere şi, în cel mai rău, cu dispreţ. Şi, iat-o, aproape cerându-şi iertare pentru fericirea pe care o simţea fiindcă aştepta un copil, căci se temea de reacţia lui.

Într-o clipă se trezi şi conştientiză toate acestea. Umilit de egoismul de care dăduse dovadă şi detestându-se pentru asta, se lăsă în genunchi în faţa ei şi-i luă mâinile într-ale lui.

– Iubito, sunt cât se poate de încântat! Trebuie să te odihneşti oricât ai nevoie. Şi, categoric, meriţi asta. O luă în braţe şi o strânse un moment la piept. Când mergem s-o anunţăm pe mama?

– M-am gândit că la prânz.

– Să-i spunem şi doamnei Jenks să pregătească ceva special. Trebuie să sărbătorim pentru că eşti o fată atât de isteaţă.

Olivia încuviinţă din cap, încântată de atenţia pe care i-o acorda el şi nutrind speranţa sinceră că acesta putea fi într-adevăr punctul de cotitură al relaţiei lor şi singurul care-i putea apropia.

Olivia şi Harry îi dădură marea veste lui Adrienne, încă slăbită după gripă. Se arătă foarte încântată, aşa cum prevăzuse Olivia. După prânz, Harry se duse la grajduri şi călări prin smârcurile de noroi şi zăpadă care-i acopereau pământurile.

Trecu printr-o pădurice şi, apoi, în faţa lui se ivi Wharton Park în toată măreţia lui. Harry trase frâul şi admiră priveliştea. Pentru prima dată, se simţi mândru că-i aparţinea. Era acum lord şi stăpân; până şi mama lui trebuia să-i facă pe plac. Plus că reuşise să-şi însuşească destul de bine tot ce avea de făcut.

Acum era posibil să se nască şi un moştenitor, poate chiar un fiu, care să preia frâiele după moartea lui, şi poate aveau să apară şi alţi copii. Era un gând plăcut.

Lidia...

Harry îşi lipi cu disperare obrazul de gâtul catifelat al calului. Dacă viaţa ar fi fost diferită, *numai* dacă ar fi fost diferită, el ar fi putut să şi-o petreacă alături de ea.

Dar adevărul gol-goluț era prea evident indiferent de direcția în care privea.

El se născuse pentru Wharton Park. Și n-avea scăpare.

Își simțea gura iască și o durere surdă la gândul că avea să trăiască fără ea.

– Oh, Doamne... gemu el.

Trebuia să accepte asta, să înceteze să se mai pedepsească pe el și pe cei din jurul lui, mai ales pe Olivia. Nu era ea de vină pentru pasiunea lui față de o altă femeie și măcar merita să o trateze cu politețe și înțelegere.

Cu toate acestea, trebuia să o găsească pe Lidia și să o lase pe iubita lui Floare de seră să-și trăiască viața fără el. Dar cum? Acum că Olivia era însărcinată și avea nevoie de odihnă, Harry știa că-i era imposibil să lase totul de izbeliște până se năștea copilul.

Sigur mai exista o cale...

Când Harry dădu pinteni calului, știa exact ce avea de făcut. Merse spre grajduri, descălecă și-i dădu calul unui rândaș. Când deschise ușa serei, avea planul clar trasat în minte. Bill era acolo, ședea pe taburet, foarte concentrat cu studiul rădăcinilor unei orhidee.

Ridică privirea spre el.

– Bună ziua, milord! Ce mai faceți?

– Sunt bine, mersi, Bill. Harry se străduia în continuare să-și amintească de acel titlu nobiliar de care beneficia acum. Îl asociase prea mult timp cu tatăl lui.

– Nici o veste azi, mă tem.

– Nu... Harry se apropie de Bill, urmărindu-l ce făcea. Și nici nu cred că va mai fi. Se pare că a dispărut.

Bill își puse pipeta jos și își ridică privirea la Harry.

– Cum adică a dispărut?

– A plecat de la hotel și se pare că nimeni nu știe unde s-a dus. Evident că sunt disperat.

– Îmi închipui, șopti Bill. Îmi pare rău. Pot să fac ceva?

Harry respiră adânc.

– De fapt, Bill, chiar poți...

*

La patru şi jumătate, Elsie luă o tavă cu ceai şi ciocăni la uşa dormitorului Oliviei. Intră şi văzu că stăpâna ei încă dormea.

– Trezirea, trezirea, milady!

Olivia se mişcă şi deschise ochii.

– Doamne sfinte, e trecut de patru? o întrebă somnoroasă, apoi pe faţa ei apăru un zâmbet larg. Cred că din cauză că m-am relaxat după ce i-am spus lui Harry.

Elsie aşeză tava lângă Olivia.

– Să-i spuneţi ce?

Olivia se întoarse spre Elsie cu ochii ei frumoşi, turcoaz, strălucind de fericire. O prinse de mână.

– Draga mea Elsie, acum că i-am anunţat pe Harry şi pe mama lui, îţi pot spune şi ţie. Aştept un copil. Se naşte în iunie.

– Oh, milady! Este cea mai bună veste pe care am auzit-o după multe luni! Este o veste minunată, chiar aşa.

– Exact. Şi Harry a părut încântat.

– Pun pariu, rosti Elsie, încercând să nu-şi trădeze sentimentele faţă de noul lord Crawford. În timp ce turna ceaiul, o tristeţe îi înnegură privirea. Sunteţi atât de norocoasă, milady, mult mai norocoasă decât mine.

– Oh, Elsie, n-am ştiut. Nimic încă?

– Nu. Şi nici nu va fi vreodată. Eram căsătoriţi de ceva vreme, când Bill a plecat, cu patru ani în urmă, şi este deja acasă de mult timp. Aşa că... s-a dus la doctori săptămâna trecută. Şi ei nu cred că el poate... ştiţi, milady, zise Elsie roşie la faţă. Doctorul zice că din cauza unui oreion, când Bill avea doisprezece ani. Aşa că noi nu vom avea bebeluşi.

– Oh, Elsie, îmi pare teribil de rău! Olivia ştia cât îşi dorea Elsie o familie mare. Puteţi să adoptaţi, sugeră ea.

– Bill nu este prea dornic, şi eu nu sunt sigură ce aş simţi, dar este prea devreme să discutăm asta. Vom lăsa lucrurile aşa deocamdată şi vom vedea ce mai simţim în câteva luni.

– Sigur, o aprobă Olivia, foarte logic.

– Şi, acum, milady, zise Elsie după ce îşi alungă tristeţea, nu vreau să vă gândiţi la mine şi să vă stric fericirea. Aţi trecut prin multe şi meritaţi din plin această veste bună, chiar aşa.

– Elsie, îţi mulţumesc! Olivia se ridică şi luă ceaşca de ceai din mâna ei. Şi adu-ţi aminte, să nu-ţi pierzi speranţa. Viaţa are un fel ciudat de a rezolva lucrurile; aşteaptă şi vei vedea.

Olivia tocmai se urcase în pat, în aceeaşi seară, când Harry apăru, se aşeză pe pat alături de ea şi-i luă mâinile într-ale lui.

De două ori într-o zi, se gândi Olivia fericită.

– Iubito, dacă nu eşti prea obosită, vreau să-ţi spun ce idee am, începu Harry.

– Sunt trează, dragul meu, dă-i drumul, îl încurajă Olivia, încântată că o implica în planurile lui.

– Ei bine, cred că ştii că domeniul se află într-un impas financiar acum.

– Da, ştiu. Olivia se uită la el. Ai găsit vreo soluţie ca să faci rost de nişte fonduri suplimentare?

– Da, cred că da, răspunse Harry. Sigur, e ceva pe termen lung, dar, în cele câteva săptămâni pe care le-am petrecut împreună, tata m-a învăţat să încerc să maximizez potenţialul atât al domeniului, cât şi al oamenilor care lucrează pe el. Şi avem o persoană care, din câte se pare, are un talent rar.

– Şi cine-ar fi aceea?

– Bill Stafford, răspunse el cu entuziasm. Nu ştiu dacă ai mai fost în seră în ultima vreme, dar el face realmente ceva minunat acolo; face fertilizări încrucişate cu orhideele ca să producă propriii lui hibrizi, iar unii dintre ei sunt deosebit de frumoşi. Socotesc că, dacă îl ajutăm şi îl încurajăm pe Bill, am putea începe să vindem ce produce el.

– Trebuie să mărturisesc că este o idee excelentă. Mai ales că asta presupune o investiţie foarte mică. Cel mult, vom mai avea nevoie de încă vreo două sere, zise Olivia.

– Şi, bineînţeles, de nişte specii neobişnuite. Pasiunea lui Bill, şi talentul lui, trebuie să adaug, par legate de flori tropicale, precum orhideele, şi i-am propus să se concentreze pe ele. El insistă

că trebuie să le studieze mai mult. Aşa că... Harry pătrunse în miezul planului său, sperând că îi adusese Oliviei destule argumente convingătoare. I-am propus să facă o călătorie în Orientul Îndepărtat cât mai curând posibil. Acolo poate afla totul despre aceste plante în habitatul lor natural şi cum le-ar putea cultiva aici, la Wharton Park. Şi, desigur, să aducă acasă cât mai multe specii doreşte, ca să pună pe roate afacerea.

Olivia se încruntă.

– Sigur că nu va vrea să se ducă înapoi acolo? Mai ales cu amintirile acelea groaznice din Orient? N-am putea să-l trimitem la un curs de horticultură? Poate că există aşa ceva la Grădina Botanică din Kew.

– De fapt, chiar Bill mi-a propus asta. Vrea să se specializeze, să devină expert şi să fie cel mai bun în domeniu. Cred că trebuie să-i acordăm şansa asta, o presă Harry, ştiind cât de multe depindeau de acordul şi sprijinul Oliviei. La urma urmei, el mi-a salvat viaţa.

– Ei bine, dacă tu crezi că este cel mai bine, atunci da, trimite-l. Bill îşi petrece oricum cea mai mare parte din timp în seră acum, lăsându-l pe taică-său să se ocupe de grădina de legume. Sigur că eu nu-l voi mai putea ajuta pe Jack, adăugă ea, aşa că poate va trebui să-i găsim un înlocuitor lui Bill, ca să se ocupe de treburile mai grele.

– O idee foarte bună, acceptă Harry. Singura opreliştе în calea lui Bill este Elsie. Fără îndoială nu va dori să-şi vadă soţul plecat, după ce de-abia a venit acasă.

– Fără doar şi poate, zise Olivia.

– În punctul ăsta intervii tu, iubito. Sper ca tu s-o convingi că asta e marea şansă a lui Bill, să facă ceva bun pentru el, iar ea trebuie să-l sprijine în tot ceea ce întreprinde.

– Voi face tot ce pot, dar, Harry, sigur că nu va fi deloc fericită, remarcă Olivia.

– Iubito, Elsie adoră pământul pe care calci. Un cuvânt din partea ta, şi va vedea că totul are un rost, sunt sigur.

Îi zâmbi, uitându-se în jos la ea.

Olivia îi zâmbi şi ea, împurpurată la faţă după ce el îi adresase acel compliment rar.

– Voi vedea ce voi putea face. Şi cum va călători Bill?

– L-am contactat deja pe Sebastian şi este fericit să se ocupe de asta.

– Ei bine, iubitule, îi zâmbi Olivia, se pare că ai rezolvat totul.

Când Elsie auzi prima dată despre plan, de la Bill, se făcu foc şi pară.

– Ce?! Să mă părăseşti din nou, să rămân iar singură aici?

Bill jurase în faţa lui Harry că nu avea să menţioneze motivul adevărat pentru care se ducea înapoi la Bangkok.

– Ştiu, draga mea, dar cred că chiar încep să mă pricep la cultivarea orhideelor şi vreau să învăţ mai multe. Domnia Sa lordul mi-a spus că, dacă reuşesc să cultiv şi să vând unele mai speciale în viitor, mă va sprijini. Şi nu ne-ar strica câţiva şilingi în casă acum, nu crezi?

– Nu, dacă asta înseamnă că pleci din nou, se plânse ea, uitându-se la ceasul de pe perete. Oricum, trebuie să mă duc la conac. Vorbim despre asta mai târziu.

Bill aştepta nervos întoarcerea soţiei sale. Când Elsie intră în casă, avea un zâmbet resemnat pe faţă.

– E în regulă, prostuţule, te voi lăsa să pleci. Milady a discutat cu mine şi mi-a explicat ce şansă bună ai.

– Oh, Else, mulţumesc, draga mea!

Bill o strânse la piept şi o sărută pe frunte.

Datorită entuziasmului lui Bill, şi a faptului că îl iubea atât de mult, se molipsi şi ea.

– Atât timp cât nu durează mai mult de câteva luni, altfel, voi fi nevoită să-mi găsesc un ibovnic ca să-mi ţină de urât.

Bill o ţinu strâns la piept, gândind cât de norocos era să aibă parte de o iubire adevărată chiar acolo, în propria casă.

– Iubito, îţi promit că mă întorc în cel mai scurt timp.

Capitolul 45

Bangkok
1947

Bill şedea în tuk-tuk, cu o mână atârnând peste cotiera din lemn şi cu cealaltă încercând să-şi ţină valijoara, în timp ce tricicleta se strecura, legănându-se periculos, prin traficul aglomerat din Bangkok. Când tuk-tukul coti pe o stradă îngustă, se înclină atât de mult că aproape dădu peste o femeie împovărată cu două coşuri cu orez, suspendate pe o cobiliţă purtată pe umeri ca o balanţă uriaşă.

Închise ochii, rugându-se ca acea călătorie teribilă să se încheie curând şi Hotelul Oriental să apară ca prin magie. Uitase mult prea repede de arşiţa din Orientul Îndepărtat; avea gâtul uscat şi transpiraţia şiroia pe el.

– Elsie, gemu el, de ce nu te-am ascultat?

Chiar în acel moment ar fi putut să-şi facă de lucru în sera de la Wharton Park, nerăbdător să-şi bea ceaiul alături de o gustare cu şuncă şi ficat, după care să se desfete cu trupul cald al lui Elsie cuibărit alături de el. În schimb, acum era într-o ţară cu atmosferă de seră, cu perspectiva unei porţii de orez pe care ajunsese să-l urască şi cine ştie unde urma să pună capul jos în seara aceea. Se mai consola la gândul că avea bilet rezervat de întoarcere acasă peste două săptămâni. În comparaţie cu cei

patru ani nesfârşiţi în Changi, paisprezece zile nu însemnau nimic.

– A naibii treabă, lordul Harry mă omoară cu zile, pe legea mea! mormăi Bill în timp ce tuk-tukul trăgea în faţa unei clădiri cu aspect sărăcăcios.

– *Long-Lam Orienten, krup.*

Omul îi făcu semn spre ea, şi Bill respiră uşurat, văzând un mic panou la intrare, ce-i confirma faptul că ajunsese la destinaţie.

Un portar foarte scund îi luă bagajul din mână şi-l conduse prin holul aerisit al hotelului spre recepţie. O thailandeză drăguţă se afla acolo. Bill ştia că acolo lucrase Lidia şi se rugă să fi dat instantaneu de ea.

– Bună ziua, domnişoară! Eu... aş vrea o cameră aici pentru următoarele două săptămâni.

– Sigur, sir! Vă costă o sută douăzeci de bahţi pe noapte, fără micul dejun, răspunse fata într-o engleză perfectă.

– În regulă atunci, zise Bill, neştiind cât însemna asta în lire sterline, dar oricum îl trimisese cu suficienţi bani.

– Semnaţi aici, sir, şi portarul vă va conduce în cameră. Are o vedere frumoasă spre fluviu, adăugă ea, zâmbindu-i.

– Mulţumesc. Bill semnă în locul indicat, în timp ce ea se întoarse spre dulăpiorul de lemn din spate şi luă o cheie mare. Se întâmplă să fiţi cumva Lidia?

– Nu, sir, regret, ea a plecat acum câteva luni. Eu o înlocuiesc. Numele meu este Ankhana.

Îi întinse cheia.

– Domnişoară, cumva ştiţi unde lucrează Lidia acum?

– Îmi pare rău, sir! A plecat înainte să vin eu. N-am cunoscut-o. Puteţi s-o întrebaţi pe madame Giselle, managerul hotelului, dar dumneaei nu e aici acum. Ankhana sună un clopoţel, şi portarul apăru în spatele lui Bill. Şedere plăcută, sir!

– Mulţumesc!

Bill îl urmă pe portar în camera lui şi, la fel ca Harry înaintea sa, se simţi încântat de priveliştea oferită de fluviu de la fereastra sa.

După ce trase un pui de somn şi se stropi pe faţă cu apă la chiuvetă, Bill ieşi să găsească restaurantul. Pe veranda umbrită ceru o bere şi un hamburger delicios, o deliçateţe pe care o descoperise, datorită unor soldaţi americani, la Singapore, pe când aştepta vaporul să plece acasă după ce fusese eliberat din Changi. Bill se gândi că se putea obişnui să fie tratat ca un gentleman, cu toată lumea gata să-l servească. Deşi, tot ce-şi dorea era s-o găsească pe Lidia cât mai repede şi să-şi ducă la bun sfârşit teribila sarcină de a-i explica totul. Pe urmă, putea să se concentreze să-şi caute orhideele pe care voia să le ia cu el în Anglia.

– Două săptămâni, lord Harry, atât ai la dispoziţie, mormăi cu nasul în halba cu bere. Pe urmă, sunt pe vapor spre Elsie a mea.

După prânz, Bill se duse la recepţie să vadă dacă managera hotelului era în biroul ei.

„Să începi cu Giselle", îi spusese Harry. „Ea ştie tot, şi poate că Lidia a anunţat-o unde e după ce mi-a expediat telegrama aia".

Într-adevăr, Giselle se afla în biroul ei şi ieşi să-l întâmpine pe Bill.

– Domnule, pot să vă ajut cu ceva?

– Da, păi... doamnă, mă aflu aici trimis de lordul Harry Crawford.

– *Mon dieu!* exclamă Giselle, ridicând o sprânceană. Rătăcitorul nostru pianist britanic. Ei bine, atunci urmaţi-mă!

Ridică o bară de lemn, care bloca intrarea, ca să-l lase pe Bill să treacă, şi-l conduse în biroul ei.

– Vă rog, luaţi loc, domnule...?

– Stafford, doamnă, Bill Stafford.

– Aşadar, zise Giselle, privindu-l în timp ce se aşeza în spatele biroului ei, presupun că lordul Crawford nu a renunţat la drepturile care i se cuvin prin naştere, ca să se însoare cu fata noastră de la recepţie şi să lucreze ca muzician în micul nostru bar?

– Nu, doamnă.

– *Quelle surprise!* mormăi Giselle. Sigur că ştiam că nu avea să o facă, deşi a fost foarte convingător înainte să plece.

Credeam, continuă Giselle cu un zâmbet trist, că, poate, o dată în viaţă, iubirea va triumfa. Dar, desigur, n-a fost aşa.

– Doamnă, el a fost... *este*... îndrăgostit de ea. Dar ştie acum că-i este imposibil să plece de acolo ca să trăiască aici. Tatăl lui a murit recent, vedeţi dumneavoastră, şi el trebuie să se ocupe de domeniu şi să preia toate responsabilităţile care-i revin.

– Domnule Stafford, nu trebuie să-mi daţi explicaţii. Înţeleg perfect. Şi presupun că nu sunteţi aici ca să-mi spuneţi mie despre această schimbare de planuri, ci femeii căreia i-a promis că revine, *oui*?

– Da, doamnă!

Bill roşi sub privirea ei scrutătoare, simţindu-se în mod straniu responsabil pentru ceea ce făcuse Harry.

– Ştiţi că nu mai lucrează aici?

– Da, Domnia Sa lordul mi-a spus. Ştiţi unde se află?

– Aşa cum l-am informat pe lordul Crawford în telegrama mea, Lidia a dispărut, pur şi simplu, într-o dimineaţă, cam acum trei luni. De atunci, n-am mai văzut-o şi n-am mai auzit nimic de ea.

– Doamnă, era bolnavă? Lordul Harry e teribil de îngrijorat.

– Nu cred că-i asta. Nu mi s-a părut bolnavă când am văzut-o ultima oară. Deşi avea o tristeţe... Giselle scutură din cap. Cred că înţelegem amândoi de ce. Este o fată foarte frumoasă; isteaţă, gata să înveţe, un avantaj pentru acest hotel. Mi-a părut rău că am pierdut-o.

– De ce credeţi că a plecat, doamnă?

– Cine ştie? Poţi bănui nişte lucruri, dar... Giselle suspină... îmi închipui doar că a făcut-o din motive personale. Nu-i stătea în fire să se comporte astfel. Te puteai bizui pe ea. Şi aveam impresia că e fericită aici.

– S-ar putea să se fi întors la familia ei? întrebă Bill. Lordul spune că i-a vizitat o dată pe o insulă, împreună cu domnişoara Lidia, la distanţă de o zi cu trenul de Bangkok.

– Nu, ştiu sigur că nu este acolo. Când a dispărut, am fost foarte îngrijorată. I-am scris unchiului ei pe insula Koh Chang, să-ntreb dacă Lidia a ajuns cumva acolo. Mi-a răspuns că n-a

văzut-o, dar că îi va scrie mamei Lidiei s-o întrebe dacă totul e în regulă. Din păcate, Giselle își lăsă capul pe spate, acest unchi al ei se pare că nu știa că mama Lidiei s-a mutat în Japonia, în urmă cu mai multe luni. Lidia a rămas aici, ca să-și continue slujba la hotel, dar poate că acum, desigur, s-a dus la mama ei.

– În Japonia? Inima lui Bill se frânse. După ce-am fost prizonier de război, scuzați-mă, doamnă, că vă spun, dar nu cred că pot să mă duc acolo după ea.

– Bineînțeles. Și, în afară de asta, este foarte departe, domnule Stafford. Giselle se aplecă spre el, peste birou. Nu știu sigur ce i s-a întâmplat Lidiei, dar nu cred, instinctiv, că Lidia s-a refugiat la familia ei. Nu, acela este ultimul loc unde s-ar fi dus. Cred că se află pe undeva pe aici, Giselle își flutură mâna spre fereastră, înghițită de marea de oameni din acest oraș.

– Of, Doamne! Bill își lăsă capul în jos, însărcinarea pe care o avea părând imposibil de îndeplinit. De unde să încep? Avea prieteni aici la hotel, cărora să le fi făcut confidențe?

– Nu am cunoștință de cineva anume. Lidia era foarte rezervată, replică Giselle. Dacă avea o... problemă personală, mă îndoiesc că ar fi împărtășit-o cuiva. În acest caz, s-ar ascunde pe undeva, ca un animal rănit.

Bill își studie mâinile bătătorite, deznădăjduit.

– Doamnă, nu pot să plec acasă fără s-o găsesc. I-am jurat lordului că o voi face. În afară de asta...

– În afară de ce, domnule Stafford?

Bill respiră adânc.

– Dacă n-o găsesc, ca să-l asigur pe lordul Harry că domnișoara Lidia este în regulă, el s-ar putea hotărî să vină singur s-o caute. O iubește atât de mult... nici nu știți prin ce chinuri trece acest om, fiindcă știe că trebuie să-și facă datoria. Jur că ar fi fost aici, dacă putea. Și, pe urmă, între noi fie vorba, doamnă, ce ne-am face noi, cei de pe domeniul Wharton Park? Eu și soția mea, Elsie, împreună cu părinții noștri și cu încă o sută cincizeci de alte suflete, plus soțiile lor și copiii, cu toții depindem de această moșie ca să ne câștigăm traiul. Dacă lordul dispare, va fi haos, la fel de sigur cum vă văd și mă vedeți. Așa că

înțelegeți, doamnă – Bill își dădea toată silința să fie elocvent –, nu mă aflu aici doar pentru el, ci și pentru mine și ai mei, și alții care au nevoie de Domnia Sa lordul acasă la noi.

– Da, înțeleg ce alegere grea trebuie să facă lordul Crawford. Vă reamintesc că am fost martora iubirii lor, și este o tragedie cum nu se poate mai mare pentru ei amândoi. *C'est la vie*, domnule Stafford, oftă Giselle. Voi face tot ce pot să vă ajut. Bătea cu tocul în birou, în timp ce se gândea. Poate că ar trebui s-o căutați prin spitale, ca să vă asigurați. Am o listă pe aici, pe undeva. Trase un sertar și începu să scormonească prin el.

– Nici măcar nu știu care este numele ei de familie.

– Vi-l pot da eu, măcar atât. Giselle scoase o foaie de hârtie. Aici aveți lista tuturor spitalelor din Bangkok. Am tipărit-o pentru rudele prizonierilor de război din Birmania. Războiul ăsta, câtă suferință! Și vedeți ce consecințe.

– Știu, doamnă, răspunse Bill. Pe mine m-a schimbat pentru totdeauna; la fel și viața mea, asta-i sigur. Totul e cu susu-n jos, asta e.

– Într-adevăr, în împrejurări normale, Harry și Lidia nu s-ar fi întâlnit niciodată, dar au făcut-o, *pouf*! Gesticulă Giselle ca o adevărată franțuzoaică ce era. Uite ce dezastru a adus în viața multora. Notă ceva pe o altă foaie de hârtie, pe care i-o întinse apoi lui Bill. Numele de familie al Lidiei și o notă în thailandeză, în care spun că o căutați. Le-o puteți da asistentelor de la recepția spitalului.

Bill păli, gândindu-se la acea perspectivă. Văzuse prea multă boală și suferință în Changi pentru o viață întreagă.

– Trebuie să vă spun, doamnă, că mă înspăimântă ideea s-o găsesc într-un astfel de loc.

– Domnule Stafford, trebuie să începeți de undeva, și cu siguranță este cel mai bine să excludem această posibilitate? Giselle se ridică, și Bill sări și el în picioare. Ea se opri în dreptul ușii și se întoarse spre el. Lordul Crawford este norocos să aibă un prieten atât de loial, care să bată atâta drum ca să-l ajute.

– Doamnă, eu sunt servitorul lordului. Trebuie să fac ce mi-a cerut.

– Nu, domnule Stafford, lordul Crawford v-a încredințat o misiune pe care numai un prieten putea să o îndeplinească, indiferent de poziția pe care o ocupați pe moșie.

– Ei bine, atunci, sper numai s-o pot duce la bun sfârșit! oftă Bill.

– O veți face, îl asigură Giselle, deschizând ușa biroului. Dacă Lidia este încă în viață și vrea să fie găsită, veți reuși.

Capitoul 46

Toată seara, Bill îi opri pe rând pe toți membrii personalului de la hotel, arătându-le biletul dat de Giselle, dar oamenii se uitau la el ca și cum nu înțelegeau nimic. Astfel că, a doua zi de dimineață, începu să bată în lung și-n lat spitalele din Bangkok.

În timp ce tuk-tukul gonea prin îmbulzeală, în plină arșiță și miros pestilențial, Bill se gândea disperat că nu avea să găsească niciodată persoana menită să le aducă liniștea atât lui Harry, cât și lui, rezolvând această situație groaznică în care se afla.

Recepțiile spitalelor erau surprinzător de curate și pașnice, exact opusul „morgii" din Changi, așa cum îi ziceau ei punctului de prim-ajutor. Nici pomeneală de pacienți care să geamă, dându-și sufletul din cauza unor răni supurânde, imposibil de tratat, sau de duhoarea emanată de excrementele umane.

Spre seară, Bill reveni la hotel, cu hainele lipite pe trup din pricina transpirației și epuizat; unde mai pui că nici nu aflase nimic despre Lidia.

– Ceva noroc? îl întrebă Giselle, zărindu-l în holul de la intrare.

– Nu, scutură Bill din cap. Am fost la opt, mai sunt douăsprezece. Ca să fiu cinstit, doamnă, nu știu dacă să fiu fericit sau dezamăgit că n-am găsit-o.

– Uite-aici! îi intinse Giselle un plic. E o fotografie a Lidiei, făcută pentru legitimația hotelului cu puțin înainte de dispariția ei. S-ar putea să vă fie de ajutor la spitale. Nu se știe niciodată!

îi zise Giselle, bătându-l încurajator pe umăr. Mâine, poate aveţi noroc.

Bill îşi luă cheia şi urcă în camera lui. Se lăsă obosit pe pat şi deschise plicul ca să se uite la fotografie.

Faţa în alb şi negru din fotografie avea aceleaşi trăsături delicate ale multor femei thailandeze pe care le văzuse în Bangkok. Totuşi, în ochii imenşi ai Lidiei era o lumină, o strălucire, care o făcea să radieze, să arate nu numai drăguţă, ci frumoasă. Bill îi atinse obrazul fin, întrebându-se dacă tânăra era conştientă de problemele pe care i le pricinuise lui şi altora aflaţi la mii de kilometri distanţă.

– Lidia, unde eşti? întrebă el şoptit şi aşeză cu grijă fotografia pe noptieră.

După ce făcu un duş şi se schimbă, atras de muzica ce se auzea în încăperea de lângă hol, Bill intră în barul Bamboo. Ceru o bere şi ascultă trioul de muzicieni care cântau jazz. Nu era muzica lui preferată – lui îi plăcea Vera Lynn sau muzica clasică –, dar atmosfera din bar era vibrantă şi îi ridica moralul. Încercă să şi-l imagineze pe lordul Harry cântând acolo *Joanna*, o veche melodie, zâmbitor, lipsit de griji şi îndrăgostit, dar era dificil. Tot ce-i venea în minte erau trăsăturile serioase, istovite ale unui tânăr care se pomenise cu toată povara lumii pe umerii lui.

O tânără thailandeză îl întrebă dacă putea să se aşeze la masa lui, şi el acceptă, dându-i prea puţină atenţie în timp ce ea cerea o Coca-Cola. Fata încercă să lege o conversaţie cu el în engleza ei stricată şi, gândindu-se că poate îşi aştepta iubitul, Bill îi răspunse la întrebări. Peste douăzeci de minute, după ce fata se mută lângă el şi îi putea simţi şoldul lipit intenţionat de al lui, se dezmetici şi el în sfârşit. Îl cuprinse panica şi făcu semne disperate către chelner pentru a plăti şi a pleca. Dezamăgită, fata se uită urât după el, pe când Bill se grăbea să părăsească barul.

Când ajunse în cameră şi trase uşa ferm după el, Bill îşi dădu seama că gâfâia. Chiar dacă nu făcuse nimic, simţea că păleşte la gândul că Elsie l-ar fi putut vedea cu o altă femeie. Pentru el, nu mai exista pe lume nimeni alta decât ea, şi nici nu existase vreodată, iar gândul că o putea jigni îi provoca lui Bill o senzaţie

de rău. Nu înțelesese niciodată atracția stârnită de acele femei orientale; îi văzuse pe camarazii lui cum, după eliberare, se aruncau cu capul înainte în casele de toleranță din Singapore, când el nu se putea gândi la nimic altceva decât la soția lui, așteptându-l răbdătoare acasă, cu ochii ei mari, căprui, nasul mic, pistruiat și rotunjimile trupului ei alb.

Bill se dezbrăcă și se băgă între cearceafuri, gândindu-se că el și Elsie poate că nu aveau banii și viața ușoară a domnilor pentru care lucrau, dar erau binecuvântați cu ceva mai rar decât o orhidee neagră: o iubire nemărginită.

Ziua următoare îl întâmpină cu aceeași arșiță, și umiditatea era atât de apăsătoare, încât simțea că parcă tot oxigenul fusese extras din aer. Mai trăgea în piept câteva guri de aer mai rece, împins de ventilatoarele din tavanul recepțiilor spitalelor, în timp ce asistentele căutau prin fișe numele Lidiei, apoi studiau fotografia ei și clătinau din cap.

Cercetările lui Bill îl purtară tot mai adânc în mijlocul orașului, lăsând în urmă arhitectura colonială, grațioasă, din jurul hotelului în care era cazat și malurile fluviului. Pe când trecea dintr-un spital în altul, în tuk-tukul lui, Bill văzu temple pictate în culori vii, strălucitoare, unde se adăposteau călugării. Aceștia se trezeau în zori și străbăteau cu picioarele goale străzile murdare, ținând în mâini boluri care să fie umplute de localnici cu orez. Nu lipseau nici oamenii străzii; infirmi, cu membre contorsionate, femei cu copii mici pe marginea canalelor, cerșind, disperarea fiind clar zugrăvită pe fețele lor trase. O asemenea sărăcie Bill nu mai văzuse niciodată, și se gândea uimit că, deși aceste biete suflete erau libere să meargă oriunde doreau, viața lor nu era mai bună decât fusese a lui în Changi.

Cu cât vedea mai multe, cu atât mai mult își dorea Bill să se afle acasă, în confortul și siguranța domeniului Wharton Park. Își dădea seama acum cât de binecuvântat era.

La sfârșitul zilei, Bill vizitase toate spitalele din oraș, fără nici un rezultat. Se întoarse la hotel obosit și demoralizat, neștiind încotro mai putea s-o caute pe Lidia. Când își luă cheia de la recepție, Giselle îl zări prin geamul biroului și ieși să vorbească cu el.

– Citesc pe faţa dumneavoastră că n-aţi găsit-o.

– Nu, oftă Bill. Şi nu ştiu unde s-o mai caut. Vreo idee?

– Ei bine, cred că aţi putea încerca în cartierul unde a locuit Lidia, împreună cu familia ei, înainte ca ei să plece în Japonia şi ea să se mute la hotel. S-ar putea să se fi întors acolo.

– Presupun că merită să-ncerc, replică Bill scurt.

– Vă pot da vechea ei adresă şi, dacă le arătaţi fotografia vecinilor ei şi negustorilor ambulanţi, posibil ca vreunul s-o fi văzut...

Giselle lăsă propoziţia neterminată. Ambii ştiau că era puţin probabil.

Pe Bill îl lovi o durere groaznică de cap.

– Ce nu înţeleg este de ce n-a lăsat nici o vorbă, aici, pentru lordul Harry, ca să-i spună unde se află? La urma urmei, îl aştepta să vină înapoi la ea.

– Nu putem presupune ce a fost în capul ei, domnule Stafford, chiar nu putem, răspunse Giselle, compătimindu-l pe acest tânăr bun şi loial, pe care, în pofida lipsei de cultură şi de educaţie, simţea că-l îndrăgeşte tot mai mult pe zi ce trecea.

– Doamnă, vă mulţumesc pentru ajutor! Voi încerca la această adresă mâine. Plec acasă peste zece zile şi, nici măcar de dragul lordului Harry, nu pot sta mai mult. Dacă o fac, s-ar putea să nu-mi mai găsesc nevasta acasă, adăugă el.

– Domnule Stafford, nu puteţi să faceţi mai mult decât atât.

Îi zâmbi scurt şi se îndepărtă.

Bill luă tuk-tukul, ducându-se la adresa indicată de Giselle, aflată la douăzeci de minute distanţă. Era chiar în centrul oraşului, o stradă îngustă şi întunecată, mărginită de clădiri înalte din lemn, înclinate unele spre altele în cele mai stranii unghiuri; îţi dădeau impresia că până şi cea mai uşoară adiere de vânt le-ar putea face să se prăbuşească. Mirosul greu de putregai emanat de canale i se păru insuportabil, şi Bill simţi că-i vine să verse în timp ce stătea în faţa clădirii unde, se pare, Lidia locuise cândva.

Ciocăni la uşă, şi în prag se ivi o bătrână cu un zâmbet ştirb. Ştiind acum că nu avea rost să îi abordeze pe localnici, Bill îi întinse fotografia.

Ea dădu aprobator din cap. Şi îi făcu semn în sus, pe scări.

– Este aici? o întrebă Bill, cu multă emoţie în glas.

Femeia vorbea repede în thailandeză, scuturând din cap şi gesticulând. Bill puse piciorul pe scară.

– Lidia? Sus?

– *Mai, mai, mai!*

Bill ştia măcar că asta însemna „nu".

– Unde este atunci? Lidia? întrebă din nou, gesticulând.

Apoi, uşa se trânti în faţa lui, aproape amputându-i degetele mari de la picioare.

Bill bătu în uşă minute în şir, dar fără răspuns. Se plimbă în sus şi în jos pe stradă, bătând la toate uşile de pe cealaltă parte, în zadar însă.

Nu mai avea nici o speranţă. Avea să se întoarcă, pur şi simplu, acasă avea să-i spună lordului că nu reuşise să dea de ea. Cinstit vorbind, fusese o misiune eşuată din start. O fată dispărută imediat după un război, pierdută într-un oraş cu milioane de locuitori. Şi un occidental, privit cu suspiciune de localnici, neputând comunica cu ei. Nu trebuia să se simtă vinovat. Făcuse tot ce putuse, dar era clar că nu mai avea unde s-o caute. Avea să îşi petreacă timpul rămas achiziţionând specii rare de orhidee şi urma să se întoarcă în Anglia aşa cum plănuise.

Bill mergea încet pe stradă, căutându-l pe posesorul tuk-tukului, care parcă intrase şi el în pământ. Când coti după colţ, ajunse într-o piaţă mare şi gălăgioasă. Îşi cumpără un bol de tăiţei, plimbându-se printre tarabe, şi dădu deodată peste una plină de o selecţie minunată de orhidee colorate şi cu miresme dulci. Se opri în faţa ei ca să studieze plantele, multe dintre ele necunoscute de el până atunci.

– Pot să vă ajut? îl întrebă o voce din spatele vegetaţiei luxuriante.

Bill zări un bărbat micuţ, aşezat pe podea, printre ghivecele de orhidee *Dendrobium*.

– Vorbeşti englezeşte? îl întrebă Bill, surprins.

– Puţin, da. Omul se ridică, ţinându-se din spatele florilor. Acum îi ajungea lui Bill până la piept. Vă ajut, domnule? Am multe orhidee rare aici. Familia mea le aduce din sera noastră

din Chiang Mai. Suntem foarte cunoscuți, zise el mândru. Furnizăm palatului regal.

– Văd că aceste plante sunt neobișnuite. Bill făcu semn spre o orhidee uluitoare, oranj, cu petalele ei micuțe, delicate, brăzdate de niște vinișoare de o nuanță mai închisă, dispuse în jurul unei creste albe, longitudinale. Lăsă pe o măsuță bolul cu tăiței și fotografia pe care o ținea în mână și ridică planta s-o studieze îndeaproape.

– Ce e asta?

– Asta, domnule, este *Dendrobium unicum*. Este foarte rară și scumpă. Bărbatul zâmbi. Îi place lumina puternică și clima uscată.

– Și asta?

Bill ridică o plantă cu petale subțiri, lila. Ar fi vrut să aibă la el hârtie și creion ca să noteze denumirile și detalii despre flori. Omul din fața lui părea să știe multe pe acest subiect.

– Asta, domnule, e *Aerides odoratum*. Crește pe sol, în pădure. Îi place umbra.

– Și asta?

Următoarele douăzeci de minute, Bill uită cu totul de Lidia, pătrunzând într-o lume pe care o înțelegea și o iubea. Ar fi cumpărat tot ce era pe tarabă, ca să expedieze florile în sera lui de acasă. Apoi, în câteva luni, s-ar fi familiarizat cu fiecare specie în parte, experimentând temperatura, lumina și umiditatea adecvate, ca să vadă dacă putea să producă o plantă originală, eventual prin fertilizare încrucișată, un hibrid.

– Ești aici și mâine? îl chestionă Bill, întrebându-se unde ar putea găsi pe cineva gata să-i transporte toate plantele pe care dorea să le ia cu el și unde le putea păstra până la plecare.

– Domnule, în fiecare zi.

– Vezi tu, aș vrea să trimit orhideele pe care le cumpăr în Anglia.

– Da, domnule. Eu mă pot ocupa. Trimitem ladă la docuri s-o pună pe vaporul dumneavoastră.

– Voi veni aici când le împachetezi, îi spuse Bill ferm, nedorind ca, odată ajuns pe ocean, să descopere că avea cinci lăzi

pline cu margarete. Vin mâine din nou, ca să aleg plantele şi să discutăm detaliile.

– OK, domnule. Ne vedem mâine.

– Da. Mulţumesc.

Bill dădu să plece, cu mintea la orhidee.

– Domnule! Domnule! Aţi uitat fotografia!

Omul fugea după el, fluturând fotografia prin aer.

– Ah, da. Mulţumesc.

Întinse mâna şi-l văzu pe om cum o priveşte atent.

Ridică privirea spre Bill şi zâmbi.

– Ea foarte frumoasă. O cunosc.

Bill înghiţi în sec. O cunoşti?

– Da. E Lidia. O clientă bună. Locuieşte acolo. Bărbatul îi făcu semn spre strada dinspre care venise Bill. Dar, acum, n-am mai văzut-o. Poate că a plecat.

Bill încercă să-şi păstreze calmul şi să vorbească rar, astfel ca omul să-l înţeleagă.

– Poţi să afli unde s-a dus?

– Da, uşor. Verişoara mea e prietenă cu ea de mulţi ani. O voi întreba.

– Te rog. Cât mai repede. Este foarte important s-o găsesc.

– De ce? se miră omul. Are necazuri? Nu vreau necazuri.

– Nu, nici vorbă. Bill ştia că nu avea rost să încerce să-i explice situaţia, aşa că se mărgini să spună: Transmite-i verişoarei tale că Harry este aici şi o caută pe Lidia. Va înţelege.

Omul se gândi un moment.

– OK. Dar trebuie să mă duc la verişoara mea, şi o să mai ia timp până o găsesc.

Bill scoase o bancnotă din buzunar şi i-o dădu. Mă întorc mâine şi îţi voi da mai mulţi bani, dacă ai veşti pentru mine.

Bărbatul zâmbi.

– OK, domnule. Fac tot ce pot.

– Mulţumesc.

Bill se îndepărtă, aproape neîndrăznind să spere că o astfel de întâlnire întâmplătoare îl putea duce la rezultatul de care avea o nevoie disperată.

Capitolul 47

– Am găsit-o, domnule, îl informă florarul pe Bill a doua zi de dimineaţă, afişând un aer grav.

– Unde este?

Omul făcu o pauză lungă, studiindu-şi degetele murdare de la picioare. Bill scoase alte două bancnote din buzunar şi i le dădu.

– Vă duc acum la ea. Omul îl atenţionă cu un fluierat pe băiatul de la taraba de alături să aibă grijă şi de a lui şi-i făcu semn lui Bill să-l urmeze. Domnişoara Lidia se mută acum, îi explică florarul, conducându-l pe Bill printr-un labirint de străzi pline de gunoaie. Viaţa ei... deloc bună. Verişoara zice că ea foarte, foarte bolnavă. Nu poate munci, nu poate plăti locuinţă.

– Ce-a păţit? îl întrebă Bill, printre bătăile nebuneşti ale inimii, gândindu-se la tot ce putea fi mai rău.

– Cred că ştiţi, domnule, zise omul trist. Dar mă duc s-o văd să-i spun că Harry e aici, şi ea foarte fericită. Ea zice că vine. O s-o ajutaţi, da? Cred că e pe moarte.

Florarul se opri în faţa unei clădiri a cărei uşă de la intrare din lemn era pe jumătate putregăită şi cârpită cu bucăţi de scândură. Pe când intra, Bill aproape se prăbuşi peste un cerşetor olog ascuns în spatele ei. Îşi duse mâna la nas, când simţi mirosul cunoscut de trup nespălat şi bolnav, umplând locul lipsit de aer, ca un cuptor. Călăuza lui îl conduse în sus, pe o scară îngustă, care scârţâia jalnic, şi ciocăni la o uşă.

Se auzi un murmur. Florarul spuse ceva în thailandeză; urmă încă un murmur slab.

– OK, domnule Harry! Te las aici. Ea bolnavă. Nu vreau să intru. Vino la mine când vrei trimiţi florile.

Omul fugi în jos, pe scări, înainte ca Bill să-i poată răspunde. Trase adânc aer în piept, apăsă clanţa şi intră. Camera era întunecoasă, luminată doar de câteva raze strecurate printre jaluzelele rupte, şi căldura din interior era insuportabilă.

– Harry?

O voce slabă, venind din colţul camerei, îi atrase atenţia lui Bill, în timp ce se străduia să vadă ceva. Pe podea, era o saltea şi o siluetă mică ghemuită pe ea.

– Harry, tu eşti? Sau visez?

Bill înghiţi în sec. Făcu câţiva paşi spre saltea, nedorind să o sperie cu vocea lui până când avea să se convingă că era în siguranţă.

– Harry?

Bill mai făcu un pas, încă unul, până o văzu mai bine pe salteaua de la picioarele lui. Avea ochii închişi şi capul întors într-o parte pe cearceaful alb. Bill se aplecă şi îi luă numai o clipă să-i identifice trăsăturile perfecte, de-acum familiare. Ştia sigur că o găsise pe Lidia lui Harry.

– Harry, dragostea mea, murmură ea. Ştiam că vei veni... vei veni înapoi la mine...

Bill era conştient că nu trebuia să vorbească, că nu trebuia să rupă vraja. Cu inima grea, îngenunche alături de ea şi-i atinse fruntea. Ardea.

– Harry, oftă ea. Am visat la asta... slavă Domnului, slavă Domnului, eşti aici... te iubesc, Harry, te iubesc...

Bill îi mângâie cu blândeţe fruntea, ştiind că nu era pe deplin conştientă; i se rupea inima de mila ei.

– Ia-mă în braţe... sunt atât de bolnavă, de speriată. Te rog, ţine-mă în braţe...

Cu lacrimile curgându-i în tăcere pe obraji, Bill îi prinse trupul mic, vlăguit, în braţe şi o ţinu la piept, simţind febra cauzată de infecţie pe pielea ei moale şi lipicioasă.

Ea eliberă un oftat uşor.

– Harry, eşti aici, chiar eşti aici... acum suntem în siguranţă.

Bill nu ştia cât de mult o ţinu pe Lidia la piept. Se gândea că doarme, dar, din când în când, Lidia tresărea, poate din cauza vreunui coşmar sau a febrei care o vlăguia. Mai asistase la aşa ceva în Changi şi ştia deznodământul.

Poate că aţipise şi el, drogat de căldura insuportabilă din cameră, simţind instinctiv că, atât timp cât o ţinea la piept pe acea biată fată, ea avea să rămână în viaţă.

În cele din urmă, nemaiputând să stea în genunchi, Bill o lăsă cu blândeţe la loc pe saltea. Se ridică ţeapăn şi se întoarse să vadă dacă găsea ceva apă ca să-i răcorească fruntea.

Exact atunci auzi un sunet. Venea dinspre saltea, de dincolo de Lidia, care zăcea parcă lipsită de viaţă.

Atunci, în lumina obscură, cearceaful se mişcă, şi Bill sări în sus.

Se duse pe partea cealaltă a saltelei şi văzu cearceaful mişcându-se din nou şi un alt sunet se auzi de sub el. Se lăsă în jos, cu inima bătându-i tare în piept, şi trase pânza uşor în jos.

O pereche de ochi luminoşi, ca de chihlimbar, se uitau direct într-ai lui. Apoi, faţa micuţă se încreţi a supărare şi guriţa perfectă se bosumflă. Imediat, tăcerea fu sfâşiată de ţipătul revoltat al unui bebeluş nou-născut, înfometat.

– Îmi închipuiam motivul pentru care Lidia s-a ascuns, oftă Giselle, în timp ce Bill şedea în birou, în faţa ei, ţinând în braţe copilaşul, de-acum hrănit. Ea era foarte subţirică, dar în ultima vreme se cam împlinise. Aici, în Thailanda, să fii nemăritată cu copil este cea mai mare ruşine posibilă. Ştiam însă că nu puteam s-o întreb, decât dacă ea dorea să-mi spună din proprie iniţiativă.

– Slavă cerului că am găsit-o, doamnă! Era într-o situaţie îngrozitoare, aproape inconştientă.

Bill luă o duşcă bună din coniacul turnat de Giselle după ce se înapoiase la hotel. Observă cum paharul îi tremura în mână,

în timp ce-l ducea la gură. Văzuse multe în război, dar acum ştia că urma să treacă foarte mult timp până când nu avea să mai fie bântuit de ororile văzute în ultimele câteva ore.

După şocul descoperirii bebeluşului, plânsul lui îl smulsese pe Bill din toropeala indusă de căldură. Luase trupul micuţ în braţe şi ieşise în fugă din casă, înapoi în piaţă. Iniţial, florarul avusese rezerve, dar alte câteva bancnote îl făcuseră să aducă străvechiul cărucior folosit la căratul orhideelor de la depozit: avea să o ducă pe Lidia la spital, unde să beneficieze de îngrijirea medicală de care avea nevoie urgent.

– Este un miracol că aţi găsit-o exact în acel moment, îl privi Giselle îngrijorată. Cum se simţea când aţi lăsat-o la spital?

– Era inconştientă... foarte bolnavă. Nu ştiu ce are. N-am înţeles ce spuneau doctorii. Când am plecat, era pe perfuzie şi cu o mască de oxigen, îi spuse Bill. Şi, doamnă, când am ridicat-o de pe saltea, s-o duc jos, era sânge peste tot...Vocea lui Bill se frânse. Era scăldată în sânge... Vreau să spun, dinspre locul pe unde venise bebeluşul. Nu ştiu dacă va reuşi să supravieţuiască, chiar nu ştiu. Bill înghiţi în sec. Măcar acum este îngrijită şi nu e singură în camera aia împuţită.

– Şi-au dat seama când s-a născut copilul? Mie mi se pare foarte mic.

Giselle se uită spre bebeluşul care dormea în braţele lui Bill.

– Nu i-a căzut încă cordonul ombilical, aşa că aş zice numai câteva zile. Doctorii l-au examinat temeinic, apoi mi l-au dat. Probabil au crezut că eu sunt... tăticul ei. Bill se înroşi tot şi se uită în jos la copilaş. Nu ştiu prea multe despre aceşti bebeluşi, mai degrabă ştiu cum se cresc viţeii la fermă, dar micuţa asta mi se pare perfectă şi sănătoasă. Şi, mai mult ca sigur, când îi e foame, cere.

– Şi e atât de frumoasă! Ochii lui Giselle se umplură de lacrimi. Superbă.

– Da. Aşa este. Bill simţi şi el cum i se umezesc ochii, când se uită în jos la bebeluş. Dar, doamnă, spuneţi-mi ce să fac de-acum încolo? Ce mă fac cu ea?

– Domnule Stafford, vă rog, eu nu sunt în măsură să vă spun. Poate că, o vreme, cât Lidia e atât de bolnavă, va trebui să aveţi grijă de copilaşul ei. Apoi, când se face bine, luaţi deciziile potrivite.

– Scuzaţi-mă că vă spun, dar nu ştiu cum se cresc bebeluşii. Ce să fac... ca să o curăţ? Au schimbat-o la spital, dar – Bill îşi încreţi nasul – deja se simte mirosul că nu mai e curată.

– Sunt sigură că putem găsi nişte prosoape de hârtie şi lapte. Poate dormi cu dumneavoastră în cameră; avem un landou pe undeva, prin magazie...

– Şi dacă Lidia nu se face bine, doamnă? Ce voi face atunci?

Bill se simţea cuprins de groază. Îi venea să plângă panicat, nepregătit pentru responsabilitatea îngrijirii unui nou-născut.

Giselle oftă.

– Realmente, domnule Stafford, asta nu este o decizie pe care pot s-o iau eu. Lordul Crawford... poate că ar trebui informat.

– Nu, doamnă, nu pot face asta. Am căzut de acord să nu comunicăm, ca nu cumva să fie interceptată vreo telegramă. Dacă doamna aude vreodată de aşa ceva... Bill îşi plecă ochii spre copil. Acum, aşteaptă propriul lor copil.

– Ce să zic, lordul Crawford a fost un băiat harnic. Giselle ridică o sprânceană. *Alors!* V-a lăsat să curăţaţi toată mizeria.

– Aş fi ceva mai blând cu el, replică Bill defensiv. N-a fost voia lui să se îndrăgostească. Şi este clar ca lumina zilei că Lidia îl mai iubeşte încă. Bill ezită, puţin copleşit. Credea că e Harry, că a venit înapoi la ea, exact cum i-a promis lordul Harry. M-am simţit vinovat că nu i-am spus că nu e el, dar n-am dorit s-o necăjesc mai mult. Este atât de bolnavă. Of, Doamne, înghiţi el în sec, aveţi dreptate, doamnă. Ce mizerie, ce mizerie afurisită!

Bill dădu pe gât tot coniacul, şi amândoi rămaseră tăcuţi, pierduţi în propriile gânduri.

– Totul este atât de trist, oftă Giselle după un timp. Micuţa asta e încă o victimă a haosului şi durerii lăsate de acest război. Dar, domnule Stafford, trebuie să gândim în termeni practici.

Dacă Lidia nu-şi revine, sunt aici orfelinate care preiau astfel de copii.

Bill se cutremură.

– Să sperăm că-şi va reveni. Şi, vai de mine, pe urmă va trebui să-i spun că nu-l va mai vedea niciodată pe lordul Harry, că este căsătorit deja, cu un bebeluş pe drum în Anglia.

– Domnule Stafford, nu vă invidiez deloc. Dar sunt sigură că vă veţi descurca bine. Vă rog să-i transmiteţi Lidiei, când o vedeţi, toată afecţiunea mea. Iar acum voi face rost de nişte lapte, de scutece şi de un landou.

– Mulţumesc. Bill se ridică cu bebeluşul în braţe, simţindu-se epuizat după trauma acelei zile. Vă sunt recunoscător pentru tot ajutorul oferit, doamnă!

Giselle îl urmă până la uşă.

– Dragul meu domn Stafford, cu toţii trebuie să dăm o mână de ajutor, atât cât putem.

În săptămâna ce a urmat, Bill nu avu încotro, aşa că trebui să înveţe cât de repede să aibă grijă de copilul Lidiei. Laor, camerista veselă şi îndemânatică, care-i deretica în cameră în fiecare zi, se dovedi de nepreţuit. Îi arătă cum să o hrănească, să o bată pe spate şi să schimbe fetiţa, amuzându-se când Bill nu reuşea să-i prindă scutecul cum trebuia. Începu să se familiarizeze cu rutina zilnică, înţelegând că fetiţa ţipa când era udă şi îi era foame, sau avea ceea ce Giselle denumea o colică, deseori la cinci dimineaţa. Îi făcea plăcere s-o ajute să scape de durere, bătând-o uşor pe spate, până scotea un mic râgâit, simţindu-i trupul micuţ cum se relaxează şi căpşorul i se lasă mulţumit pe umărul lui. Pe urmă, se târa epuizat în pat şi se trezea numai când bebeluşul ţipa din nou de foame, pe la ora opt.

O vizita pe Lidia la spital în fiecare dimineaţă, luând cu el şi bebeluşul. Ea nu era încă conştientă, febra era devastatoare, şi asistentele se uitau la el pline de compasiune cum schimba şi hrănea fetiţa pe un covoraş de lângă pat. Giselle îi ceru managerului ei adjunct, un thailandez, să telefoneze la spital şi să vorbească cu un doctor: astfel, Bill află că Lidia suferea de o

hemoragie gravă după naştere. Doctorul nu era deloc optimist. Lidia continua să sângereze şi infecţia i se extinsese în abdomen. Îi administrau cele mai puternice medicamente ca să distrugă infecţia, dar, deocamdată, nu răspundea la ele.

Bill şedea alături de ea, răcorindu-i fruntea cu o bucată de pânză muiată într-un bol cu apă, dar părea un gest total nepotrivit. Uneori, ea se mişca agitată, deschidea ochii câteva secunde, apoi îi închidea la loc. Lidia nu ştia că el şi copilul se aflau acolo.

Bill începea să fie cuprins de disperare. Vaporul spre Anglia pleca peste trei zile, şi el n-avea idee ce avea să facă, dacă ea nu îşi revenea înainte ca el să urce la bord. Ştia, totuşi, că ea nu avea să fie în stare să-şi îngrijească singură copilul săptămâni la rând.

Laor îi arătă cum să care copilul într-o legătură pe piept, în stil thailandez, şi Bill îşi petrecea după-amiezele cu Priyathep, florarul. Împreună, se duseră la marea piaţă de flori din Bangkok, alegând plantele pe care dorea să le ia cu el în Anglia.

În timp ce bătea străzile aglomerate şi încinse din Bangkok, Bill învăţă o sumedenie de lucruri de la noul său prieten despre felul în care să îngrijească şi să cultive orhidee. Ştia că acele cunoştinţe erau deosebit de valoroase. Familia lui Priyathep cultiva de trei generaţii orhidee în sera lor din Chiang Mai, culegându-le din jungla de pe munţii din jurul satului lor. Priyathep îi mai promise să-i trimită cu vaporul orice nouă specie găsea, direct la Wharton Park.

În timpul acestor expediţii, bebeluşul dormea liniştit la pieptul lui, plângând numai când îi era foame sau trebuiau schimbate scutecele. Bill se simţea, iniţial, ca un prost, foarte conştient de situaţie, dar cu surprindere realiză cât de liniştitoare era prezenţa micului trup lipit de al lui.

– Ea copil bun, îi zise Priyathep într-una din zile. Nici un necaz. Tu tătic bun.

Bill se simţi străbătut de o undă de mândrie.

– Tu *eşti* bună şi cu adevărat frumoasă, dulceaţa mea, îi murmura Bill noaptea, în timp ce o schimba, acum cu multă îndemânare; copila îl fixa cu ochii ei de chihlimbar, în care se citea

atâta încredere, încât simţea cum îi răpesc inima. O ridică de pe pat şi îi sărută părul negru, ca un puf, de pe creştet. O legănă blând, şi ea se cuibări pe umărul lui. Ce mă fac eu cu tine, micuţo? suspină el disperat în timp ce o aşeza din nou în landou. Ea se uită în sus, la el, şi poate că era doar imaginaţia lui, dar nu se îndoia că îi zâmbea, înainte să-şi ducă pumnişorul la guriţă şi să-l sugă, adormind.

Mai erau două zile până la plecarea vaporului, şi Lidia tot nu-şi revenise din comă. Bill ştia că trebuia să-şi facă alte planuri.

– Ştii cumva vreo familie cumsecade, care ar vrea s-o ia, aici în Bangkok? îl întrebă el pe Priyathep, în timp ce începeau delicata muncă de împachetare a orhideelor în lăzi.

– Nu. Oamenii aici au prea mulţi copii. Nu suficienţi bani sau de-ale gurii. Mami moare, copil merge la casa de orfani, îi zise Priyathep fără menajamente.

Bill oftă.

– Ştii vreuna?

– Ştiu, da, dar nu-i un loc plăcut, domnule Bill. Prea mulţi bebeluşi, cred patru într-un pătuţ. Şi miros urât. Priyathep îşi încreţi nasul. Copilaş se îmbolnăveşte acolo şi moare. Nu e bine. Se uită la bebeluşul care dormea într-o lădiţă puţin adâncă, acoperit cu o păturică, în timp ce Bill era ocupat cu împachetatul. N-are nici un viitor aici, dacă mami moare.

După o noapte de nesomn, Bill se duse ca de obicei la spital şi dădu, lângă patul Lidiei, peste o asistentă care zâmbea. Îi făcu semn şi-i zise ceva în thailandeză. Bill văzu că ochii Lidiei erau larg deschişi, arătând enormi pe faţa ei micuţă, cenuşie. Simţi cum inima îi stă în loc – nu se aştepta la asta şi nu era pregătit. Ochii Lidiei îl fixară, şi în ei se citi de îndată teama.

– Cine eşti? Vocea era slabă şi răguşită. Unde Harry? Am visat că a venit? De ce ai luat copilul meu? Dă-mi-o!

Braţele ei se luptau să ia copilul strâns în legătură la pieptul lui Bill.

Asistenta se întoarse s-o liniştească pe Lidia în thailandeză, apoi îl ajută să scoată bebeluşul şi să-l aşeze cu capul sprijinit pe braţul Lidiei.

Lidia o bombardă cu întrebări pe infirmieră, răstimp în care Bill asista neputincios. Ştia că sosise momentul. Ar mai fi stat un an în plus în Changi decât să fie nevoit să facă asta.

Când infirmiera se depărtă, Lidia se întoarse spre Bill cu nişte ochi sclipind de furie.

– De ce îi spui infirmierei că eşti tatăl bebeluşului? Nu eşti! Cine eşti? Spune-mi!

– Domnişoară Lidia, jur că n-am spus asta. Nici măcar nu vorbesc thailandeza. Presupun că ei au *crezut* asta, fiindcă l-am adus cu mine aici. Sunt Bill Stafford, prietenul lordului Harry. El m-a trimis la Bangkok ca să te găsesc.

– Harry? El nu este... aici? Teama şi supărarea dispărură din ochii Lidiei, iar în locul lor apărură lacrimi. Dar l-am văzut, a venit la mine... m-a ţinut în braţe... eu...

– Lidia, eu am fost cel care am venit în camera ta. Harry nu este aici. Este în Anglia. Îmi pare rău, serios, dar nu este aici.

– Nu, nu, l-am văzut... Lupt să rămân în viaţă pentru el... a venit după noi, gemu ea, strângând cu disperare ochii, în timp ce lacrimile i se revărsau pe obraji.

– Lidia, eu... el te iubeşte. Te iubeşte foarte mult. Însemni totul pentru el, cinstit îţi vorbesc.

– Atunci, de ce el nu e acum aici? Mi-a promis, mi-a promis că se întoarce la mine, gemu ea abia perceptibil.

– Tatăl lui a murit. El trebuie să se ocupe de domeniul familiei din Anglia. Jur că, dacă ar putea, ar fi aici.

Bill ştia că toate argumentele lui erau neconvingătoare, incapabile să consoleze o femeie care nu mai putea fi consolată.

– Atunci, va veni curând? întrebă Lidia cu voce şoptită, acum că îşi epuizase întreaga energie, şi aşa puţină.

– El nu poate veni aici, domnişoară Lidia. De aceea m-a trimis pe mine.

– Atunci, tu eşti aici ca să ne duci în Anglia...

Bill vedea cum faţa Lidiei păleşte.

– Domnişoară Lidia, acum trebuie să vă odihniţi, îi zise el, strângându-i mâna. Voi sta aici. Putem discuta mai târziu şi vă voi explica totul.

– Va veni. El mă iubeşte... mă iubeşte...

Vocea Lidiei se stinse, în timp ce cădea în somn.

Următoarele două ore, Bill rămase la căpătâiul Lidiei; i se rupea inima văzând-o alături de bebeluş cum visa la un viitor imposibil. Când fetiţa se trezi înfometată, Lidia dormi în continuare; Bill o sălţă uşor din braţele Lidiei, o hrăni şi o schimbă, apoi o aşeză la loc.

La apusul soarelui, cerul căpătă o culoare stranie, ruginie, ce răzbătea prin ferestrele salonului. Lidia începu să se foiască. O infirmieră şi un doctor îşi făcură apariţia, făcându-i semn lui Bill să iasă.

Afară, Bill îşi cumpără o bere şi un bol cu tăiţei şi se aşeză pe treptele spitalului ca să mănânce. În Changi, avusese parte de ani întregi de suferinţă, dar niciodată nu se simţise mai deznădăjduit. Şi singur.

Peste o oră, lui Bill i se premise să revină în salon. Lidia şedea sprijinită pe perne, arătând teribil de fragilă, dar ochii ei erau mai vioi şi mai calmi.

– Vă rog, domnule Bill, staţi jos. Îi făcu semn spre un scaun. Doctorul îmi spune că sunteţi foarte bun. M-aţi adus aici, aveţi grijă de copilul meu şi mă vizitaţi în fiecare zi. Zice că tu om bun.

– Am făcut tot ce-am putut, domnişoară Lidia. Şi ea – Bill îi făcu semn spre bebeluşul aflat la pieptul mamei sale – este o dulceaţă.

Lidia zâmbi, uitându-se în jos la copil.

– Crezi că seamănă cu tăticul ei?

Bill gândea că fetiţa era leită mama ei, dar încuviinţă oricum din cap.

– Da, seamănă. Şi, în tot acest timp, am vrut să ştiu cum o cheamă?

– Jasmine[1]. Numele ei e Jasmine. Harry spunea că mama lui are grădină în Anglia. Creşte şi acolo. Este o plantă frumoasă care miroase superb.

– Şi mie îmi place numele, domnişoară, zise Bill. Şi este un nume frumos.

– Sper că-i va plăcea şi lui Harry. Şi tu eşti Bill...?

– Stafford, domnişoară Lidia. Am fost în Changi cu lordul Harry. Ne-am salvat reciproc viaţa, adevărat vă spun... Bill făcu o grimasă, amintindu-şi prin câte trecuseră împreună. Dar acasă, în Anglia, sunt grădinarul lui.

– Grădinar? întrebă Lidia mirată. A trimis un grădinar să mă găsească?

– Ştia că poate avea încredere în mine, domnişoară Lidia. Aş face totul pentru el, serios.

Ochii Lidiei se îmblânziră.

– Da, este un bărbat deosebit. De-abia aştept să-l văd şi să-i arăt bebeluşul nostru. Acum, înţeleg din scrisorile lui că nu poate veni aici. Tatăl lui mort. Aşa că tu vii să mă găseşti şi să mă duci la Harry în Anglia, da?

– Lidia, eu...

– Dar eu nu pot merge în Anglia acum, domnule Bill. Lidia scutură din cap. Doctorul spune că am multe leziuni interne după copil, că trebuie operaţie imediat. Înainte, nu a fost posibil, fiindcă prea bolnavă, şi credeau că mor oricum. Spun că mai multe săptămâni înainte să fiu OK. *Dacă* OK. Aşa că trebuie aşteptăm înainte să pot pleca în călătorie lungă.

Bill simţi cum i se usucă gâtul. Ştia cât era de curajoasă şi de bolnavă.

– Domnişoară, vreau să spun, Lidia... eu...

Nu mai putu să continue când citi groaza din ochii ei.

– Ce este?

– Oh, domnişoară, nu ştiu cum să vă spun. Eu...

– El nu mă mai vrea deloc?

Faţa ei era schimonosită de durere.

---

[1] Iasomie (n.red.)

– Nu, el vă iubeşte, domnişoară, mai mult decât orice. Nu este că... eu...

– Dacă el mă iubeşte, totul este OK, aşa că trebuie să-mi spui, domnule Bill, ce i s-a întâmplat bietului meu Harry.

Se uita la el încrezătoare în iubirea împărtăşită, fără de sfârşit, cu o hotărâre de neclintit, care-l făcea pe Bill să se simtă şi mai prost.

– Poate ar trebui să vin înapoi după operaţie, când vă simţiţi mai în putere, propuse el. Nu cred că e bine să vă spun acum.

– Domnule Bill, aproape am murit. Şi s-ar putea să mor în operaţie sau după. Doctorul deja îmi spune asta. Este mâine, adăugă ea. Nu mai e timp. Aşa că trebuie să-mi spui totul acum. Te rog, domnule Bill, îl imploră ea, trebuie să ştiu.

– Eu... oh, domnişoară...

Lidia întinse o mână mică, tremurândă, spre el, ca să-l consoleze.

– Văd că e de rău. Sunt pregătită. Nu te teme. Ştiu că el mă iubeşte, şi asta e tot ce contează; spune-mi te rog.

Aşa că Bill, care părea mânat de o forţă malefică spre deosebire de femeia a cărei viaţă o distrugea, îi spuse. Rosti cuvintele de care se temea, văzând că faţa ei nu trădează vreo emoţie, deşi mâinile îi trădau disperarea. Apoi, Bill se uită la micuţa şi preţioasa mărturie a iubirii copleşitoare a Lidiei, care dormea în braţele ei. Ştia, totuşi, că nu-i putea spune întreaga poveste, anunţând vestea copilului lordului aflat pe drum, departe, în Anglia.

– Deci, asta e. Harry e căsătorit şi, tatăl lui murind, toată responsabilitatea cade pe umerii lui. Domnişoară Lidia, nu vă pot spune cât de rău îmi pare pentru amândoi. Dorea să se întoarcă aici, categoric, să-i mărturisească totul soţiei şi să ceară divorţul. Dar, acum, chiar şi el ştie că nu se poate. Mi-a tot repetat să vă spun că vă va iubi mereu, sfârşi Bill. Credeţi-mă, domnişoară Lidia, este disperat, chiar este, la fel ca dumneavoastră. Iar eu... sunt trist pentru amândoi.

Lidia avea privirea fixă.

În cele din urmă, reuşi să întrebe şoptit:

– Ştie de bebeluş?

– Nu. Nu ştie.

Lidia încuviinţă din cap. Bill o vedea cum se concentrează.

– El nu poate să fie cu mine. Nici dacă trăiesc.

– Nu, domnişoară Lidia, nu poate nici dacă ar avea toată bunăvoinţa din lume.

– Poate, dacă ar şti, să vrea copilul?

Bill ştia răspunsul, dar chipul Lidiei devenea tot mai cenuşiu.

– Oh, domnişoară, mă îndoiesc, replică el slab.

– Vreau să-l întrebi dacă ia copilul. Întinse mâna rapid şi-l trase de mânecă. Vreau să-i trimiţi telegramă astă-seară. Întreabă-l. Te rog, domnule Bill, trebuie s-o faci. Nu mai am timp, trebuie să decid ce este de făcut pentru binele lui Jasmine, atât timp cât mai pot. Explozia aceea de cuvinte o făcu să-şi epuizeze şi bruma de forţă rămasă; mâna ei se desprinse de pe braţul lui Bill, şi ea închise ochii. Eu nu contez. Am văzut deja moartea cu ochii, şi poate că este destinul meu să părăsesc acest pământ în curând. Dar copilul nostru... bebeluşul nostru... nu trebuie să sufere. Harry nu va permite asta. Ştiu că nu o va face. Trebuie să i-o duci lui... să o duci la tatăl ei...

Bill înghiţi în sec. Nu avea curaj să-i spună că propunerea ei era imposibil de realizat.

Lidia deschise ochii şi îşi privi fiica.

– Ea merită o viaţă, domnule Bill. Chiar dacă eu trăiesc, nu pot avea grijă bine de ea. Să-i dau ce are nevoie. Nu am o casă, sau un loc de muncă, sau bani acum. Trebuie s-o las să plece în Anglia cu tine. Aşa, are şi ea o şansă.

– Domnişoară Lidia, i se adresă Bill răguşit, fetiţa are nevoie de mama ei. Cred...

– Eu cred că pot muri, şi copilul nu are pe nimeni care să aibă grijă de el. O sărută pe Jasmine pe creştet, prinzând mânuţa minusculă a fetiţei, copia ei fidelă. Ochii Lidiei, plini de lacrimi gata să ţâşnească, îi întâlniră pe ai lui Bill.

– Te rog, ia-o acum! E cel mai bine. Dacă o mai ţin lângă mine, poate n-o să fiu în stare... vocea Lidiei se frânse în final... să renunţ la ea.

Se aplecă deasupra copilului şi-i şopti cuvinte pe care Bill nu le înţelegea şi nici nu dorea să le înţeleagă. Ştia că îşi lua rămas-bun.

Cu trupul tremurând de efort, Lidia încercă să ridice bebeluşul şi să i-l dea. Bill întinse mâinile şi o luă pe Jasmine în braţe, în timp ce lacrimile se rostogoleau nestăvilite, tăcute pe faţa Lidiei.

– Domnule Bill, te rog, ai grijă de ea, ai grijă de ea! Cred că eşti un om bun. Trebuie să am încredere în tine şi în tatăl ei acum, fiindcă nu ştiu dacă mai am un viitor aici, pe pământ. Dar nu este important. Jasmine reprezintă viitorul, nu eu. Te rog, domnule Bill, îl imploră ea, găseşte cu cale să-mi spui că fiica mea este în siguranţă. Dacă trăiesc, trebuie să ştiu.

– Aşa voi face. Îi voi scrie lui Priyathep, florarul. Vocea lui Bill tremura de emoţie, în timp ce făcea promisiunea pe care nu ştia cum avea s-o respecte. Voi avea grijă de Jasmine, domnişoară Lidia, nu vă temeţi.

– *Kop khun ka.* Şi să le spui amândurora că-i iubesc mai mult decât stelele pe cer şi că ei sunt o binecuvântare trimisă mie de Dumnezeu. Lidia întinse mâna pentru ultima dată ca să atingă fetiţa; braţul ei, atât de slab, nu izbuti şi căzu înapoi pe pat. Spune-le că-i voi revedea. Fiindcă – se uită în sus, la Bill, şi-i oferi un zâmbet care-i lumină toată faţa, făcându-l conştient de frumuseţea ei – dragostea nu moare, domnule Bill. Nu moare niciodată.

Capitolul 48

Într-o zi de la începutul lunii mai, Bill apăru pe neașteptate în pragul casei.

– Bill! Oh, Bill! De ce nu m-ai anunțat că sosești astăzi? Aș fi venit la Felixstowe să te aștept! exclamă Elsie, grăbindu-se să-l îmbrățișeze, dar văzu apoi că el ținea în brațe ceva înfășurat într-o păturică. Îl privi suspicioasă. Ce ai acolo?

– Lasă-mă mai întâi să intru, draga mea, zise Bill obosit, ca să o pot pune jos și să te pot lua pe tine în brațe.

Elsie trase ușa după ei. Odată pus jos, ghemotocul începu să se miște.

– Oh, iubito, ți-am dus dorul atât de mult. Și tu la fel? o întrebă Bill.

Dar Elsie nu-și lua ochii de la ghemotoc.

– Sigur că mi-ai lipsit, dar n-are importanță. Ce-i *asta*?

Bill îi aruncă o privire, emoționat.

– Am decis să-ți aduc un cadou. Am avut șansa de a face ceva corect. Dar, apoi, oftă Bill, n-am prea avut de ales, după cum s-a întâmplat. Haide, du-te și uită-te la ea. Este un îngeraș, da, un îngeraș.

Elsie se îndreptă rezervată spre ghemotoc, tremurând de șoc. Trase de un colț al păturicii, și o pereche de minunați ochi chihlimbarii se uitau drept la ea.

– Oh, Bill! Elsie nu mai știa ce să zică, ridicându-și palmele spre obrajii roșii ca focul. Este superbă! Al cui este copilul?

– Elsie, este a *noastră*. Ți-am adus o fetiță acasă.

– Dar... Elsie era atât de uluită, încât nu știa ce să mai facă. Sigur e a cuiva? Bill Stafford! Știu că nu-mi spui tot adevărul.

Bebelușul începu să plângă.

– Oh, tu, voinicuțo! Vin-aici! Elsie o ridică și o strânse la piept, legănând-o, studiindu-i pielea de culoarea mierii, năsucul perfect și părul des și negru. Șștt! Șștt! Micuțo! Îi băgă vârful degetului mic în gurița ca s-o liniștească. Cât are?

– Puțin peste două săptămâni, când am plecat, așa că acum, în jur de șapte săptămâni, îi explică Bill.

– Dar cum de-a reușit ditamai bărbatul de tine să aibă grijă de ea pe vapor? Nici habar nu ai cum se cresc bebelușii, sau, acum, poate că știi?

Elsie vorbea cu fetița, simțind cum se îndrăgostește pe loc de ea, dar dorea să se asigure că era liberă s-o facă.

– Ne-am descurcat destul de bine, eu și ea. E atât de cuminte, de-abia scoate un murmur, zise Bill mândru, și Elsie îi văzu ochii plini de iubire.

– Bill Stafford, știu că ai multe să-mi spui, așa că poți să începi, și încă repede.

El se apropie de Elsie pe la spate și-i înconjură umerii cu brațele.

– Am făcut ce trebuia, nu-i așa, scumpa mea? Numai uită-te la ea. Este perfectă.

– Eu... Bill! Nu știu ce să zic! Chiar nu știu. Elsie scutură din cap. Apari aici, tam-nesam, cu un bebeluș! Pe urmă, fața ei se întunecă, simțindu-se cuprinsă de emoții chinuitoare. Îmi ascunzi ceva, Bill? Ce drăcii ai făcut tu după ce-ai ieșit din Changi?

– Oh, Else, Else a mea! Bill o trase spre el și o sărută. Nu fi atât de prostuță! Mă întorsesem la tine cu mult înainte ca micuța asta să fi fost doar o licărire în ochii tăticului ei!

Ochii lui Elsie se umplură de lacrimi, în timp ce socotea lunile pe degete, apoi, un zâmbet de ușurare îi răsări pe față.

– Ai dreptate, Bill, sunt o proastă. În afară de asta, amândoi știm că nu poți avea copii. Dar ești sigur că ce-ai făcut este legal?

continuă ea. Că nu ne vom trezi în miez de noapte cu careva la uşă, să te lege că ai furat un copilaş? Şi s-o ia pe micuţă?

– Jur că e legal. Elsie, e a noastră, copilul nostru. Şi nimeni nu va veni s-o ia de la noi, îţi promit.

– Cum o cheamă? întrebă Elsie, alintând fetiţa.

– Mama ei i-a pus numele Jasmine. Dar îl putem schimba, dacă nu-ţi place.

– Jasmine... ei bine, cred că este un nume corect, având în vedere că... tatăl ei... Elsie pronunţă încântată cuvântul... cultivă flori frumoase.

– Şi am mai adus acasă multe lăzi cu flori, iubito.

Ea se uită în sus, la Bill.

– Bebeluşul e din Thailanda, nu-i aşa? Dar nu are deloc o culoare ciudată.

Elsie atinse pielea fină de pe braţul mic al lui Jasmine.

– Ei bine, e o poveste lungă, zise Bill, şi, dacă te poţi opri câteva secunde din alintat, ca să-i prepari soţului tău un ceai tare şi bun, îţi voi povesti cum s-a întâmplat.

Înarmat cu ceaşca de ceai, Bill îi relată soţiei sale întreaga poveste tragică.

– Înţelegi, nu-i aşa, că n-am avut de ales? Şi tu ai fi făcut la fel, nu-i aşa?

– Da, Bill, ştii că da.

– Slavă Domnului! răsuflă el uşurat, iubind-o şi admirând-o pe soţia lui mai mult decât oricând. Dar mai ştii, de dragul nostru, al tuturor, că doamna nu trebuie să afle niciodată?

– Sigur că da, prostuţule, murmură Elsie, toate instinctele ei materne revărsându-se într-o plăcută mulţumire, în timp ce legăna fetiţa în braţe. Şi nu voi sufla un cuvinţel, dacă asta înseamnă că putem păstra această comoară mică pentru totdeauna. Se uită în sus, la el. Dar vei face ce ţi-a cerut Lidia şi-i vei spune adevărul lordului?

– Lidia i-a scris o scrisoare, oftă Bill. Am găsit-o la spital ultima dată, când m-am dus s-o văd. De-abia ieşise din operaţie, aşa că n-am reuşit să intru la ea. Mi-a lăsat şi o orhidee – a

zis în bilet că e ceva special şi ca bebeluşul să-şi amintească de ea. Încă neînflorită, dar...

– Oh, Bill, nu te mai agita atât cu florile tale şi spune-mi ce ai de gând să faci cu scrisoarea pentru lordul Harry? îl întrerupse Elsie.

– Ca să fiu sincer, Elsie, nu ştiu.

– Ce să zic, e limpede ca lumina zilei, dacă i-o dai, nu vei face decât să tulburi apele. Şi dacă vrea fetiţa? În locul tău, aş tăcea mâlc, îl avertiză ea.

Bill le sărută pe proaspăta mămică şi pe bebeluşul ei.

– Ştii ce, Elsie, mă duc puţin în seră să mă gândesc.

Bill se aşează pe o ladă cu orhidee, scoase scrisoarea Lidiei din buzunar şi se uită la ea. Nu avea habar ce conţinea. Nu era treaba lui. Simţea ochii încă umezindu-i-se când îşi amintea de momentul în care Lidia îi dăduse bebeluşul fără un cuvânt de autocompătimire, deşi suferinţa era evidentă în ochii ei frumoşi ca ambra.

În timp ce ţinea scrisoarea în mână, Bill se gândea la pasiunea celor doi îndrăgostiţi şi la tragismul întregii situaţii. Pentru el, Lidia era moartă. Sigur că nu era nici un risc, dacă nu-i dădea scrisoarea? Oricum, nu mai putea să facă nimic. Lordul îşi ştia îndatoririle, de aceea, din capul locului, îl trimisese pe Bill în căutarea Lidiei. Sigur că dorea să ştie ce i se întâmplase, şi poate că cel mai bine era ca acele răspunsuri să le primească chiar de la Lidia, femeia pe care Harry o iubea. Şi probabil că se putea consola cu ideea că rodul iubirii lor se afla acolo, la Wharton Park. Dacă dorea să vină din când în când la ei, să-şi vadă fetiţa crescând, nu era nici o nenorocire.

Atât timp cât doamna nu afla niciodată...

Era sigur că Harry nu avea să-i spună niciodată.

Ignorând sfatul practic al soţiei sale şi amintindu-şi că rolul său fusese numai de mesager în toată acea dramă, Bill ascunse rapid scrisoarea în locul convenit, sub tava cu orhidee, de unde urma să o ia lordul Harry.

Apoi, îşi îndreptă atenţia spre lăzi şi începu să despacheteze şi să sorteze preţioasele plante.

Olivia, care mai avea numai opt săptămâni până să-i vină sorocul, auzise de la Elsie, chiar în acea după-amiază, despre sosirea lui Bill. Fusese invitată de Elsie la căsuţa lor, să vadă bebeluşul şi bucuria din ochii cameristei sale.

– E absolut superbă, şopti Olivia, în timp ce bebeluşul o prinse de deget gângurind. Ce nume i-aţi pus?

– Jasmine, doamnă.

– Perfect! exclamă Olivia, zâmbindu-i lui Elsie. Ţi-am spus că viaţa găseşte cu cale ca toate lucrurile să-şi afle rezolvarea, nu-i aşa?

– Da, doamnă, aşa este. Şi nu numai în cazul nostru? Pentru toată lumea.

În drum spre casă, Olivia se opri puţin lângă seră. Nu-l văzuse pe Bill de când venise acasă şi dorea să-l felicite pentru noua achiziţie şi să-şi exprime admiraţia pentru bunătatea lui; Elsie îi explicase că, în Thailanda, erau multe mame singure, prea bolnave sau sărace ca să-şi crească bebeluşii, şi că Bill întâlnise o astfel de fată. După ce născuse copilul, acesta urma să fie dus într-un orfelinat, fără nici un viitor, iar Bill făcuse singurul lucru ce se impunea şi-l adusese acasă la Elsie, unde ştia că avea să fie iubit şi preţuit.

Olivia îşi simţi propriul copilaş mişcând şi zâmbi, fericită la gândul că acel prunc nu avea să se confrunte cu problemele fetiţei salvate de Bill.

Deschise uşa serei şi descoperi podeaua acoperită cu lăzi cu orhidee. Bill nu era acolo, dar Olivia decise să-l aştepte câteva minute până se întorcea. Se plimbă printre şirurile de plante, desfătându-se cu parfumul lor minunat, gândind că era frumos să fie înconjurată de ele în timpul viitoarei naşteri.

Atenţia îi fu atrasă deodată de colţul unui plic ieşit de sub o tipsie plină cu ghivece de flori: o ridică şi văzu că scrisoarea îi era adresată lui Harry, dar fără nici o adresă sau ştampilă de

poştă. Scrisul nu-i era cunoscut, şi, într-un colţ, plicul era uşor ridicat. Curiozitatea birui şi, convinsă că scrisoarea nu conţinea ceva ce Harry nu i-ar fi spus, o deschise.

Câteva clipe mai târziu, după ce reciti de trei ori cele câteva cuvinte, şocată, Olivia se prăbuşi la podea, gemând.

Desfăcu hârtia din jurul micului obiect din plic, zărind un ineluş cu chihlimbar făcut ca pentru degetul unui copil.

Înghiţi din greu, din pricina nodul din gât... nu trebuia, nu putea să plângă. Acest lucru depăşea orice coşmar, şi nici o lacrimă n-ar fi putut să-i fie de folos.

Olivia încercă să pună lucrurile cap la cap: acea femeie se îndrăgostise nebuneşte de soţul ei. Şi, după câte se pare, şi Harry la fel, dat fiind că o ceruse de soţie. Îi promisese, de asemenea, că avea să se întoarcă la ea, la Bangkok, cât mai repede cu putinţă. Când Harry realizase că acest lucru era imposibil, îl trimisese pe Bill, sub pretexte false, ca să o găsească. Şi Bill venise acasă, ţinând în braţe pretinsul copil al femeii zămislit cu soţul ei.

Chiar în acel moment, Bill intră în seră.

Olivia se străduí să se ridice, genunchii refuzând s-o susţină.

– Doamnă, ce faceţi aici? Să vă ajut.

– Nu! Reuşind să se ridice, se îndreptă cu paşi mari spre el, fluturând furioasă scrisoarea. Eşti atât de bun să-mi explici ce înseamnă *asta*?

Faţa lui Bill oglindea groază, când îşi dădu seama ce ţinea stăpâna lui în mână.

– Doamnă... nu trebuia s-o găsiţi. Vă rog...

– Ei bine, am *găsit-o* şi, dacă nu-mi spui acum ce naiba aţi complotat, tu şi soţul meu, vă dau afară imediat de pe moşia mea pe tine, şi pe nevasta ta, şi pe acea... *bastardă*! Ascult!

– Doamnă, vă rog, nu uitaţi în ce stare vă aflaţi, nu trebuie să vă mâniaţi astfel. Bill încercă să găsească ceva rapid. Ştia că totul depindea de asta. N-a fost nimic, pe legea mea, numai un soldat singur, care a avut o rătăcire.

– Ce? Atât de rătăcit, încât a cerut o altă femeie de nevastă! Olivia agită inelul pe sub nasul lui. Când avea deja o soţie acasă, aşteptându-l răbdătoare *patru ani la rând*!

– Calmaţi-vă, doamnă, trebuie neapărat să vă calmaţi! o imploră Bill.

– Mă voi calma după ce aflu adevărul. Olivia tremura de nervi. Dacă nu mi-l spui, te azvârl *afară*!

– Nu ştiu ce spune ea în scrisoare, n-am citit-o... eu...

– Spune că-l iubeşte, că nu va uita niciodată ce-au trăit la Bangkok şi că îl „înţelege" că nu-şi poate onora jurămintele pe care i le-a făcut. Şi că trebuie să aibă grijă de „darul" ei pentru el, fiindcă ea e bolnavă şi nu poate s-o facă. Oh, Doamne! Olivia scutură disperată capul. Şi eu, care credeam că era distant faţă de mine, pentru că avea nevoie de timp ca să uite de suferinţele din Changi. Când colo, el suspina întruna după o târfă din Bangkok! Se uită în sus, la Bill. Fata asta mai e în viaţă? Elsie mi-a spus că a murit, dând naştere copilului... soţului meu, spuse ea parcă scuipând cuvintele.

– Nu ştiu. Bill îşi dădu seama că nu putea să mintă. S-ar putea să fie, doamnă, dar, când am plecat, era într-adevăr foarte bolnavă.

– Ei bine, Olivia rupse scrisoarea, aruncând bucăţile prin aer, fie că este, sau nu, acum a murit! Şi, când l-oi vedea pe soţul meu, îi spui că este *moartă*. Altfel, toţi trei rămâneţi imediat fără un acoperiş deasupra capului!

– Jur că aşa voi face! răspunse Bill disperat. Orice spuneţi, doamnă!

Olivia se plimba agitată în sus şi-n jos, pe frunte transpiraţia curgându-i şiroaie.

– Copilul trebuie să plece imediat de pe domeniu! Imediat, m-ai auzit? Nu poate rămâne aici... Nu pot să văd cum *bastarda* soţului meu creşte la Wharton Park! Mâine, vin s-o iau şi o voi duce la...

– NU! Bill fu el însuşi surprins de vehemenţa reacţiei sale. Îmi pare rău, doamnă, dar acel copil rămâne, cu Elsie şi cu mine. Bill îşi dădu seama că şi el tremura cuprins de emoţii.

Aruncaţi-ne afară pe toţi trei, dacă doriţi, dar eu i-am promis bietei fete că voi avea grijă de copilul ei, şi asta voi face.

– Atunci, mâine-dimineaţă plecaţi toţi trei. Da, puteţi să vă căraţi cu toţii! Nu permit ca soţul meu să conspire împotriva mea cu angajaţii!

– Cum doriţi, doamnă, replică Bill, dorind să-şi recapete calmul şi să spună exact ce trebuia. Dar, cu tot respectul, eu am fost trimis de lordul Harry. Şi sunt sigur că va dori să afle dacă această călătorie a fost... un succes sau nu. Nu-i nevoie să-i spun al cui este bebeluşul, dacă asta doriţi, dar, dacă ne aruncaţi afară, nu va dura mult timp până când lordul va pune totul cap la cap şi va afla motivul.

Olivia se opri brusc, studiindu-l pe Bill în tăcere.

– Bill, mă şantajezi?

– Nu, doamnă. Bill îşi alegea cu mare grijă cuvintele potrivite. Astea sunt faptele. Poate că... poate că este cel mai bine ca lordul Harry să afle tot adevărul. Poate că doamna doreşte ca el să ştie? Şi să vă explice de ce-a făcut ce-a făcut?

Olivia se lăsă greu pe o ladă, părăsită subit de toată furia. Îşi strânse tâmplele între palme.

– Oh, Doamne... ce mizerie nespus de îngrozitoare!

– Vă rog, încercă Bill s-o împace, trebuie să vă amintiţi motivul pentru care lordul m-a trimis la Bangkok; când a revenit acasă, şi-a dat seama cât de mult vă iubeşte. Şi că trebuie să rămână.

Olivia ridică privirea spre el, cu faţa transfigurată din pricina disperării.

– Bill, nu mă lua de sus! Harry nu m-a iubit *niciodată*! Şi nici nu o va face vreodată. Este un bărbat jalnic, inadaptat, slab, pe care-l dispreţuiesc din toată inima. Respiră de câteva ori adânc, străduindu-se să-şi revină. Cel puţin nu-i aici. Se află la Londra până mâine, cu treburi la bancă. Presupun că n-ai vorbit încă cu el?

– Nu, doamnă, zise Bill calm.

– Ei bine, măcar e ceva. Şi nu ştie nimic despre copil?

– Nu. N-am luat legătura după ce-am plecat.

– Bill, juri că-mi spui adevărul? se uită Olivia suspicios la el.

– Sigur, doamnă. Dacă ar fi citit scrisoarea aia, ar fi aflat, dar acum nu cred că mai e posibil. Bill își lăsă capul în jos, ruşinat. Este greşeala mea, Elsie a mea mi-a spus că fac o greşeală, dându-i scrisoarea. Şi a avut dreptate, adăugă el, aproape şoptit.

– Este o fată cu spirit foarte practic; eşti norocos că o ai lângă tine, zise Olivia. Şi nu va rosti nici ea vreun cuvânt în legătură cu asta?

– Niciodată, replică Bill categoric. Ştiţi cât de mult şi-a dorit un copilaş al ei. N-ar face absolut nimic ca să pericliteze asta.

– Nu. Şi, sigur, ai dreptate. Privirea Oliviei se îmblânzi o secundă, nu copilaşul este de vină. Aşa să fie. Dar, Bill, lordul nu trebuie să afle niciodată. Nu voi putea suporta să-l văd tânjind după un amărât de metis, cules de pe marginea drumului, când are propriul lui copil pe care să-l iubească... chiar dacă nu-şi poate iubi propria nevastă, adăugă ea cu jale în glas. Se uită din nou la Bill, reuşind în final să-şi revină. Trebuie să-mi promiţi că, atunci când vorbeşti cu lordul, nu-i vei pomeni nimic despre fetiţă, atât doar că mama ei este *moartă*. Şi cu asta punem punct la toată tărăşenia. Este în joc viitorul domeniului Wharton Park şi al nostru, al tuturor, cei care depindem de el. Bill, înţelegi?

– Da, doamnă.

– Voi vorbi eu cu Elsie şi-i voi spune că ştiu tot, adăugă Olivia. Nu vreau ca propria mea cameristă să mă ia de proastă. Şi voi, toţi trei, veţi duce secretul în mormânt.

– Da, doamnă, acceptă Bill pe un ton grav.

– Atunci, aşa rămâne. Olivia îşi ridică semeaţă capul şi trecu pe lângă el, ducându-se spre uşă. Se opri în loc şi se întoarse. Bill, află, te rog, că nu te învinuiesc pe tine. Tu ai făcut numai ceea ce ţi s-a cerut. Soţul meu e atât de prost însă, că nu va înţelege niciodată tot ce-ai făcut pentru el. Ai fost un servitor loial şi credincios. Şi nu-ţi port deloc pică.

Îi aruncă un zâmbet rece şi ieşi din seră.

A doua zi, când Harry reveni de la Londra şi auzi că Bill sosise acasă, se scuză după prânz, pretextând că de-abia aşteaptă să vadă orhideele aduse. Olivia îi acceptă scuza,

cunoscând adevăratul motiv, deşi nu simţea nici o satisfacţie că aflase toată povestea.

Iar Bill îşi ţinu promisiunea: minţi de dragul domeniului Wharton Park şi al tuturor celor care depindeau de el. Îi spuse lui Harry că Lidia murise cu câteva săptămâni înainte de a ajunge el la Bangkok, că fusese la mormântul ei şi depusese orhidee. Apoi, îl ţinu pe Harry în braţe, în timp ce acesta plângea incontrolabil.

După ce Harry se mai linişti, Bill pomeni de fetiţa pe care o salvase dintr-un orfelinat, spunându-i să vină s-o vadă când se simţea mai bine.

– Desigur, Bill, într-o zi, curând, îi spuse Harry distrat, fără să-l asculte.

După aceea ieşi, împleticindu-se, din seră, disperarea fiindu-i întipărită în fiecare por al feţei lui.

Olivia nu se aştepta ca soţul ei să vină să doarmă lângă ea în noaptea aceea, ceea ce se şi întâmplă. Până a doua zi, la micul dejun, era din nou stăpână pe sine, gândindu-se la copilaşul pe care-l purta în pântece şi la Wharton Park. Pe Harry şi-l scosese pentru totdeauna din inimă. Se uita la el cum şedea la celălalt capăt al mesei, tras la faţă, trădându-şi chinul interior; ştia că Bill îşi respectase promisiunea.

Olivia vedea deznădejdea zugrăvită pe faţa lui şi descoperi că nu îi mai păsa. Se terminase; nu avea să mai fie niciodată rănită de lipsa lui de interes sau de afecţiune pentru ea. În schimb, se bucura în sinea ei de toată suferinţa lui.

Numai peste două zile avu parte de propria ei suferinţă.

Fu chemat doctorul şi, deşi făcu tot posibilul ca să prevină declanşarea travaliului, un băieţel perfect, dar fragil, apăru prematur pe lume câteva ore mai târziu.

Christopher Harry James Crawford, moştenitor al domeniului Wharton Park, muri după trei zile, deşi se luptase din răsputeri ca să supravieţuiască.

Cu toate că, după ce soţia lui îşi reveni, Harry încercă să revină în patul conjugal, Olivia nu mai avu nici un contact fizic cu soţul ei până la moartea lui.

Capitolul 49

Wharton Park

Stau pe fotoliu în bibliotecă, încercând să pun cap la cap cele auzite. O tragică poveste de dragoste, trădare și durere – o poveste al cărei rezultat direct se pare că sunt chiar eu.

Harry Crawford este bunicul meu... Sângele familiei Crawford îmi curge prin vene... Mama mea a fost pe jumătate thailandeză, născută în cealaltă parte a lumii... Elsie și Bill nu sunt rudele mele de sânge... și, într-un fel, deși acum nu-mi dau seama cum, sunt rudă cu Kit...

Totuși, deși lucrurile pe care le-am auzit au fost șocante și revelatoare, descopăr că mi-am păstrat calmul. Casa asta, Wharton Park, a făcut mereu parte din mine, fără să fi știut vreodată de ce. Pur și simplu, numai acolo mă simțeam ca acasă. Acum știu că strămoșii mei și-au dus viața între aceste ziduri timp de peste trei sute de ani. Probabil că esența lor vitală s-a impregnat în structura clădirii.

Wharton Park și familia Crawford – familia mea – au legături încâlcite. Casa se întinde după noi, ne trage înapoi, ne impune să revenim. De parcă ne are în stăpânire pe noi toți, și nu există nici o scăpare. Chiar și o fetiță de-abia născută la mii de kilometri depărtare, un copil care n-ar fi trebuit să se nască, a fost revendicată de ea și redată ei.

Mama mea, Jasmine, singura legătură directă de sânge din generația ei, născută nelegitim în urmările haotice ale războiului, niciodată conștientă de moștenirea ei sau de drepturile legale asupra casei, a înflorit în secret chiar pe terenul ei.

Și, odată recuperată, a lăsat în urma ei alți descendenți Crawford; și unul dintre ei, cu ajutorul destinului și al șansei, se găsește acum, aici, în interiorul zidurilor acestei case.

Dintr-odată, acest adevăr evident mă copleșește. Mă întreb dacă mă consolează sau mă înspăimântă?

Nu domeniul Wharton Park aparține familiei Crawford.

Ci noi îi aparținem lui.

Julia își simțea tot corpul tensionat și, când se uită în jos, văzu că-i strângea tare mâna lui Kit. Aruncă o privire spre fața cenușie și trasă a lui Elsie.

În cele din urmă, Kit rupse tăcerea.

– Dacă am dreptate, eu și Julia, suntem juridic vorbind, veri de gradul trei.

Elsie reuși să dea aprobator din cap.

– Da, Kit, așa e.

– Și a aflat vreodată Harry că fetița care creștea la câteva sute de metri distanță de el era fiica Lidiei?

– Nu. Eu și Bill ne-am respectat promisiunea făcută doamnei și n-am suflat o vorbă nimănui. Harry n-a mai intrat niciodată în grădina de legume și în seră. Asta l-a întristat teribil pe Bill, într-adevăr, fiindcă legătura formată între ei în Changi s-a rupt brusc. A înțeles totuși că lordul Harry nu dorea să mai aibă de-a face cu nimic din ceea ce-i putea aminti de Lidia. Și cred că nu și-a văzut fiica douăzeci și ceva de ani. Până într-o zi, când știa că este pe moarte și a apărut pe neașteptate la ușa noastră. Elsie se întoarse spre Julia. Mama ta i-a deschis-o. Probabil că atunci și-a dat seama, fiindcă Bill spunea mereu că Jasmine seamănă izbitor cu mama ei. Oricum, ridică Elsie din umeri, lordul a intrat și arăta ca și cum ar fi văzut o fantomă. Cred că atunci a știut cu certitudine cine era ea.

– Probabil că a fost un șoc teribil pentru el, murmură Kit.

– Da, acceptă Elsie, bietul om tremura tot. L-am ajutat să se aşeze şi i-am făcut o ceaşcă de ceai cu mult zahăr. Şi, deşi vorbea cu mine despre faptul că dorea ca Bill să-i păstreze jurnalul scris în Changi, nu şi-a luat ochii de la Jasmine nici o clipă. Ea tocmai venise de la seră, unde pictase câteva dintre orhideele tatălui ei. Lordul a văzut picturile pe masa din bucătărie şi a întrebat-o despre ele.

Amintirea îi stârni lacrimi în ochi lui Elsie, şi Kit dădu drumul mâinii Juliei; merse lângă bătrână şi îi înconjură umerii cu braţul.

– Elsie, dacă e prea mult pentru tine...

– Nu, zise Elsie pe un ton ferm, am început şi vreau să termin. Oricum, lordul a întrebat-o pe Jasmine dacă putea să ia cu el picturile, pentru că-i plăceau foarte mult. Ea s-a învoit, apoi el a sărutat-o şi şi-a luat rămas-bun. Asta a fost tot, zise ea, lăsându-şi capul în jos, abia reuşind să mai vorbească; a fost ultima dată când l-am mai văzut pe bietul Harry în viaţă.

– Probabil a fost cel mai bine că n-a ştiut decât la sfârşit. La fel şi pentru Jasmine, o alină Kit.

– Putem presupune asta, dar nu-i voi uita niciodată expresia de pe faţă când a ieşit. Avea numai patruzeci şi opt de ani, poate ceva mai mult, dar părea cu mult mai bătrân. N-a avut o viaţă bună. El şi doamna lui erau căsătoriţi numai pe hârtie. Şocul descoperirii lui Jasmine, pe urmă pierderea propriului copil au schimbat-o profund pe Olivia. Deşi o iubeam, s-a transformat dintr-o fată drăguţă într-o scorpie bătrână. Harry nu avea parte de nici o mângâiere din partea ei, asta-i sigur. Şi am spus-o deseori; cred cu adevărat că el a murit de inimă rea.

– Deci, aşa au ajuns aceste patru picturi să fie scoase la vânzare, aici, în urmă cu câteva luni? întrebă Kit, încercând să-i distragă atenţia, după care se uită la Julia.

Julia nu răspunse, mintea ei fiind încă foarte tulburată.

– Şi Jasmine n-a aflat niciodată cine erau mama şi tatăl ei biologici? mai întrebă Kit.

Elsie scutură din cap într-un gest defensiv.

– Nu. La ce bun? N-ar fi fost de vreun folos nici unuia dintre noi. Oh, căscă ea obosită, scuzați-mă, istoria asta veche m-a doborât. Se uită la Julia. Draga mea, ești în regulă? Probabil că te-a șocat teribil, nu mă îndoiesc. Dar, măcar, mami a ta a fost mami a ta, și tati al tău a fost tati al tău, chiar dacă eu nu sunt bunica ta. Dar, să știi, te-am iubit mereu ca și cum aș fi fost.

– Știu, bunico, spuse Julia, reușind să se adune.

– Ei bine, a fost un secret teribil, pe care l-am păstrat în toți acești ani, dar tu să faci ce e nevoie. Așa am procedat și noi, Bill și cu mine.

Mintea lui Kit nu era întunecată de emoții, ceea ce-i permitea să analizeze implicațiile celor auzite.

– Dar asta înseamnă și că Alicia, ca sora ta mai mare, este o moștenitoare și mai directă a domeniului Wharton Park, înaintea mea? Sigur, ca femeie, nu poate beneficia de titlul nobiliar, dar ar putea emite pretenții la moștenire.

– Nu, Alicia nu poate. Elsie scutură ostenită din cap. Dar asta rămâne pe altă dată. Cred că trebuie să închid puțin ochii acum. Încercă să se ridice, și Kit o ajută. Kit, îți mulțumesc! Ești un adevărat gentleman, un adevărat Crawford. Îi zâmbi, sprijinindu-se de brațul lui, și începură să traverseze încăperea. Elsie se opri în fața Juliei, rămasă neclintită pe canapea. Îmi pare rău, scumpa mea! îi zise șoptit. M-am frământat teribil dacă e cazul să-ți spun sau nu. Dar, văzând că soarta te-a readus la Wharton Park și la Kit, m-am gândit că este corect s-o fac. Sper să fi fost așa.

Julia se smulse din gânduri, se ridică și ea și își îmbrățișă bunica.

– Ai luat decizia corectă. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare că ai făcut-o.

Apoi, Kit și Julia rămaseră unul lângă celălalt, urmărind-o cu privirea pe Elsie cum iese din cameră.

– Crezi că ar trebui să urc cu ea? întrebă Julia.

Kit neagă din cap.

– Am sentimentul că vrea să fie singură. Eliberă un oftat, pe care-l prelungi cu un fluierat. Ce zici de un coniac? Cred că mi-ar prinde bine unul după tot ce-am auzit.

Julia clătină din cap.

– Nu, mulţumesc!

Se aşează pe canapea, în timp ce Kit scotea o sticlă dintr-un dulăpior de sub rafturile cu cărţi şi îşi turna băutura în pahar.

– Singura întrebare pe care aş vrea să i-o mai pun lui Elsie este dacă bunica ta adevărată mai este încă în viaţă. Dacă Lidia avea şaptesprezece ani când Harry a întâlnit-o, şi asta se petrecea în 1945, înseamnă că acum ar avea optzeci? Există o şansă ca ea să fie în viaţă. Kit se aşează pe canapea alături de Julia şi-i cuprinse umerii cu braţul. Lidia trebuie să fi însemnat într-adevăr mult pentru Harry ca el să fi fost gata să renunţe la tot pentru ea. Şi, iubita mea, ştim acum de unde ai moştenit talentul de pianistă: de la bunicul tău, Harry.

Julia încă nu făcuse această conexiune şi, în acel moment, îşi lăsă capul pe umărul lui Kit, mulţumind Providenţei că nu erau decât veri de gradul trei

– Da, posibil, murmură ea.

Kit privea gânditor crăpăturile din tavan.

– Desigur, morala acestei triste poveşti este că datoria a biruit în faţa iubirii. Mă simt extraordinar de norocos că nu sunt în situaţia lui Harry. Pot să-i înţeleg disperarea, ştiind că nu a avut de ales.

– Mie îmi pare rău pentru Olivia. A ştiut de la bun început ce se întâmplase, dar a pus viitorul domeniului Wharton Park mai presus de propriile sentimente. Nu-i de mirare înverşunarea ei, oftă Julia, întreaga ei viaţă de adult, lipsită de dragoste şi trădată.

– Da, zise Kit sorbind din coniac. Mie îmi pare rău doar pentru faptul că nu i-am acordat mai multă atenţie, când veneam aici în vacanţe. Presupuneam însă că e o biată bătrână, stafidită şi încrită.

– După ce a pierdut propriul copil, fără doar şi poate că a fost foarte dureros s-o vadă pe mama crescând pe moşie, ştiind-o fiica lui Harry.

– Viaţa este teribil de tristă, nu zici? oftă Kit, strângând-o pe Julia la piept. De aceea, sunt încredinţat că trebuie să profiţi de orice ocazie. Acum, poate, după toată agitaţia asta, nu crezi c-ar trebui să ne ducem şi noi sus?

Julia încuviinţă din cap şi traversară împreună holul de la intrare. Julia se aşeză pe o treaptă a scării, în timp ce Kit îşi făcea rondul de seară, stingând toate luminile şi încuind uşile. Veni apoi să se aşeze alături de ea.

– Eşti bine, iubito? o întrebă, luând-o de mână.

– Da, zise ea.

– Întâi, nepoată de grădinar, apoi de lord! o tachină Kit cu blândeţe. Fii sigură că nu eşti nici prima, nici ultima. Ţi-aş putea da exemplu vreo şase familii aristocratice de prin partea locului, care deţin secrete ruşinoase. Haide, dragă prietenă, a venit timpul să ne culcăm! Mâine avem o zi plină.

Kit o trase în picioare şi urcară scara, ţinându-se de mână.

Julia stătea întinsă în pat în braţele lui Kit.

– Ceea ce nu înţeleg, spuse Julia în întuneric, este de ce Elsie n-a insistat ca şi Alicia să audă povestea? La urma urmei, e la fel de implicată în ea pe cât sunt eu.

– Ei bine, îi zise Kit, mângâindu-i părul mătăsos, din câte a insinuat Elsie astă-seară, socotesc că mai sunt şi alte secrete de dezvăluit. Noapte bună, iubito!

Julia se trezi la timp, a doua zi de dimineaţă, ca să pregătească prânzul de duminică în familie. Elsie intră în bucătărie imediat după ora nouă, uimită de ora târzie la care se trezise.

– Probabil că m-au doborât emoţiile, spuse ea, aşezându-se la masă. Întotdeauna sunt în picioare la şase.

Julia puse o cană cu ceai în faţa lui Elsie.

– Ei bine, sunt sigură că nu-ţi va dăuna de data asta. Îmi face plăcere să am eu grijă de tine.

Elsie îi aruncă Juliei o privire plină de emoţie.

– Ei... ce simți în legătură cu istorisirea de aseară?

– Acum, că șocul s-a mai risipit, mă simt bine, de fapt, replică Julia cu sinceritate. Vreau să spun, nu e ca și cum mi-ai fi spus că părinții mei nu sunt părinții mei, nu-i așa? Julia o prinse pe Elsie de umăr, se aplecă și o sărută. Și chiar dacă nu suntem rude de sânge, asta nu-mi schimbă deloc sentimentele față de tine.

Elsie o prinse pe Julia de mână.

– Îți mulțumesc, scumpa mea, pentru că ai primit totul atât de bine. După toate șocurile îndurate în ultimul an, mă temeam că unul în plus ar putea fi prea mult. Dar eram convinsă că trebuie să afli. Vreau să spun, dacă tu și Kit vă căsătoriți cândva, să știi că există o legătură de sânge între voi. Ar fi putut să pară – Elsie își încreți nasul ca și cum se străduia să găsească cuvântul potrivit – *indecent* că nu v-am spus.

– Mulțumesc! Totuși nu m-aș teme, genele noastre au slăbit de-a lungul atâtor generații. Ei, acum, am pregătit ouă cu șuncă special pentru tine. Vrei o porție?

Elsie o privi pe Julia cu afecțiune.

– Doar știi că n-aș refuza niciodată o prăjeală bună, scumpo! Tatăl tău vine azi la prânz?

– I-am lăsat un mesaj de invitație, dar încă nu mi-a răspuns. Probabil că doarme din cauza schimbării de fus orar. De-abia s-a întors acasă aseară, din State.

– Julia, îi zise Elsie cu o mină foarte serioasă. Vreau să juri că nici tu, nici Kit, nu veți sufla un cuvânt în fața Aliciei din ceea ce v-am spus până când nu vorbesc cu tatăl tău.

– Sigur, dacă asta vrei. Tata știe ceva din toate astea?

– Nu, nu știe și, dacă nu te deranjează, aș vrea să-i povestesc totul eu însămi. Să-i explic cu propriile mele cuvinte de ce nu i-am spus niciodată lui Jasmine.

– Sigur. Oricum, te rog, nu lăsa asta să-ți strice ziua, o imploră Julia. Alicia, Max și copiii trebuie să sosească la douăsprezece și jumătate. Și ard de nerăbdare să te vadă.

– Și eu pe ei, zise Elsie. Luă încă o gură de ceai. Proasta de mine, eram atât de emoționată că mă întorc aici! Credem că voi

fi năpădită de toate amintirile rele şi, în schimb, am fost asaltată de cele bune. Elsie se uită de jur-împrejurul bucătăriei. Arăta ca o morgă după moartea lui Harry, şi doamna se zbuciuma de una singură pe aici. Îmi era şi teamă să mai vin la muncă. Dar, acum, locul ăsta a revenit la viaţă. Nu se mai simte *tristeţea*. Sigur că, pentru asta, e nevoie de doi tineri îndrăgostiţi.

Julia se înroşi şi schimbă subiectul.

– Mă întreb dacă ştii să-mi spui cum să pregătesc carnea asta de vită, zise ea, făcându-i semn spre bucata de muşchi de pe masă, în timp ce spărgea într-o tigaie ouăle pentru micul dejun al lui Elsie. Nu prea sunt o bucătăreasă experimentată, dar învăţ.

– Draga mea, n-ai nevoie decât de entuziasm. Elsie se ridică şi apucă bucata de carne. Dar, mai întâi, să-ţi arăt cum trebuie tăvălită prin mirodenii şi prăjită puţin pe ambele părţi.

Capitolul 50

Puţin după ora douăsprezece şi jumătate, Julia văzu maşina lui Max coborând pe alee. Dădu de perete uşa grea de la intrare şi se grăbi, în jos, pe scări, să-i întâmpine.

Copiii se ţineau în hol după ea, nemaiputând să-şi stăpânească exclamaţiile de uimire la vederea noii locuinţe a mătuşii lor, o clădire de o asemenea grandoare. Julia le făcu tuturor un tur al conacului, ieşind apoi pe terasă, unde îi aştepta Elsie, care se lumină la faţă când fu înconjurată de strănepoţii ei. Când Kit li se alătură şi el, ţinând în mână o sticlă de şampanie, Julia îi făcu cunoştinţă cu copiii, şi inima i se umplu de bucurie văzându-i uşurinţa cu care discuta cu ei.

După un timp, Julia îi lăsă pe toţi pe terasă şi se duse să termine friptura. Alicia veni după ea în bucătărie.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă.

– Da, stai cu ochii pe morcovii ăia şi spune-mi când crezi că sunt gata, îi ceru Julia, picurând încă puţin ulei peste cartofii copţi de la cuptor. Chiar nu mă pricep să gătesc legumele.

Alicia înţepă un morcov cu furculiţa şi, rupând o bucăţică, o gustă.

– Sunt perfecţi. Îi scot din apă. Mi se pare atât de ciudat să te văd gătind, comentă ea, punând tigaia pe plita încinsă.

– Înainte, nu aveam deloc timp, dar realmente îmi place să învăţ. Kit îmi e profesor.

Alicia își încrucișă brațele pe piept, urmărind-o pe Julia cu privirea.

– Știi, chiar nu-mi dau seama cum ați ajuns voi doi să fiți împreună. Bănuiam că te întorci în Franța, pentru ca, doar două săptămâni mai târziu, să te văd pe Holt High Street cu Kit Crawford ținându-te după umeri. În vocea Aliciei se simțea o oarecare supărare. Ai fi putut să-mi spui!

– Da, replică Julia vinovată, ar fi trebuit. Îmi pare rău. Eu tocmai... ei bine, nu știam ce-aș fi putut să-ți spun. E greu să explic ce s-a întâmplat. Ai fi putut să crezi că iau o decizie pripită.

– Și să te dezaprob?

– Da, ca să fiu cinstită.

– Julia, după tot iadul prin care ai trecut, dacă Kit te face fericită, cum naiba aș fi putut să fac așa ceva? zise Alicia, mâhnită. Nu, serios, chiar crezi că te judec atât de aspru?

– Nu... scutură Julia din cap, presupun că eu am fost o egoistă, dorind să țin totul numai pentru mine o vreme, să văd cum evoluează lucrurile înainte să încep să trâmbițez.

– Presupun că bebelușul și, hmm, iubita lui au fost trimiși deja la plimbare?

– Ei bine, Alicia, ăsta e mai precis motivul pentru care n-am suflat o vorbă! replică Julia. Annie n-a fost nici o secundă iubita lui, și copilul ei nu e al lui. Kit i-a dat, pur și simplu, o mână de ajutor, când era la ananghie, indiferent de bârfele locale. Oamenii ar trebui să-și vadă de propriile treburi, adăugă ea pe un ton tăios.

– Julia, pentru numele lui Dumnezeu, Kit Crawford este noul proprietar al domeniului Wharton Park, una dintre cele mai mari moșii din comitat! Este un fel de cap încoronat pe-aici și, sigur, tot ce face el devine subiect de bârfe! Și asta vei păți și tu, dacă rămâi cu el, așa că mai bine te-ai obișnui cu asta! Și, poate, dacă mi-ai fi încredințat versiunea adevărată a evenimentelor, aș fi putut s-o folosesc în favoarea noastră. Dar n-ai făcut-o. Serios, uneori mă întreb ce fel de persoană mă crezi. Trandafiriul delicat al obrajilor Aliciei se prefăcuse într-un roșu-aprins din pricina furiei. Și, dacă mi-ai fi explicat

circumstanţele, aş fi fost încântată pentru voi. Cred că Kit este un bărbat plăcut şi se pare că i-ai sucit complet capul. Nu mulţi bărbaţi te-ar fi îngrijit cum a făcut-o el când ai fost bolnavă. Atunci, mi-am dat seama ce simte pentru tine.

– Da?

Julia era cu adevărat surprinsă.

– Absolut. Şi mai ştiam că şi tu îl plăceai, doar că erai prea temătoare şi confuză ca să accepţi asta, şi te-am înţeles.

– Oh! Julia îşi termină băutura din pahar, simţindu-se prost, fiindcă o subestimase pe Alicia. În orice caz, acum că ştii, poate ne vedem mai des, zise ea împăciuitor.

– Da, ar fi plăcut. Hai să mergem! Tati vine astăzi? o întrebă Alicia. Ştiu că a aterizat aseară.

– Cred că da, dar nu era sigur la ce oră. Mi-a spus să nu-l aşteptăm cu prânzul. Cred că, de fapt, vrea s-o vadă pe Elsie.

– I-ai spus tatei despre tine şi Kit?

– Nu. Doar îl ştii cum e, mai ales după o călătorie de cercetare; are capul plin numai de floră şi faună. N-ar da atenţie.

– Elsie ce face? Alicia o urmărea cu privirea, în timp ce Julia amesteca în sos. A continuat povestea?

– Nu, de fapt, nu. Julia răspunse rezervat, amintindu-şi rugămintea lui Elsie. Sunt sigură că o va face, dar aseară a fost foarte obosită. Şi acum, gata, zise trăgând tava din cuptor. Cred că friptura asta e bine făcută, tu ce zici? Îl rogi tu pe Kit să vină s-o taie?

George îşi făcu apariţia imediat după ce serviră friptura, arătând bronzat şi plesnind de sănătate. Julia îi aduse o farfurie plină cu mâncare şi, în timpul mesei, el îi încântă cu poveşti despre noile sale descoperiri în Insulele Galapagos. După ce terminară masa, George o ajută pe Julia să ducă farfuriile în bucătărie.

– Scumpa mea, îi zise el, aşezând teancul de vase pe marginea chiuvetei, arăţi complet schimbată. Sau, mai corect, ca Julia cea pe care o ştiam. Presupun că transformarea se datorează acestui tânăr atrăgător?

– Cu siguranţă, Kit mi-a fost de ajutor, în toate privinţele, replică Julia sfioasă. Mă simt... mult mai bine.

– Ei, n-am prea avut timp să discut cu el, continuă George, dar mi se pare un tip simpatic. Există cumva vreo maşină de spălat vase ascunsă pe-aici, prin bucătărie?

– Nu. E un aparat mult prea modern pentru casa asta, aşa că mă tem, e timpul să treci la treabă. Tati, aici trăim ca în anii cincizeci. Nu că m-ar deranja. Este o casă veche, dar atât de frumoasă.

– Aşa e, într-adevăr, şi trebuie să recunosc că este o experienţă ciudată să fiu întâmpinat la Wharton Park, la uşa de la intrare, chiar de propria mea fiică şi să-mi regăsesc familia reunită pe acest domeniu.

George puse dopul în chiuvetă şi lăsă să curgă apa.

– Lasă-le, tati, le spăl eu mai târziu! Du tu afară desertul, te rog, o prăjitură cu bezea şi zmeură? Julia îi făcu semn spre masa de bucătărie. De fapt, cumpărată de la magazin. Talentele mele nou descoperite nu s-au extins încă la prăjituri.

George luă prăjitura şi se îndreptă spre uşă, apoi se opri locului, întorcându-se spre ea.

– Deci, eşti aici, la Wharton Park, împreună cu Kit... să înţeleg că permanent?

– Cine ştie? Aşa cum mi-ai spus chiar tu, o iau pas cu pas, zi după zi.

– Foarte bine faci, eşti o fată bună, foarte bună, accentuă el. Sunt mulţumit de tine, scumpa mea, chiar sunt!

După prânz, Kit îi convocă pe toţi băieţii la o partidă de fotbal, şi Julia le plimbă pe fete prin toată casa, pentru a-i lăsa singuri pe George şi pe Elsie.

– Sfinte Sisoie! Nu se putu stăpâni Alicia, în timp ce străbăteau coridoarele nesfârşite de la etaj, deschizând uşă după uşă. Aici e nevoie de renovări, nu glumă. Cred că toată casa necesită reparaţii capitale.

– Ei bine, mie îmi place exact aşa cum e, zise Julia pe un ton defensiv.

Revenite la parter, Julia pregăti cafeaua, şi Alicia duse tava afară, pe terasă. Acolo o găsi pe Elsie singură, cu ochii închişi, bucurându-se de soarele amiezii.

– Unde-i tati? o întrebă Alicia, aşezându-se.

Elsie deschise încet ochii.

– V-a transmis scuzele lui, dar a zis că n-a dormit decât două ore azi-noapte, şi vrea să ajungă acasă înainte să cadă lat şi să nu mai poată conduce maşina. A mai zis că vă sună mai târziu.

– Bietul de el, nu mă îndoiesc că e epuizat, zise Alicia, fără să-i treacă prin cap că ar fi putut exista şi un alt motiv pentru plecarea bruscă a tatălui lor, fără să-şi ia la revedere. Şi, acum, să torn cafeaua?

După ce Alicia şi Max îşi luară copiii şi plecară să-i îmbăieze şi să-i culce, iar Kit dădu o fugă să verifice ceva la fermă, Julia se aşeză alături de Elsie pe terasă, admirând apusul de soare.

– Am vorbit cu tatăl tău, rupse Elsie tăcerea.

– În regulă.

– Julia, trebuie să înţelegi, îi spuse Elsie oftând, că atunci când dezvălui un secret din trecut este ca şi cum ai deschide o cutie a Pandorei. Cred că nu e prima oară când auzi asta, şi, scumpa mea, e foarte adevărat.

– Bunico, ştiu cât de greu îţi este, dar eu sunt bucuroasă că ai făcut asta, reacţionă Julia cu multă afecţiune în glas. Sunt lucruri pe care nu le înţelegeam la propria persoană, care acum încep să capete un sens. Şi, că tot veni vorba, Kit se-ntreba dacă ştii ce s-a întâmplat cu Lidia. A reuşit să treacă de operaţie? E posibil să mai fie în viaţă?

– Ei bine acum, zise Elsie încet, îţi voi mai dezvălui un mic secret. Ceva ce nici măcar Bill n-a ştiut. Vezi tu, când Bill mi-a spus cum biata fată i-a dat-o pe Jasmine, mi s-a rupt inima de mila ei. Bill i-a scris prietenului său, florarul, aşa cum făgăduise, ca s-o anunţe pe Lidia că Jasmine se află în siguranţă la Wharton Park. Sigur, fără să menţioneze că trăia cu noi, în căsuţa noastră, şi nu la conac, alături de tatăl ei. Şi, peste câteva săptămâni, Lidia ne-a anunţat că supravieţuise operaţiei şi că încet-încet îşi

revenea. Ei, atunci, continuă Elsie, m-am gândit că ar bucura-o să vadă câteva fotografii cu Jasmine, aşa că i le-am trimis. Şi, de-a lungul anilor, ne-am tot scris una alteia, eu pretinzând că sunt doica care are grijă de Jasmine, ca să nu o supăr.

– Ce drăguţ din partea ta! zâmbi Julia.

– Ei, chiar nu-mi închipui cum Lidia a putut să creadă vreodată că soţia lui Harry îi va accepta copilul din flori. Dar era fericită la gândul că fiica ei este crescută ca să devină o „lady", şi, în cazul ăsta, de ce i-aş fi ruinat eu iluziile? Elsie se frecă la nas. Poate că ei se comportă altfel în cultura lor.

– Mie mi-a trecut prin cap că, după ce Olivia a pierdut copilaşul, s-ar fi putut gândi s-o adopte pe mama, admise Julia.

– Poate, la Paştele cailor! făcu Elsie o grimasă. În primul rând, i-ar fi fost imposibil s-o treacă pe Jasmine drept propriul ei copil, Olivia fiind atât de blondă, spre deosebire de Jasmine, cu tenul ei smead. Dar, şi mai important, n-ar fi recunoscut-o niciodată, fiind copilul lui Harry. Olivia ştia că el o iubea pe Lidia. N-avea nevoie de Jasmine, să-i amintească zilnic de marea lui iubire, nu crezi? Indiferent cât de gol rămăsese cuibul ei.

– Nu... ai dreptate, zise Julia. Sigur că n-ar fi putut. Bunico, mai ţii legătura cu Lidia?

– Nu. Nu i-am mai scris după ce mama ta a murit. N-am avut puterea s-o anunţ. După cum amândouă ştim, mamele nu trec niciodată peste pierderea unui copil... Vocea lui Elsie se frânse. Şi, drept răspuns la întrebarea ta, n-am idee dacă Lidia mai e în viaţă.

– Nu, replică Julia încet.

– Oh, vai de mine! oftă Elsie, n-are rost să crezi că trecutul rămâne în trecut: se extinde şi în prezent, fără îndoială, şi, pentru că v-am spus povestea asta ţie şi lui Kit, asta înseamnă că şi tatăl vostru va trebui să ia o decizie. Sper numai să o ia pe cea corectă.

– Ei bine, indiferent ce va fi, sunt sigură că suntem o familie suficient de puternică ca să-i facem faţă.

Elsie îi prinse mâna şi o bătu afectuos.

– Da, scumpa mea, cred că suntem.

Capitolul 51

Peste trei zile, Kit o conducea pe Julia la Aeroportul Stansted. Julia ar fi putut să ia un taxi, dar Kit insistase. Într-un fel sau altul, de-abia se văzuseră unul cu celălalt după acel weekend.

– Ai vorbit cu tatăl tău în ultimele zile? o întrebă Kit cu ochii ţintă la autostrada aglomerată.

– I-am lăsat două mesaje şi, într-un final, m-a sunat ieri. Este la Kew, prezintă noile specii descoperite în Galapagos minţilor luminate din horticultură.

– N-a adus vorba de conversaţia cu Elsie de duminică?

– Nu. Şi nici eu n-am insistat pe subiect. A părut cam distant, ridică Julia din umeri, dar, la urma urmei, aşa pare deseori. Sunt sigură că-mi va spune la timpul pe care-l va socoti el potrivit.

– Ai dreptate. Şi, în plus, ai destule pe cap, iubito! Kit se aplecă spre ea şi-i prinse mâna. Ştii, aş fi vrut să te însoţesc. Eşti sigură că vei fi bine?

Julia încuviinţă din cap cu fermitate.

– Trebuie să trec peste astea o dată pentru totdeauna.

– Da. Şi... Kit îşi căuta cuvintele, vreau să ştii că te respect pentru faptul că i-ai iubit atât de mult. Julia, nu-i văd ca pe o ameninţare la adresa mea. Şi cred că, dacă Xavier ar fi încă aici, tu ai fi împreună cu el. Şi nu vreau să-ţi fie ruşine sau să te simţi vinovată pentru asta. Nu pot să am resentimente că ai iubit pe altcineva înaintea mea. Mai ales că şi eu am făcut-o.

Amândoi stăteau stânjeniți în fața ghișeului pentru controlul pașapoartelor. Erau lucruri pe care Julia ar fi dorit să i le spună lui Kit, ca, de exemplu, cât de minunat se purtase, cât de fericită fusese *ea* și cât de convinsă era că-l iubește – da, *că îl iubește* – pe el. Dar nu-și putea găsi cuvintele. Așa că, în loc să spună ceva nepotrivit, tăcea.

Într-un târziu, Kit o luă în brațe, strângând-o tare la piept.

– Iubito, îți voi duce dorul nespus! îi șopti el la ureche.

– Și eu, reuși ea să-i dea un răspuns scurt.

El făcu un pas înapoi, trecându-și mâna nervos prin păr.

– Te rog să ai grijă de tine! Știu cât de delăsătoare ești. Și, adu-ți aminte, dacă ai nevoie de mine, sunt aici. Și te voi aștepta, indiferent cât va fi nevoie.

Julia dădu afirmativ din cap, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Îți mulțumesc!

– Te iubesc, scumpo! murmură el.

– Da, zise Julia, fără să mai spună ceva din cauza nodului din gât.

Apoi se desprinse de el, îi făcu un semn timid cu mâna și trecu dincolo de barieră.

Stând în avion, în timp ce acesta se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Toulon, Julia își dădea seama cu surprindere că se gândea mai puțin la ceea ce o aștepta cât la faptul că-l lăsase pe Kit în urmă. După trei ore petrecute fără el și neștiind cât avea să dureze până să-l revadă, se simțea... nefericită. Era complet surprinsă cât de mult îi lipsea.

Când simți aerul dulce, familiar, cu iz de pin, își dori s-o ia la fugă, să se urce din nou în avion și să se întoarcă la viața confortabilă de la Wharton Park, alături de Kit. În momentul în care se urcă însă în mașina închiriată, îndreptându-se spre casă, de-a lungul traseului pitoresc de coastă, Julia înțelese că nu era deloc uimitor că simțea impulsul de a o lua la fugă și de a se arunca în brațele lui Kit: o îngrozea ceea ce o aștepta în mai puțin de o oră.

Dar, cu cât mai repede o făcea, cu atât mai repede putea să se întoarcă la el.

Trebuia să-şi ia rămas-bun. Şi să o facă singură.

Traficul de-a lungul coastei era aglomerat din cauza turiştilor. Julia trecu răbdătoare prin staţiuni superbe precum Bormes-les-Mimosa, Lavandou şi Rayol Canadel, văzând familii întregi cum se întorc de la plajă şi intră în barurile şi cafenelele aglomerate. În august, părea că întreaga Franţă se mutase în sud, şi n-avea rost să încerci să te grăbeşti spre o anume destinaţie.

Şoseaua, numai serpentine, începu să urce, oferindu-i privelişti minunate ale mării azurii de dedesubt. După peisajul cenuşiu din Norfolk, pe care Julia îl aprecia pentru frumuseţea lui aspră, Coasta de Azur oferea un puzzle spectacular şi plin de culoare. De parcă ai fi comparat un diamant neşlefuit cu un safir tăiat şi finisat splendid, totuşi, ambele păstrându-şi propriul farmec unic.

La La Croix Valmer, Julia urmă drumul îngust şi abrupt spre orăşelul Ramatuelle din vârful colinei. Pe când se apropia de localitate, simţea adrenalina pompată prin trup. Rareori, simţea nevoia să bea ceva, dar, acum, şi-ar fi dorit o tărie.

Ca de obicei, căile de acces spre sat erau înţesate de turişti, şi Julia trebui să parcheze la oarecare distanţă de casa ei. Îşi luă sacul de voiaj din portbagaj şi merse pe poteca ce ducea spre casa situată chiar în spatele pieţei mari. Localitatea Ramatuelle era străbătută de un păienjeniş de străzi înguste şi alei ascunse, cu case vechi din piatră, pitoreşti, bougainvillea revărsându-se în cascade purpurii peste ziduri.

Satul era la doar zece minute distanţă de cele mai elegante plaje din Pampelonne şi de St.Tropez, aşa că era mai luxos decât multe altele, cu o mulţime de restaurante scumpe, atrăgând o clientelă selectă. Dar Juliei îi plăcea cel mai mult iarna, când în sat rămâneau doar localnicii.

Se opri în faţa porţilor din fier forjat, care se deschideau spre o potecă scurtă, ce ducea spre intrarea principală. Îşi adună toate puterile ca să deschidă poarta, să meargă pe potecă şi să introducă cheia-n broască...

*

În orice moment, ușa se va deschide. Gabriel va ști că vin și mă va aștepta la fereastră, alături de Agnes, gata s-o ia la goană în jos, pe scări, să mi se arunce în brațe.

Îl voi ține strâns la piept, simțindu-i mirosul minunat, un amestec între cel al lui Xavier și al meu, la care se adaugă propriul lui miros. Îi voi mângâia părul proaspăt spălat, prea lung pentru un băiat, dar nu mă pot îndura să-l tai și să văd acele bucle moi rostogolindu-se pe jos.

– Tu es rentree. Je t'aime, Maman, *îi va spune el, agățat de gâtul ei ca o maimuțică, și vor urca scara împreună. Vom da de Agnes, cu fața toată un zâmbet la vederea noastră, și eu mă voi așeza la masa din bucătărie, cu Gabriel în brațe, ascultându-i cum îmi povestesc ce au făcut cât timp am fost plecată.*

Pe urmă, el se va da jos și îmi va aduce timid un desen făcut special pentru mine. Hârtia este încă întărită sub greutatea vopselei aplicată stângaci, dar el este mândru de opera sa și conștient cât de fericită mă face cu acest dar.

Vom ieși să ne plimbăm pe afară, și Gabriel va sări pe mica lui tricicletă, pedalând ca un apucat în jurul terasei, ca să-mi demonstreze de ce e în stare. Apoi, obosit, se va cățăra din nou în brațele mele, cu degețelul mare în guriță. Se va cuibări cu capul pe pieptul meu și-i voi simți inimioara bătând lângă a mea. Când ațipește, îl ridic și-l duc în pătuțul lui, unde îl așez cu grijă. Mă aplec și-l sărut pe frunte, simțindu-i pielea catifelată lipită de buzele mele. Îl voi mângâia pe creștet, murmurându-i cuvinte de alint, enumerându-i toate lucrurile minunate pe care le vom face împreună, acum, că sunt acasă. Pe jumătate adormit, va mai deschide un ochi ca să vadă dacă mai sunt încă lângă el.

Sunt... și voi fi mereu.

Julia deschise ușa casei cufundate în tăcere acum, pregătită să facă un pas înapoi, în trecut. Și în toată durerea lui.

Stătea în holul întunecat, izbită de mirosul specific tuturor caselor vechi, nelocuite o perioadă mai lungă. Faptul că mirosul îi era atât de nefamiliar o ajută, așa că se îndreptă spre partea

din spate a casei și spre bucătărie. Storurile erau trase ca să ferească încăperea de soarele puternic, din toiul verii, așa că era în semiîntuneric. Julia merse spre masa lungă din stejar franțuzesc, unde găsi un bilet sprijinit de un bol cu fructe proaspete.

Dragă madame Julia,

Sper să găsiți casa așa cum vă place să fie. Am umplut frigiderul și, pe aragaz, găsiți o crăticioară. Vin mâine ca de obicei, la ora zece. Dacă aveți nevoie de ceva până atunci, vă rog să mă sunați.

Bun venit acasă, madame!

Agnes

Julia luă o piersică coaptă din bol, mușcă din pielița ei catifelată și merse spre ușa ce dădea spre terasă. Deși vechea casă se afla pe o stradă îngustă și aglomerată, de acolo, vederea era spre un vârf de deal. Priveliștea magnifică de mai jos nu era ecranată de alte case, profilându-se coama dealului acoperită cu pini, măslini și brazi și, mult mai jos, la vreo două sute de metri sub ea, marea scânteia albastră.

Acolo își petrecea Julia cea mai mare parte din timp, așezată sub pergola drapată cu ciorchini mari, purpurii de struguri, ascultând greierii, pe Xavier cum repeta la pian și pe Gabriel țipând fericit când se scălda în bazinul de înot.

Acum nu mai erau decât greierii cu țârâitul lor, și ea era singură. Și n-avea unde să se ascundă de toate acele amintiri. Simți cum picioarele îi cedează și se prăbuși pe un scaun din fier forjat.

Numai cu un an în urmă... părea că trecuse o veșnicie.

Și ziua aceea, acea zi groaznică, care zguduise pământul și-i schimbase din temelii existența, începuse la fel de firesc ca oricare alta. Nu avusese nici un presentiment, nici cea mai mică bănuială că avea să se întâmple ce se întâmplase.

O duminică toridă de iulie...

Julia luase, dimineața târziu, un zbor spre Paris, pentru că avea un recital în La Salle Pleyel cu Orchestra din Paris.

Interpreta *Concertul nr. 2* de Rahmaninov, lucrarea ei favorită. Își amintea că-și dusese bagajele jos, ca să aștepte taxiul, fericită că nu avea să rămână acolo decât o noapte: urma să se întoarcă la timp ca să bea ceaiul cu Gabriel a două zi, seara. Întotdeauna se temuse să-și ia rămas-bun de la el, dar se consola cu gândul că „băieții" ei aveau o ocazie bună să petreacă ceva timp împreună. Când era ea acasă, Xavier se încuia singur cu pianul lui și se enerva dacă îl deranja Gabriel. Așa că băiețelul învățase să nu o facă. Julia știa că fiul ei se cam temea de tatăl lui, al cărui temperament artistic nestăpânit îl făcea imprevizibil.

Și, fiindcă era duminică, nici Agnes nu era acolo ca să aibă grijă de Gabriel, așa că Xavier urma să se ocupe de el. Un dirijor, prieten cu Xavier, îi invitase pe amândoi să înoate, apoi la un grătar, târziu după-amiază, undeva de-a lungul coastei. Mai erau și alți copii acolo, și Gabriel se putea juca cu ei, așa că era foarte bine că cei doi, tată și fiu, își puteau petrece toată ziua împreună.

– *Maman*, îl auzi pe Gabriel strigând, în timp ce-i înconjura gâtul cu brațele. *Je t'aime.* Vino repede înapoi. O să-mi fie dor de tine.

– Și mie de tine, *petit ange*, replică ea, în timp ce inspira cu nesaț mirosul lui, ca să-l păstreze cât avea să fie plecată. Să te distrezi bine la petrecere și să te porți frumos, de dragul lui papa.

– Ne ducem acolo cu noua mașină sport a lui papa. *Maman*, merge atât de repede.

Gabriel alunecă jos din brațele Juliei și începu să alerge prin hol, imitând zgomotele mașinii.

A bientôt, chérie, îi spuse Xavier. Să cânți bine, așa cum faci întotdeauna. De-abia aștept să te întorci acasă!

O îmbrățișă pe Julia și o sărută.

– *Je t'aime, chéri.* Ai grijă de Gabriel pentru mine, adăugă Julia, în timp ce cobora ultimele trepte.

– Eu sper să aibă el grijă de mine, râse Xavier.

Gabriel i se alătură tatălui său, prinzându-l de mână, ambii făcându-i semn de rămas-bun pe când taxiul demara.

*

În dressingul ei de la Paris, Julia îl sunase pe Xavier pe mobil chiar înainte de recital, intrând căsuța vocală, dar nu era ceva neobișnuit. Probabil că nu se întorseseră încă din vizită. Avea să mai încerce în pauză. Auzind sunetul care anunța două minute până la intrarea în scenă, Julia își închisese telefonul, îndreptându-se spre culise.

Ca de obicei, se simțea cuprinsă de o undă de emoție în timp ce intra în scenă și auzea aplauzele publicului. Apoi, când se așeza pe taburet, privind clapele care urmau să o transporte pe ea și publicul într-o altă dimensiune, simțea cum teama o părăsește. Degetele ei se lăsară pe clape, și primele note obsedante ale concertului începură să se reverse în sală.

Când încheie, era conștientă că fusese cea mai bună interpretare a ei de când se știa. Se pare că și auditoriul gândea la fel, pentru că o aplaudă îndelung în picioare. Strângând la piept un buchet de trandafiri roșii ca focul, Julia coborâse euforică de pe scenă. La fel ca întotdeauna, oamenii se înghesuiau în jurul ei, transmițându-i felicitări, copleșind-o cu laude, dorind parcă să fie atinși de talentul ei unic.

– Madame Forrester!

Se auzise strigată de vocea managerului sălii de spectacole de undeva de dincolo de cei grupați în jurul ei și ridicase ochii spre el. Vocea lui gravă contrasta puternic cu zâmbetele animate care o împresurau. Își croi drum până la ea.

– Madame Forrester, puteți veni cu mine, vă rog?

O condusese în biroul lui, închizând ușa după el.

– Ce este? Ceva rău?

Julia își amintea cum îi bătea inima să-i spargă pieptul, în timp ce el îi explica că primise un telefon pentru ea de la *Gendarmerie* din St. Tropez. Notase numărul și numele inspectorului cu care vorbise și care insistase ca ea să-l sune neîntârziat.

– Știți cumva de ce? îl întrebase, în timp ce managerul forma numărul și ea lua receptorul cu mâna tremurândă.

– Madame, eu... nu știu detaliile. Vă las singură să vorbiți cu el.

Şi o lăsase sigură în birou. Ea ceruse să vorbească cu inspectorul, al cărui nume era notat pe o bucată de hârtie în faţa ei. Acesta răspunsese imediat şi îi spusese ce se întâmplase, făcând ca lumea ei să se prăbuşească.

Maşina părăsise carosabilul la o curbă strânsă, se rostogolise într-o râpă abruptă, apoi luase foc, incendiind şi pădurea uscată din jur.

Şi, undeva, în locul acela carbonizat, înnegrit, zăceau rămăşiţele soţului şi ale fiului ei.

Peste o săptămână, când Julia se înapoiase deja în Anglia, autorităţile franceze o informară că găsiseră nişte rămăşiţe omeneşti în apropiere de locul accidentului: oase de copil cam de doi ani, descoperite pe coasta dealului, deasupra a ceea ce mai rămăsese din maşină. Ceea ce însemna, după cum îi explicase inspectorul, că Gabriel fusese probabil aruncat afară din maşină, în timp ce aceasta se rostogolea pe pantă în jos.

Mai găsiseră şi nişte oase de adult în apropiere de autovehicul. Inspectorul îi spusese că, întrucât focul distrusese orice urmă de ADN, autorităţile nu puteau să-l identifice oficial pe nici unul din ei.

Julia nu prea reuşea să-şi aducă aminte ce se întâmplase după acel prim telefon îngrozitor recepţionat la Salle Pleyel din Paris. Sosise Alicia – nu îşi mai amintea când anume – şi o luase acasă, în Anglia.

După două zile petrecute în camera de oaspeţi a Aliciei, Julia îşi dăduse seama că nu mai putea suporta ţipetele şi râsetele copiilor Aliciei. Aşa că se mutase în căsuţa ei din Blakeney, preferând tăcerea în locul unor sunete insuportabile din cauză că, pentru ea, erau acum pierdute pentru totdeauna.

Julia încercă să revină în prezent, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Ştia că se afla pe un teritoriu foarte periculos. Nu trebuia să sucombe din nou sub greutatea amintirilor. Avea

lucruri practice de făcut acolo, în Franţa; cu cât mai curând le rezolva, cu atât mai repede putea să plece.

Se duse în bucătărie şi, respectând sfatul lui Kit că trebuia neapărat să se hrănească, încălzi crăticioara, apoi se aşeză la masă cu un pahar de vin în faţă, şi se forţă să înghită câţiva dumicaţi.

După cină, Julia îşi adună curajul de a intra în salon. Se aşeză la pian şi puse degetele pe clape.

Şi cântă pentru ei: pentru soţul ei şi pentru mult iubitul ei fiu. Încercând să creadă că, de acolo de unde se aflau, puteau s-o audă.

Ceva mai târziu, Julia deschise uşa dormitorului pe care-l împărţise cu Xavier. Îşi scoase o cămaşă de noapte din sacul de voiaj, neîndrăznind să se apropie de dulapul în care se aflau încă toate hainele soţului ei, şi se urcă în pat.

Rămase nemişcată, privind în jurul ei. Îi plăcuse întotdeauna camera aceea, poate pur şi simplu pentru că era a ei; un refugiu, şi nu o cameră anonimă de hotel, închiriată pentru o noapte. Studie tabloul, ales de ea împreună cu Xavier, dintr-o galerie din Gassin, zărindu-i peria de păr încă aşezată pe măsuţa de sub oglindă.

Acesta era momentul de care se temuse cel mai mult; prima noapte singură în patul lor, bântuită de amintiri legate de atmosfera de odinioară din care acum nu mai rămăsese nimic în acea casă. Surprinzător, se simţea calmă. Poate fiindcă acceptase că nici Xavier, nici mult iubitul ei *petit ange* nu aveau să mai fie acolo niciodată alături de ea.

Plecaseră. Şi nimic din ce-ar putea ea simţi, sau face, sau spune nu i-ar putea aduce înapoi. Casa tăcută, în care locuiseră şi se iubiseră ca o familie, nu făcea decât să pecetluiască definitiv această realitate.

Capitolul 52

Când Julia se trezi, a doua zi dimineaţă, constată uşurată că era aproape nouă, deci dormise toată noaptea.

Agnes, menajera şi doica copilului, îşi făcu apariţia peste o oră, foarte emoţionată când o văzu pe Julia afară, pe terasă. Julia înţelese. Se ridică, se îndreptă spre Agnes şi o îmbrăţişă.

– *Ça va, Agnes?*

Julia putea citi uşurarea din ochii lui Agnes în timp ce aceasta îi spunea:

– *Ça va bien, madame Julia. Et vous?*

– Sunt mai bine, mulţumesc! Vino să bem împreună o ceaşcă de cafea, continuă Julia în franceză, limbă pe care o folosea întotdeauna acolo, deşi acum simţea că sună straniu şi lipsit de naturaleţe.

Agnes se aşeză ezitant, în timp ce Julia îi turna cafeaua.

– Mulţumesc foarte mult pentru că ai avut grijă de casă! Totul arată perfect.

– Pentru puţin, madame Julia! Sunt bucuroasă că sunteţi mai bine.

– Am început să accept cele întâmplate. Mi-am dat seama că n-am de ales. Durerea nu va dispărea niciodată, dar... Julia se întrerupse brusc. Văzând-o pe Agnes, femeia care îl îngrijise şi îl iubise pe fiul ei aproape la fel de mult ca ea, se simţea deodată copleşită. Înghiţi în sec şi se forţă să abordeze chestiunile

practice. Sunt unele lucruri pe care simt că nu le pot face şi mă întreb dacă mă poţi ajuta.

– Desigur, madame, orice doriţi!

– Intenţionez să stau doar câteva zile aici, apoi mă întorc în Anglia. Vreau să vând casa asta.

– Oh, madame! Agnes se arăta oripilată. Dar asta e casa dumneavoastră!

– Ştiu, o aprobă Julia, dar, Agnes, trebuie s-o fac. Totul aici îmi aminteşte de viaţa mea trecută. Şi, dacă nu mai e posibil s-o trăiesc, atunci trebuie să merg mai departe.

– Înţeleg, acceptă Agnes cu o faţă sumbră.

– Doream să te întreb, dacă poţi să strângi lucrurile lui Xavier din dulap, după ce plec eu? Şi, înghiţi Julia în sec, din dormitorul lui Gabriel. Poate ştii vreo organizaţie de caritate sau vreo familie care s-ar bucura de jucăriile şi hăinuţele lui?

Ochii lui Agnes se umplură de lacrimi.

– Sigur, madame! Ştiu o familie care va fi recunoscătoare să primească aceste lucruri.

– După vânzarea casei, mă voi întoarce să-mi iau lucrurile personale. Doresc s-o pun la vânzare cu tot ce e în ea. Cred că aşa e cel mai bine.

Agnes încuviinţă din cap.

– Madame, există un vechi proverb franţuzesc, trebuie să accepţi trecutul ca să ai un viitor. Voi face tot ce doriţi. Cred că sunteţi... lacrimile i se rostogoliră pe obraji lui Agnes, foarte curajoasă.

– Nu, clătină Julia din cap. N-am fost nici pe departe curajoasă. Dacă *aş fi fost* curajoasă, aş fi rămas aici mereu alături de ei. Oftă. Am venit aici să încerc să-mi iau rămas-bun.

Agnes întinse mâna şi o prinse pe a Juliei.

– El... *ei*... ar vrea să vă continuaţi viaţa şi să fiţi din nou fericită.

– Da. Julia schiţă un zâmbet trist. Sper să fie aşa şi trebuie să cred asta.

– Da, madame, trebuie!

Agnes îşi retrase mâna, bău cafeaua şi se ridică.

– Şi acum, mă scuzaţi, trebuie să mă apuc de treabă. Am lăsat toate facturile pe birou, ca să le vedeţi. Toţi înţeleg că le veţi achita, când veţi fi pregătită.

– Sigur că o voi face, zise Julia. Mă voi ocupa chiar azi de ele şi îţi voi lăsa cecurile semnate. Mulţumeşte-le, te rog, tuturor, din partea mea, pentru bunătate.

– *Pas de problem, madame.* Cu toţii am fost fericiţi să vă avem aici. *Toată* familia, adăugă ea, apoi se întoarse brusc şi intră în casă.

Julia petrecu mult timp în faţa biroului, răsfoind plicurile adunate în ultimul an. Scrisori de condoleanţe sosite cu zecile după accident. În timp ce le deschidea şi citea mesajele înduioşătoare exprimate în interior, se consola cu ideea că îi iubise multă lume.

Le puse pe toate într-un dosar ca să-l ia acasă, în Anglia, apoi semnă cecurile pentru toţi cei care contribuiseră la întreţinerea casei în absenţa ei.

Apoi, dădu peste un plic mare, cu aspect oficial, şi simţi cum îi stă inima: în interior, erau certificatele de deces ale soţului şi copilului ei, sentinţa definitivă că ei nu mai existau. Investigaţiile şi cazul erau de acum oficial închise.

Înarmată cu o cazma şi doi puieţi de chiparos, Julia străbătu cu maşina, în zece minute, distanţa până la curba periculoasă, unde soţul şi fiul ei îşi găsiseră sfârşitul. Reuşi să parcheze pe marginea şoselei şi se întoarse pe jos în acel loc, mai întâi cu uneltele, apoi cu puieţii. Stând în vârful dealului, putea să vadă încă resturile de copaci carbonizaţi din acel loc pleşuv, distrus de incendiu. Dar, în timp ce cobora încet panta abruptă, văzu semne ale renaşterii. Orhidee sălbatice, care creşteau mai cu seamă pe coama dealului în această regiune, începeau să se iţească din pământul înnegrit, alături de câţiva lăstari verzi, de-abia răsăriţi. Focul fertilizase din nou locul după ce mistuise totul în calea lui, şi Julia putea numai să spere că acea renaştere,

pe care o vedea în jur, era o metaforă ce-şi găsea ecou şi în propria ei persoană.

Neexistând vreun semn care să marcheze locul exact unde pieriseră cei doi, Julia alese un loc aleatoriu şi începu să sape. Era o muncă grea pe arşiţă, dar continuă aşa până reuşi să planteze puieţii unul lângă altul. Se lăsă, apoi, în genunchi lângă ei, invocând persoanele dragi pe care ei le reprezentau acum ca o celebrare a vieţii acestora.

– Adio, *mon petit ange* şi Xavier al meu! Adormiţi pentru totdeauna, veţi fi mereu alături de mine, oriunde mă duc. Şi într-o zi... într-o zi, vom fi din nou împreună. Vă iubesc pe amândoi atât de mult...

În final, ridicându-se, îi suflă fiecăruia câte un ultim sărut de pe degete, apoi, coborî dealul, îndepărtându-se de ei.

A doua zi de dimineaţă, Julia se simţea împăcată, mişcată de o senzaţie inexplicabilă că trecuse cu bine prin tot ce fusese mai rău. Unii îi sugeraseră să organizeze o slujbă ca să marcheze dispariţia lui Xavier şi a lui Gabriel, şi acest lucru era acum posibil, după ce reuşise să-şi ia rămas-bun de la ei, în intimitate. Poate că acesta era momentul de rămas-bun despre care toţi spuneau că este atât de important. Indiferent cum se numea, reprezenta un pas în direcţia bună pentru ea, ca să-şi poată recăpăta pacea interioară şi să poată privi spre viitor.

Acum, Julia putea să facă următorul pas important: să se ducă la un agent imobiliar local, să-i explice că dorea să scoată casa la vânzare. Agentul imobiliar se prefăcu la început trist, dar Julia ştia că, în realitate, îşi freca bucuros mâinile la gândul că urma să vândă cea mai valoroasă casă din Ramatuelle.

– Madame, doar ridic telefonul, sun, şi casa e vândută. Case ca a dumneavoastră apar foarte rar pe piaţă. Daţi-mi un preţ, şi vă asigur că-l obţin. Dar trebuie să vă hotărâţi, dacă vreţi să faceţi într-adevăr asta. O dată în viaţă poţi pune mâna pe o astfel de casă în satul ăsta.

– Sunt foarte sigură, insistă Julia. Singura mea dorinţă este ca o familie să locuiască aici.

– Cred că am exact ceea ce vă doriți, zise agentul.

– Bine. Julia se ridică. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Casa trebuie locuită, și eu nu pot face asta. Plec peste câteva zile. Dacă cineva dorește să o vadă, Agnes Savoir are cheile.

Agentul ieși de după biroul său și îi strânse mâna.

– Madame, vă mulțumesc pentru că mi-ați încredințat minunata dumneavoastră casă. Și, permiteți-mi să vă ofer sincerele mele condoleanțe pentru pierderea tragică pe care ați suferit-o.

– *Merci, monsieur!*

Julia ieși din agenție și se îndreptă spre piața însorită. Cafenelele drăguțe musteau de oameni care luau un mic dejun întârziat. Julia găsi o masă liberă la soare și ceru o *café au lait*. O sorbi lent, bucurându-se de atmosfera relaxată. Știa că avea să-i ducă dorul – stilul de viață franțuzesc i se potrivise întotdeauna ca o mănușă.

Dintr-odată, Juliei îi trecu prin cap că una dintre explicațiile pentru care ea se simțea acolo ca acasă putea fi legată de arborele ei genealogic: Adrienne, despre care acum știa că era străbunica ei, avea origini franțuzești. Julia zâmbi, legăturile cu trecutul făcând-o să se simtă în largul ei. Oamenii erau rezultatul unei rețete complexe, și ea descoperea fascinată unele dintre ingredientele care contribuiau la propria ei unicitate.

Ceru încă o *café au lait*, dorind să prelungească acel moment de calmă reflecție după tulburările emoționale din ultimele zile. Gândul i se îndreptă spre cealaltă origine a ei, cea despre care știa atât de puține lucruri: aflată departe, în est, scăldată în arșița soarelui tropical, rezultatul unei iubiri tragice împlinite un timp extrem de scurt. Poate că, într-o bună zi, avea să se ducă acolo să vadă frumusețea care-l fermecase pe Harry, dar acum nu era momentul.

Gândurile îi reveniră la Kit și zâmbi. O lăsase singură în ultimele zile; înțelegând și nedorind să se impună, așa cum făcea de obicei, trimițându-i doar scurte mesaje, spunându-i cât de mult o iubește și că se gândește tot timpul la ea.

Julia scoase mobilul din poşetă şi reciti mesajul. Ceea ce o surprindea cel mai mult era felul în care Kit îi mărturisea sincer iubirea lui, în timp ce ea încă nu-i spusese că-l iubeşte pe *el*.

Poate că nu fusese pregătită.

Dar acum, că îşi îndeplinise sarcina propusă, care, cel puţin din punct de vedere practic, închidea uşa trecutului, nu mai avea nici un motiv să nu o facă.

– *Te iubesc...*

Julia repetă cuvintele şi, scăldată în lumina soarelui, ştia fără nici un dubiu că ceea ce spunea era purul adevăr.

Înapoindu-se, intră în birou ca să-şi facă rezervarea online pentru zborul acasă. Avea să plece a doua zi, dornică să se întoarcă cât de repede la Wharton Park şi la Kit. Dorea să-i spună că, în sfârşit, putea să fie numai a lui; eliberată de orice povară, liberă să fie cu el, dacă el o dorea, pentru tot restul vieţii.

Sună mobilul şi văzu că era Kit. Răspunse.

– Alo, iubito, ce mai faci?

– Kit, sunt... bine, mulţumesc!

– Bun. Trebuie să-ţi spun că mă bucur mult că-ţi aud vocea. Julia, mi-e dor de tine. Ai grijă de tine?

– Am, zâmbi Julia, promit.

– Ai idee când vii acasă?

După ce îşi făcuse deja rezervarea, Julia ştia exact când, dar hotărî să-i facă o surpriză.

– Nu sunt prea sigură, dar aproape am terminat ce aveam de făcut, aşa că probabil mai curând decât crezi, zâmbi ea din nou.

– Este o veste minunată! Kit părea uşurat. Nici n-ai idee ce linişte s-a aşternut aici.

– Şi aici e destulă linişte, murmură Julia.

– Da, cred, replică Kit pe un ton grav. Mă tot gândesc la tine, iubito!

– Şi eu la tine. Eşti bine?

– În afară de faptul că-ţi duc dorul, da, sunt bine. Ei, te las să-ţi vezi de treabă. Doar să mă anunţi când vii acasă, ca să tai

viţelul cel gras şi să lansez un foc de artificii. Te iubesc, scumpa mea. Mai vorbim!

– Da, Kit. Ne vedem curând.

În după-amiaza aceea, minunându-se cum soarta îi oferea o a doua şansă la fericire, Julia se aşeză în faţa pianului, interpretând piesă după piesă cu bucurie, şi nu cu tristeţe.

Ca de obicei, nu îşi dădu seama cum zboară timpul, cufundată în muzică, fără să observe cum soarele apunea în spatele ei. Nici nu auzi uşa de la salon deschizându-se. Terminând piesa muzicală cu o înfloritură finală, se uită în jos la ceas, văzând că era trecut de şapte. Era momentul pentru un pahar de rozé, se gândi ea, strângând partitura şi aşezând-o în geanta ei, pregătită pentru plecarea de a doua zi.

Dar o mişcare bruscă îi atrase atenţia. Atunci se întoarse.

Rămase blocată, în timp ce privea silueta masculină din pragul uşii. Apoi, strânse pleoapele instinctiv.

Nu se îndoia că vedea o fantomă, o imagine plăsmuită de mintea ei. Nu putea fi ceva real, era sigură de asta.

Când voi deschide ochii, el va fi plecat...

Făcu astfel, dar el se afla încă acolo.

Apoi, silueta i se adresă.

– Bună, Julia, iubita mea! Am revenit.

Capitolul 53

Julia nu știa cât timp rămăsese cu ochii țintă la el. Totuși, creierul refuza să proceseze mesajul transmis de ochii și urechile ei.

Fiindcă era... *imposibil.*

În timp ce stătea cu privirea pironită asupra lui, își dădea seama că era Xavier – și totuși nu era Xavier. Sau, cel puțin, nu acel Xavier purtat în sufletul ei din ziua în care murise. Acest Xavier era îmbătrânit cu zece ani, poate chiar douăzeci; un Xavier nu doar slab, ci de-a dreptul vlăguit. Și un Xavier cu o cicatrice urâtă în zig-zag pe toată partea stângă a feței.

– Constat că ești șocată să mă vezi, i se adresă el.

Julia simțea un impuls, complet nelalocul său, de a izbucni într-un râs isteric la auzul acestei afirmații în total contrast cu situația.

Reuși, în final, să-și regăsească glasul.

– Încerc să-mi dau seama, zise ea încet, accentuând excesiv cuvintele, dacă ești tu sau nu; vreo stafie. O halucinație.

El clătină din cap.

– Nu. Nu sunt!

– Atunci... Julia se forța să găsească cuvintele potrivite, dar nu reuși decât atât: Cum?

– Julia, draga mea, sunt multe lucruri despre care trebuie să vorbim, dar, vino aici, te rog! Ia-ți în brațe soțul de-abia revenit din morți. Și poți astfel simți tu însăți că totul e real.

Xavier întinse brațele spre ea.

Încet, dând curs rugăminții lui, Julia se ridică și se îndreptă spre el.

– Oh, *ma chérie*, iubita mea Julia, murmură el, în timp ce o strângea la piept. Nici nu știi cât am tânjit după acest moment.

Atingerea și mirosul lui cunoscut îi confirmară că nu avea halucinații.

Dar era mult prea mult. Julia izbucni în plâns.

– Nu înțeleg, eu... nu... înțeleg!

În timp ce se sprijinea fără vlagă de el, Xavier o ajută să ajungă la canapea și o așeză jos, fără a-i da drumul din îmbrățișare.

– Știu, știu, *ma petite*, era clar că vei fi teribil de șocată să mă revezi. Am încercat să găsesc soluția cea mai bună pentru tine, zise el, mângâind-o pe cap, dar nimic nu părea potrivit.

– Dar cum? strigă ea. Cum poți fi aici? Ești mort, mort! Ai murit acum un an... și, dacă n-ai murit, atunci unde naibii ai fost?!

– Îți voi povesti totul numaidecât, o liniști el. Dar, acum, ar trebui să sărbătorim reîntâlnirea noastră.

– Nu! strigă Julia, smulgându-se din îmbrățișare. Trebuie să-mi explici *imediat*! Xavier, spune-mi acum, îl imploră ea.

– *D'accord*, ai dreptate. Trebuie să-ți spun. Dar, mai întâi de toate, cred că amândoi avem nevoie de un pahar de vin, să ne mai calmăm puțin.

În timp ce Xavier părăsi salonul pentru a merge după vin, Julia rămase complet nemișcată, incapabilă să priceapă ce se întâmplase.

– Bea asta, *chérie*! Te va ajuta, îi zise el, oferindu-i un pahar.

Julia nu credea să existe ceva care să o ajute în acel moment, și, cu siguranță, în nici un caz un pahar cu vin. Dar luă o înghițitură, cedând rugăminților lui, doar-doar să reușească să se concentreze.

– Te rog, îl imploră din nou, Xavier, trebuie să-mi explici totul! Dacă nu o faci, cred că înnebunesc. Te implor!

Xavier luă paharul din mâna Juliei și-l puse pe măsuță. La fel procedă și cu al lui, degetele lui lungi acoperindu-i mâna Juliei, iar ochii lui scrutându-i pe ai ei.

– *Ma chérie*... Mi-am dorit de foarte mult timp acest moment; cu toate astea, mi-a fost şi groază de el. N-am ştiut cum să procedez mai bine: să stau departe de tine pentru totdeauna? Să evit acest şoc şi să te protejez? Într-adevăr, încuviinţă el din cap, întru câtva mi-ar fi fost mai uşor să stau departe de tine. Să mă ascund, să nu mă confrunt cu lucrul teribil pe care ţi l-am făcut. Dar pe urmă... nu! Am ştiut că nu trebuie să fug, că trebuie să am curaj şi să mă confrunt cu responsabilitatea pe care o am ca soţ şi ca tată.

Un gând nestăvilit se ivi în mintea Juliei.

– Oh, Dumnezeule! Îşi acoperi gura cu mâna. Xavier, spune-mi, spune-mi, spune-mi... dacă tu eşti în viaţă... este şi Gabriel...?

Xavier clătină din cap.

– Nu, *mon amour*, el a murit, s-a dus. L-am văzut... cu ochii mei.

Julia îşi trase mâna de sub apăsarea lui. Respiră adânc, adunându-şi toate forţele.

– Spune-mi, atunci!

Xavier bău pe nerăsuflate tot restul de vin, apoi încercă să o prindă din nou pe Julia de mână. Ea se retrase departe de el.

– Nu! Să nu mă atingi! Se simţea cuprinsă de o criză de isterie. Te rog! Spune!

– *D'accord, chérie*, voi începe. În acea zi, în acea zi teribilă, am plecat de la petrecere la ora şapte. Gabriel m-a întrebat dacă poate sta în faţă, lângă mine, şi eu am fost de acord. Am plecat spre casă cu maşina decapotată; Gabriel era atât de entuziasmat să stea alături de *papa* în automobilul lui sport. Ţipa şi râdea, şi-mi spunea: „Mai tare, *papa*! Mai tare!" Şi pentru că – vocea lui Xavier era sugrumată – pur şi simplu doream să-i fac pe plac, am făcut ce mi-a cerut. Am luat curba prea strâns şi a trebuit să evit o maşină care venea din sens opus. Am pierdut controlul, maşina a ieşit de pe carosabil şi s-a rostogolit în jos pe panta dealului.

Xavier începu să plângă.

– Julia, iartă-mă, iartă-mă... înghiți în sec, apoi continuă. În final, mașina s-a oprit, izbindu-se de un copac. Eu eram în stare de șoc și sângele îmi șiroia pe față – își atinse cicatricea de pe obraz –, dar eram încă conștient. M-am uitat imediat să văd dacă Gabriel era în regulă, însă am văzut că scaunul pasagerului era gol. Mi-am dat seama că fusese aruncat din mașină când s-a rostogolit pe deal, în jos. Am reușit să ies din mașină și am alergat să-l găsesc pe Gabriel.

Xavier își prinse capul în mâini.

– Oh, Julia, Julia...

Ea îl privea împietrită, fără să spună nimic. Ce mai putea să spună?

– L-am găsit, șopti el, mai sus, pe deal. Inițial, am crezut că doar a leșinat. Vezi tu, nu avea nici o rană. Dar, apoi... Oh, Domnul să mă ajute! strigă el. L-am ridicat în sus și capul i-a căzut ca... la o păpușă stricată. Am știut atunci că era grav rănit, că suferise răni grave în acea cădere.

– Vrei să spui că avea gâtul rupt?

Julia trebuia să știe; trebuia să știe exact *cum* își pierduse viața copilașul ei.

– Da. Pe urmă, mi-am dat seama că avea ochii deschiși... larg deschiși, dar că nu clipea, Julia, nu clipea. I-am controlat pulsul, și nu se simțea nimic; l-am scuturat, am încercat să-l resuscitez, dar știam că nu mă mai poate vedea, că era... *nu*! Nu pot pronunța cuvântul.

– Vrei să spui că ai știut atunci că Gabriel era mort? rosti Julia cuvintele în locul lui.

– *Oui*, *chérie*, era... mort. Am stat așa cu el nu știu cât timp, ținându-l în brațe, dorind să-l readuc la viață, dar fără rezultat. Și, atunci – Xavier se cutremură aducându-și aminte – am auzit o explozie puternică și am văzut mașina mai jos de noi cum ia foc. Pădurea era foarte uscată, așa că în numai câteva secunde incendiul s-a extins până aproape de mine. Și... cum să-ți spun, cum pot să-ți spun? Xavier suspină din tot sufletul, chinuit. Am fugit. Am fugit, și am tot fugit. Prin pădure, departe de

incendiu. Şi... scoase un alt ţipăt gâtuit... nu l-am luat pe băieţelul nostru cu mine! Nu l-am... luat... pe băieţel... cu mine!

Xavier nu mai putea să continue. Îşi lăsă capul pe mâini, plângând în hohote.

Julia rămase neclintită alături de el, făcând eforturi disperate de a nu o lua la goană.

– Xavier, te rog, vorbeşte! Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat.

Nu-i venea să creadă calmul ciudat care o cuprinsese.

Peste câteva minute, Xavier continuă.

– Nu există zi de la Dumnezeu să nu mă întreb de ce, *de ce* nu l-am ridicat pe îngerul nostru în braţe, să-l iau cu mine? Nu-mi pot explica... Nu pot explica. Scutură din cap frenetic. L-am lăsat singur acolo! Poate că din cauza şocului, a durerii teribile... o clipă de *nebunie*, care m-a cuprins în acel moment. Poate un simplu şi egoist instinct de supravieţuire. Dar aşa am făcut, Julia, l-am lăsat acolo, l-am lăsat acolo.

Plângea din nou, dar Julia rămase impasibilă.

– Aşadar, unde te-ai dus?

Xavier îşi şterse ochii şi nasul cu dosul mâinii. Clătină din cap.

– Julia, nu-ţi pot spune unde m-am dus, dar când m-am oprit din fugă, când am ştiut că mă salvasem de flăcări, m-am prăbuşit la pământ, în pădure, şi am adormit sau poate mi-am pierdut cunoştinţa. Când m-am trezit, era noapte. Am închis ochii şi am adormit din nou. Când i-am redeschis, se făcuse dimineaţă. Şi atunci... mi-am dat seama că trebuie să vin acasă la tine, să-ţi explic ce se întâmplase. Dar, de fiecare dată când mă gândeam la asta, să mă ridic şi să mă întorc la tine, îmi dădeam seama că nu pot s-o fac. În final, am luat-o la picior şi am văzut că mă apropii de St. Tropez, aşa că am tot coborât până am intrat în oraş. Se opri ca să respire adânc, apoi adăugă: Julia, te implor să înţelegi că, în acel moment, aveam mintea rătăcită de durere. În faţa unui chioşc, era un stand cu ziare. Ştii ce spuneau titlurile din acea zi.

– Nu. Nu le-am citit.

– Ei bine, sigur că tu erai pe prima pagină. Nu-mi publicaseră încă fotografia, dar nimeni nu m-ar fi recunoscut, oricum, în dimineaţa aia. Xavier făcu o grimasă. Când m-am văzut

într-o vitrină, cu sângele închegat pe obraz și cu hainele sfâșiate, arătam ca un vagabond, nu ca soțul celebrei Julia Forrester. Xavier sări deodată în picioare și începu să se plimbe agitat prin cameră. M-am curățat cât de cât într-o toaletă publică, pe urmă am cumpărat o sticlă cu apă și un ziar. Și am citit despre accident, despre Gabriel și despre mine. Am realizat atunci că, în ochii tăi și ai lumii, eu eram mort. În clipa aia – Xavier se opri și se întoarse spre Julia –, am știut că nu mă pot întoarce la tine, să-ți spun adevărul, tot ce făcusem: știam că nu mă vei ierta niciodată. Îl ucisesem pe îngerașul nostru și-l lăsasem acolo în pădure, pradă flăcărilor. Xavier făcu o pauză, își șterse lacrimile și privi dincolo de Julia. Așa că am fugit cât mai departe.

– Unde?

– M-am îmbarcat pe un vapor de croazieră, care naviga de-a lungul coastei. Am coborât la Nisa, de unde am luat un feribot spre Corsica. M-am cazat la o mică pensiune de pe dealuri, unde am rămas până când am terminat banii pe care-i aveam la mine. După aceea, mi-am petrecut câteva săptămâni la cules de fructe, dar mă mutam des dintr-un loc în altul, ca să nu fiu recunoscut. Xavier ridică din umeri. Poate că nu existau șanse să se întâmple asta, dar nu doream să risc. Nu doream să fiu găsit. Cred... consider că eram o epavă. Nu puteam gândi rațional: mintea mea încerca să uite tot ce se întâmplase. Doar supraviețuiam. Julia, poți să înțelegi?

Ochii lui implorau un răspuns din partea ei, dar ea rămase în continuare neclintită.

El oftă.

– După aceea, presupun că am început să-mi revin încet-încet. Și am început din nou să mă gândesc nu numai la ce-i făcusem lui Gabriel, ci și la ce-ți făcusem ție. Că te-am lăsat să crezi că nu-ți pierduseși numai fiul iubit, dar și pe soțul tău. Xavier își trecu mâinile agitat prin păr. Și prin ce suferințe teribile ai trecut din cauza mea. Luni de zile mi-au trebuit înainte de a avea puterea și curajul să revin aici. Dar am reușit. Și iată-mă aici.

Se așternu o tăcere prelungă și apăsătoare.

În final, Julia spuse:

– Cum de-ai ştiut că sunt aici?

Xavier se uită la ea surprins.

– Unde-ai fi putut să fii în altă parte? Dacă ai fi fost plecată la vreun recital, te-aş fi aşteptat aici. Oricum, erai aici, *ma chérie.*

– N-am fost tot timpul aici, replică Julia, impasibilă. Am fost în Anglia. Şi, cu siguranţă, nu ca să cânt la pian.

Se ridică brusc, simţind nevoia să se îndepărteze fizic de acea prezenţă care-i dădea fiori. Şi să se confrunte cu adevărul groaznic despre moartea fiului lor. Şi cu rolul jucat de Xavier.

Străbătu holul şi bucătăria şi ieşi pe terasă.

În timp ce stătea cu privirea aţintită asupra cerului negru ca cerneala, presărat cu stele, îşi încrucişă braţele peste piept într-o încercare inutilă de a se apăra. Îşi aminti cum crezuse că viaţa o învăţase tot ce putea şti despre suferinţă.

Se înşelase amarnic.

– Iartă-mă, iartă-mă... imploră Julia cerurile, dându-şi seama că, dintre cei doi, şi-ar fi dorit ca Gabriel să fi fost cel cruţat.

El mi-a ucis copilul.

NU! Julia clătină din cap. Nu putea, nu trebuia să gândească astfel. Fusese un accident, un moment de iresponsabilitate, o alegere tragică, pe care orice părinte o poate face în atâţia ani plini de grijă... În afară de asta, era imposibil de ştiut dacă Gabriel ar fi supravieţuit chiar dacă ar fi fost prins în hamuri în scaunul pentru copii de pe bancheta din spate.

El l-a părăsit în pădurea incendiată.

– Oh, Doamne! şopti Julia.

Cum putea să-l ierte vreodată?

Şi dacă Gabriel ar fi fost încă în viaţă?

Gândul era mult prea terifiant. Avea nevoie să creadă că murise, sau îşi pierdea minţile imaginându-şi chinurile lui acolo, singur. Trebuia să îl creadă pe Xavier şi să fie convinsă că-i spusese adevărul.

Ce era de spus în legătură cu reacţia lui de după accident? Dispariţia lui timp de douăsprezece luni, lăsând-o să creadă că şi el era mort?

Dacă Xavier ar fi venit acasă şi ar fi mărturisit ce greşeală groaznică comisese, ar fi putut oare să-l ierte atunci? Nu putea să răspundă la această întrebare.

Julia se prăbuşi pe un scaun.

Erau oare circumstanţele extreme o scuză validă?

Şi cum rămânea cu Kit, acum că Xavier se întorsese?

Îşi duse o mână la frunte. Era totul prea mult, mult prea mult...

Sări ca arsă când îi simţi mâna pe umăr.

– Julia, se lăsă el în jos în faţa ei, luându-i mâinile într-ale sale, îmi pare atât de rău, atât de rău că a trebuit să-ţi spun ce ţi-am spus în seara asta. Înţeleg cât de dureros e pentru tine să auzi ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu-mi voi ierta asta niciodată. Dar, te rog, poţi să înţelegi că singurul motiv pentru care m-am întors este că aş vrea să ne împăcăm? Fiindcă ştiu că ce-am făcut a fost greşit şi fiindcă, se aplecă să-i sărute mâinile, te iubesc, *chérie*, te iubesc atât de mult. Poţi să găseşti în inima ta puterea de a mă ierta pentru ce ţi-am făcut?

Julia se uită în jos la el, la disperarea din ochii lui, apoi se ridică.

– În seara asta nu mai sunt în stare să discut nimic. Sunt epuizată. Trebuie să dorm. Te rog să te culci în camera de oaspeţi.

Trecu în tăcere pe lângă el şi intră în casă.

Următoarele două zile, Julia rămase în camera ei, ignorând rugăminţile lui Xavier de a ieşi şi de a vorbi cu el. Trebuia să cumpănească teribilele informaţii pe care le aflase şi avea nevoie de timp pentru ca rănile să i se cicatrizeze. Dormea ore în şir în timpul zilei, apoi se trezea în cele mai nemiloase ore, în beznă, ca să se confrunte cu propriul coşmar.

În a treia dimineaţă, Julia îi permise lui Xavier să intre în cameră. El ţinea în mâini o tavă cu croasanţi proaspeţi, gem şi cafea.

– Ţi-am adus micul dejun, *chérie*. Sunt atât de îngrijorat că nu vrei să mănânci nimic. Aşează tava pe pat şi se uită la faţa ei

epuizată. Julia mea, nu pot suporta gândul că eu ţi-am cauzat această durere teribilă.

Julia îl privi cum turna cafeaua şi se ridică când el îi dădu ceaşca.

O sorbi în tăcere, încercând să se adune.

– Trebuie să mă întorc în Anglia, îl anunţă ea sec.

– *Non*! Xavier părea îngrozit. Sigur că nu pleci acum? Julia, nu eşti în stare să călătoreşti, şi noi trebuie categoric să vorbim.

O dorinţă subită de a avea calmul şi liniştea pe care le cunoscuse cu Kit la Wharton Park îi aduse Juliei lacrimi în ochi.

– Xavier, eu... oftă ea, incapabilă să dea glas tumultului de emoţii.

– Julia, o imploră el, te rog, te rog un singur lucru: te implor, rămâi aici cu mine, măcar câteva zile. Lasă-mă să te iubesc, să te ajut să-ţi revii după acest şoc teribil. Dacă, în final, tot vei dori să pleci, nu te voi opri. Dar sigur că îi datorăm asta îngeraşului nostru, ca *maman* şi *papa*, măcar să încercăm.

Era singurul lucru pe care Xavier putea să-l spună, ca s-o împiedice să se urce imediat în avion.

– L-am jelit singură luni întregi, zise ea încet.

– Atunci, oferă-mi şansa să-l jelesc împreună cu tine. Şi eu trebuie să-l jelesc. Nu mă părăsi, te rog, *chérie*. N-aş putea... n-aş putea să-mi continui viaţa fără tine.

Julia îl privi şi văzu disperarea din ochii lui.

– În regulă. Voi face ce-mi ceri şi voi rămâne. O vreme.

Xavier o îmbrăţişă, vărsând cafeaua peste tot pe cearceafuri.

– *Merci, mon amour*. Îţi promit că nu vei regreta. Aşadar, iubita mea Julia, ce ai vrea să faci azi?

– „Să fac"? întrebă ea, nedumerită de întrebarea lui.

– Da, cred că ţi-ar face bine să ieşi din casă, să pleci undeva departe de... amintiri. Am putea merge... Xavier ridică din umeri, să ne plimbăm pe plaja ta preferată, şi poate să luăm prânzul împreună?

– Eu...

– Julia, te rog, *mon amour*. Xavier își cercetă o clipă mâinile și continuă: Înțeleg câtă durere ți-am provocat cu veștile pe care ți le-am dat, dar nici o părticică din tine nu se bucură că soțul tău s-a întors acasă? M-ai... jelit și pe mine?

– Sigur că da! Am fost... terminată luni întregi. Nici n-ai idee prin ce iad am trecut! Și când, în final, începusem să mă împac cu ideea și să cred că există un viitor, atunci apari tu și... oh, Xavier, își prinse ea capul în mâini, nu știu... nu știu ce simt.

În pofida hotărârii ei, nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Xavier o luă în brațe și o ținu strâns, mângâindu-i părul.

– Știu, *mon amour*, știu! Dar îți jur, ne vom împăca, voi avea grijă de tine, te voi alina, voi face tot ce pot ca să te ajut. Nu mai ești singură. Sunt aici. Sigur că avem nevoie unul de celălalt.

– Da, dar... Acel „dar" era atât de complicat, încât Julia nici măcar nu se încumetă să-și exprime gândurile.

– Chiar cred că este o idee bună să plecăm de aici un timp. Dacă nu te simți bine, te aduc acasă imediat. *D'accord?*

Ea suspină, prea amorțită ca să-i pese unde se afla, dorindu-și numai ca cineva să-i poată spune cum să alunge senzația aceea teribilă instalată în stomacul ei, după ce Xavier îi povestise ce i se întâmplase copilașului ei. Simțea că-l jelește din nou.

– *D'accord.*

– *Bonne.* Dar mai întâi, Xavier oftă din greu, trebuie să mă duc la *gendarmerie* să le dovedesc cum m-am sculat din morți.

– Certificatul tău de deces este pe birou. Poate că ar trebui să-l iei cu tine, îi spuse Julia sec.

În timp ce se ridica, se uită la ea.

– Știi că s-ar putea să fac față unor acuzații.

Acel gând nu-i trecuse Juliei prin minte.

– Pentru ce?

– Pentru conducere imprudentă sau chiar pentru omucidere. Dar trebuie s-o fac. Mă duc acum. Trebuie să trec și peste asta. Sunt speriat, îi mărturisi el.

Julia îi văzu privirea pe care o cunoștea foarte bine: sugera că dorea să-l însoțească. O ignoră și se dădu jos din pat.

– Ne vedem mai târziu, îi spuse ea, dispărând în baie.

*

Julia se afla la pian, sperând ca acesta să-i ofere mângâierea de care avea nevoie, când Xavier se înapoie acasă. Intră în salon cu zâmbetul pe buze.

– *Voilà!* S-a rezolvat! Când *monsieur* inspectorul a văzut un om în faţa lui, ţinând în mână propriul certificat de deces... Xavier chicoti. *Chérie*, aş fi vrut să-i vezi şi tu faţa!

– Sunt sigură că a fost uluit.

Julia se simţea jenată de exuberanţa lui Xavier.

– Se îndoieşte că vor fi formulate acuzaţii, pentru că n-au existat martori la accident. Mi-a acceptat explicaţiile fără întrebări. Se pare că nu sunt primul şofer care fuge de la locul accidentului. Mi-a spus că s-ar putea să fiu acuzat că mi-am înscenat moartea, dar numai dacă au fost retraşi banii de la societatea de asigurări. I-ai scos tu? o privi el îngrijorat.

Măcar de data asta Julia se simţi mulţumită că nu se grăbise să completeze documentele referitoare la „moartea" soţului ei.

– Nu, răspunse ea încet.

Xavier se arătă uşurat.

– Aşadar! *C'est parfait*! Nu poţi fi acuzată nici tu.

Julia îl privi uimită.

– *Ce?*

– Nu-ţi fie teamă, o sărută el drăgăstos pe creştet, este un detaliu minor, dar asta dovedeşte că n-am fost în cârdăşie ca să încasăm banii.

Julia îşi acoperi faţa cu palmele şi clătină din cap.

– Xavier, te rog! Vorbim despre moartea copilului meu... *al nostru...*, nu despre o fraudă financiară bine ticluită!

– *Pardon, chérie*, am fost atât de insensibil. Numai că avem de-a face cu această stupidă birocraţie franţuzească. Şi, acum, îi îndepărtă el mâinile de pe faţă, dă-mi voie, te rog, să te invit la masă. Poate că e corect să privim şi partea plină a paharului, *oui*? Ceea ce înseamnă că – îi ridică în sus bărbia Juliei cu un deget, ca să o sărute pe gură – acum sunt un om liber, înviat din morţi şi reunit cu frumoasa mea soţie.

Capitolul 54

Pitorescul sat de coastă Gigaro era cuibărit pe partea cealaltă a peninsulei St. Tropez. Amplasat într-o rezervaţie naturală, departe de rutele importante care legau staţiunile rivierei, reuşise să-şi păstreze străvechiul şarm. Restaurantele elegante, cu terase presărate pe o plajă virgină, constituiau un secret local bine păstrat.

Xavier intră în *La Salamandre*, urmat de Julia. Ea o văzu pe Chantal, proprietăreasa, cum îl priveşte pe Xavier fără să-şi poată crede ochilor.

Xavier încuviinţă încurajator din cap.

– *Oui, Chantal, c'est moi!*

Chantal îşi duse uluită mâna la gură.

– Dar... *mon Dieu*! Nu-mi revin! Ce s-a întâmplat?

Xavier o prinse în braţe.

– E o poveste lungă pe care o să ţi-o spun într-o zi. Dar acum, am putea primi masa noastră obişnuită şi un *pichet* de rozé, te rog?

Când Chantal se duse să aducă vinul, Julia îl privi pe Xavier peste masă.

– Ce ai de gând să le spui oamenilor când te vor întreba unde-ai fost? îl întrebă ea cu vocea sugrumată de emoţie.

– Pur şi simplu, le voi spune adevărul, ridică Xavier din umeri. Că suferinţa mi-a luat minţile şi am dispărut.

Julia îl scrută un moment cu privirea. Un mic gând răutăcios nu-i dăduse pace toată dimineaţa. Trebuia să-i dea glas.

– Îţi dai seama că asta e mană cerească pentru media, nu-i aşa?

– Ai dreptate, iubita mea Julia. *Voilà!* Xavier bătu cu pumnii în masă. Voi convoca o conferinţă de presă şi voi invita vulturii să vină şi să se înfrupte, dar numai o singură dată. Da, ăsta-i răspunsul! Îl vom contacta pe Olav ca să aranjeze asta.

Xavier îi amintea Juliei de un tren în plină viteză; îi înţelegea bucuria şi uşurarea că se întorsese din exil, dar nu putea să ţină pasul cu el. Conferinţele de presă, şi şampania – un gest de curtoazie din partea lui Chantal – o depăşeau total. Nu avea în ochi decât imaginea trupului carbonizat al bietului ei copilaş, singur în pădure, în timp ce flăcările mistuiau totul în jur. Xavier părea complet entuziasmat la gândul că urma să aibă parte de toată atenţia presei. Uitase cât îi plăcea să se împăuneze.

– Xavier, te rog, eu nu pot face faţă presei, nu încă, obiectă ea.

– Da, sigur, ai dreptate. Scuzele mele, *chérie*. Cred că pun carul înaintea boilor. Dar cum să-mi reţin un mic sentiment de fericire, când sunt aici, privind superbii ochi ai soţiei mele? *Santé!*

Ciocni paharul de al ei.

– Eu nu pot... să fiu fericită. Cum aş putea, când tocmai ce-am aflat adevărul despre moartea lui Gabriel?

Xavier îi prinse mâna, iar ea nu se opuse, rezervată.

– Julia, crede-mă, te rog, a fost un accident teribil. Şi nu mi-o voi ierta niciodată. Dar m-am pedepsit singur, şi tu la fel, destul. Ce mai pot să fac? Spune-mi, draga mea Julia, şi voi face, promit.

– Nimic, acceptă ea, oftând, nu poţi să faci nimic.

A doua zi de dimineaţă, Julia a fost trezită de bătăi puternice în uşa de la intrare. Străbătu adormită holul ca să dea peste Xavier, care deschisese deja uşa: o mare de feţe, camere de luat vederi şi dictafoane.

Un bliț imortalizează ochii uluiți ai Juliei. Speriată, fugi în salon, implorându-l pe Xavier să închidă ușa. Se prăbuși pe canapea, tremurând, cu respirația întretăiată. În cele din urmă, auzi ușa închizându-se, și Xavier veni după ea.

– Ai scăpat de ei? îl întrebă, disperată.

– *Chérie*, îmi pare rău că s-a întâmplat atât de repede, dar sunt de neoprit, știi prea bine. Ești celebră, și eu sunt soțul tău. Nu vor pleca până nu obțin niște declarații. Cu cât mai repede terminăm cu asta, cu atât mai bine. Le-am spus că ieșim într-o jumătate de oră să le dăm un interviu. Se vor declara satisfăcuți.

– Sigur că ei vor să vorbească cu tine, nu? scrâșni Julia. Trebuie s-o fac și eu?

Xavier îi înconjură umerii cu brațul.

– Doar știi că pe tine te vor. Fotografia ta va trona pe prima pagină. E prețul pe care-l plătești pentru că ești bogată și celebră, *n'est-ce pas*? Și, acum, trebuie să mă duc să fac un duș. Îi aruncă o privire cum stătea nemișcată cu un tricou vechi, decolorat pe ea, în loc de cămașă de noapte. Poate că și tu ar trebui să faci la fel.

Julia făcu tot ce i se ceru și-i lăsă pe fotografi să ia instantanee cu ea în brațele lui Xavier, inclusiv unul în care el o săruta drăgăstos pe buze. La întrebarea cum se simțea după întoarcerea miraculoasă a soțului ei, Julia le răspunse că era foarte fericită că el revenise acasă.

Ce altceva ar fi putut să spună?

Curând după ce traseră ușa după ei, auzi cum îi sună mobilul.

– Julia, Alicia sunt. Trebuie să cred ce tocmai am auzit la radio? Prezentatorul de știri a anunțat că soțul Juliei Forrester a fost găsit teafăr și nevătămat.

– Da, este adevărat, oftă Julia. Ar fi trebuit să te sun, dar încă mă străduiesc să trec eu însămi peste acest șoc. Și nu mă așteptam ca vestea să se răspândească atât de rapid.

– Păi, dacă-i adevărat, e o poveste de pomină. N-ai de ce să fii surprinsă, adăugă Alicia. Presupun că, în situaţia dată, vei rămâne în Franţa?

– Eu... Julia făcu o pauză. Nu ştiu.

– În regulă. De data asta, Alicia făcu o pauză înainte să adauge: Ai vorbit cu Kit?

– Nu, nu încă.

– Ştii că nu-mi place să-ţi spun ce să faci, dar, indiferent ce planuri ai, ar fi o idee bună să vorbeşti cu el. Spune-i înainte ca el să afle din altă parte.

– Da, sigur că ai dreptate.

Julia nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva acum.

– Apropo, a sunat tati. A auzit şi el şi-ţi transmite toată dragostea lui şi felicitări. Aşadar, Julia, eşti fericită că Xavier s-a întors?

Julia îl văzu pe Xavier ieşind din bucătărie şi îndreptându-se spre ea, aşa că spuse:

– Alicia, îmi pare rău, vorbim mai târziu. Acum sunt copleşită.

– Sigur. Transmite-i complimentele mele lui Xavier. Te sun mai târziu. Julia, ai grijă. Pa!

Julia simţi două braţe în jurul umerilor ei.

– Iubita mea Julia, cum te simţi?

– Şocată, ca lovită de un obuz, admise ea.

– Ăstora le plac finalurile fericite... *je t'aime*... Xavier o sărută pe gât, şi mâinile îi începură să se lase în jos, conturându-i formele.

Julia se trase de lângă el.

– Nu! Xavier, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar nu înţelegi? Ăsta nu e un final fericit!

– Nu. *Je comprend*. Îmi pare rău. Doream numai să-ţi dovedesc cât de mult te iubesc, dar se pare că trebuie să mai aştept până vei vrea şi tu.

Julia îşi dădu seama că o trec sudori reci. Simţea nevoia să fie singură, departe de el. Se îndreptă spre uşă. În acest răstimp, Xavier îi spuse:

– Am fost invitaţi la prânz de Roland şi Madelaine, ca să sărbătorim revenirea mea. Vrei să mergi?

Era exact acel cuplu care-l invitase pe Xavier împreună cu Gabriel la grătar, în acea zi fatidică.

– Nu. Sunt obosită, Xavier.

Zări o undă de nemulţumire în ochii lui, dar apoi el încuviinţă din cap.

– Desigur. Dar cred că eu ar trebui să mă duc. Plec într-o jumătate de oră. Ne vedem mai târziu, *mon amour*.

– Da.

Julia ieşi pe terasă şi se aşeză pe un scaun. Era o zi toridă, o linie albă lucea în aerul fierbinte, fiind singura demarcaţie între mare şi cer.

Alicia avea dreptate. Trebuia să-l sune pe Kit. Era corect să-l anunţe chiar ea.

Şi ce naiba putea să-i spună?

Scutură din cap. Ce mai conta?

Soţul ei venise acasă şi, indiferent cât de distrusă se simţea, asta nu conta. Nu mai era liberă să fie cu Kit. Cât de straniu, medită Julia, găsind numărul lui Kit, soţul ei se întorsese din morţi! Şi, acum, murise ea pe dinăuntru.

Când îl auzi pe Xavier plecând, respiră adânc şi apăsă butonul de apelare.

Kit privea mobilul de pe birou cum sună. Vedea că e Julia. Îl lăsă să sune.

Nu putea să facă faţă unei conversaţii cu ea.

Ştia ce i-ar fi putut spune. Auzise totul la radio.

Kit rămase cu ochii aţintiţi afară pe fereastră, spre parc. Se împăcase cu ideea că Julia era cu el doar pentru că ştia că soţul ei murise. Nu se punea problema vreunei competiţii, Xavier revenise. El era soţul Juliei... ea era soţia lui...

– Oh, Doamne! gemu el, scuturând disperat capul.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că era prea frumos ca să dureze...

Pentru prima dată în mulţi ani, îşi îngăduise să-şi dăruiască inima unei femei. Încrezător, făcuse acel gest de enorm curaj, în timp ce Julia fusese suficient de curajoasă să îşi alunge propriile temeri şi să i se alăture. Pentru prima oară aflase ce însemna să iubeşti cu adevărat.

– Unde o voi mai regăsi vreodată? suspină Kit.

Ştia că nu era cu putinţă. Şi mai ştia, fără nici o rază de speranţă, că acea relaţie nu mai putea fi reluată. Julia era aproape sigur în extaz, cum ar fi fost şi el cândva, dacă Milla ar fi revenit din morţi.

Mobilul mai sună o dată. Era tot Julia.

El se uită în continuare pe geam, hotărând că mai bine n-ar auzi-o dându-i chiar ea explicaţii.

O înţelegea.

– Fii fericită, iubita mea! şopti el. Te voi iubi mereu!

Apoi, Kit Crawford îşi lăsă capul în mâini şi plânse ca un copil.

Capitolul 55

Întru câtva, Julia se luptă din greu să treacă de următoarele zile. Așa cum făcuse adesea în trecut, își găsi din nou alinare în cântatul la pian. Nu numai că se refugia astfel din realitate câteva ore, dar o și proteja de atenția permanentă pe care i-o acorda Xavier. Știa că el făcea tot ce putea ca să-i demonstreze cât de mult o iubea și era disperat ca ea să-i răspundă cu aceleași sentimente, dar, în prezent, nu se simțea în stare s-o facă.

Pur și simplu, era indiferentă. Într-adevăr, mânca, dormea, vorbea – absolut tot ce face o ființă vie –, dar, înlăuntrul ei, simțea un gol imens. Un spațiu întunecat, pustiit, unde odinioară bătuse inima ei, când era animată de sentimente. Kit o ajutase să-și revină, dar tot ce-i dăruise el dispăruse acum.

Într-o seară, după ce-și petrecuse toată după-amiaza în fața pianului, Julia își turnă un pahar de rozé și merse să se așeze pe terasă. Auzi mobilul sunând. Văzu că era numărul Aliciei.

– Alo? răspunse ea.

Dar nu putea auzi decât suspine.

– Alicia, ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

– Oh... Julia! Eu... cuvintele Aliciei erau înecate în hohote de plâns.

– Încearcă să-mi spui!

Julia era șocată de suferința neobișnuită prin care trecea sora ei.

– Nu, nu! E atât de groaznic! Pot să vin în Franța, să-ți spun? Am nevoie să plec undeva. Max zice că-și ia liber câteva zile și că

va avea grijă de copii. Pot să stau câteva zile la tine? Știu că și tu treci printr-o perioadă dificilă, dar... am mare nevoie de tine.

– Sigur că da. Are vreo legătură cu Max?

– Nu, nu cu Max! Mi-aș fi dorit să fie asta. E vorba de *mine*!

– Ești bolnavă? o întrebă Julia.

– Nu! Nu sunt *BOLNAVĂ*! Sunt sănătoasă tun. Dar... of, Doamne, Julia, te rog... prind un zbor mâine și ajung la tine mai târziu, după-amiază. Poți să vii să mă iei de la Toulon?

– Sigur că da. Julia era mulțumită că, astfel, mai scăpa puțin de Xavier. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, doar să-mi oferi un adăpost, unde să pot analiza totul la rece. Nu vreau să fac o criză în fața copiilor.

– Sună-mă imediat ce-ai făcut rezervarea. Și vin să te iau. Indiferent despre ce e vorba, sunt sigură că situația are o rezolvare.

– Nu, din păcate nu are, declară Alicia. Sunt distrusă, și s-ar putea să nu-mi mai revin niciodată. Julia, îți mulțumesc, oricum, foarte mult. Te sun mai târziu.

Julia era șocată și întristată s-o audă pe sora ei atât de disperată. Se simțea, în același timp, ușurată că era capabilă să reacționeze la cele spuse de Alicia: însemna că, într-o bună zi, avea să simtă probabil din nou ceva pentru soțul ei, fie dragoste, fie ură. Totuși, se întreba ce naiba ar fi putut s-o determine pe Alicia, o mamă atât de devotată, să sară în avion și să-și lase de izbeliște cei patru copii cu soțul ei.

Xavier sosi acasă peste câteva ore, spunând că se întâlnise cu niște prieteni în St. Tropez și se duseseră să mai bea un rând, ca să sărbătorească reapariția lui. Stâlcea cuvintele, și Julia îl privea dezgustată. Slăbiciunea lui pentru alcool și faptul că nu știuse niciodată când era cazul să se oprească constituiseră una dintre problemele mariajului lor. Julia îi atrăsese atenția în nenumărate rânduri că bea prea mult, și atunci Xavier devenea agresiv, respingând acuzele ei.

În seara aceea, în timp ce Agnes le servea cina pe terasă, și Xavier continua să bea pahar după pahar, Julia decise să nu-i reproșeze nimic. Nu avea energia să se lupte cu el.

– Sora mea soseşte mâine ca să stea câteva zile cu noi, îl anunţă Julia, luând o bucată de peşte proaspăt pregătit cu sos de afine.

Xavier îşi arcui sprâncenele.

– Cum aşa, Alicia cea perfectă ne gratulează cu prezenţa ei?

– Nu vorbi aşa despre sora mea. A păţit ceva. Nu mi-a spus ce, dar părea foarte supărată.

– O fi dispărut vreuna dintre cămăşile favorite ale soţului din maldărul dus la călcat, replică Xavier dispreţuitor.

Julia nu se lăsă atrasă într-o discuţie inutilă, provocată de băutură, ci schimbă subiectul.

– Deci, azi ai dat ultimul interviu? îl întrebă ea, făcând aluzie la cel stabilit cu *Le Figaro*.

– Asta depinde de mine, ridică el din umeri. Am primit multe oferte, inclusiv una să scriu o carte autobiografică. Mi-au promis o grămadă de bani. Ce părere ai?

– Cred că nu avem nevoie de bani, replică Julia brusc.

– Şi *Paris Match* doreşte să trimită un reporter să ne ia interviu amândurora.

– Nu, zise ferm Julia. Ţi-am spus răspicat că nu mai dau curs nici unei cereri din partea presei. Te rog să nu mă implici în alte planuri ale tale.

– *D'accord*, replică Xavier volubil şi continuară să mănânce în tăcere.

După un timp, Xavier întinse mâna peste masă ca s-o apuce pe a ei.

– Julia, sper că nu eşti nefericită? Dacă este aşa, explică-mi de ce.

– Poate că doar mă readaptez situaţiei, zise ea simplu, nedorind să continue acea conversaţie.

Xavier îi strânse mâna, apoi îşi turnă şi mai mult vin.

– Da, poate că ăsta e motivul. Pari foarte schimbată.

– Sunt schimbată. Mă simt de parcă aş fi trăit o viaţă după ce te-am văzut ultima oară. Aceste... experienţe te schimbă, Xavier, asta e sigur

– Dar putem trăi ca înainte, nu-i aşa, *chérie*? replică el. Oh! Felul în care ne iubeam... era atât de frumos. Trebuie să revenim la acele sentimente, ştiu că putem s-o facem.

Julia oftă.

– Xavier, sper asta, sincer.

Mai târziu, el o urmă până în dormitor, foindu-se în dreptul uşii.

– Julia, te rog, dă-mi voie să dorm cu tine în noaptea asta. Să-ţi dovedesc cât de mult te iubesc şi să ne amintim amândoi cum era odată.

Se duse spre ea şi o luă în braţe.

Chiar dacă nu simţea nici o urmă de dorinţă pentru el, Julia se forţă să-l lase pe Xavier să o mângâie şi să o sărute, gândindu-se că poate el avea dreptate, că asta ar putea să o ajute să aibă din nou sentimente pentru el.

După ce făcură dragoste, Julia rămase cu ochii deschişi alături de el. Actul se consumase în câteva secunde, şi Xavier căzuse imediat într-un somn profund.

Dacă ar fi fost brutal de onestă, Juliei îi repugnase atingerea lui, ca şi mirosul pronunţat de alcool. Cum de era posibil? Înainte, tânjise tot timpul să fie aproape de el, să-l simtă gol lângă ea. Una dintre cele mai puternice atuuri ale relaţiei lor fusese contactul fizic.

Dar în acea seară... Julia se tot foia în aşternut, tulburată de faptul că, în timp ce Xavier făcea dragoste cu ea, gândul ei fusese permanent la Kit. Mâinile lui sensibile, gentile, şi el atent să o satisfacă... râsetele care deseori însoţeau actul intim... faptul că ştia că putea fi ea însăşi, pentru că Kit o iubea exact pentru ceea ce era...

Julia încercă să se controleze. Nu avea rost să se autoflageleze, făcând tot felul de scenarii în minte. Soarta îi era pecetluită, şi nu avea de ales decât să o accepte.

Julia aştepta în terminalul Sosiri al aeroportului din Toulon, când o zări pe Alicia făcându-şi apariţia din sala pentru bagaje.

Sora ei era o versiune trasă la faţă, palidă a propriei persoane. Julia se duse spre ea şi o luă în braţe.

– Alicia, bună! Bun-venit în Franţa!

– Oh, Julia, îmi pare atât de bine că te văd... reuşi să spună Alicia înainte să izbucnească în lacrimi, cu capul sprijinit de umărul surorii ei.

– Haide, te duc acasă! Şi pe urmă poţi să-mi explici despre ce e vorba, îi spuse Julia pe un ton blând, conducând-o pe Alicia la maşină.

În timp ce mergeau spre est, spre Ramatuelle, Julia aruncă o privire către sora ei, care şedea ţeapănă, privind drept în faţă, cu mâinile încleştate în poală.

– Poţi vorbi acum? o întrebă Julia. Sau preferi să aştepţi până ajungem acasă?

– Xavier e acasă? se interesă Alicia.

– Da, răspunse Julia încet.

– Ai vorbit cumva cu tati?

– Nu, replică Julia. N-am schimbat o vorbă cu el. De fapt, am fost puţin surprinsă că nu m-a sunat, dată fiind întoarcerea lui Xavier.

– Poate că a avut alte lucruri de care să se preocupe, murmură Alicia.

Julia băgă de seamă amărăciunea din vocea surorii ei şi hotărî că e mai bine să tacă. Se deplasară în tăcere, în timp ce drumul începea să urce, şi priveliştea din faţa lor, spre azurul Mării Mediterane, era maiestuoasă.

Deodată, Alicia o prinse de braţ pe Julia.

– Opreşte aici, te rog, zise ea. Trebuie să cobor.

Julia trase în refugiul din vârful unei stânci, unde cei care doreau să se bucure de peisajul renumit pentru frumuseţea lui puteau să oprească. Alicia coborî imediat din maşină şi se duse spre gardul metalic, ce separa drumul de râpa abruptă şi de marea spumegând mult mai jos.

Cu paşi şovăitori, Julia o urmă. Rămase alături de Alicia sprijinită de gard.

– Este frumos aici, sus, nu-i aşa? o întrebă ea pe un ton neutru.

– Tati mi-a spus acum trei zile că eu am fost adoptată.

Cuvintele ţâşniră din gura Aliciei cu o brutalitate ce lăsa să se întrevadă tot zbuciumul ei interior.

Julia rămase practic cu gura căscată.

– *Ce!?*

– Da, este adevărat, replică Alicia cu voce sugrumată. Sunt adoptată. Mami s-a îmbolnăvit de cancer la douăzeci de ani, cu mult timp înainte de criza care a ucis-o după ce a împlinit patruzeci. Doctorii i-au spus că nu va putea face copii din cauza chimioterapiei. Aşa că ei m-au adoptat. Aşadar, mami nu e mami a mea, tati nu e tati al meu, şi tu, Julia, zise ea întorcându-se s-o privească cu ochi goi, nu eşti sora mea.

– Nu! Eu... Julia scutură disperată capul, întrebându-se când aveau să se sfârşească toate acele şocuri. Sigur că nu poate fi adevărat?

– Este. Tati mi-a arătat certificatul meu de naştere. Se pare că pe mama mea naturală o chema Joy Reynolds, era o adolescentă din Aylsham care a călcat pe bec. Ea m-a dat spre adopţie, şi mami şi tati, sau poate că ar trebui să spun George şi Jasmine, m-au luat când aveam numai două săptămâni.

– Dar...

– Cu tine ce-i? Alicia citi gândurile surorii ei. Asta doreai să întrebi, nu? Julia, eşti bine, tu eşti categoric a lor. Numai eu sunt cucul din cuibul altuia.

– Dar, Alicia, nu înţeleg. Dacă mami nu putea avea copii, cum de-am apărut eu trei ani mai târziu?

– Se pare că este ceva obişnuit pentru femeile care nu pot avea copii şi adoptă să rămână însărcinate după aceea. Are de-a face cu hormonii, cu instinctul matern, îi explică Alicia. Max a căutat pe internet, şi există sute de poveşti similare cu a noastră. Aşa că, Julia, nu te teme, tu eşti sigur copilul lor. Îmi pare rău că vorbesc cu atâta amărăciune. Alicia întinse mâna şi o prinse pe Julia de braţ. Nu vreau să fie aşa. Doar că totul mi s-a dat peste cap. Nu ştiu... cine sunt.

– Nu, exclamă Julia însufleţită, probabil că este groaznic pentru tine. Alicia, îmi pare atât de rău. Şi, ca să fiu cinstită, chiar nu pot înţelege de ce tati a găsit de cuviinţă să-ţi mărturisească asta după atâta timp. Vreau să spun că ar fi putut s-o facă cu mulţi ani în urmă.

– Ştiu, încuviinţă Alicia din cap. Nu cred că mi-ar fi spus-o niciodată. Dar a fost silit din cauza a ceea ce ţi-a spus Elsie ţie.

Julia începea să priceapă. De aceea, insistase Elsie ca Julia să nu-i împărtăşească surorii ei povestea despre familia Crawford. Fiindcă, desigur, Alicia nu avea nici un drept la moştenire.

– Oricum, continuă Alicia, nu prea contează de ce-a *făcut-o*. Dar a reuşit să mă zdruncine complet, şi pentru totdeauna. Alicia îşi lăsă capul pe braţe, plângând. Mă simt complet pierdută.

Aliciei nu-i stătea deloc în fire să arate atât de vulnerabilă şi devastată, încât Julia se strădui să găsească cuvintele potrivite ca s-o liniştească.

– Înţeleg şocul prin care treci...

Alicia îşi ridică ochii spre Julia.

– Chiar înţelegi? Apoi, ridică din umeri. Nu, Julia, nu cred că ai cum. Pentru mine, familia înseamnă absolut totul. Mereu a fost pe primul loc, mereu. Îţi aminteşti când a murit mami? M-am străduit din greu să am grijă de tine şi de tati. Chiar dacă şi eu eram distrusă, cineva trebuia s-o înlocuiască pe mami şi să ţină lucrurile în frâu. Am învăţat să mă descurc. Şi ştii ceva? Ochii Aliciei străfulgerau. De atunci mă tot *descurc* de una singură!

– Alicia, îmi pare rău, teribil de rău. N-am ştiut.

– Nu, sigur că n-ai ştiut, admise Alicia. Tu şi tati aţi fost amândoi pierduţi în lumea voastră proprie, şi atunci, ca şi acum. Problema este că voi doi, familia mea, aţi fost lumea *mea*. Doream să fiu acolo pentru voi doi, atât îmi doream. Tati pleca tot timpul să-şi colecţioneze plantele, pe urmă tu te-ai dus la şcoala de muzică, răsuflând uşurată că scăpai de mine...

– Alicia, nu-i adevărat.

– Haide, Julia, să fim cinstite! Vocea Aliciei avea un timbru aspru, respingător. Tu mi-o luai în nume de rău când eu făceam tot ce puteam ca să am grijă de tine. Şi cred că ai resentimente

şi acum faţă de mine. Eu, cu viaţa mea „perfectă", mereu atât de capabilă... simţeai că te tratez de sus. Şi nu te învinovăţesc. Scutură capul. Eu mi-am ales rolul ăsta. M-a ajutat să supravieţuiesc, să-mi îngrop propria suferinţă. Pe care însă am simţit-o permanent. Am fost mereu acolo pentru toată lumea, pentru tine, tati, Max, pentru copii, şi acum... Alicia era sufocată de emoţie. Descopăr că totul a fost o minciună sfruntată! Tu, şi mami, şi tati n-aţi fost adevărata mea familie!

Julia tăcea, umilită de forţa mâniei şi a durerii pe care o simţea Alicia. Şi, mai mult decât atât, ştia că multe dintre lucrurile afirmate de Alicia erau adevărate.

– Alicia nu poţi să spui că totul a fost o minciună, zise ea în final. Ne-am iubit una pe alta... ne *iubim*... indiferent de legăturile de sânge.

Alicia îşi sprijini un timp capul de marginea gardului şi apoi oftă.

– Julia, iartă-mă! Mă tem că mi-am pierdut cumpătul. Un terapeut ar spune că „strategiile mele de supravieţuire" par să mă fi părăsit. Simt cum viaţa mea a luat-o rău la vale. Nimic nu mi se mai pare că are vreun rost. Simt că totul este... fără sens.

Julia atinse uşor umărul surorii ei.

– Este un simplu şoc. Lucrurile vor evolua într-un sens mai bun.

– Pur şi simplu, nu pot să cred că nu m-a născut mami, şopti ea, ci o persoană complet străină.

– Dar a fost la fel şi pentru mami...

Juliei i-o luă gura pe dinainte.

Alicia se uită în sus, la Julia, cu faţa palidă, brăzdată de lacrimi.

– Ce vrei să spui! Că şi mami a fost adoptată?

Julia încuviinţă din cap.

– Da. Asta mi-a spus Elsie. Şi aproape sigur i-a spus şi lui tati.

– Dumnezeule! exclamă Alicia. Mami a ştiut că a fost adoptată?

– Nu, n-a ştiut. Elsie mi-a spus că, din punctul ei de vedere, Jasmine a fost tot timpul copilul ei. Şi presupun, adăugă Julia cu blândeţe, asta e tot ce contează cu adevărat, nu crezi?

Alicia nu-i răspunse. Julia îi dădu Aliciei la o parte părul blond de pe faţa brăzdată de lacrimi.

– Înţeleg că eşti afectată. Trăiai cu impresia că eşti cineva, pentru ca, pe urmă, să descoperi că eşti altcineva. Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce contează cu adevărat. Singura diferenţă dintre mami şi tine este că ea n-a ştiut, în timp ce tu ştii acum.

Alicia, mai calmă acum, privea marea, oftând.

– Ştiind asta despre mami, mă ajută întru câtva. Cred că încep să mă obişnuiesc cu ideea din punct de vedere emoţional.

– Da, zise Julia, aşa e. Şi n-aş vrea să consideri că te tratez de sus, dar şi eu am avut parte de multe şocuri în ultimul an, şi ştiu că răbdarea e esenţială.

– Da. Alicia continua să privească golful. Ţi-am spus odată că mă tem de felul în care aş reacţiona dacă m-aş confrunta cu o problemă serioasă, aşa cum ai păţit tu... şi uite-mă acum! Zâmbi trist. Sunt o epavă!

– Alicia, eşti şi tu om, îi spuse Julia, dându-şi seama, vinovată, că o judecase greşit pe sora ei. Nu te mai tortura singură fără rost.

– Nu. Asta mi-a spus şi Max. Se întoarse spre Julia şi-i zâmbi. A fost minunat, atât de înţelegător şi m-a sprijinit mult.

– Alicia, este un om minunat. Şi te adoră.

– Problema e că sunt obişnuită să fiu puternică şi, acum... nu sunt. Probabil că a fost un şoc şi pentru el ca, după toţi aceşti ani, să constate cât pot fi de fragilă.

– Poate că, în schimb, îi place că i s-a ivit ocazia să aibă şi el grijă de tine, spuse Julia cu îndrăzneală.

– Poate... Alicia întinse braţele spre sora ei. Vreau să mă îmbrăţişezi.

Julia o strânse tare la piept.

– Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am spus acum. N-am vrut.

Vocea Aliciei se auzea înăbuşită pe umărul ei.

– Şi mie îmi pare rău că nu mi-am dat seama cât de mult ai suferit şi tu după moartea lui mami. M-am comportat ca o răsfăţată egoistă, când tu încercai să mă ajuţi. Te-ai purtat minunat cu mine, mai ales în ultima vreme. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără tine.

Julia era absolut sinceră, afirmând asta.

– Ei bine, surioară dragă, se desprinse Alicia din îmbrăţişarea ei, acum am eu nevoie de *tine*. OK?

– OK.

În seara aceea, Alicia luă cina cu Julia şi Xavier pe terasă. Dormise puţin şi arăta mai liniştită, deşi încă destul de palidă. Xavier se comportă fără cusur şi, datorită prezenţei Aliciei, tensiunea dintre el şi Julia slăbise, aşa că reuşiră să petreacă o seară plăcută. La miezul nopţii, Alicia începu să caşte şi se retrase.

– Îmi pare rău, oameni buni, n-am dormit prea bine, şi acum am băut cam mult vin, iar stomacul meu a fost mai mult gol în ultimele zile. Vă urez noapte bună şi vă mulţumesc foarte mult pentru găzduire! Îi strânse mâna Juliei. Îmi pare atât de bine că am venit.

Xavier se retrase şi el la puţin timp după aceea, lăsând-o pe Julia să stingă luminile şi să încuie uşile. Situaţia era atât de diferită de rutina pe care o avusese cu Kit, când amândoi îşi împărţeau astfel de sarcini.

În timp ce făcea rondul casei, se gândea la Alicia şi la faptul că nu-şi făcuse niciodată timp să înţeleagă cât de vulnerabilă era în realitate. La faptul că, atunci când murise mama lor, Alicia îşi clădise viaţa ca pe o citadelă, ca să se protejeze de durere. Iar, acum, toate zidurile se prăbuşiseră în jurul ei.

Kit îi vorbise despre asta odată – el înţelesese cum era Alicia cu adevărat. În timp ce Julia urca scara, îşi dorea să fi avut şi ea intuiţia lui. Măcar acum avea şansa să se revanşeze faţă de Alicia pentru tot ce făcuse pentru ea sora ei şi pentru toată grija pe care i-o arătase. Simţi o undă plăcută de afecţiune şi iubire pentru sora ei, în timp ce intra în dormitor.

După ce făcuseră dragoste în noaptea precedentă, Xavier trăsese, evident, concluzia că își reintrase în rolul de soț cu drepturi depline, așa că îl găsi acum întins în tot patul.

– Sora ta mi s-a părut... Xavier își căuta cuvintele, mai umană în seara asta. Deși, sincer să fiu, de-abia așteptam să se termine cina, ca să pot fi din nou singur cu tine, *mon amour*.

Îi făcu semn spre boxerii lui cu o protuberanță în față.

Când Julia se așeză pe pat să-și scoată hainele, o trase spre el și o sili să-și lase capul în jos.

– Xavier, nu! Ea se luptă să se smulgă din strânsoarea lui și clătină din cap. Nu în seara asta. Sunt obosită.

– Dar, Julia, știi cât de mult îmi place și cât de dulce este gura ta. Mă excită atât de mult, încercă el s-o convingă.

Dar Julia îl ignoră, se ridică și intră în baie.

A doua zi, Xavier se trezi neobișnuit de devreme ca să se ducă la un alt interviu, așa că Julia și Alicia se bucurară împreună de un mic dejun întârziat. După aceea, Julia îi propuse Aliciei să coboare la capătul mai liniștit al plajei Pampelonne din St. Tropez.

– Câtă decadență! exclamă Alicia, în timp ce se lungeau pe șezlongurile confortabile din jurul barului de pe plajă. Presupun că, dacă o persoană descoperă că a fost adoptată, își poate găsi alinarea într-o escapadă la o soră care, întâmplător, locuiește în sudul Franței. Chiar m-a ajutat să fiu aici, cu tine. Și ai dreptate; faptul că am aflat că am fost adoptată probabil că nu face prea mare diferență.

– Nu, Alicia, serios, nu cred că face, replică Julia, bucurându-se de razele soarelui pe fața ei. Îmi pare atât de rău pentru că eram atât de respingătoare, când tu doar încercai să mă ajuți. Întotdeauna mi s-a părut că tu faci totul perfect, în timp ce eu făceam totul greșit.

– Aș fi vrut eu! gemu Alicia. Mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani preocupată să îmi reprim adevăratele sentimente, iar acum chiar nu mai știu cine sunt.

– Ei bine, poate că te va amuza să te redescoperi, îi sugeră Julia, şi cine ştie, un timp, ar trebui să te pui pe *tine* pe primul plan, şi nu pe toţi ceilalţi.

– Problema e că trebuie să mă fac utilă, admise Alicia. Fără asta, ce-mi rămâne?

– Ei bine, cei care te iubesc, te iubesc pentru ceea ce eşti, nu pentru ceea ce faci pentru ei.

– Chiar aşa? Vrei să spui că, dacă nu-i mai calc cămăşile lui Max şi uit să le gătesc copiilor masa de seară, mă vor iubi în continuare?

Julia zări scânteia jucăuşă din ochii Aliciei.

– Ştii bine că da. Şi, regret că trebuie să-ţi spun, poate că te vor respecta mai mult dacă nu te vei mai da peste cap să le satisfaci orice capriciu. Asta mă include şi pe mine, adăugă Julia. Cine ştie, poate că, în cazul ăsta, vom începe să ne dăm noi peste cap pentru tine.

– Uau! Ce idee! chicoti încântată Alicia. Oricum, numai eu sunt de vină. Am proiectat mereu această imagine de femeie supercapabilă, şi, Julia, sigur că *sunt*. În asta constă puterea mea. Oricum, în majoritatea timpului, se grăbi ea să adauge.

– Da, dar uneori ai voie să fii şi tu vulnerabilă şi să ai nevoie de ajutorul altcuiva, la fel ca noi toţi. Şi n-ar trebui să te temi să arăţi asta.

– Nu, o aprobă Alicia. Ai dreptate. Şi felul în care s-a purtat Max de când am aflat... Ştii, mă gândeam că m-am măritat cu el doar pentru că era „acolo" pentru mine. Credeam că, poate, aveam nevoie de „cineva", după ce tu ai plecat, şi tati nu prea mai stătea pe acasă. Dar, acum, s-a dovedit cât de bun este. Şi cât de norocoasă sunt că-l am.

– Dincolo de nori se află întotdeauna cerul senin, zise Julia. Măcar acum ştii că Max este mult mai capabil decât credeai tu până acum. Mă îndoiesc că vreunul dintre copii are de suferit dacă se află în grija lui.

– Nu. Nici vorbă, zise Alicia. Şi acum, stau ca o lăcustă la soare, fără ca cineva să-mi ceară ceva. Mă simt... minunat!

– Foarte bine. Atunci va trebui să repeţi mai des experienţa.

– Știi ceva? Alicia se cuibări mai bine pe șezlongul ei, închizând ochii. La naiba, chiar așa voi face!

Mai târziu, în timpul prânzului, alcătuit din mozzarella și roșii proaspete, alături de un pahar de vin din partea locului, Julia îi povesti Aliciei ce aflase în legătură cu originile ei. În timp ce savurau o *café au lait*, intrigată, Alicia începu să întoarcă pe toate părțile detaliile aflate.

– Deci, mama noastră a fost o Crawford?

– Da. Fiica nelegitimă a lordului Harry. Julia oftă. Nu-i o ironie? A crescut chiar sub nasul tatălui ei, fără să afle asta niciodată.

– Nu-i de mirare că tati a considerat că trebuie să-mi spună. Altfel, aș fi crezut că și mie îmi curge prin vene sângele Crawford. Cine știe, începeam să-mi dau aere, să port vreo diademă la micul dejun și altele de felul ăsta. Alicia zâmbi. Mi se pare interesant faptul că tu ai mai degrabă dreptul să moștenești domeniul Wharton Park decât Kit. Vreau să spun că ești rudă în linie directă, nepoata lui Harry, în timp ce Kit îți vine un fel de văr. Dacă mami ar mai fi în viață, nu i-ar fi revenit ei domeniul?

– Alicia, o avertiză Julia, mami nu s-a născut în locul potrivit, cum ar zice Elsie.

– Nu mai contează. Cu testele ADN din zilele noastre, se poate dovedi ușor. Am citit un caz recent în *The Times*.

– Probabil că ai dreptate, dar, după cum știi, el este cel mai apropiat moștenitor, bărbat, îndreptățit să preia *titlul nobiliar*. Sunt totuși sigură că, dacă s-ar fi știut la timpul potrivit, mami ar fi trebuit categoric să moștenească ceva.

Alicia o privi pe Julia.

– Atunci, se pune întrebarea, dat fiind că eu sunt eliminată din ecuație, dacă tu ai dreptul la o parte din domeniu?

– Poate că da, zise Julia, sorbind din cafea. Dar nu am nici timp, nici dorință să investighez. Și, cu siguranță, n-am nevoie de bani.

– Nu. Deci, tu și Kit sunteți...? Își frecă nasul cu degetul, cugetând. Veri de-al treilea?

Faţa Juliei se întunecă.

– Cam aşa ceva, da, o aprobă ea. Dar acum nu mai are nici o relevanţă, nu-i aşa?

– Nu mai are? se miră Alicia.

– De ce-ar avea? o întrebă Julia brusc.

– Ei bine – Alicia părea să caute cu grijă cuvintele –, doar cu puţin timp în urmă, tu şi Kit eraţi împreună. Păreai foarte fericită, şi...

– Alicia, dacă nu te superi, aş prefera să nu mai vorbim despre asta. Julia puse capăt acestei conversaţii din capul locului. Xavier a revenit acasă, aşa că încă sunt o femeie măritată. Indiferent ce *eram*, eu şi Kit, acum este irelevant.

– Ai vorbit cu Kit?

– Ţi-am zis că prefer să nu discutăm despre asta, OK?

Alicia îşi dădu seama că nu avea rost să mai continue, aşa că subiectul fu închis.

Capitolul 56

A doua zi după-amiază, Julia o duse pe Alicia la aeroport.

– A fost minunat! îi spuse Alicia cu multă afecţiune, în timp ce aşteptau în faţa porţii de plecări. Exact ce aveam nevoie. Şi trebuie să recunosc, îşi încreţi nasul proaspăt pistruiat, nici nu vreau să mă duc acasă.

– Ei bine, poţi să vii oricând doreşti. Cu sau fără familie, adăugă Julia. Şi, aminteşte-ţi, măcar din când în când, este bine să te gândeşti numai la tine.

– Aşa voi face, încuviinţă Alicia din cap. Mulţumesc, Julia! Am învăţat multe.

– Sigur?

– Da. Alicia era pe punctul să izbucnească iar în lacrimi. O trase pe Julia la piept şi o strânse tare. E un nou început pentru mine, ce părere ai? Pentru amândouă?

– Aşa e, îi zâmbi Julia. Alicia, ai grijă de tine!

– Şi tu de tine.

Julia se îndrepta cu viteză mică spre casă, gândindu-se la Alicia şi la faptul că spera ca noua înţelegere dintre ele să nu se sfârşească. Şi la faptul că îşi dorea mult să se fi urcat în acel avion şi să plece în Anglia cu ea.

Nici ea nu dorea să se întoarcă acum acasă. Chiar dacă acceptase faptul că Xavier se străduia să se poarte cât mai bine, iar ea trebuia să lase să mai treacă ceva timp, relaţia lor era

tensionată, şi ea nu-şi putea reţine repulsia pe care o simţea faţă de el.

Cel mai rău, de unde odinioară fusese îndrăgostită până peste cap de el, acum nu mai simţea absolut nimic pentru el.

Julia parcă maşina şi merse spre casă, respirând adânc, spunându-şi că în seara aceea avea să-şi dea silinţa ca să facă relaţia lor să meargă mai bine. Ce altă opţiune avea?

Deschise uşa de la intrare, simţind o aromă apetisantă de carne proaspătă, unt prăjit şi ierburi aromatice. Xavier era în bucătărie, aplecat deasupra sobei, întorcând două bucăţi de friptură la grătar.

– *Voilà!* Ai ajuns acasă. M-am decis să-ţi pregătesc eu cina şi să-i dau liber lui Agnes. Du-te afară pe terasă şi ia loc, *chérie*, şi imediat vin şi eu cu băuturile.

Surprinsă şi uimită, Julia făcu întocmai. Nu-l mai văzuse niciodată pe Xavier gătind, cât fuseseră căsătoriţi. El apăru cu o sticlă de şampanie şi turnă licoarea aurie în pahare.

– Pentru noi! toastă el.

– Pentru noi! repetă ea, sorbind din şampanie.

El veni să se aşeze alături de ea şi îi luă mâna, sărutând-o.

– De-abia aşteptam să plece sora ta, ca să putem fi singuri. Vreau să-ţi spun că înţeleg cât de greu îţi e să accepţi revenirea mea şi să mă ierţi pentru moartea lui Gabriel. Dar, jur, dacă ai încredere în mine, pot să te fac să uiţi. Mă crezi?

– Cred că este ceea ce-ţi doreşti, Xavier. Julia se simţea vinovată pentru că nimic din ce făcea sau spunea el nu putea să o readucă la viaţă. Deşi trebuia să încerce. Pur şi simplu, nu avea alternativă. Este un loc unde vreau să te duc.

– Oriunde, *chérie*, ştii asta, răspunse el în grabă.

– Vreau să mergem în locul unde a murit Gabriel. Doar cu o zi înainte să reapari, am plantat doi chiparoşi acolo: unul pentru el şi altul pentru tine. Aş vrea să vii cu mine să-i vedem.

Se lăsă tăcerea, dar apoi el replică:

– Desigur, orice spui.

– Aş vrea să mergem mâine-dimineaţă.

– *Bien sur, chérie.* Vom merge.

– Xavier, îţi mulţumesc.

Pentru prima dată după revenirea lui, Julia adormi în seara aceea cu capul pe umărul soţului ei.

Ca de obicei, când erau acasă împreună şi nu aveau alte angajamente, Julia se trezi prima a doua zi de dimineaţă. Xavier, rareori, se ridica din pat înainte de zece şi jumătate, răstimp pe care ea îl folosea din plin ca să exerseze la pian.

La ora unsprezece, Xavier intră în sfârşit, împleticindu-se uşor, în bucătărie. Julia făcea cafeaua.

– *Bonjour*, iubita mea Julia! Xavier o cuprinse în braţe. Mmm, cafeaua asta miroase atât de bine.

Julia îi dădu o ceaşcă.

– De ce nu te duci să faci un duş? Aş vrea să plecăm cât mai repede.

Xavier îşi încreţi fruntea.

– Unde mă rog, adu-mi aminte?

– În locul unde a murit Gabriel, unde am plantat puieţii, aşa cum ţi-am spus.

– Da, da, sigur. Nu-mi ia mult.

Julia îşi ascunse iritarea, în timp ce Xavier ieşea din cameră. Putea să înţeleagă rezervele lui. Avea să fie la fel de greu pentru el aşa cum fusese şi pentru ea. Dar... trebuia să-i vadă reacţia.

Peste douăzeci de minute, Xavier reapăru în bucătărie, îmbrăcat.

– *Alors*! Să mergem!

Julia şofa, ca întotdeauna, iar Xavier şedea pasiv alături de ea.

– Mâine plec la Paris ca să termin runda de interviuri, şi cu asta ajungem la final, o informă el.

Julia tăcea. Nu-şi îngădui nici o reacţie.

– Şi Olav m-a informat ieri că editorul mă va suna ca să mă convingă să scriu o carte. Se pare că n-am fost niciodată atât de ocupat.

Din nou, Julia nu-i răspunse.

Parcă maşina în refugiul de pe marginea şoselei şi coborâră în tăcere coasta dealului până în locul unde erau cei doi

chiparoşi, unul lângă altul. Julia adusese nişte apă pe care o turnă la rădăcina lor.

Gândurile ei erau scindate între Gabriel şi Xavier, în timp ce-l urmărea pe soţul ei cum stă stânjenit alături de ea. În cele din urmă, o prinse de mână.

– Ce-ai făcut este absolut superb. Este un sălaş al păcii, dincolo de tragedie. Crezi că ar trebui să-l scoatem pe unul dintre ei, fiindcă se presupunea că mă reprezintă pe mine?

– Poate că da. Eu...

Lui Xavier îi sună mobilul. Julia îl urmări cu privirea cum îl scoate din buzunarul pantalonilor şi verifică numărul.

– *Pardon, chérie*, este editorul de la Londra. Trebuie să vorbesc cu el.

Julia se uită după el cum se îndepărtează ca să preia apelul.

Rămasă cu cei doi chiparoşi, îl smulse pe cel mai înalt şi-l aruncă cât mai departe cu putinţă. Departe de locul care marca dispariţia mult iubitului ei fiu. Şi a iubirii ei pentru Xavier.

Vara se apropia de sfârşit. Juliei îi deveni foarte clară ironia faptului că avea, în sfârşit, parte de timpul liber pe care şi-l dorise mereu ca să-l petreacă împreună cu Xavier, dar acum tânjea după momentele când el era plecat de acasă.

Intraseră într-o rutină zilnică: Julia exersa dimineaţa, înainte ca Xavier să se trezească, apoi, după-amiaza, lua el pianul în stăpânire, în timp ce Julia se ducea pe plajă ca să evadeze din casă, încercând să se relaxeze. Deşi se străduia să le reprime, gândurile îi fugeau involuntar la Kit, întrebându-se unde era el, ce făcea, dorind cu ardoare să-i poată mărturisi toate păsurile şi să-i asculte cuvintele calme şi pline de înţelepciune.

Într-o seară, spre sfârşitul lui august, Julia sosi acasă şi îl găsi pe Xavier în bucătărie, făcând o listă.

– *Chérie*, cred că trebuie să organizăm o petrecere. Ce zici?

Julia ridică mirată sprâncenele.

– Ce fel de petrecere?

– Pentru a sărbători revenirea mea din lumea umbrelor şi pentru ca toată lumea să afle cât suntem de fericiţi. Fac o listă cu invitaţi.

– Dacă asta vrei... Juliei i se părea un gest grosolan şi total nepotrivit, dar era prea ostenită ca să discute în contradictoriu. Când te gândeşti să organizezi petrecerea?

– Cât mai repede posibil. Mulţi vor părăsi riviera în curând; mă gândesc că sâmbăta viitoare ar fi perfect.

– Cum vrei, replică Julia.

Luă un pahar, îl umplu cu apă şi se duse în biroul ei ca să răspundă la e-mailurile primite.

Seara de sâmbătă sosi pe nesimţite. Agnes se străduise să facă toate pregătirile în intervalul scurt de timp. Iar Xavier se purta ca un băieţel entuziasmat, aşteptând cu nerăbdare apropiata zi de naştere; probă trei cămăşi la rând pentru ca să le supună aprobării Juliei.

În timp ce Julia se îmbrăca şi se farda, nu simţea nici cea mai mică tragere de inimă. Xavier invitase peste o sută de oameni, şi pe unii dintre ei abia dacă îi cunoştea. Îi mărturisise Aliciei că avea nişte presimţiri rele în privinţa petrecerii.

– Dar, Julia, Xavier îşi dă silinţa, opinase Alicia. Aţi avut parte de atâta suferinţă, de ce e ceva greşit în ceea ce face acum? Sigur că nu este un final cu totul fericit, dar, oricum, e mai bine decât ce trăiai anul trecut pe vremea asta. După o pauză, Alicia adăugă: Îmi pare rău, scumpo, dar când crezi că-l vei ierta pe Xavier pentru că trăieşte, în timp ce Gabriel este mort?

Această conversaţie fusese purtată în urmă cu două zile şi, deşi Juliei îi era greu să audă acele cuvinte, ştia că Alicia avea dreptate. Aşa că îşi făgăduise ca, în seara aceea, chiar dacă ştia că niciodată Xavier nu avea să mai ajungă la inima ei, să se străduiască să fie alături de el.

Se cercetă pentru ultima oară în oglindă şi coborî la parter să bea un pahar de şampanie cu el înainte de sosirea oaspeţilor.

– *Chérie*, eşti foarte frumoasă în seara asta!

Julia îl lăsă s-o îmbrăţişeze.

El luă două pahare de şampanie de pe tava unui chelner care îi aştepta pe oaspeţi în hol.

– Pentru noi! ciocni Xavier paharul de-al ei. Şi pentru un nou început!

În timp ce o săruta, primii oaspeţi sunau deja la uşă, şi Xavier merse să-i întâmpine. În curând, casa şi grădina erau înţesate de oameni, mulţi strânşi în faţa unei formaţii de jazz, care cânta într-un colţ al terasei.

Julia făcea tot posibilul ca să pozeze în soţia fericită a soţului regăsit. Xavier ţinu un scurt discurs emoţionant la miezul nopţii, lăudându-şi minunata soţie şi binecuvântând dragostea pe care o împărtăşeau, subliniind, totodată, cât de devastaţi erau din pricina pierderii mult iubitului lor fiu, dar dând apoi asigurări că aveau să mai fie şi alţi copii în viitor.

La ora unu, petrecerea era în toi, şi şampania continua să curgă valuri. Julia o privea cu suspiciune pe Madelaine, cea care organizase acel grătar fatidic, cum se apropie de ea clătinându-se, părând uşor ameţită de alcool.

– Scumpo! Madelaine întinse braţele şi o trase pe Julia la pieptul ei generos. Este atât de minunat să vă văd din nou împreună, i se adresă ea cu un puternic accent texan. Nu credeam că-mi va fi dat să trăiesc o zi ca aia.

– Cu siguranţă nici eu, îi zâmbi Julia cu amărăciune.

– Ne-am simţit atât de vinovaţi, ştii, că au fost la petrecerea noastră înainte de... accident.

– N-ar fi trebuit, zise Julia, stânjenită. După cum ai spus, a fost un accident.

Madelaine îşi lăsă capul pe spate şi o studie cu ochi tulburi.

– Scumpo, cât de mult te admir! Ai o aşa putere de a ierta!

– Doar a fost un accident, nu? o întrebă Julia, oarecum surprinsă.

– Ah, da. Noi l-am rugat pe Xavier să rămână peste noapte, dar bineînţeles că nu ne-a ascultat.

– De ce? reuşi Julia să întrebe.

– Fiindcă, scumpo, cu toţii ştiam că nu mai era în stare să conducă. Nu că vreunul dintre noi ar fi fost, adăugă ea, clătinându-se uşor.

Creierul Juliei începea să proceseze încet informaţia.

– Vrei să spui că Xavier era beat?

– Nu ştiai? Acum câteva săptămâni, când a venit la prânz la noi, ne-a spus că ţi-a explicat totul. Şi că tu ai înţeles şi l-ai iertat.

Negreşit, Madelaine începea să priceapă expresia de pe faţa Juliei, întrucât îşi duse mâna la gură.

– Sfinte Sisoe, sper că n-am fluierat în biserică! Vreau să spun, cu toţii mai bem câte un pahar din când în când. Uită-te la cei de-aici. Flutură mâna spre mulţimea zgomotoasă. Mulţi dintre invitaţi sunt deja ameţiţi. Pariez că cei mai mulţi nu au şofer să-i ducă acasă! Oricum, i se poate întâmpla oricui. Eu aş fi ultima care să arunc cu pietre. Şi, acum, eşti împreună cu scumpul tău soţ, adăugă ea drăgăstos. Scumpo, auzi tu, vino să ne faci o vizită cât mai curând.

Petrecerea continua în timp ce Julia împacheta tot ce încăpea în micul sac de voiaj cu care venise. Xavier era la pian, întreţinându-şi oaspeţii rămaşi cu talentul lui strălucit.

Nu avea cum să observe plecarea ei, decât mai târziu.

Îşi lăsă sacul de voiaj lângă uşa dormitorului, apoi merse în vârful picioarelor în camera în care până atunci nu avusese curaj să intre. Mirosul lui o izbi instantaneu, aducându-i lacrimi în ochi. Ignorând nenumăratele lucruri care-i aduceau aminte de viaţa micuţului ei fiu, Julia se îndreptă spre leagăn.

Aşezat pe pernă, era Pomme, iubitul ursuleţ al lui Gabriel. Ea îl ridică pe Pomme şi-l strânse la piept. După aceea, scoase din dulăpior unul dintre tricourile lui Gabriel.

În timp ce se îndrepta spre uşă, suflă un sărut spre ceea ce fusese odinioară acel dormitor de copil. Puse cele două mici comori în sacul de voiaj, coborî scara şi ieşi din casă.

Capitolul 57

Mă aplec, sprijinită de brațul scaunului meu confortabil, și mă uit pe hublou la peisajul de dedesubt. Deși mi-am petrecut multe ore în avion, încă mă minunez de miracolele oferite de un zbor. Mă ajută să privesc lucrurile în perspectivă.

Aproape s-a întunecat afară și, urmărind traiectoria avionului pe monitorul meu, constat că trecem pe deasupra orașului New Delhi. Dedesubt, se vede o puzderie de luminițe strălucitoare, indicând nenumăratele existențe din spațiul de sub noi. Fiecare cu propria sa poveste, țesută pe un fundal propriu, într-o perioadă anume. Forța fiecărei scântei de viață mă uimește și mă face să mă simt umilă.

Lăsăm în urmă ultimele lumini ale orașului Delhi, în timp ce avionul trece peste vastele culmi golașe ale munților Himalaya, și lumea se întunecă sub noi.

În timp ce mă gândesc cu tristețe că sunt și eu asemenea unui avion, liberă să străbat lumea în lung și-n lat și să aterizez oriunde poftesc. Doar că aș dori ca altcineva să-mi traseze linia zborului. Cu numai câteva săptămâni în urmă, eram atât de sigură că, în sfârșit, viața mea a apucat pe ruta corectă, dar acum a fost din nou azvârlită violent de pe ea. Și în clipa de față consider că tot ce-a mai rămas este doar o epavă.

Totuși, măcar de data asta, știu că am puterea să fac față situației. Nu-mi voi mai plânge de milă pentru ce ar fi trebuit să fie. Mi-am luat rămas-bun pentru totdeauna de la lucrurile care-mi

aminteau de fiul meu, ştiind că îl voi purta în inima mea pe Gabriel şi durerea pierderii lui atât cât voi trăi.

Cât despre Xavier... piedestalul pe care-l urcasem s-a prăbuşit. Privind retrospectiv, când a reapărut şi mi-a spus povestea lui, am ştiut că totul se ruinase ireversibil. Dezvăluirea din ultimele zile doar mi-a confirmat ceea ce deja ştiam: Xavier este un om slab, egoist, căruia nu-i pasă de nimeni pe lume în afară de propria persoană, nici măcar de propriul lui copil.

Mă dezgustă profund.

Nu simt nici un regret că i-am întors spatele şi am plecat cât mai departe de el. Ştiu că îmi era imposibil să rămân.

Şi acum, din nou, mă întorc în trecut, în încercarea de a-mi descoperi viitorul.

După cină, voi închide pleoapele şi voi dormi, în timp ce avionul mă poartă în siguranţă spre Orient.

Când Julia ieşi pe poarta Sosiri a aeroportului, îşi zări numele pe o pancartă ţinută în sus de un agent reprezentant elegant îmbrăcat. Îşi împinse căruciorul cu bagaje prin mulţime, îndreptându-se spre el.

– Bine aţi venit la Bangkok, domnişoară Forrester! Vă conduc la maşină. Pe aici, vă rog!

Agentul reprezentant preluă căruciorul, şi ea îl urmă afară, în aerul fierbinte şi umed, greu de respirat, al oraşului.

Peste câteva secunde, Julia era instalată în limuzina confortabilă. Şoferul în livrea încercă să lege o conversaţie cu ea în engleza lui stâlcită, dar Julia nu-i acordă atenţie, dorind numai să privească peisajul ce trecea ca fulgerul pe lângă ea, în timp ce maşina accelera pe autostrada modernă. Era uimită de amestecul de blocuri-turn alternând cu acoperişurile aurite ale templelor thailandeze şi cu barăcile din lemn în faţa cărora fluturau rufe puse la uscat. Se gândi cât era de ciudat că, după ce călătorise prin toată lumea, susţinând concerte atât în China, cât şi în Japonia, Bangkokul nu se aflase niciodată pe lista ei.

Limuzina trase încet în faţa intrării Hotelului Oriental, înconjurat de o vegetaţie luxuriantă. În timp ce Julia era ajutată de unul dintre portari să coboare, inspiră mirosul aparte al

oraşului – o aromă dulceagă de flori exotice, cu un iz de vegetaţie putrezită – şi i se păru ciudat de familiar.

Când intră în hol, o superbă thailandeză îi oferi o ghirlandă din iasomie.

– Bun-venit la Hotelul Oriental, domnişoară Forrester! Vă conduc acum în camera dumneavoastră.

– Mulţumesc, zise Julia, admirând holul elegant, unde uimitoare orhidee se revărsau dintr-un vas imens, şi felinarele chinezeşti se legănau agăţate de tavanul înalt.

Sus, în camera ei, deschise uşa de la balcon, privind uimită fluviul maiestuos de dedesubt, care se întindea cât vedeai cu ochii de ambele părţi ale hotelului. Era presărat cu ambarcaţiuni de toate formele şi mărimile, însoţite de o cacofonie de sunete.

Julia ceru să i se aducă cafeaua în cameră şi se închise în balcon, delectându-se din plin cu atmosfera ce i se oferea. Îi plăcuse întotdeauna căldura şi era rezistentă la umiditate ridicată, iar temperatura de acolo îi convenea de minune.

Se aplecă peste balustradă, uitându-se spre stânga, şi constată că Orientalul era o mică, dar perfectă oază de linişte, înconjurată de hotelurile mult mai grandioase din jur. Cea mai veche parte a clădirii, cea pe care o cunoscuse bunicul ei, purta acum denumirea de Sala autorilor, potrivit ghidului frunzărit de ea. Se afla pe malul fluviului, la circa treizeci de metri de locul unde se afla ea, dincolo de grădinile tropicale frumos întreţinute şi de bazinul de înot. Faţada lui drăguţă, în stil colonial, părea strivită de clădirile înalte din jur, dar Julia îşi putea imagina colibele din lemn pe pilaştri, care le precedaseră – exact aşa cum le văzuse Harry.

După ce îşi termină cafeaua, pe Julia o luă căscatul. Scoase din poşetă adresa dată de Elsie şi o studie. Dar, mai întâi, trebuia să doarmă, ca să aibă capul limpede înainte să înceapă ultima etapă a călătoriei în trecut.

Dormi mult mai mult decât ar fi vrut, trezindu-se ameţită, la cinci fără un sfert. Se aşeză, din nou, pe un scaun în balcon, cu un pahar de vin alb rece în mână, urmărind cum ziua se preface în noapte în Bangkok. Dedesubt, se vedeau licărind ghirlandele de luminiţe albe, împodobind copacii de pe terasa cu vedere spre

fluviu. Era deja plină de clienți ai hotelului, care luau cina, și Julia își dădu seama că și ea trebuia să mănânce ceva. Luă ascensorul până jos, în hol, zâmbind surprinsă când liftierul i se adresă pe nume, și se duse la recepție.

– Da, madame, pot să vă ajut cu ceva? îi zâmbi o altă superbă thailandeză.

– Da. Julia îi dădu bucata de hârtie. Mă întreb dacă ai putea să-mi faci rost de o mașină să mă ducă la această adresă.

– Desigur. Nu este departe. Vreți să mergeți acum? o întrebă fata.

– Nu, mâine-dimineață, te rog. La unsprezece.

– Voi face comanda, madame. Mai doriți și altceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse Julia și traversă holul, oprindu-se puțin ca să asculte cvartetul dintr-un colț, interpretând o piesă de Schubert.

Fu apoi condusă spre o masă din capătul îndepărtat al terasei, cu vedere spre fluviu și, la lumina lumânărilor, comandă încă un pahar de vin și un curry verde. Privea în jur lumea elegant îmbrăcată și asculta pleoscăitul ambarcațiunilor de pe fluviu, fiind cuprinsă de un calm desăvârșit.

Chiar dacă nu reușea să-și găsească bunica, sau descoperea că murise cu mult timp în urmă, așa cum bănuia Elsie, Julia se simțea foarte bucuroasă să se afle acolo. Într-un loc atât de special; oricum, un loc perfect, în care să facă un bilanț și să se gândească pe îndelete la viitorul ei. Se simțea răsfățată de personalul atât de atent și de atmosfera relaxată a acelui loc, unde începuse propria ei poveste cu multă vreme în urmă.

Surprinzător, Julia dormi toată noaptea fără să fie nevoită să ia vreun somnifer pe care le purta mereu cu ea, în caz că suferea de insomnie din cauza schimbării de fus orar. Luă un mic dejun format din mango, papaya și un alt fruct tropical, denumit măr-roz, urmat de o ceașcă de cafea tare. La unsprezece fără cinci era condusă spre mașina care o aștepta.

Șoferul se întoarse spre ea și-i zâmbi.

– Este o adresă particulară, da? făcu el semn spre bucata de hârtie.

– Cred că da.

– OK, madame, mergem!

Aşezată pe bancheta din spate, şi-ar fi dorit să o fi contactat telefonic pe Lidia, ca s-o avertizeze pe bătrâna doamnă că nepoata ei urma să-şi facă apariţia. Dar, neavând un nume de familie, era imposibil. Elsie trimisese fotografiile numai pe numele de Lidia.

– Eşti sigură că-i o idee bună? o întrebase Elsie, când Julia o sunase de la Paris să-i spună că pleca în Thailanda să-şi caute bunica naturală. Să tulburi şi mai mult apele trecutului, când tu ar trebui să te gândeşti la viitor?

Poate că Elsie avea dreptate, se gândi Julia, dar poate avea nevoie să revină la origini înainte de a putea să-şi continue drumul.

Maşina făcea slalom pe străzile înguste din Bangkok, şi Julia observă cum şoferul ridică surprins din sprâncene, când ea deschise geamul, să respire aerul şi să simtă mai bine atmosfera locului. Trotuarele erau pline ochi de localnici ieşiţi din casele lor, aleile erau ticsite cu gherete cu mâncare pentru trecătorii grăbiţi, şi carosabilul sufocat de automobile, autobuze vechi şi tuk-tukuri motorizate într-o forfotă nesfârşită. Un amestec de Orient şi Occident, atât de verosimil, de vibrant şi de viu.

– Madame, aproape am ajuns. Casa e pe malul fluviului, da? o întrebă şoferul.

– Mă tem că n-am idee. N-am mai fost niciodată aici.

– Nu vă fie teamă, madame! o găsim, OK?

Julia încuviinţă din cap.

– OK.

Peste câteva minute, părăsiră strada aglomerată şi apucară pe o alee frumoasă, rezidenţială. Ajunşi la capătul unei fundături, şoferul îi făcu semn spre o poartă.

– Asta e adresa corectă şi casa unde doriţi să ajungeţi, o anunţă el.

– Mulţumesc. Julia se pregăti să deschidă portiera, dar şoferul era deja acolo, ducând degetul la cozorocul şepcii albe în semn de respect, în timp ce ea cobora.

– Vreţi să vă aştept? îi zâmbi el.

– Da, te rog. Dar nu știu cât voi sta aici.

– Nici o problemă, madame, stați cât aveți nevoie. Eu voi fi aici, îi zâmbi el din nou.

– Mulțumesc!

Julia respiră adânc în timp ce se apropia de casă pe o potecă. Casa era foarte frumoasă, în stil thailandez, cu pereți exteriori căptușiți cu lemn exotic și cu o verandă care înconjura tot parterul. Acoperișul arăta ca un V răsturnat, încrețit pe margini.

Urcă treptele spre verandă. Fiindcă nu găsi nici un clopoțel, ciocăni în ușa de la intrare, așteptă câteva minute, apoi ciocăni din nou și încă o dată. Tocmai când se pregătea să plece, dezamăgită, ușa se deschise.

Doi ochi bătrâni o sfredeleau prin mica deschizătură.

– Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă omul cu un puternic accent thailandez.

– Da, o caut pe Lidia.

Ochii o scrutau, devenind numaidecât temători.

– Cine sunteți? De ce vreți să o vedeți? o întrebă pe un ton acuzator.

Julia nu era pregătită să răspundă unor astfel de întrebări, nedorind să-și decline identitatea până când nu afla cine era omul respectiv.

– Am venit din Anglia... un prieten al Lidiei m-a rugat să-i transmit un mesaj. Este înăuntru? îl întrebă Julia.

Omul clătină din cap.

– Nu, a ieșit. La revedere!

Bătrânul dădu să închidă ușa, dar Julia o blocă.

– Se întoarce? îl întrebă, fără să-și dea seama că imita stilul lui de a vorbi engleza.

Omul ridică din umeri.

– Posibil.

– Ea este... bine? Julia dorea să zică „în viață", dar se temea că n-ar fi fost potrivit.

– Este bine, încuviință omul. Și acum pleacă, OK?

– Când se înapoiază, poți să-i spui că o prietenă a lui Harry vrea s-o vadă. Stau la Hotelul Oriental și o voi aștepta acolo.

Julia vorbea cât putea de răspicat și de clar.

– Harry, rosti bătrânul numele greoi, pe urmă încuviinţă din cap. OK, îi spun!

Îi trânti uşa în nas, şi Julia se îndreptă spre maşină.

Îşi petrecu după-amiaza la bazinul de înot, frământându-se la gândul că bătrânul nu înţelesese nimic din ce-i spusese şi că nu putea să-i transmită mesajul Lidiei. Dar cel puţin aflase că Lidia era în viaţă. Deocamdată, nu avea decât să aştepte şi să profite de acel timp ca să-şi analizeze viaţa.

Şi mai ales să îşi clarifice sentimentele faţă de Kit.

Julia ştia că era puţin probabil ca mariajul ei cu Xavier să supravieţuiască după tot ceea ce aflase despre accident, dar, în timp ce stătea tolănită în soarele tropical, trebui să admită totuşi că sentimentele ei faţă de Kit jucaseră un rol în această privinţă. Şi dragostea lui Kit pentru ea, forţa lui dătătoare de linişte şi sentimentul de siguranţă, lipsa geloziei, toate acestea o făcuseră să-l privească pe Xavier – şi relaţia ei cu el – într-o lumină mult mai clară.

Fără dubiu, Kit apăruse în viaţa ei într-un moment nepotrivit, când toate emoţiile ei erau atât de tulburi. Dar însuşi faptul că descoperise cât de fericită putea fi alături de el – într-un moment în care încă îşi jelea fiul, rezervată să meargă mai departe după pierderea recentă a soţului – dovedea cât de puternice erau sentimentele lor.

Ştia că era iubire. Din cea mai pură.

În ultimele luni, mai învăţase o lecţie crucială a vieţii, anume că totul depindea de sincronizare. Dacă l-ar fi întâlnit pe Kit în circumstanţe diferite, într-un alt moment al vieţii, poate că ar fi fost încă împreună.

Dar nu era cale de întoarcere. Încrederea dispăruse. Kit probabil că se simţea ca o jucărie abandonată, dată deoparte când apăruse ceva mai bun, mai grozav. În orice caz, era conştientă că, în locul lui, ea aşa s-ar fi simţit. Nici măcar nu avusese bunul-simţ sau curajul să vorbească direct cu el.

Nu... paguba era ireparabilă, şi ea trebuia să-şi continue viaţa. La urma urmei, bărbaţii nu erau totul, şi nu trebuia să se mai bazeze pe ei ca să fie fericită.

Mai târziu, în aceeaşi seară, în timp ce şedea pe balconul ei cu un pahar de vin în mână, Julia decise să-l sune pe Olav şi să-i ceară să îi alcătuiască cel mai încărcat program de care era în stare.

Admira priveliştea minunată a luminilor reflectate în apă şi, în pofida a ceea ce îşi propusese, nu se putu abţine să nu se gândească cât de mult i-ar fi plăcut să-l aibă pe Kit alături. Să-i spună cât de bine se simţea în acea ţară de la capătul pământului, protejată în acest loc liniştit, dar atât de animat... căruia simţea că îi aparţine. La fel cum simţise şi bunicul ei.

Doamne, cât de mult îi lipsea Kit! De parcă numai jumătate din fiinţa ei se afla acolo. Indiferent dacă era sau nu liberă să-l iubească, faptul că pierduse într-un singur an un alt lucru minunat din viaţa ei era de nesuportat.

Bău ceva mai mult vin în seara aceea, aşa că îşi îngădui să jelească pierderea lui Kit pentru prima oară de când fusese silită să renunţe la el.

În următoarele zile, Julia îşi umplu timpul, aşteptând reacţia Lidiei, descoperind locurile bătute de Harry, făcând călătorii cu barca în sus, pe fluviu, ca să vadă palatul regal şi Buddha de Smarald, captivată de frumuseţile locului. După-amiaza lua ceaiul în Sala autorilor, studiind fotografiile sepia de pe pereţi, imagini ale hotelului de pe vremea când Harry şi Lidia îşi trăiau tragica lor poveste de dragoste între pereţii săi.

Verifica regulat la recepţie să vadă dacă îi fusese lăsat vreun mesaj, dar nimic deocamdată. Îl sună pe Olav, informându-l că era gata să accepte orice ofertă avea pentru ea. Îşi petrecea ore în şir la bazinul de înot, încercând să îşi dea seama unde i-ar plăcea să-şi ducă în continuare viaţa.

Fiindcă în momentul de faţă nu avea o locuinţă, decât căsuţa din Norfolk, care totuşi nu intra în calcul. În afară de faptul că nu răspundea nici pe departe nevoilor ei, era un loc care i-l evoca dureros şi constant pe Kit.

Poate că răspunsul era un nou început într-una din capitale? Un apartament neutru, care să nu-i aducă aminte de nimic, doar să-i servească ca reşedinţă între deplasările la recitaluri.

Londra... Paris... New York?

Din păcate, trebuia să străbată din nou întreaga lume.

În timp ce lua o cină solitară pe terasă, Julia hotărî ca, a doua zi, să se întoarcă acasă la Lidia și să facă o ultimă încercare de a da de ea. Apoi avea să părăsească Bangkokul și să își ia viața de la capăt.

– Madame Forrester!

Vocea managerului hotelului o făcu să tresară.

– Da?

– Se află cineva aici care dorește să vă vorbească.

Din întuneric, răsări o siluetă micuță, ca a unei păsări: îmbrăcată elegant, în mătase thailandeză, cu părul negru ca smoala prins la spate într-un coc cu două orhidee înfipte într-o parte a lui.

În timp ce ușa se închidea în urma ei, Julia își dădu seama că o recunoaște, deși îi luă o secundă ca să-și dea seama de ce: parcă se privea în oglindă, recunoscând multe dintre propriile ei trăsături. Știa că femeia din fața ei avea optzeci de ani, dar timpul parcă nu lăsase nici o urmă pe tenul ei mieriu. Avea niște ochi imenși, migdalați, de culoarea ambrei, și Julia își putea imagina lesne ce frumusețe răpitoare trebuie să fi fost la șaptesprezece ani.

Femeia își uni palmele în semn de salut tradițional thailandez, ce arăta respect, și își plecă fruntea. Apoi, își semeți capul și îi zâmbi.

– Eu sunt Lidia.

– Mulțumesc că ai venit să mă vezi! Julia nu se putea gândi ce să-i mai spună; era copleșită în fața chipului căruia îi semăna leit. Te rog, ia loc! o invită, arătând spre scaunul din față.

Lidia se așeză, apoi o studie pe Julia cu ochi plini de speranță.

– Așadar, trebuie să-mi spui de ce-ai venit acasă la mine ca să-mi bagi în sperieți servitorul.

Julia se amuză gândindu-se la bătrânul din spatele ușii Lidiei.

– Îmi cer iertare! N-am vrut să-l bag în sperieți.

Ochii Lidiei licăreau veseli.

– Mi-a spus că s-a gândit că vede o stafie.

Julia ridică o sprânceană.

– Serios? De ce?

– A crezut că am murit pe stradă, când eram la cumpărături, şi m-am întors acasă în chip de fată tânără. Acum văd de ce. Îmi semeni atât de bine. Cred că bietul de el e nedumerit – cum de poţi fi *prietenă* cu Harry, când eşti o fată atât de tânără şi îmi semeni leit. Nici eu n-am ştiut dacă voi întâlni o doamnă în vârstă sau una tânără.

– Nu eram sigură ce să-i spun. Lidia, ştii cine sunt?

Julia se simţea cuprinsă de o emoţie stranie pe când îi punea această întrebare.

Lidia o studia.

– Eşti prea tânără să fii fiica mea, Jasmine. Aşa că, presupun, eşti... nepoata mea?

– Da, confirmă Julia cu lacrimi în ochi. Jasmine a fost mama mea.

Câteva secunde, se lăsă tăcerea. Julia o privea pe Lidia cum încearcă să-şi revină.

– Îmi pare rău că mi-a luat ceva timp ca să ajung la tine, dar poţi înţelege cât de şocată am fost când am auzit numele lui Harry. În toţi aceşti ani, n-a fost zi în care să nu mă gândesc la el. Mai trăieşte? o întrebă ea, cu speranţă şi teamă oglindite în ochi.

– Nu, Lidia, a murit cu mulţi ani în urmă. Îmi pare rău!

Lidia încuviinţă din cap, ducându-şi mâna la inimă.

– Am ştiut asta aici, îi făcu ea semn spre inimă, dar tot mai speram. Cum a murit?

Julia scutură din cap.

– Nu ştiu. S-a întâmplat înainte să mă nasc eu. Dar Elsie, bunica mea... sau ar trebui să spun femeia despre care credeam că e bunica mea până în urmă cu câteva săptămâni... mi-a spus că... a murit de inimă rea.

Lidia scoase o batistă din coşuleţul ei şi îşi suflă nasul.

– Trebuie să mă ierţi, nu este demn pentru o bătrână să plângă în public. Dar în toţi aceşti ani n-am ştiut nimic...

– Dar Elsie ţi-a trimis fotografii cu mama mea, nu? Ca să-ţi arate că e fericită şi bine îngrijită în Anglia?

Lidia încuviinţă din cap.

– Da. A fost frumos din partea ei. Dar, Julia, îi spuse Lidia cu ochi nedumeriți, fotografiile au fost trimise de doica lui Jasmine, Elsie. De ce spui că Elsie e bunica ta?

Îngrozită, Julia își dădu seama că Lidia nu știuse niciodată că fiica ei nu fusese crescută la Wharton Park sub oblăduirea lordului Harry Crawford, ci de grădinar și de soția lui, în căsuța lor.

– Lidia, este o poveste foarte lungă, își trase Julia răsuflarea, pe care de-abia am aflat-o eu însămi.

– Știu că e nevoie de timp pentru explicații, îi zise înțelegătoare Lidia. Și, acum, povestește-mi despre mama ta. Este la fel de frumoasă ca tine? Este și ea aici? o întrebă cu ochi plini de nerăbdare, așa că Julia nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Nu... clătină Julia din cap, realizând că odiseea ei în trecut avea să se dovedească mult mai complicată și mai dureroasă decât preconizase. Of, Doamne! Îmi pare rău, mama mea a murit în urmă cu douăzeci de ani, pe când eu aveam unsprezece, zise ea, întinzând mâna instinctiv peste masă ca să o prindă pe a Lidiei.

Lidia o strângea tare de mână acum, trupul ei micuț tremurând de suferința prin care trecea. Șopti ceva în thailandeză, apoi oftă adânc.

– Cred, șopti ea, că nu este momentul să-mi spui mai multe. Trebuie să discutăm într-un loc privat, fiindcă nu vreau ca alții să asiste la durerea mea.

– Da, acceptă Julia. Îmi pare atât de rău să-ți aduc aceste vești îngrozitoare. Poate că n-ar fi trebuit să vin să te caut.

– Oh, nu, Julia, nu trebuie să gândești așa, sau să te simți vinovată că mi-ai spus ce ne-a hărăzit amândurora soarta. Eu mi-am pierdut fiica, iar tu ți-ai pierdut mama. Un cerc nesfârșit de viață și moarte. Lidia se străduia să-i zâmbească. Și nu uita, Julia, că mesagerul veștilor proaste este și mesagerul veștilor bune. Fiindcă *tu* ești aici. O părticică din mine, așa cum eu sunt din tine. Și acum suntem aici împreună, reunite în sfârșit, exact în locul unde l-am întâlnit și m-am îndrăgostit de bunicul tău. Este minunat, nu crezi?

– Da, așa este, încuviință Julia încet.

Managerul sosi cu un pahar pentru Lidia.

– *Kop khun ka,* Thanadol! Îți fac cunoștință cu nepoata mea, Julia. A venit de la capătul celălalt al lumii ca să mă găsească.

Sprâncenele lui Thanadol abia dacă se mișcară.

– Îmi face plăcere să aflu asta, zâmbi el. Nu sunt deloc surprins: semănați ca două picături de apă. Vă rog, chemați-mă dacă mai doriți și altceva.

În timp ce el se îndepărta, Julia o întrebă:

– Cum de-l cunoști?

– Oh, am lucrat aici, cu mulți ani în urmă, cu tatăl lui Thanadol, îi explică Lidia. Mulți dintre angajații de aici au rude care au lucrat aici înaintea lor. Acest hotel este ca o familie, și oamenii de aici m-au ajutat când am avut nevoie.

– Cât timp ai lucrat aici? se interesă Julia.

– Zece ani, până l-am întâlnit pe soțul meu, replică Lidia.

– Ai fost măritată?

Nici ea nu știa de ce, dar Julia era surprinsă.

– Da, și din nou, l-am întâlnit exact aici, în acest hotel. Am fost împreună patruzeci de ani. Eram lângă el când și-a dat ultima suflare, acum doisprezece ani.

– Sunt bucuroasă că ți-ai găsit fericirea, Lidia, replică Julia blând.

– Dar, Julia, n-a fost iubire. Asta am simțit numai pentru Harry. Însă am dus o viață bună alături de el. Soțul meu a avut mult succes, o mare companie, și eu l-am ajutat să o dezvolte. Și l-am iubit, pentru că el mă iubea nespus de mult.

– Ați avut copii?

– Nu, clătină Lidia cu tristețe din cap. Aproape că mi-am pierdut viața când am născut-o pe mama ta. După aceea, nici un bebeluș.

– Îmi pare rău, zise Julia.

– Poate că, murmură Lidia, dacă nu eram atât de grav bolnavă când *khun* Bill m-a căutat, aș fi păstrat-o pe Jasmine aici, cu mine. Dar, suspină ea, odată ce ai luat o decizie, și nu mai e cale de întoarcere, singura consolare este acceptarea. Am aflat, cu mulți ani în urmă, că nu-ți poți schimba soarta... sau pe a altora.

– Nu, acceptă Julia din toată inima, înțeleg pe deplin.

Lidia rămase cu privirea ațintită spre fluviu, pierdută un moment în propriile gânduri.

– Și acum, dragă Julia, zise ea, mă simt obosită în seara asta și cred că trebuie să mă duc acasă. Cât mai stai la Bangkok?

– Plănuiam să plec curând. Dar pot să mai stau, acum că te-am găsit.

– Atunci, vino, te rog, la mine mâine la prânz, îi propuse Lidia. Și putem discuta mai mult. O singură întrebare: Mai am și alți nepoți?

Juliei îi stătea pe limbă să-i răspundă afirmativ, că mai avea o nepoată. Dar, la fel ca mare parte din existența Juliei, acest lucru nu mai era adevărat.

– Numai pe mine, răspunse ea simplu.

– Este suficient, replică Lidia plină de afecțiune, un adevărat dar de la Dumnezeu. Spune-mi, te rog, nepoata mea, ești și tu mamă, sau ești nevoită să muncești?

Julia ignoră prima parte a întrebării, răspunzând la a doua:

– Sunt pianistă.

Ochii Lidiei se umplură imediat cu lacrimi, apoi îi zâmbi larg.

– Oh, Julia! Trebuie să știi că prima dată când l-am văzut pe bunicul tău, el cânta la pian, chiar acolo, în vechiul bar Bamboo. Lidia îi făcu semn spre Sala autorilor. Cred că atunci m-am îndrăgostit de el. Era atât de plin de viață când cânta. Ăsta-i un dar special moștenit de tine. Acum, se ridică ea, chiar trebuie să mă duc acasă.

Julia se ridică și ea, neștiind sigur cum ar fi fost mai potrivit să-și ia rămas-bun. Dar Lidia îi ușură decizia, prinzând-o de mână și apoi sărutând-o pe amândoi obrajii.

– Îți mulțumesc că ai venit să mă cauți! murmură ea. La revedere, nepoata mea! Vorbim mâine.

După plecarea Lidiei, Julia rămase o vreme cu ochii spre fluviu. Mai târziu, se ridică de la masă și privi spre cer. Spera sincer că Harry era pe undeva, pe acolo, urmărind cu bucurie scena ce tocmai avusese loc.

Capitolul 58

A doua zi, înarmată cu nişte fotografii aduse cu ea, Julia luă limuzina hotelului şi se duse acasă la Lidia. De data asta, fu întâmpinată cu un zâmbet şi cu un bun-venit rostit în thailandeză de servitorul Lidiei.

– Bun-venit, *Khun* Julia. *Khun* Lidia vă aşteaptă pe verandă. Vă conduc.

Julia îl urmă prin mai multe camere întunecate, cu jaluzelele trase din cauza soarelui puternic de afară, spre terasa largă, din lemn, prelungită pe nişte pilaştri deasupra fluviului. Era plină de ghivece mari de flori şi de mirosul dulceag al iasomiei plutind prin aer şi reamintindu-i instantaneu Juliei de grădinile de la Wharton Park.

Briza dinspre fluviu menţinea aerul răcoros pe verandă şi clopoţei mici de alamă, atârnaţi de tavan, scoteau clinchete cristaline în timp ce se legănau.

Casa era clădită pe o insuliţă în partea lată a fluviului. Ambarcaţiuni se auzeau trecând zgomotos prin apropiere, dar, pe măsură ce se îndepărtau, zumzetul lor se auzea tot mai slab în acea oază de pace.

Lidia apăru pe verandă cu o veche pălărie de culi pe cap şi cu o stropitoare în mână. Faţa i se lumină când o văzu pe Julia.

– Julia! exclamă ea bucuroasă, întinzând mâinile spre ea. Bine-ai venit acasă la mine! Sunt atât de fericită că eşti aici! Şi, acum, zise ea punând stropitoarea jos şi făcându-i semn să se

așeze pe un scaun la masa pregătită pentru prânz. Ia loc, te rog, și fă-te comodă! Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Da, mulțumesc, Lidia.

Ochii Lidiei se îndreptară spre ușă, pe unde se vânzolea servitorul; în câteva secunde, acesta reapăru cu un pahar cu apă și o nucă de cocos desfăcută, cu un pai în ea.

– Dacă preferi, am și bere și vin, îi spuse Lidia.

Julia clătină din cap.

– Nu, este perfect. Sorbi din lichidul dulce, lipicios și zâmbi. E ceva inedit, dar îmi place.

Julia era conștientă cât de atent o studia Lidia și roși.

– Îmi cer iertare, Julia, că mă holbez așa la tine. Dar este atât de straniu și de minunat să văd ce frumusețe am plămădit împreună cu Harry, apoi fiica mea cu tatăl tău. Să te văd aici, în casa mea. Îi zâmbi larg. Sunt mulțumită de ceea ce văd, ești nespus de frumoasă. Ai moștenit cele mai frumoase trăsături thailandeze, pe lângă înălțimea și atitudinea englezească. Și, sigur, tenul superb. Oh, ce n-ar da thailandezele să aibă tenul deschis la culoare și să arate ca niște europene!

– Iar eu *vreau* să mă bronzez! exclamă Julia.

Asta îi smulse Lidiei hohote de râs. Era un sunet plăcut, precum clinchetul clopoțeilor de deasupra, care se legănau în adierea brizei.

– Da, toți albii de-abia așteaptă să-și facă pielea maro. Probabil că e o glumiță a Domnului. Cu toții ne dorim ce nu putem avea. Fața Lidiei căpătă o mină serioasă în timp ce se apleca spre nepoata ei: Julia, nu te teme să-mi spui ce s-a întâmplat cu Jasmine după ce a sosit în Anglia. Mi-am dat seama singură. În timp ce luna strălucea azi-noapte sus, pe cer, am înțeles. *Khun* Bill și soția lui Elsie au adoptat bebelușul meu, nu-i așa?

– Da, Lidia, așa este, confirmă Julia, cu neliniște în glas. Nu au avut încotro la vremea aia.

– Și Harry a știut? o întrebă ea. A știut că fiica mea crește atât de aproape de el?

– Bunica mea... apoi Julia se corectă singură... vreau să spun Elsie, mi-a spus că el n-a aflat decât cu câteva săptămâni

înainte de a muri. A venit să-i aducă ceva lui Bill drept amintire şi atunci a văzut-o pe Jasmine pentru prima dată. Imediat, şi-a dat seama... pentru că era bucăţică ruptă din tine.

– Aşadar, Jasmine a mea n-a crescut la Wharton Park ca fiica unui lord britanic, medită Lidia. În schimb, a crescut alături de un grădinar şi de buna lui soţie.

– Da. Dar, Lidia, Julia ştia că nu mai putea să ascundă adevărul, soţia lui Harry, Olivia, era pe atunci însărcinată.

– Aşa! Ochii Lidiei se întunecară. Julia, trebuie să mă crezi atunci când îţi spun că tot timpul cât Harry a fost cu mine, aici, în Thailanda, n-a pomenit niciodată că e căsătorit. Dacă ar fi făcut-o, eu n-aş... Scutură vehement din cap. Se pare că atât eu, cât şi soţia lui am fost trădate de el.

– Înţeleg ce simţi, acceptă Julia, şi nu ştiu de ce Harry nu ţi-a spus. Poate că-i era teamă să nu te piardă dacă aflai.

– Avea dreptate, căci aşa s-ar fi întâmplat. Ochii de ambră ai Lidiei erau mânioşi. Când Bill a venit să mă caute aici, în Bangkok, după ce s-a născut Jasmine, şi mi-a spus toate astea, aproape am murit a doua oară din cauza şocului. Dar, de-a lungul anilor, am început să înţeleg. Ochii ei se luminau pe măsură ce vorbea. Am înţeles că este posibil să iubeşti doi oameni în acelaşi timp.

– Nu, Lidia, o corectă Julia. N-a fost aşa. Elsie mi-a spus că, de la bun început, căsătoria lor a fost aranjată. Harry nu a avut încotro, a fost nevoit să se însoare cu Olivia şi să încerce să facă un moştenitor, în caz că nu se întorcea din război. Iubirea nu conta. S-a luat decizia că Olivia era potrivită pentru asta, şi el a trebuit să-şi facă datoria. *Tu* ai fost femeia pe care Harry a iubit-o şi alături de care dorea să trăiască.

– Dar soţia lui? Îl iubea? Sau doar a acceptat şi ea aranjamentul? o chestionă Lidia.

– Elsie a fost camerista ei timp de peste patruzeci de ani şi spune că Olivia îl adora pe Harry, oftă Julia. Pentru ea, căsătoria lor era reală, ceea ce a făcut şi mai teribilă... descoperirea existenţei tale.

– A aflat? Lidia îşi acoperi gura cu mâna. Dar cum?

– A găsit ultima ta scrisoare adresată lui Harry, cu inelul de logodnă în ea. Și peste câteva zile a pierdut propriul copil. Din câte spune Elsie, și-a petrecut tot restul vieții plină de amărăciune pentru ceea ce-i făcuse Harry.

– Oh, oh! Câtă durere a provocat iubirea noastră! Lidia scutură disperată capul. Am numai compasiune față de biata lui soție. I-a spus oare lui Harry că aflase de mine?

– Niciodată. Pur și simplu, și-a împietrit inima, făcându-și doar datoria față de domeniu. Elsie zice că amândoi au dus o viață mizerabilă cât au mai trăit. Privind lucrurile retrospectiv, ar fi fost mult mai bine dacă Harry s-ar fi întors la tine și i-ar fi redat libertatea Oliviei. Dar, desigur, la mijloc era și domeniul Wharton Park care, după război, era într-o stare jalnică. Harry avea zeci de lucrători, care își câștigau traiul datorită lui. Chiar dacă avea inima zdrobită, după cum mi-a spus Elsie, trebuia să rămână în Anglia. Efectiv, n-a avut de ales.

Lidia încuviință din cap.

– Bill mi-a explicat toate astea când a venit aici, la Bangkok. A fost foarte bun. Cred că a fost un om deosebit de bun. El mi-a salvat viața.

– Ei bine, eu l-am adorat, zise Julia. Ori de câte ori mă duceam la Wharton Park, îmi petreceam mult timp în seră, privindu-l cum își îngrijește florile. Atât mama, cât și eu am crescut înconjurate de miresmele ținutului natal despre care n-am știut că face parte din noi.

– Asta-i o consolare, zâmbi Lidia. Odată cu Jasmine, am trimis o orhidee deosebită, pentru ca Bill să o crească pentru ea. Este foarte rară, doar câteva în întreaga lume. Am descoperit-o într-o zi, într-o piață de flori de aici, chiar înainte ca Jasmine să se nască. Am știut ce este și am cumpărat-o pentru ea. Mă întreb dacă a înflorit în Anglia?

– Într-adevăr? Julia își aminti de picturile lui Jasmine, în care apărea orhideea rară, asupra căreia îi atrăsese atenția tatăl ei, George. Da, cred că așa a fost, șopti ea.

– Și tatăl tău? A murit și el? o întrebă Lidia.

– Nu, zâmbi Julia, este bine sănătos. A adorat-o pe mama şi au fost foarte fericiţi împreună. Atât de fericiţi, încât n-a încercat niciodată s-o înlocuiască.

– Şi el are habar despre originile soţiei sale?

– Da, dar a aflat abia recent, la fel ca mine.

– Aş vrea ca într-o zi să-l întâlnesc pe soţul fiicei mele, zise Lidia. Aşadar, tu ai fost singurul copil?

– Ei bine, nu, am... o soră, dar tocmai am aflat că a fost adoptată, explică Julia. Se pare că mama credea că nu poate avea copii, aşa că au adoptat-o pe sora mea, Alicia, pe când era bebeluş. E cu trei ani mai mare decât mine, şi cu toţii au fost surprinşi când am apărut eu. Nu cred că tatăl meu intenţiona să-i spună vreodată adevărul Aliciei, dar, când Elsie mi-a povestit cum a ajuns Jasmine la Wharton Park, a considerat că trebuie s-o facă. Altfel, ar fi crezut că este şi ea nepoata ta şi a lui Harry. Totuşi, rămâne sora mea, zise Julia, accentuând cuvântul.

– Bineînţeles, o aprobă Lidia. Acum cred că ar trebui să mâncăm, da? Îi făcu un semn servitorului, care dispăru numaidecât în interior. Deci, Julia, eşti pianistă? Pot să te aud cântând undeva?

– Sigur. Am ţinut concerte prin toată lumea. Am fost foarte norocoasă, zise Julia cu modestie. Am fost descoperită la Colegiul Regal de Muzică de un agent, pe când aveam nouăsprezece ani. El m-a ajutat să-mi construiesc cariera.

– Dar, Julia, norocul nu înseamnă nimic fără talent, o dojeni Lidia. Trebuie că ai un talent excepţional. Şi eşti încă foarte tânără. Unde te duci după ce pleci din Bangkok? Te duci să cânţi undeva?

– Nu, replică Julia, în timp ce Nong ieşea din casă cărând o tavă cu două boluri de supă aburinde. În acest ultim an, ei bine, am trecut prin nişte schimbări foarte dificile pentru mine, îi spuse ea. De-abia peste câteva luni mă voi reapuca de cântat. Şi, ca să fiu cinstită, n-am idee unde mă duc de-aici. De aceea am venit la Bangkok, ca să am timp să mă gândesc.

– Ei, trebuie să-mi povesteşti totul, fiindcă citesc în ochii tăi că ai necazuri. Dar mai întâi să gustăm *Tom Kha Gai* făcut de Nong. Cred că este cel mai bun din Bangkok.

După deliciosul lapte de nucă de cocos şi supa de lemon-grass, plină cu şuviţe de carne fragedă de pui, Nong aduse o tavă cu mango şi papaya la desert.

– Şi, acum, Julia povesteşte-mi despre anul tău dificil.

– Ei bine... Julia trebui să-şi adune toate forţele ca să rostească cuvintele, l-am pierdut pe fiul meu în vârstă de doi ani, Gabriel, într-un accident de maşină, în urmă cu douăsprezece luni. Şi credeam că l-am pierdut şi pe tatăl lui, Xavier, dar, de fapt, el s-a întors acasă, în Franţa, acum câteva săptămâni. Conducea maşina în care a murit fiul nostru şi după accident a dispărut. Mi-a explicat că nu a putut să dea ochii cu mine, zise Julia, încruntându-se. Şi, în urmă cu numai o săptămână, am aflat că fusese foarte beat şi n-ar fi trebuit să se urce la volan. Aşa că, vocea ei se reduse la o şoaptă, l-am părăsit şi am venit aici.

Ochii Lidiei erau imenşi şi plini de compasiune, în timp ce întindea mâna peste masă spre Julia.

– Ai îndurat o tragedie teribilă. Eu, mai mult decât oricine, ştiu ce înseamnă să pierzi un copil, şi este cea mai grea pedeapsă dată de Dumnezeu.

– Da, acceptă Julia. Nu-mi imaginez ceva mai rău.

– Nu există ceva mai rău. Ştiu, inima – Lidia şi-o apăsă pe a ei – rămâne pustie.

– Da, murmură Julia, nu reuşeşti niciodată să scapi de durere.

– Nu. Şi eu trebuie să jelesc dispariţia fiicei mele de pe acest pământ. Sunt nevoită s-o jelesc de două ori, suspină Lidia. Dar şi mai greu pentru tine este faptul că îl învinovăţeşti pe soţul tău pentru pierderea fiului.

– Îl disprețuiesc pentru ce a făcut, nu numai lui Gabriel, dar şi mie însămi, răspunse Julia incapabilă să-şi reprime mânia din voce.

– Este normal să simţi asta, dar, într-o bună zi, va trebui să-l ierţi pentru ce-a făcut, de dragul tău, Julia. Ştiu că nu e bine să porţi mereu mânia în suflet. Te distruge.

– Ştiu, Lidia, dar e atât de greu de pus asta în practică.

– Da, așa este. Amândouă am fost trădate de bărbații pe care i-am iubit și în care am crezut. Mi se pare că soțul meu este un om slab, dar mulți bărbați sunt la fel, comentă Lidia. La început, am crezut că și Harry era așa, dar acum cred că nu. A trebuit să fie puternic, ca să rămână în Anglia și să-și facă datoria.

– Dacă te alină în vreun fel, cred cu adevărat, din câte mi-a spus Elsie, că decizia i-a zdrobit inima. Tu ai fost dragostea vieții lui.

– Și el a mea, replică Lidia. Ți-ai iubit soțul?

– Foarte mult, și credeam și eu că el e dragostea vieții *mele*, până când...

Lidia se aplecase spre ea, așteptând, și Julia simți cum i se împurpurează obrajii în timp ce se străduia să-i explice.

– Când credeam că sunt văduvă, un alt bărbat din Anglia a fost foarte bun cu mine. M-a îngrijit atunci când nu mai aveam pe nimeni altcineva alături de mine. Cu ajutorul lui, am început să-mi revin și să întrezăresc un viitor pentru mine. Și pentru noi doi.

– Deci așa. Lidia asculta cu mare atenție. Și unde este el acum?

– În Norfolk. Ironia face ca el să fie noul lord Crawford, zise Julia. Trăiește la Wharton Park.

Lidia o fixă cu privirea câteva minute, încercând să înțeleagă ce-i spusese Julia.

– Dar asta înseamnă că...?

Julia pricepu unde bătea Lidia și o opri.

– Nu. Nu suntem rude apropiate. Harry nu a mai avut copii după ce Olivia a pierdut sarcina. Kit și cu mine suntem... cred... veri de-al treilea.

O undă de ușurare se ivi pe fața Lidiei.

– Îmi pare bine să aud asta, Julia. Pot citi în ochii tăi tot ce simți pentru el. Îl iubești?

– Credeam că sentimentele mele pentru el se datorau faptului că era acolo când am avut cea mai mare nevoie. Dar, după ce a reapărut Xavier și am redevenit soția lui, nu mă mai gândeam decât la Kit. Și, mărturisi ea, încă o fac.

– Dar atunci, draga mea Julia, de ce nu te întorci la el?

– Fiindcă... of, Doamne! Julia îşi dădu părul pe spate, eliberându-şi umerii, simţind că-i este mult prea cald. Totul e mult prea complicat. N-am vorbit cu Kit să-i explic cum de-a revenit Xavier acasă. A aflat probabil din ziare că soţul meu trăieşte. Nu, scutură ea din cap, lăsând briza să-i răcorească gâtul, sunt sigură cu nu va mai vrea să fie cu mine niciodată. L-am rănit prea rău.

– Cred că îţi dai seama de ironie, zise Lidia încet. Îl iubeşti pe lordul Crawford de la Wharton Park şi eşti aici cu mine la Bangkok. Cred că noi două scăldăm perna în lacrimi pentru cei aflaţi departe de noi, în Anglia. Poate, scutură ea din cap, Wharton Park este un loc blestemat. E ca un bebeluş neputincios, care are nevoie de hrană şi de îngrijire permanentă. Nu se gândeşte la cei a căror viaţă este sacrificată pentru asta.

Julia zâmbi, auzind gândurile Lidiei.

– De fapt, domeniul va trebui vândut. Kit nu are bani ca să achite creditele luate, şi reabilitarea lui costă sute de mii de lire. Curând, „neputinciosul bebeluş" va avea noi părinţi, şi e de dorit să fie mult mai bogaţi.

– Mi-e greu să cred că am pierdut dragostea vieţii mele din cauza unei case, se strâmbă Lidia, dar înţeleg că este mai mult decât atât. Este o moştenire de generaţii, şi e trist că va dispărea.

– Da, pentru că indiferent câtă durere a provocat, Wharton Park este un domeniu superb. Oh, Lidia, aş vrea să-l poţi vedea, zise Julia dintr-o suflare. L-am adorat mereu, încă de când eram o copiliţă, şi, când mă gândesc acum, cele mai fericite săptămâni le-am trăit acolo, cu Kit.

– Îl ai în sânge, încuviinţă Lidia sumbru din cap. Dar, dacă ai fi fost băiat, sigur... în calitate de nepot al lui Harry... ar fi fost al tău?

– Posibil. Sora mea îmi spune că acum, cu toate testele ADN care se fac, pot emite pretenţii. Dar nu îi voi face aşa ceva lui Kit, zise Julia ferm, simţind nevoia să schimbe subiectul. Mai am alte rude aici, în Thailanda? se interesă ea.

– Oh! Lidia bătu din palme încântată. Ai o grămadă! Mătuşi, şi unchi, şi atâţia veri, că nici nu poţi să-i numeri. Unii dintre

strănepoții și strănepoatele mele sunt plini de succes, adăugă ea cu mândrie. Au studii universitare și locuiesc în Japonia și în America. Chiar dacă eu provin dintr-o simplă familie de pescari, tot neamul a fost întotdeauna foarte isteț, zâmbi ea, mai ales tatăl meu. A obținut o bursă la Universitatea Chulalongkorn din Bangkok și a devenit jurnalist de succes și activist politic. Acum, pot vedea fotografiile cu Jasmine a mea?

– Sigur. Julia le scoase din poșetă și le așeză în fața Lidiei, ca să-i poată explica fiecare instantaneu. Aici este mama la cinci ani, pe urmă asta, când a luat nota maximă la admiterea la liceu...

– A fost și foarte deșteaptă! zâmbi Lidia.

– Da, și aici este o fotografie când a absolvit studiile universitare, iar aici este tatăl meu, apoi asta, lângă mine și Alicia.

Lidia sorbea din ochi fotografiile, urmărind evoluția trăsăturilor fiicei sale în fiecare stadiu al scurtei sale existențe. După aceea, ridică ochii spre Julia și o întrebă:

– De ce a murit?

– A avut un cancer ovarian. Se pare că e o boală greu de depistat. Când i-au pus diagnosticul, se generalizase și nu s-a mai putut face nimic.

– Deci așa! Și Jasmine a crezut mereu că Elsie și Bill sunt părinții ei?

– Da.

Ochii Lidiei erau plini de lacrimi.

– Sunt sigură că au iubit-o.

– Absolut.

– Chiar dacă nu a dus viața pe care mi-am imaginat-o eu, când am trimis-o în Anglia.

– Nu, dar Lidia, doar pe vremuri contau originile pe care le aveai. Acum, nu cred că mai are vreo importanță. Toate vechile reguli au dispărut. Și, la urma urmei, fiindcă eu și mama nu am purtat povara moștenirii noastre, am fost libere să facem ce-am dorit cu viața noastră.

Lidia încuviință din cap.

– Înțeleg ce spui și sunt de acord. Aici, până și aici, în Thailanda, femeile au devenit mai puternice și învață să trăiască independent. Și, deși eu m-am născut cu mult timp în urmă, m-am măritat cu un bărbat care m-a respectat ca pe egala lui, am legat un parteneriat, și afacerile noastre m-au făcut o femeie foarte bogată. Nu mă așteptam la așa ceva în tinerețe; pur și simplu, doream să mă mărit și să-mi întemeiez o familie.

– Crede-mă, în ultimul an am învățat că trebuie să trăiesc din plin fiecare zi și să mă aștept la lucruri surprinzătoare, îi spuse Julia.

– Atunci, și tu știi, la fel ca mine, că totul e posibil. Și că trebuie să privești mereu spre viitor și să ai încredere în Dumnezeu, fiecare în propriul Dumnezeu, care să ne călăuzească pe cărările vieții. Cred că avem multe în comun, nu zici? Amândouă am dat piept cu viața, trecând prin încercări grele, dar asta ne-a făcut mai înțelepte și mai puternice. Și, acum, draga mea Julia, Lidia încercă să-și mascheze un căscat, trebuie neapărat să merg la culcare. Ești bine-venită să rămâi aici, sau poți să revii mâine-dimineață ca să mai depănăm diverse.

Julia vedea cât de epuizată era Lidia.

– Mă întorc mâine-dimineață.

– Și ori de câte ori poți, înainte să pleci. Avem multe de recuperat. Lidia se ridică, o sărută pe Julia pe ambii obraji și îi mângâie mâna. Sunt atât de fericită că ai venit să mă cauți!

– Și eu la fel, răspunse Julia, sărutând-o la rândul ei. Crezi că Nong ar putea chema un taxi?

– Sunt sigură că a făcut-o deja, zâmbi Lidia.

– Atunci, pe mâine, la aceeași oră? o întrebă Julia.

– Da.

– La revedere, Lidia! Julia îi făcu semn cu mâna de rămas-bun și, însoțită de Nong, ieși din casă și se urcă în taxiul care o aștepta în stradă.

Capitolul 59

Săptămâna următoare, Julia o vizită pe Lidia zilnic. Discutară ore-n şir, fiecare descoperind alte şi alte amănunte din viaţa celeilalte. Astfel, află Julia cum îşi ajutase Lidia soţul să transforme o afacere micuţă cu ţesături din mătase într-o companie ce valora câteva milioane de dolari, exportând marfă pe tot mapamondul. Modelele şi culorile neobişnuite, create de Lidia, se dovediseră avangardiste, fiind foarte căutate în Occident. Ţesăturile ei fine pentru decoraţiuni interioare împodobiseră o mulţime de case frumoase din întreaga lume.

– Sigur că afacerile mi-au prilejuit ce-mi doream mai mult – ocazia de a călători, adăugă Lidia. Am vândut compania după decesul soţului şi am devenit o femeie foarte bogată... dar încă îmi lipsesc agitaţia şi entuziasmul de atunci.

– Şi n-ai ajuns niciodată în Anglia?

– Oh, ba da, şi stăteam întotdeauna la Hotelul Oriental din Knightsbridge. Beneficiam de o reducere apreciabilă! Dar, se scutură ea involuntar, nu-mi place clima din Anglia. Harry zicea că eu sunt o floare de seră, şi avea dreptate: n-aş fi putut trăi acolo. Ăsta e motivul pentru care m-am întors mereu în patria natală. În această ţară, în această căsuţă, unde am locuit în primii ani împreună cu soţul meu, aici îmi e locul.

– Mi-aş dori să ştiu şi eu unde îmi e locul, zise Julia tristă.

Lidia îi mângâie mâna.

– Julia, *Ka*, ai ajuns într-un moment crucial prin care trec mulţi oameni şi în care nu mai găseşti nici un indiciu încotro să te îndrepţi.

– Exact, o aprobă Julia, gândind cât de multă alinare găsise în acele ultime zile, când învăţase să aibă încredere în Lidia şi îşi deschisese inima în faţa ei. Cuvintele blânde şi pline de înţelepciune ale bătrânei îi făcuseră atât de mult bine. Cred că-i voi duce dorul lui Kit tot restul vieţii, dar nu văd cum aş putea să mă întorc la el. Pe bună dreptate, nu va mai avea niciodată încredere în mine. Aşa că trebuie să descopăr un alt indiciu care să-mi arate calea.

– Nu te teme, Julia! Eu ştiu că el există deja în mintea ta. Poate că ai nevoie doar de puţin ajutor ca să-l vezi, îi zâmbi Lidia.

– Sper să ai dreptate! replică ea trist.

Julia ştia că timpul petrecut în Bangkok se apropia de sfârşit şi trebuia să ia o decizie încotro să se ducă, aşa că, în seara aceea, îşi făcu rezervare pentru un zbor spre Paris, a doua zi. Olav se afla acolo pentru câteva zile, şi ea dorea să-l vadă, să discute cu el planurile de viitor. Era totodată îngrijorată de faptul că, neavând un pian la dispoziţie, degetele îi puteau înţepeni, periclitând progresele înregistrate în ultimele luni. Ar putea închiria un studio la Paris, ca să recupereze timpul pierdut.

Incapabilă să mai facă faţă unei cine solitare, pe terasă, Julia ceru să-i fie servită în cameră, ducându-se să mănânce în balcon. Urmărea freamătul ambarcaţiunilor pe fluviul de dedesubt, bucurându-se de minunatul ei post de observaţie pentru ultima dată. Ştia că avea să-i lipsească liniştea pe care o simţea în Thailanda; şi, categoric, oamenii, şi chiar acel loc. Dar nici măcar Lidia, în pofida experienţei sale dobândite în cei optzeci de ani de viaţă, trăiţi din plin, nu-i putea arăta încotro să o apuce. Julia era conştientă că trebuia să descopere singură acest lucru.

Îşi petrecu ultima după-amiază la bazinul de înot, mulţi membri ai personalului hotelului cunoscând-o acum după nume. O sunase pe Lidia să o anunţe că trebuia să plece, şi bunica ei insistase să vină la hotel pentru o cină de rămas-bun.

Urma să sosească la şapte, şi Julia pleca spre aeroport la nouă şi jumătate.

La şase, Julia făcu un duş, termină de împachetat şi achită nota de plată a hotelului. În timp ce trecea prin dreptul barului Bamboo, ca să coboare pe terasă pentru cină, Thanadol o salută cu obişnuitu-i zâmbet.

– Bună seara, *Khun* Julia, cum vă simţiţi în seara asta?

– Tristă, admise ea, urmându-l de-a lungul terasei. E ultima mea seară aici. A sosit cumva bunica mea?

– Nu, nu încă. M-a rugat să vă aşez aici, îi indică Thanadol o masă deja ocupată.

În timp ce înainta, Julia recunoscu persoana de la masă.

Şi inima începu să i se zbată cu putere în piept.

El se întoarse, simţindu-i prezenţa.

– Bună, Julia!

– Bună, Kit! Îi răspunse la salut cu o voce care parcă nu-i aparţinea.

El îi zâmbi şi îi făcu semn spre scaunul de vizavi.

– Nu vrei să iei loc?

– Dar... cum Dumnezeu...?

– Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, stai jos şi-ţi voi explica.

Julia se lăsă pe scaun, simţindu-şi picioarele grele.

– Uite-aici, îi puse Kit un pahar cu vin roşu în faţă. Bea puţin, n-aş vrea să leşini din cauza şocului.

Julia luă o înghiţitură zdravănă de vin.

– Dar ce-i cu tine aici? reuşi ea să-l întrebe.

– Oh, ei bine, ştii cum e: mi-a venit ideea să dau o fugă la capătul lumii şi să vizitez Bangkokul, replică el cu ochi zâmbitori. Ce naiba crezi că fac aici, Julia? Am venit după tine, bineînţeles.

– Cum de-ai ştiut că sunt aici?

– Julia, crede-mă că n-a fost cazul să apelez la Interpol ca să te găsesc. Vreau să spun, sora ta locuieşte la doar câţiva paşi de mine, râse Kit. Dar, de fapt, Lidia a fost cea care m-a informat pe unde umbli. M-a sunat, sugerându-mi că aş face bine să mă

înfăţişez aici, înainte ca tu s-o zbughești cine ştie pe unde. Şi, din câte se pare, am sosit la ţanc. Sper să nu te superi.

Maniera glumeaţă în care Kit îi prezentă situaţia îi aduse aminte instantaneu de ceea ce era el în stare să facă. Julia zâmbi.

– Nu, sigur că nu.

– Atunci, aş putea să îndrăznesc mai mult şi să te întreb dacă-ţi pare bine că mă vezi?

– Da. Îmi pare bine.

– Uau! Kit îşi şterse fruntea cu un gest dramatic. Lidia m-a asigurat de asta, dar, pe când mă aflam undeva, pe deasupra munţilor Himalaya, m-au trecut toate sudorile, întrebându-mă dacă n-a fost vorba de vreo retrăire bizară a fanteziilor unei bătrâne. Şi, sincer să fiu, chiar aşa s-ar putea să fie. Există o oarecare asemănare între situaţia trăită de ea în trecut şi cea de acum, a noastră.

Julia mângâia paharul, studiindu-l intens. Inima îi bătea atât de tare, încât simţea că nu mai putea respira.

– Ştiu.

– Şi îmi permit să adaug că nu-mi stă în fire să fugăresc prin toată lumea o femeie care, întâmplător, m-a părăsit. Dar, în circumstanţele actuale, am decis că merită să-mi încerc norocul.

Julia îşi ridică privirea spre el.

– Kit, n-am vrut să te părăsesc, eu...

Kit o întrerupse, punându-i un deget peste gură.

– Julia, te tachinam doar, nu-i nevoie să mai spui nimic. Lidia, în rolul ei de zână bună, mi-a explicat totul. Apoi, şi-a agitat bagheta magică, şi la uşa de la intrare în Wharton Park a aterizat un bilet de avion, clasa întâi, spre Bangkok. Nu dus-întors, trebuie să adaug, aşa că va trebui să-mi împrumuţi câţiva bani, dacă vrei să scapi de mine.

– Oh, Kit... Ochii Juliei se umplură de lacrimi, dându-şi seama ce eforturi făcuse Lidia ca să-i ofere un indiciu. Îmi pare rău, zise ea, ştergându-şi obrajii scăldaţi de lacrimi.

– Nu-i cazul. Chiar n-am avut nici o dificultate, mai ales la clasa întâi... dar mai ales pentru că întâmplarea face să te iubesc.

– Şi eu te iubesc, şopti Julia.

Kit se trase mai aproape de ea, cercetându-i chipul.

– Să nu-mi spui că tocmai mi-ai murmurat în ureche că sentimentul e reciproc?

– Da, ai auzit bine, zâmbi Julia.

– În regulă. De data asta, Kit își plecă ochii, dintr-odată indecis ce să spună în continuare. Julia, este adevărat?

– Da, Kit, da. Te iubesc... îngrozitor de mult, și, din ziua în care te-am văzut ultima dată, am trecut prin cea mai oribilă perioadă.

– Atunci, bătrânica thailandeză, bunica ta, nu este o vrăjitoare cu mintea dusă, așa cum credeam eu, replică el, minunându-se.

– Nu. Are o minte brici.

– Spre deosebire de mine, admise Kit, care am treversat ca un nebun jumătate de lume, fără să știu la ce reacție să mă aștept. Până acum, adăugă el încet. Întinse mâna să i-o prindă pe a ei, și Julia primi gestul lui cu bucurie. Nu suport clișeele, dar, Doamne, arăți superb în seara asta, iubito! îi șopti el. Și te rog să mă crezi că, în toată viața mea, n-am fost mai fericit să văd o altă ființă. O sărută cu pasiune pe gură, și Julia îi răspunse în același fel. Acum că te-am prins aici, în caz că ai putea să dispari din nou, m-am gândit să dau lovitura și să te întreb dacă vrei să te măriți cu mine? Kit îi făcu semn spre privelițte. Având în vedere istoria locului, nu cred că există un loc mai potrivit în care să-ți cer mâna.

– Oh, Kit, mi-ar plăcea să spun da, chicoti Julia, gândind cât de ridicol suna, adică, vreau să spun, imediat ce divorțez.

– Fir-ar, asta nu făcea parte din scenariu, ce zici? Dar, hei, nimic nu-i perfect. Îi zâmbi și își frecă vârful nasului de al ei, ținându-și degetele mâinilor împletite. Oh, apropo, ți-am adus un cadou.

– Serios?

– Da.

Kit băgă mâna sub scaun și scoase de acolo o plantă ciudată, neagră. O așeză în fața ei. Iată! Este pentru tine.

Julia cercetă cu mare surprindere petalele negre ca cerneala.

– Nu credeam că există orhidee negre.

– Corect. Dumnezeu a uitat să le coloreze, aşa că am apărut eu, Kit, să-i dau o mână de ajutor. Nu te teme, iubito, tot ce trebuie să faci este să-i pui apă. Pe urmă, va face nişte flori superbe, roz, aşa cum era înainte s-o vopsesc eu. Îi făcu semn spre un mic sul de hârtie înfipt în marginea ghiveciului. Legenda aia te va lumina. Într-un fel sau altul, m-am gândit că e ceva folositor.

Julia întinse mâna spre micul sul, dar Kit o opri.

– Vei citi mai târziu, floarea mea exotică de seră şi, te rog, după aceea să nu-ţi treacă cine ştie ce idei prin cap. Adu-ţi aminte, trăim în noul mileniu, şi regulile care guvernează comportamentul ambelor sexe s-a schimbat. Cu o singură excepţie, adăugă el.

– Şi care este aceea?

Kit o privi fix în ochi şi-i dădu un răspuns foarte simplu:

– Iubirea.

Capitolul 60

Wharton Park
Ianuarie

În pofida unor dezbateri care durară ore şi săptămâni la rând la masa din bucătărie, şi, cu fruntea asudată, aplecat peste nenumăratele cifre, Kit nu avu încotro şi hotărî în final că Wharton Park trebuia neapărat vândut.

– Iubito, pur şi simplu nu ne putem descurca având drept resort numai dorinţele noastre, îi spuse Kit, în timp ce îşi mai alungau temerile cu ajutorul unei sticle de vin în bibliotecă. Ştiu că-ţi voi zdrobi inima, dar categoric nu văd nici o scăpare. Chiar dacă am primi o sumă de bani de la English Heritage, tot nu vom reuşi să rezolvăm toate problemele. Este doar o picătură într-un ocean.

– Ştiu, replică Julia pe un ton posomorât. Dacă Xavier nu s-ar fi întors din morţi, luptându-se cu ghearele să obţină jumătate din toţi banii câştigaţi de mine, posibil că am fi reuşit să facem faţă. O trecu un fior şi se trase mai aproape de focul din şemineu. În casă era foarte frig după ce centrala cedase din nou.

Kit o mângâie pe păr.

– Julia, chiar dacă ai fi avut acei bani, o parte din mine mi-ar fi dictat că nu trebuie să accept fonduri pentru Wharton Park de la viitoarea mea soţie. Şi mai trebuie să ne gândim şi la clădire:

poate că e bine să o transferăm cu eleganţă către un proprietar cu suficiente finanţe ca să o repună pe linia de plutire.

– Ştiu, dar asta nu mă face să mă despart mai uşor de ea. Wharton Park *nu este* doar o casă. Este locul în care ne-am cunoscut. Şi simt că o am în sânge. Aş face absolut tot ce-aş putea să o salvez. Julia bătu cu pumnul în masă. Afurisitul de Xavier! Singura dată în viaţa mea când chiar aveam nevoie de toţi banii pe care nu i-am cheltuit niciodată! Nu pot să cred că este atât de...

– Nu este nevoie s-o spui, replică Kit plin de înţelegere. Oricum, îl voi contacta pe agentul imobiliar mâine, ca să o pună din nou la vânzare. Julia, îmi pare extrem de rău, dar n-avem de ales.

Peste zece zile, agentul îi sună să le comunice că un cumpărător din străinătate avansase o ofertă, dorind să achiziţioneze întregul domeniu la preţul convenit. Dacă ei acceptau, cumpărătorul avea să vină de îndată în Anglia, să semneze actele.

Era o ofertă pe care ambii ştiau că nu o pot refuza.

Julia aprinse focul în bibliotecă şi puse un buchet de ghiocei într-o vază pe măsuţă. Era un efort minim, pe care îl făcea ca să-l întâmpine pe cumpărător, care urma să sosească într-o jumătate de oră.

– Probabil că e vreunul dintre acei potenţi oligarhi ruşi, însoţit de amanta lui platinată, comentă Julia, trântind supărată nişte cești de cafea pe o tavă.

Kit îi vedea iritarea, ştiind că, de fapt, masca o mare tristeţe. Pierderea domeniului Wharton Park era clar o lovitură mult mai grea pentru Julia decât pentru el însuşi.

La unsprezece şi jumătate, se auzi sunând clopoţelul de la intrare, şi Kit se duse să deschidă uşa. În faţa lui, stătea un şofer în livrea.

– Madame este aici, îl anunţă el, arătându-i limuzina parcată în faţa casei. Ar dori să o conduceţi în casă.

– Sigur.

Kit se uită la Julia şi ridică sprâncenele, semn că era foarte nervos, în timp ce şoferul cobora scările.

– Iisuse! exclamă Julia. Cine se crede această „madame"? Majestatea Sa Regina?

– Haide, iubita mea, scrâşnim puţin din dinţi, şi terminăm cu toată afacerea asta, bine?

Kit îi strânse mâna şi o conduse în jos, pe scări, spre maşină.

Rămaseră alături unul de celălalt, aşteptând stânjeniţi în faţa portierei limuzinei până când şoferul o deschise, dând la iveală pasagerul ascuns de geamurile fumurii.

Juliei nu-i venea să-şi creadă ochilor, apoi scoase un strigăt de bucurie.

– Lidia! Cum de-ai ajuns aici?

– O surpriză de proporţii! Lidia coborî din maşină şi îşi îmbrăţişă nepoata cu multă căldură. Oh, ce minune să fiu atât de bătrână şi de bogată şi să-mi folosesc ambele atuuri ca să-i uimesc pe oameni cu trucurile mele magice!

Râsul ei ca un clinchet de clopoţel sparse tăcerea de la Wharton Park.

Sprijinindu-se de braţul Juliei, se întoarse să admire pentru prima dată conacul.

– Deci, ăsta e Wharton Park. De atâtea ori, în toată viaţa mea, mi-am imaginat cum arată şi, totuşi, este cu mult mai maiestuos decât în visele mele. Se întoarse spre Julia cu ochii sclipindu-i de fericire. Nu-i de mirare că m-a câştigat pe veci! Şi, acum, îl prinse ea cu mâna liberă pe Kit de braţ, duceţi-mă înăuntru şi să facem un tur al clădirii. După aceea, vă voi explica totul.

După ce Lidia vizită, condusă de cei doi ghizi ai ei, principalele aripi ale conacului, declarându-se mult prea obosită ca să mai continue plimbarea, se întoarse în bibliotecă, şi Lidia îi ceru şoferului să aducă din limuzină o sticlă cu cea mai bună şampanie.

– Aş vrea să închinăm pentru această casă care ne-a afectat întreaga existenţă: Pentru Wharton Park!

Julia şi Kit îşi ciocniră paharele cu al ei.

– Pentru Wharton Park! repetară după ea.

– Şi, acum, zise Lidia după ce se aşeză. Vreau să vă expun planul meu. Julia, aşa cum te-am anunţat la Bangkok, soţul meu m-a lăsat o văduvă foarte bogată. Şi când spun bogată, vreau să spun extrem de bogată, accentuă ea. Desigur, înainte să te întâlnesc, dragă Julia, mă gândeam să împart aceşti bani la membrii familiei mele şi societăţilor de caritate pe care le sprijin. Dar, pe urmă, pe neaşteptate, şi-a făcut apariţia un moştenitor direct, aşa că mi-am schimbat testamentul după ce ai plecat tu din Bangkok, şi ţi-am lăsat ţie toţi banii.

– Bunico, este extraordinar din partea ta, dar...

– Şşşt, Julia, lasă-mă să termin! o dojeni Lidia. Când am vorbit cu tine, săptămâna trecută, şi mi-ai spus că domeniul Wharton Park trebuie vândut, fiindcă nu puteţi achita datoriile şi reabilita casa, am decis... să o cumpăr *eu*. Să fie a mea.

Lidia bătu din palme încântată.

– Vrei să locuieşti aici? o întrebă Kit, nedumerit.

– Nu, Kit. Julia ştie cât de mult detest frigul. Eu voi fi proprietara domeniului. Şi voi doi veţi locui aici, iar cu banii pe care vi-i dau, în schimbul domeniului Wharton Park, cred că puteţi achita toate datoriile şi veţi restaura conacul în numele meu. Şi, desigur, veţi face asta pentru voi doi şi pentru viitoarele generaţii ale familiei noastre, adăugă ea încet. Julia, după ce eu mor, Wharton Park îţi revine ţie.

Se lăsă tăcerea în timp ce Kit şi Julia se străduiau să înţeleagă cele afirmate de Lidia.

– Doamne sfinte! Câtă generozitate din partea ta, Lidia! replică Kit în sfârşit, dându-şi seama că Julia era mult prea copleşită ca să poată vorbi.

– Şi, în plus, mi se pare ca o glumă bună, zise Lidia cu ochi scânteietori, că o biată fată thailandeză, abandonată cu atâţia ani în urmă de proprietarul acestei case, o cumpără pentru nepoata ei, peste aproximativ şaizeci şi cinci de ani. Am dreptate, nu-i aşa?

Julia încuviinţă din cap, încă mută de uimire.

– Totul este perfect, zâmbi Lidia fericită. Când Julia se mărită cu tine, Kit, nepoata mea va fi în sfârșit lady Crawford, stăpâna domeniului Wharton Park. Și călătoria în care porniserăm, eu și Harry, cu atâția ani în urmă va fi desăvârșită. Acum, vă rog, spuneți-mi dacă ideea mea vă place? o privi neliniștită pe Julia.

În sfîrșit, Julia reuși să articuleze.

– Lidia, ești sigură că asta îți dorești?

– Julia, *Ka*, niciodată, în toată viața mea, n-am fost mai sigură ca acum. Kit, tu ce crezi, ți se pare convenabil acest plan? îl întrebă ea.

– Lidia, cu toții știm că această casă ar fi trebuit oricum să-i revină Juliei. Era dreptul ei. Kit se întoarse spre Julia și o apucă de mână. Și eu aș fi foarte fericit să rămân aici și să fac tot ce pot ca să-i redau domeniului Wharton Park Gloria apusă. Și eu iubesc acest loc. Și mai știu cât de mult ești tu atașată de el, iubito, adăugă el, dându-i asigurări Juliei din priviri. Lidia, este categoric cea mai minunată ofertă.

– Tot ce-aș mai vrea ar fi ca, din când în când, să vă fiu oaspete aici și să-i întâlnesc și pe ceilalți membri ai familiei din Anglia. Pe tatăl tău, Julia și, desigur, pe Elsie, care a avut grijă de fiica mea cu atât de multă dragoste.

– Sigur, își regăsi Julia glasul, oricând dorești. I-am povestit totul despre tine lui Elsie, și dorește să te vadă.

– Așadar, zise Lidia, nu mai sunt alte lucruri de discutat. Kit, spune-mi că ești de acord, și pot semna documentele înainte să mă întorc în Thailanda, săptămâna viitoare.

– Sigur că sunt de acord, replică Kit. Este o ofertă minunată.

– Și tu, Julia? o întrebă Lidia cu blândețe.

– Îmi place nespus această casă, Lidia, că mi-ar fi foarte greu să refuz. Vocea Juliei era sugrumată de emoție. Nici nu-mi vine să cred că putem rămâne aici. Îți mulțumesc, îți mulțumesc din suflet!

Julia se ridică și o strânse pe Lidia cu putere la piept.

– Toate astea, pentru o favoare, Julia! adăugă Lidia, prinzând-o pe Julia de mână. Vreau să ne întoarcem în salon, să te

aud cum cânți, pentru mine, la superbul pian cu coadă al iubitului meu Harry.

Toți trei intrară în salon, și Julia se așeză la pian.

Kit vedea cum ochii Lidiei se umplu de lacrimi la auzul primelor note din *Studii* de Chopin, ce se revărsau lin de sub degetele pline de har ale nepoatei sale.

Realiză că, într-adevăr, cercul era complet; fiecare dintre ei având propriul loc în povestea ce se întindea de-a lungul câtorva generații reunite acolo, la Wharton Park, conacul îndeplinind și el un rol de seamă în tabloul în care figurau ei, precum și mulți alții.

Nu mai rămânea acum, gândi Kit, decât ca viața s-o ia de la capăt, începând un nou ciclu.

O privi pe Julia, știind că, împreună, aveau să reușească.

Epilog

Wharton Park
Decembrie, unsprezece luni mai târziu

Este Ajunul Crăciunului. Stau la fereastra dormitorului pe care-l împart cu Kit și admir parcul. Scena de afară nu se arată glorioasă, ca în plină vară, dar, când soarele răsare, făcând bruma să sclipească, peisajul golaș, de iarnă, e înzestrat cu propria lui frumusețe.

Plec de la fereastră și mă bucur de camera caldă, cu picioarele afundate în covorul nou, pufos. Admir tapetul, pictat manual, ca să-l reproducă pe cel original, și mă bucur de vagul iz de vopsea proaspătă.

În ultimul an, Kit a supravegheat toate transformările de unul singur. Eu nu mă pot lăuda cu nimic, fiindcă am fost ocupată cu alte proiecte. Wharton Park arată ca întotdeauna, deși totul în interior și exterior este pe cale să fie restaurat, ca să poată adăposti familia Crawford în următorii șaptezeci de ani. Curând, îi va veni rândul lui Kit să-și împlinească visurile, în siguranță, între zidurile conacului, dar folosindu-și tot talentul și experiența ca să-i ajute pe copiii din afara lui.

Eu sunt noua stăpână a acestui domeniu. În ziua căsătoriei mele cu Kit, am purtat cerceii și colierul cu diamante, asemenea Oliviei și multor generații de mirese din familia Crawford care

mi-au precedat. Acum îmi aparţin mie, şi eu le voi transmite mai departe soţiei fiului meu, când se va însura.

Şi, la fel ca în cazul Oliviei, Wharton Park joacă permanent un rol important în viaţa mea. În plus, am învăţat din poveşti ale trecutului şi din propria mea experienţă că totul trebuie să fie într-un echilibru. Voi folosi şi aprecia talentul cu care am fost înzestrată ca să-mi dezvolt şi să-mi protejez familia şi abilităţile, fără însă a-i îngădui să le distrugă.

Alertată de cel mai mic sunet, îl las pe Kit dormind şi trec în vârful picioarelor prin baie, spre mica încăpere de dincolo de ea. Aceasta a fost odinioară dressingul lui Harry Crawford, dar noi l-am convertit în camera copilului. Trag cu ochiul pe deasupra leagănului, observând că cel care scosese sunetul îşi continua somnul cu degeţelul mare băgat în gurita rotundă ca o petală de trandafir.

Toţi spun că-mi seamănă, dar ştiu că nu-i aşa. Seamănă cu el însuşi.

– Astăzi, Harry, îi şoptesc, este o zi specială pentru tine.

El stă întins, inocent în somnul lui, fără să ştie că toţi membrii familiei, unii chiar venind din celălalt capăt al lumii, se vor strânge ca să-i vegheze creştinarea în bisericuţa de pe moşie. Într-o zi, şi ultimul său rit de trecere va avea loc tot acolo, când va fi depus în cavoul familiei Crawford, reunit cu strămoşii săi întru eternitate. Dar povestea lui de-abia începe, şi eu nu pot decât să sper că va continua cu mult mai mult decât cea a fraţiorului său vitreg, înaintea lui.

El nu-şi dă seama ce legătură e între trecut şi viitor. Sau de responsabilităţile cu care va fi împovărat datorită statutului său privilegiat în această existenţă. Mi-am jurat ca acesta să nu-l împiedice să-şi trăiască viaţa aşa cum va dori. Sau să-şi petreacă viaţa alături de femeia iubită.

Strâng cele şase săptămâni de viaţă nouă, cu drag, în braţele mele, încântată de acest moment, singură cu el. Mai târziu, voi avea prea puţin timp la dispoziţie ca să mă bucur de el, pentru că am atâtea de făcut. Casa este plină de oaspeţi, veniţi aici să se bucure alături de noi de Crăciunul organizat la Wharton Park.

Bradul a fost tăiat din pădure și instalat în imensul hol de la intrare, împodobit de sus până jos cu luminițe și cu aceleași decorațiuni folosite de mai multe generații.

Îi sărut fruntea cu miros dulceag, ridic ochii și-l rog pe Dumnezeu să-l apere, știind bine că puterile mele de mamă sunt limitate și că trebuie să accept asta.

Datorită durerii și bucuriei simțite în ultimii doi ani, pot spune că acum sunt fericită după ce am învățat cea mai importantă lecție de viață.

Și, anume, că trebuie să trăiești din plin clipa prezentă.

Mulţumiri

Lui Mari Evans şi întregii echipe de la Penguin, cei care au achiziţionat cartea. Lui Jonathan Lloyd, agentul meu care a crezut în mine chiar şi în clipele mai grele. Întregii bresle – Adriana Hunter, pentru al ei „*oui*" dat publicării şi virgulelor, lui Susan Moss, Rosalind Hudson, Helene Rampton, Tracy Blackwell şi Jenny Dufton, de al căror sprijin generos am avut parte în perioadele dificile, susţinându-mă să trec prin ele.

În Thailanda, uimitorului personal al Hotelului Oriental, mai ales lui *Khun* Ankhana, care cu generozitate mi-a împărtăşit din amintirile sale din Bangkokul anului 1945, de asemenea lui Kitima, Thanadol, Lidiei, lui Jack, Laor şi Jeab. În Franţa, lui Tony şi Fionei Bourne, pentru gin şi focul de tabără din pădure, şi lui Agnes Sorocki pentru ajutor în privinţa francezei mele stricate şi a drumurilor la aeroport. Şi uimitoarei Kathleen Mackenzie, zâna mea cea bună, care a fost mereu acolo pentru mine, şi pot spune că este cea mai deosebită persoană pe care o cunosc.

În Anglia, fantasticelor Jacquelyn Heslop şi Sue Grix, ca şi lui Pat Pitt, dactilografa mea. Lui Jonathan Walpole, a cărui casă m-a inspirat pentru Wharton Park. Lui Jack Farrow, decedat, sergent în Regimentul 5 Royal Norfolks, al cărui jurnal emoţionant, în care descrie viaţa ca prizonier de război în Changi, m-a ajutat să creionez un tablou verosimil al suferinţelor la care au fost supuşi bravii noştri soldaţi.

Mamei mele Janet, surorii mele Georgia şi Oliviei, fiica mea vitregă, care de-a lungul anilor m-au încurajat să continui. Lui Stephen, soţul meu, care m-a învăţat atât de multe despre viaţă; fără dragostea şi sprijinul lui, n-aş fi putut scrie această carte. Şi copiilor mei: lui Harry, care m-a ajutat să refac redactarea cărţii cu atâta... hm, graţie, Isabellei, a cărei dragoste de viaţă m-a îmbărbătat mereu, Leonorei, copia mea fidelă, o fire artistică şi sensibilă, şi lui Kit, „bebeluşul" meu pasionat de ciocolată şi de clubul de fotbal Stoke City. S-au obişnuit să mă încrunt la ei când mă întrerup cu vreo întrebare, şi vreau să spun cât de mândră sunt de ei toţi.

Şi, în final, tatălui meu, decedat, ale cărui dragoste de viaţă şi interes viu pentru lume şi oameni le-am moştenit cu recunoştinţă.

În colecţia
Cele mai frumoase romane de dragoste
au apărut:

Charlotte Brontë, *Jane Eyre*

Edith Wharton, *Rivalitate*

Gustave Flaubert, *Doamna Bovary*

Cella Serghi, *Pânza de păianjen*

Louis Bromfield, *Toamnă timpurie*

Stendhal, *Roşu şi Negru*

D.H. Lawrence, *Amantul doamnei Chatterley*

Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Emily Brontë, *La răscruce de vânturi*

Mihail Sebastian, *Oraşul cu salcâmi. Accidentul*

John Galsworthy, *Floarea întunecată*

Honoré de Balzac, *Iluzii pierdute* (vol. 1)

Honoré de Balzac, *Iluzii pierdute* (vol. 2)

Thomas Hardy, *Idilă pe un turn*

Anişoara Odeanu, *Într-un cămin de domnişoare. Călător din noaptea de Ajun*

Leila Meacham, *Trandafiri*

Ford Madox Ford, *Povestea unei pasiuni*

G. Călinescu, *Enigma Otiliei*

David Nicholls, *O zi*

Cella Serghi, *Genţiane*

Virginia Woolf, *Noapte și zi*

Lev Tolstoi, *Anna Karenina* (vol. 1)

Lev Tolstoi, *Anna Karenina* (vol. 2)

Leila Meacham, *Somerset*

Lucinda Riley, *Secretul orhideei*

vor apărea:

Guy de Maupassant, *Bel-Ami*

Louis de Bernières, *Idila căpitanului Corelli*

G. Călinescu, *Cartea nunții*

Erich Segal, *Poveste de iubire. Povestea lui Oliver*

Henry James, *Vârsta ingrată*

Robert James Waller, *Podurile din Madison County. Întoarcerea în Madison County*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*